

Ифо ДАР

САГА ЗА

Дренай

КНИГА 2

КРАЛЯТ ОТВЪД ПОРТАТА

ДЕЙВИД
ГЕМЕЛ

ДЕЙВИД ГЕМЕЛ КРАЛЯТ ОТВЪД ПОРТАТА

Превод: Симеон Цанев

chitanka.info

Век след славната битка за Дрос Делнох, описана в романа „Легенда“, дренайците изнемогват под игото на лудия си император, узурпатора Ческа. Мощта на тирана изглежда несъкрусима, защото той разполага с две ужасяващи оръжия: ордена на Черните тамплиери и съчетаните — страховити бойни машини, създадени чрез сливането на човек и животно. Един-единствен воин е достатъчно смел — или достатъчно отчаян, — за да се нагърби с мисията да убие Ческа. Той е Тенака Хан — наследник и на великия хан Улрик и на Рек, Бронзовия граф. В своето пътуване към Ческа Тенака Хан ще събере неочаквани съюзници, ще срещне стари приятели, ще познае споделената любов и ще преоткрие както дренайското, така и надирското си наследство. И заедно със спътниците си ще се потопи в море от кръв, болка и самота, в дъното на което мъждука една последна, горчива надежда. „Кралят отвъд Портата“ е епично, спиращо дъха четиво, в което жестоките битки са пропити с философски проникновения за това, което ни прави хора.

ПРОЛОГ

Дърветата бяха отрупани със сняг и гората се простираше под него, притихнала в очакване като плашлива невеста. Мъжът стоеше сред канарите вече от няколко минути и оглеждаше склоновете. Снегът се трупаше по поръбеното му с козина наметало и по широката периферия на шапката му, ала той не му обръщаше внимание, както не обръщаше внимание и на студа, проникващ през плътта му чак до костите. Чувстваше се като последния жив човек на умираща планета.

Почти му се искаше да е така.

Най-накрая, когато се увери, че няма патрули, мъжът се запуска по хълма, като стъпваше внимателно по коварния склон. Движенията му бяха бавни. Знаеше, че студът става все по-голяма опасност. Трябваше му закътано място и огън.

Зад него планините Делнох се издигаха под сгъстяващи се облаци. Отпред беше гората Скълтик — място на тъмни легенди, провалени мечти и спомени от детството.

Тенака се обърна, за да види следите си. Очертанятия им вече започваха да избледняват и само след броени минути щяха да изчезнат напълно. Той продължи напред, обзет от тъжни мисли и болезнени спомени.

Устрои лагера си в плитка пещера, закътана от вятъра, и запали малък огън. Пламъците нараснаха и по стените се заизвиваха червени сенчести танцьори. Тенака свали вълнените си ръкавици и разтри ръце над огъня; после разтърка лице, щипейки кожата, за да раздвижи кръвта под нея. Искеше да заспи, но пещерата още не бе достатъчно топла.

Драконът беше мъртъв. Той поклати глава и затвори очи. Ананаис, Декадо, Елиас, Белцер. Всички мъртви. Предадени, защото вярваха, че честта и дългът стоят над всичко друго. Мъртви, защото вярваха, че Драконът е неуязвим и че доброто винаги трябва да възтържествува.

Тенака се разтърси, преди да е задрямал, и добави по-дебели клони в огъня.

— Драконът е мъртъв — каза той на глас и думите отекнаха в пещерата.

Колко странно, помисли си — изреченото беше истина, ала той не можеше да повярва.

Загледа се в сенките на огъня, виждайки в тях мраморните коридори на своя дворец във Вентрия. Там нямаше огън, само нежния хлад на вътрешните стаи, студения камък, който държеше на разстояние изсмукващата силите жегга на пустинното слънце. Меки столове и плетени черги; слуги, понесли кани с ледено вино, кофи с безценна вода, която да подхрани розите в градината му и да се погрижи за красотата на цъфтящите дървета.

Пратеникът беше Белцер. Верният Белцер — най-добрият воин в Крилото.

— Призовани сме обратно у дома, сър — каза той, застанал неспокойно наред просторната библиотека. Дрехите му бяха мръсни от пътя, покрити с пясък. — Бунтовниците са надвили един от отрядите на Ческа на север и Барис лично е наредил всички да се върнат.

— Откъде знаеш, че заповедта идва от Барис?

— Неговият печат, сър. Личният му печат. И посланието: „Драконът ви зове.“

— Никой не е виждал Барис от петнадесет години.

— Зная, сър. Но печатът му...

— Парче восък не означава нищо.

— За мен означава, сър.

— Значи ще се върнеш в Дренай?

— Да, сър. А вие?

— Да се върна къде, Белцер? Земята тъне в руини. Съчетаните са непобедими. И кой знае какви гнусни магьоснически сили ще се въздигнат срещу бунтовниците? Нека говорим искрено, човече! Драконът се разпадна преди петнадесет години, а ние всички сме вече стари. Аз бях сред по-младите офицери и вече съм на четиридесет. Ти сигурно приближаваш петдесетте — ако Драконът още беше жив, щеше е на възраст за пенсия.

— Зная това — каза Белцер и се изпъна. — Но честта зове. Прекарах живота си в служба на Дренай и сега не мога да не откликна на призива.

— Аз мога — отвърна Тенака. — Каузата е изгубена. Дай време на Ческа и той ще се самоунищожи, защото е луд. Цялата му система се разпада.

— Не съм добър с думите. Яздих двеста мили, за да донеса това известие. Дойдох при мъжа, под чието командване съм служил някога, ала той не е тук. Съжалявам, че ви обезпокоих.

— Слушай, Белцер! — извика Тенака, когато воинът се обърна към вратата. — Ако имаше дори нищожен шанс за успех, на драго сърце щях да дойда с теб. Но тази мисия вони на провал.

— Нима мислиш, че не го знам? Че всички не го знаем? — попита Белцер.

После си тръгна.

Вятърът смени посоката си и нахлу в пещерата. Сняг започна да пръска върху огъня. Тенака изруга тихо. Извади меча си и излезе навън. Отсече два гъсти храста и ги изтегли, за да заслони входа.

Месеците минаваха и той беше забравил за Дракона. Имаше имоти, за които да се грижи, важни дела в истинския свят.

После Илае се разболя. Той беше на север и организираше патрули, които да пазят маршрута на подправките, когато вестта достигна до него. Побърза да се прибере. Лечителите обявиха, че тя има треска, която ще отmine, и няма повод за безпокойство. Ала състоянието ѝ се влоши. Възпаление на дробовете, така му казаха. Плътта ѝ се стопи и накрая тя можеше само да лежи в широкото легло, хриптейки. Някога красивите ѝ очи сега блестяха със сиянието на смъртта. Ден след ден той седеше до нея, молеше се, говореше, умоляваше я да не умира.

После Илае се почувства по-добре и сърцето му подскочи от радост. Тя говореше, че ще направи тържество, и замълча, да обмисли кого да покани.

— Продължавай — подкани я той.

Ала съпругата му беше мъртва. Просто така. Десет години споделени спомени, надежди и радости, изчезнали като вода в пустинния пясък.

Тенака я вдигна от леглото и я уви с бял вълнен шал. После я отнесе в розовата градина и коленичи там.

— Обичам те — не спираше да повтаря, целуваше косата ѝ и я прегръщаше като дете. Слугите се събраха наоколо, без да продумат, докато не измина цял час. Тогава двама се приближиха, разделиха ги и отведоха плачещия Тенака в стаята му. Там той откри запечатания свитък, изброяващ настоящото състояние на инвестициите му, а до него — писмото от Естас, неговия счетоводител. Тези писма съдържаха съвети относно области за разработване, с остри политически наблюдения над местата, които да се игнорират, използват или обмислят.

Без да мисли, Тенака отвори писмото и погледът му се плъзна по списъка вагрийски договори, лентрийски сделки и дренайски глупости, докато не стигна до последните две изречения:

Ческа е изтребил бунтовниците на изток от Сентранската равнина. Изглежда, отново се хвали с хитростта си. Пратил е послание с призив старите войници да се върнат у дома; изглежда, се е боял от Дракона, откак го е разтурил преди петнадесет години. Сега този страх е зад гърба му — били са избити до човек. Съчетаните са ужасяващи. В какъв свят живеем?

— Живеем? — каза Тенака. — Никой не живее. Те всички са мъртви.

Изправи се и отиде до западната стена, спирайки пред овалното огледало, за да види руините на живота си.

Отражението отвърна на погледа му, скосените виолетови очи го гледаха обвинително, стегнатите устни излъчваха горчилка и гняв.

— Иди си у дома — каза отражението — и убий Ческа.

1.

Казармите бяха покрити със сняг и счупените прозорци висяха отворени като стари незараснали рани. Площадът, някога отъпкван от десетки хиляди мъже, сега бе неравен, със стръкове трева, пронизващи снежната покривка.

Самият Дракон бе жестоко поразен: каменните му криле бяха строшени, зъбите — разбити на парчета, а лицето — омазано с червена боя. Тенака стоеше смълчан срещу него и му се струваше, че от каменните очи капят кървави сълзи.

Докато гледаше площада, в ума му затанцуваха ярки картини: Ананаис, раздаващ заповеди на хората си — противоречащи си заповеди, които ги караха да се блъскат един в друг и да падат по земята.

— Смердливи плъхове! — ревеше русият гигант. — И си мислите, че ставате за войници?

Картините избледняха на фона на призрачната бяла празнота на реалността и Тенака потрепери. Отиде до кладенеца, до който имаше стара кофа, за чиято дръжка още бе привързано гниещо въже. Спусна я в кладенеца и чу как ледът долу се троши. После я издърпа обратно и я отнесе до Дракона.

Боята се чистеше трудно, но Тенака работи упорито почти цял час и успя да я изстърже изцяло с кинжала си.

После скочи на земята и се обърна, за да види какво е постигнал.

Дори без боята Драконът представляваше жалка гледка. Гордостта му бе потъпкана. Тенака отново се сети за Ананаис.

— Може би е добре, че не доживя да видиш това — каза той.

Заваля и ледените игли зажиха лицето му. Вдигна торбата на гърба си и притича към една от изоставените казарми. Вратата зееше и той пристъпи в старата офицерска част. Един плъх притича в мрака, но Тенака не му обърна внимание, а продължи по коридора към по-широките помещения в задната част. Остави раницата си в

някогашната си стая и се засмя тихо, щом видя камината: прилежно запълнена с подпалки, готова за огън.

В последния ден, знаейки, че потеглят, някой бе влязъл в стаята му, за да приготви камината.

Помощникът му, Декадо?

Не. В него нямаше романтична жилка. Той беше жесток убиец, удържан само от желязната дисциплина на Дракона и чувството си за лоялност към отряда.

Кой друг?

След известно време се отказа да преглежда лицата, които паметта му подаваше. Никога нямаше да разбере.

Петнадесет минути и дървото ще е изсъхнало достатъчно, за да гори без дим, каза си Тенака, и постави нови подпалки под трупчетата. Скоро огнените езици плъзнаха и пламъкът се задържа.

Гласкан от внезапен импулс, той отиде до стената, търсейки скритата ниша. Преди панелът се отваряше рязко при най-лекото докосване на бутона, сега изскърца бавно със звука на ръждясала пружина. Тенака внимателно отвори отделението. Зад капака имаше малка ниша, останала при махането на каменен блок години преди разпускането на Дракона. От вътрешната страна на стената бе изписан текст на надирски:

*Ние, надирите,
вечно млади,
пишещи с кръв,
майстори на брадвата
и победители.*

Тенака се усмихна за пръв път от месеци насам и част от товара, който носеше, изчезна от душата му. Отърси се от годините и се видя отново като младеж, току-що дошъл от Степите, за да заеме мястото си сред Дракона; отново усети погледите на новите си братя и едва сдържаната им враждебност.

Надирски принц в Дракона? Това беше немислимо — някои дори го считаха за вулгарно. Но неговият случай беше *специален*.

Драконът беше сформиран от Магнус Уаундуийвър след Първата надирска война преди един век, когато непобедимият боен главатар Улрик бе повел ордите си срещу стените на Дрос Делнох, най-могъщата крепост на света, само за да бъде отблъснат от Бронзовия граф и неговите воини.

Драконът трябваше да бъде оръжието на Дренай срещу бъдещи надирски нашествия.

А после, като сбъднат кошмар — и докато спомените от Втората надирска война все още бяха свежи в паметта на дренайците, — член на племената бе допуснат в редиците на полка. И по-лошо, той бе директен наследник на самия Улрик. Ала те нямаха друг избор, освен да му позволят да вземе сабята си.

Защото Тенака беше надир само по майчина линия.

Родът на баща му го правеше правнук на Регнак Странника: Бронзовия граф.

Това беше голям проблем за онези, които копнееха да го мразят.

Как можеха да излеят омразата си върху наследника на най-великия дренайски герой? Не им беше лесно, ала се справиха.

Възглавницата му бе накисната в кръв от коза, а в ботушите му пъхаха скорпиони. Стремената на коня му бяха срязани, а накрая някой пусна и пепелянка в леглото му.

Тя почти успя да го убие, когато легна върху нея. Змията впи зъби в бедрото му, ала Тенака сграбчи кинжала от масата до леглото, успя да я убие бързо и направи резка между двете кръгли рани, с надеждата кръвта да отмие отровата. После легна напълно неподвижен, защото знаеше, че и най-лекото движение ще ускори смъртта, опитваща се да нахлуе в тялото му. Чу стъпки в коридора и разпозна Ананаис, офицерът, командващ стражата, който се връщаше в стаята си в края на смяната.

Не искаше да вика, защото знаеше, че Ананаис не го харесва. Ала не искаше и да умира! Извика името на офицера, вратата се отвори и русият гигант застана на прага.

— Ухапа ме пепелянка — каза Тенака.

Ананаис се приведе, за да мине през вратата, и се приближи до леглото, като изрита мъртвата змия. После погледна раната на крака на Тенака и попита:

— Преди колко време?

— Две или три минути.

Офицерът кимна.

— Резките не са достатъчно дълбоки.

Тенака му подаде кинжала.

— Не. Ако бяха достатъчно дълбоки, щеше да прережеш основните мускули.

Ананаис се приведе напред, притисна устни към раната и изсмука отровата. После сложи турникет и излезе, за да доведе лечител.

При все че по-голямата част от отровата не беше проникнала в тялото му, младият надирски принц едва не умря. Изпадна в кома, която продължи четири дни, и когато се събуди, Ананаис седеше до леглото му.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— Не изглеждаш добре. Но се радвам, че си жив.

— Благодаря ти, че ме спаси — каза Тенака, докато гигантът ставаше, за да си тръгне.

— За мен беше удоволствие. Но все още не бих искал да се ожениш за сестра ми — каза той и се ухили, пристъпвайки към вратата. — Между другото, трима млади офицери бяха освободени от служба вчера. Мисля, че отсега нататък можеш да спиш спокойно.

— Никога няма да спя спокойно — каза Тенака. — За надирите това означава смърт.

— Нищо чудно, че очите им са скосени — отвърна Ананаис.

* * *

Реня помогна на стареца да се изправи, после засипа малкия огън със сняг, за да угаси пламъка. Температурата рязко спадна, а буреносните облаци се скупчиха над главите им, мрачни и заплашителни. Момичето се страхуваше, защото старецът бе спрял да трепери и сега седеше до мъртвото дърво, загледан с празен поглед в земята.

— Хайде, Аулин — каза тя и го прихвана през кръста. — Старите казарми са наблизо.

— Не! — изпищя той и се отдръпна рязко от нея. — Те ще ме открият там. Зная, че ще ме открият.

— Студът ще те убие — изсъска Реня. — Хайде.

Старецът се предаде и ѝ позволи да го поведе през снега. Тя беше високо и силно момиче, но придвижването бе изтощително и докато си проправяха път през последните храсталаци преди Драконовия площад, вече се беше задъхала.

— Само още няколко минути — каза Реня. — После ще можеш да си починеш.

Старецът сякаш получи нова сила от обещанието за убежище, защото се затътри по-бързо напред. На два пъти едва не падна, ала тя го прихвана.

Реня изрита вратата на най-близката сграда и му помогна да влезе. Свали бялото си наметало и прокара ръка през мократа си от пот къса черна коса.

Сега, когато беше защитена от хапещия вятър, тя почувства как кожата ѝ пламва, докато тялото ѝ се нагаждаше към новите условия. Разкопча бялото си наметало от овча кожа и го свали от широките си рамене. Под него носеше лека синя вълнена туника и черен панталон, скрит отчасти от високи до бедрото ботуши, поръбени с овча кожа. На кръста ѝ висеше тънък кинжал.

Старецът се облегна на една стена, като трепереше силно.

— Ще ме намерят! *Ще ме намерят!* — хленчеше той.

Реня не му обърна внимание, а навлезе по-навътре в коридора.

Внезапно в другия му край се появи мъж и тя подскочи стреснато. Кинжалът мигновено се озова в ръката ѝ. Мъжът беше висок и мургав, облечен в черно. На кръста му висеше дълъг меч. Той пристъпи напред бавно, но с увереност. Реня разкрачи крака, подготвяйки се за атака, впила поглед в очите му.

А те бяха в невероятно красив виолетов оттенък и скосени като на надирските племена от севера. Ала лицето му беше четвъртито и почти красиво, като се изключи мрачната линия на устата му.

Реня искаше да го спре с думи, да му каже, че ако се приближи още, ще го убие. Но не можа. От него струеше сила — авторитет, който не ѝ оставяше друг избор, освен да му се подчини.

После той я подмина и се приведе над Аулин.

— Остави го на мира! — извика тя и Тенака се обърна към нея.

— В моята стая има огън. Вдясно по коридора — каза той спокойно. — Ще го отнесе там.

Мъжът вдигна стареца с лекота и го отнесе в стаята си, където го положи на тясното легло. Свали наметалото и ботушите му и започна внимателно да разтрива прасците му, където кожата беше посиняла и подпухнала. После се обърна и хвърли едно одеяло на момичето.

— Стопли го на огъня — каза и продължи работата си.

След малко провери дишането на стареца — беше дълбоко и равномерно.

— Спи ли? — попита Реня.

— Да.

— Ще оживее ли?

— Кой знае? — отвърна Тенака и стана, за да се протегне.

— Благодаря ти, че му помогна.

— Благодаря ти, че не ме уби — отвърна той.

— Какво правиш тук?

— Стоя си край огъня и чакам бурята да отmine. Искаш ли малко храна?

Седнаха до пламъците и споделиха сушеното му месо и бисквитите почти без да продумат. Тенака не любопитстваше, а интуицията подсказваше на Реня, че няма да има желание да ѝ отговаря. Ала тишината не беше неприятна. Тя се почувства спокойна за пръв път от седмици и дори заплахата на убийците ѝ се струваше не толкова реална. Сякаш казармите бяха убежище, защитено от магия — невидима, но безмерно могъща.

Тенака се облегна в стола си, загледан в нея, а тя самата гледаше пламъците. Лицето ѝ беше много красиво, кръгло и с високи скули, а големите ѝ очи бяха толкова тъмни, че зениците се сливаха с ирисите. Създаваше впечатление за сила, подкопана от уязвимост, сякаш в сърцето си криеше таен страх или я измъчваше скрита слабост. При други обстоятелства той щеше да е привлечен от нея. Ала когато затърси в себе си, не откри никакви емоции, никакво желание... Никакъв живот, осъзна с изненада.

— Преследват ни — каза тя накрая.

— Зная.

— Откъде знаеш?

Тенака сви рамене и добави съчки в огъня.

— Този път не води наникъде, нямате коне или провизии, но дрехите ви са скъпи и поведението ти демонстрира култура. Следователно бягате от нещо или от някого, а това пък означава, че ви преследват.

— Това смуцава ли те? — попита го тя.

— Не, защо?

— Ако те хванат с нас, и ти ще умреш.

— Значи няма да ме хванат с вас — отвърна той.

— Да ти кажа ли защо ни преследват? — попита Реня.

— Не. Това е вашият живот. Пътищата ни се пресякоха тук, но отново ще се разделят към различните ни съдби. Няма нужда да научаваме нещо един за друг.

— Защо? Нима се боиш, че ще започне да те е грижа?

Той обмисли внимателно въпроса, забелязвайки гнева в очите ѝ.

— Може би. Но основно се боя от слабостта, която следва грижата. Имам задача и нямам нужда от други проблеми в ума си. Не, това не е истина — аз не *искам* други проблеми в ума си.

— Това не е ли егоистично?

— Разбира се. Но помага за оцеляването.

— А то толкова ли е важно? — попита тя рязко.

— Трябва да е, иначе вие нямаше да бягате.

— Важно е за него — каза момичето и посочи стареца на леглото. — Не за мен.

— Той не може да избяга от смъртта — каза тихо Тенака. — Но пък има мистици, които твърдят, че след нея има рай.

— Той го вярва — отвърна тя с усмивка. — От това се бои.

Тенака поклати бавно глава, после потърка очи.

— Това ми идва в повече — каза и се усмихна насила. — Мисля, че сега ще спя.

Взе одеялото си, просна го на пода и легна на него, подпрял глава на торбата си.

— Ти си от Дракона, нали? — попита Реня.

— Как разбра? — попита той, подпирайки се на лакът.

— От начина, по който каза „моята стая“.

— Много наблюдателно. — Той отново се излегна и затвори очи.

— Аз съм Реня.

— Лека нощ, Реня.

— Ще ми кажеш ли името си?

Той помисли да откаже, прехвърляйки наум всички причини, поради които не биваше да ѝ го казва.

— Тенака Хан — рече накрая. И заспа.

* * *

Животът е фарс, помисли си Катерача, докато висеше на четиридесет стъпки над каменния двор. Под него един огромен съчетан душеше въздуха. Рошавата му глава се люлееше тежко на раменете, а ноктестите му пръсти стискаха дръжката на назъбения меч. Снегът се вихреше в ледени фурии и жилеше очите на Катерача.

— Много благодаря — прошепна той, премествайки погледа си към тъмните и натежали буреносни облаци.

Катерача беше религиозен мъж, който считаше боговете за група изкуфели старци — вечни създания, които си правеха безкрайни и безвкусни шеги с човечеството.

Под него съчетаният прибра меча си и се оттегли в мрака. Катерача си пое дълбоко дъх и се издърпа през перваза на прозореца, след което раздели двете кадифени завеси. Намираше се в малък кабинет, обзаведен с бюро, три дъбови стола, няколко ковчезета и редица рафтове и поставки за свитъци. Стаята беше подредена — почти маниакално, помисли си Катерача, забелязвайки трите писалки, поставени изрядно на една линия в центъра на бюрото. Но той и не очакваше нищо друго от магистъра Силиус.

Дълго посребрено огледало с махагонова рамка висеше на стената срещу бюрото. Катерача се приближи до него и се изправи, изпъвайки рамене. Черната маска, тъмната туника и черните панталони му придаваха зловещ вид. Той извади кинжала си и приклепна в бойна стойка. Ефектът беше смразяващ.

— Идеално — каза той на отражението си. — Не бих искал да те срещам в тъмна уличка! — Прибра кинжала и отиде до вратата, повдигна внимателно желязното резе и я откряна.

От другата страна имаше тесен каменен коридор и четири врати — две отляво и две отдясно. Катерача се прокрадна безшумно до втората стая вляво и бавно вдигна резето. Вратата се отвори без звук и

той влезе вътре, опрял гръб в стената. Стаята беше топла, макар огънят в камината да гореше слабо. Бледо червено сияние озаряваше завесите около голямото легло. Катерача пристъпи към него, като спря само колкото да погледне дебелия Силиус и също толкова дебелия му любовница. Той лежеше по корем, а тя — по гръб; и двамата хъркаха.

„Защо се прокрадвам? — запита се Катерача. — Можех да нахлуя, биейки барабан.“ Сподави кикота си, намери ковчежето със скъпоценности в скритата под прозореца ниша и изсипа съдържанието му в черната ленена кесия на колана си. Пълната им стойност щеше да му позволи да живее в лукс пет години. Продадени на някой съмнителен търговец в южната част на града, както се налагаше, щяха да му осигурят едва три или шест месеца, ако не играеше хазарт. Помисли си да не залага, но това беше невъзможно. Три месеца, реши накрая.

Завърза кесията си, отстъпи назад в коридора и се обърна...

И се оказа очи в очи с някакъв слуга — висок изпит мъж с вълнена нощна риза.

Човекът изкрещя и побягна.

Катерача изкрещя и побягна, спускайки се стремително по кръглото стълбище, където се блъсна в двама стражи. Те паднаха по гръб с викове, а Катерача се претърколи на пода, изправи се и се затича наляво, следван плътно от стражите. Вдясно имаше друго стълбище и той се затича надолу, взимайки по три стъпала наведнъж. Дългите му крака го носеха с ужасяваща скорост.

На два пъти едва не се спъна, преди да достигне следващото ниво. Пред него имаше желязна порта — беше заключена, но ключът висеше на дървена кука. Вонята от другата ѝ страна обаче му върна здравия разум и страхът проряза паниката му.

Ямата на съчетаните!

Чуваше как стражите трополят по стълбите. Взе ключа, отвори портата и пристъпи вътре, като заключи след себе си. После продължи напред в мрака, молейки Сенилните да му позволят да оцелее, за да стане жертва на още някоя от техните шеги.

Когато очите му се нагодиха към тъмнината, Катерача видя няколко отвора от двете си страни; във всеки от тях, наред купчина слама, спеше по един от съчетаните на Силиус.

Той тръгна към портата в другия край на коридора и свали маската си.

Почти бе стигнал, когато зад гърба му се разнесоха удари по вратата и приглушените викове на стражите разкъсаха тишината. Един съчетан се изтърколи от леговището си и кървавочервените му очи се впиха в Катерача. Създанието бе високо два метра и половина, с огромни рамене и мускулести ръце, покрити с черна козина. Лицето му бе издължено и от пастта му се подаваха остри зъби. Трясъците станаха по-силни и Катерача пое дълбоко дъх.

— Иди и виж какъв е този шум — каза той на звяра.

— Ти кой? — изсъска създанието, думите бяха изкривени от провисналия му език.

— Не стой като истукан — иди и виж какво искат! — нареди рязко Катерача.

Звярът мина край него и други съчетани излязоха в коридора, за да го последват, без да обръщат внимание на натрапника. Той притича до портата и плъзна ключа в ключалката. Докато го превърташе и отваряше, в коридора проехтя рев. Катерача се извърна и видя, че съчетаните тичат към него и вият свирепо. С треперещи пръсти той измъкна ключа, скочи навън, затръшна портата след себе си и бързо я заключи.

Нощният въздух охлаждаше кожата му, докато той тичаше нагоре по стъпалата към западния двор и кичозно украсената стена. Прехвърли се бързо от другата ѝ страна и се приземи на павираната улица.

Вечерният час отдавна бе минал, затова се притаи в сенките и не се откъсваше от тях по целия път до странноприемницата. После се изкачи по лозата до стаята си и почука на кепенците.

Белдер отвори прозореца и му помогна да влезе.

— Е? — попита старият войник.

— Взех бижутата — обяви Катерача.

— Отчайваш ме. Толкова години те обучавах, а какво стана от теб? Крадец!

— В кръвта ми е — каза Катерача и се ухили. — Спомняш ли си Бронзовия граф?

— Това е легенда — отвърна Белдер. — И дори да е вярно, никой от наследниците му не е живял недостойно. Дори онази надирска

издънка Тенака!

— Не говори лошо за него, Белдер — каза тихо Катерача. — Той ми беше приятел.

2.

Тенака спеше и познатите сънища се върнаха да го торможат.

Степите се ширеха във всички посоки като замръзвал зелен океан, чак до края на света. Понито му се извъртя, когато той дръпна кожената юзда, и се понесе на юг, като копитата му чаткаха по спечената глина.

Сухият вятър брулеше лицето на Тенака и той се усмихна широко.

Тук и само тук принадлежеше на себе си. Наполовина надир, наполовина дренаец, но нищо цялостно — създание на войната, символ от плът и кръв на несигурния мир. Беше приет сред племената с хладна учтивост, както се полага на човек, в чиито вени тече кръвта на Улрик. Ала другарство почти липсваше. На два пъти племената бяха отблъснати от силата на дренайците. Веднъж, много отдавна, легендарният Бронзов граф бе защитил Дрос Делнох от ордите на Улрик. Преди двадесет години пък Драконът бе изтребил армията на Джонгир.

И ето го Тенака, живото напомняне за това поражение.

Така че той яздеше сам и се справяше с всички задачи, които му поставяха. Меч, лък, копие, брадва — с всяко от тези оръжия бе опитен от всеки друг, защото другите прекъсваха тренировките, за да се наслаждават на детските игри, а той продължаваше да се упражнява. Слушаше мъдрите — виждаше войните и битките на различно ниво — и острият му ум осмисляше уроците.

Един ден те щяха да го приемат. Ако имаше търпение.

Ала един ден бе пристигнал у дома, в града на палатките, и видя майка си застанала редом до Джонгир. Тя плачеше.

И той разбра.

Скочи от седлото и се поклони на хана, без да обръща внимание на майка си, както беше редно.

— Време е да си отидеш у дома — каза Джонгир.

Тенака не каза нищо, само кимна.

— Има място за теб в Дракона. Полага ти се по право, като син на граф. — Ханът, изглежда, изпитваше неудобство, защото не срещна спокойния поглед на Тенака. — Е, кажи нещо — сопна се той.

— Както желаяш, господарю, така да бъде.

— Няма ли да ме молиш да ти позволя да останеш?

— Ако поискаш, ще го сторя.

— Не желая нищо от теб.

— Тогава кога потеглям?

— Утре. Ще имаш ескорт — двадесетима ездачи, както подобава на внука ми.

— Оказваш ми голяма чест, господарю.

Ханът кимна, погледна за миг към Шилат и си тръгна. Шилат отметна платнището от входа и Тенака влезе в палатката, която споделяха. Тя го последва и когато се озоваха вътре, той се обърна към нея и я прегърна.

— О, Тани — прошепна тя през сълзи. — Какво още трябва да сториш?

— Може би в Дрос Делнох наистина ще си бъда у дома — каза той.

Ала надеждата умря в него още със затихването на думите, защото не беше глупак.

* * *

Тенака се събуди и чу как бурята съска отвън и блъска прозореца. Протегна се и погледна към огъня — беше изтлял до блещукащи въглени. Момичето спеше в стола, а дишането ѝ бе дълбоко и равно. Тенака стана и отиде до огъня, за да добави още подпалки. После внимателно раздуха пламъците. Провери стареца; цветът на кожата му не беше добър. Тенака сви рамене и излезе от стаята. Коридорът беше леден и дъските скърцаха под ботушите му. Той отиде до старата кухня и закрития кладенец; беше трудно да изпомпа водата, но упражнението му достави удоволствие и накрая го възнагради със свежа струя, която напълни дървената кофа. Той съблече тъмния си жакет и сивата вълнена риза и се изми. Водата беше ледена, но разбуди затоплената му от съня кожа.

Тенака свали и останалите си дрехи и се отправи към двора за упражнението отзад. Там се завъртя и отскочи, приземявайки се леко на крака — първо дясната ръка проряза въздуха, после лявата. Претърколи се на пода, изпъна гръб и скочи на крака.

Реня го наблюдаваше от сенките на коридора. Беше запленена от гледката. Той се движеше като танцьор, ала в същото време в сцената имаше нещо варварско: някакъв примитивен елемент, който бе едновременно смъртоносен и красив. Краката и ръцете му бяха оръжия, които се стрелваха, за да погубят невидими противници, ала лицето му беше спокойно и лишено от всякаква емоция.

Тя потрепери. Изпитваше копнеж да се оттегли в стаята му, но не можеше да помръдне. Кожата му изглеждаше с цвят на злато под слънцето, мека и топла, ала мускулите под нея се издуваха като сребърна стомана. Реня затвори очи и с препъване се запъти към спалнята, копнеейки никога да не го бе срещала.

Тенака отми потта от тялото си и бързо се облече. Беше гладен. Щом се върна в стаята си, веднага усети промяната в настроението. Реня отбягваше погледа му, докато седеше край стареца и галеше бялата му коса.

— Бурята утихва — каза Тенака.

— Да.

— Какво има?

— Нищо... но Аулин не диша добре. Дали ще се оправи, как мислиш?

Тенака отиде до нея и клекна до леглото. Стисна крехката китка на стареца, за да напипа пулса му. Беше слаб и неравен.

— Откога не е ял? — попита той.

— От два дни.

Тенака зарови в раницата си и извади малко сушено месо и чувалче с овес.

— Искан ми се да имам захар — каза той, — но и това трябва да свърши работа. Донеси вода и тенджерата.

Реня излезе от стаята, без да продума. Тенака се усмихна. Ето какво било значи — беше го видяла да се упражнява и поради някаква причина това я бе разтревожило. Той поклати глава.

Момичето се върна, понесло желязна тенджерата, пълна с вода.

— Излей половината — каза й той.

Тя лисна вода на пода в коридора, а Тенака отнесе тенджерата до огъня и нарязва в нея месото с кинжала си. После внимателно я постави над пламъците.

— Защо не каза нищо тази сутрин? — попита той, загледан в огъня.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— Когато ме видя да се упражнявам?

— Не съм те видяла.

— Тогава откъде знаеше къде е тенджерата и откъде да вземеш вода? Не си минавала край мен през нощта.

— Кой си ти, че да ме разпитваш? — отвърна рязко Реня.

Тенака се обърна към нея.

— Аз съм странник. Няма нужда да ме лъжеш или да се преструваш. Само с приятели човек се нуждае от маски.

Тя седна до огъня и протегна дългите си крака към пламъците.

— Колко тъжно — каза тихо. — Нима с приятелите си не можеш да бъдеш в покой?

— По-лесно е с непознати, защото те докосват живота ти само за миг. Няма да ги разочароваш, защото не им дължиш нищо и те не очакват нищо. Можеш да нараниш приятелите, тъй като те очакват всичко.

— Странни приятели си имал — отбеляза момичето.

Тенака разбърка яхнията с острието на кинжала си. Внезапно се почувства неприятно, усещаше, че по някакъв начин е изгубил контрола над разговора.

— Откъде идвате? — попита той.

— Мислех, че не те е грижа.

— Защо не каза нищо?

Очите ѝ се присвиха и тя извърна глава.

— Не исках да развалям концентрацията ти.

Това беше лъжа и двамата го знаеха, ала напрежението отслабна и тишината отново ги събра. Отвън бурята притихна и отмря. Преди ревеше, сега само стенеше.

Когато яхнията се сгъсти, Тенака добави овес, за да я подсили, а накрая и сол от малкия си запас.

— Мирише добре — каза Реня, надвесила се над огъня. — Какво е това месо?

— Най-вече от муле — отвърна той.

Отиде да вземе няколко дървени подноса от кухнята и когато се върна, Реня бе разбудила стареца и му помагаше да се изправи.

— Как се чувстваш? — попита Тенака.

— Ти воин ли си? — попита Аулин и в очите му се четеше страх.

— Да. Но няма защо да се боиш от мен.

— Надир?

— Наемник. Приготвих малко яхния.

— Не съм гладен.

— Все пак я изяж — нареди Тенака.

Старецът се наежи от авторитетния му тон, но после извърна очи и кимна. Наложил се Реня да го храни бавно, докато Тенака стоеше до огъня. Това бе разхищение на храна, защото старецът умираше. И все пак той не съжаляваше за нея. Не можеше да разбере защо.

Когато храната свърши, Реня събра подносите и тенджерата.

— Дядо ми иска да говори с теб — каза тя и излезе от стаята.

Тенака отиде до леглото и се загледа в умиращия мъж. Очите на Аулин бяха сиви и ярки от начеващата треска.

— Аз не съм силен — каза той. — Никога не съм бил. Провалих всички, които някога са ми вярвали. Освен Реня... Нея никога не предадох. Вярваш ли ми?

— Да — отвърна Тенака. Защо слабите хора винаги имаха нужда от изповеди?

— Ще я пазиш ли?

— Не.

— Мога да платя. — Аулин стисна ръката му. — Просто я отведи до Соуса. Градът е само на пет-шест дни път на юг.

— Ти не означаваш нищо за мен. Не ти дължа нищо. И не можеш да ми платиш достатъчно.

— Реня казва, че си бил от Дракона. Къде е чувството ти за чест?

— Погребано под пустинни пясъци. Изгубено в мъглите на времето. Не желая да говоря с теб, старче. Нямах какво да ми кажеш.

— Моля те, слушай! — помоли Аулин. — Когато бях по-млад, служех на Съвета. Подкрепях Ческа, работих за победата му. Вярвах в него. Така че поне в някаква степен съм отговорен за неимоверния ужас, който той донесе на тази земя. Някога бях жрец на Източника. Животът ми беше в хармония. Сега умирам и вече не зная нищо. Но не

мога да позволя Реня да бъде хваната от съчетаните. *Не мога*. Не виждаш ли? Целият ми живот е един голям провал — смъртта ми *трябва* да постигне нещо!

Тенака изтръгна ръка от хватката му и се изправи.

— Сега ти слушай — каза той. — Тук съм, за да убия Ческа. Не очаквам да надживея това дело, но нямам нито времето, нито желанието да поемам твоите отговорности. Искаш момичето да стигне до Соуса, нали? Тогава се възстанови. Използвай волята си.

Внезапно старецът се усмихна и напрежението и страхът изчезнаха от лицето му.

— Искаш да убиеш Ческа? — прошепна той. — Мога да ти дам нещо по-добро от това.

— По-добро? Какво би могло да бъде по-добро?

— Да го свалиш. Да унищожих господството му.

— Убийството му ще постигне това.

— Да, наистина, но само за кратко, докато някой от генералите не му вземе властта в свои ръце. Мога да ти дам тайната, която ще унищожих империята му и ще освободи Дренай.

— Ако това ще е история за омагьосани мечове и мистични заклинания, не си губи времето. Чувал съм ги всичките.

— Не. Обещай ми да защитаваш Реня, докато стигне до Соуса.

— Ще помисля — каза Тенака.

Огънят отново умираше и той го подхрани с остатъците от подпалките, преди да излезе да потърси момичето. Тя седеше на масата в студената кухня.

— Не искам помощта ти — каза Реня, без да вдига поглед.

— Още не съм я предложил.

— Не ме е грижа, дори да ме отведат.

— Твърде млада си, за да не те е грижа — каза Тенака и коленичи пред нея. Повдигна брадичката ѝ. — Ще се погрижа да стигнеш жива и здрава в Соуса.

— Сигурен ли си, че може да ти плати достатъчно?

— Той твърди, че може.

— Не те харесвам особено, Тенака Хан.

— Добре дошла сред мнозинството! — отвърна той.

После я остави и се върна в стаята при стареца. Засмя се и отиде до прозореца. Отвори го широко и пусна зимния въздух.

Пред него гората се простираше към белия безкрай.
Зад него старецът беше мъртъв.

* * *

Реня влезе в стаята, чула смеха му. Ръката на Аулин се бе изхлузила от леглото и кокалестите му пръсти сочеха към дървения под. Очите му бяха затворени, а лицето — спокойно.

Тя отиде до него и докосна нежно бузата му.

— Край на бягството, Аулин. Край на страха. Нека Източникът те отведе у дома!

После покри лицето му с одеялото.

— Сега задължението ти към него приключи — каза Реня на смълчания Тенака.

— Още не — отвърна той и затвори прозореца. — Той ми каза, че знае начин да прекрати господството на Ческа. Знаеш ли какво е имал предвид?

— Не.

Тя му обърна гръб и взе наметалото си, изпитала внезапна празнота в сърцето си. После се спря и дрехата падна от ръцете ѝ, докато гледаше умирация огън. Поклати глава. Реалността се оттегли. За какво ѝ оставаше да живее?

За нищо.

За какво оставаше да я е грижа?

За нищо.

Коленичи до огъня и се вгледа в него, без да мига, докато ужасна болка не изпълни празнотата отвътре. Животът на Аулин беше за нея устойчива нишка, изтъкана от доброта, нежност и загриженост. Той никога не бе проявявал умишлена жестокост или злоба; никога алчност. Ала животът му бе приключил в изоставена казарма — преследван като животно, предаден от приятелите си и изгубил своя бог.

Тенака я гледаше без следа от емоция във виолетовите си очи. Той бе свикнал със смъртта. Тихо прибра нещата си в платнената раница и помогна на момичето да се изправи. Завърза наметалото ѝ, избута я внимателно през вратата и каза:

— Чакай тук.

Върна се до леглото и отметна одеялото от трупа. Очите на стареца се бяха отворили и той сякаш се взираше в него.

— Спи спокойно — прошепна Тенака. — Аз ще се погрижа за нея.

После затвори мъртвите очи и сгъна одеялото си.

Отвън въздухът беше свеж. Вятърът бе замрял и слънцето блестеше слабо в ясното небе. Тенака вдиша дълбоко и бавно.

— Сега всичко приключи — прошепна Реня.

Тенака се огледа.

Четирима воители бяха излезли сред дърветата и вървяха към тях с извадени мечове.

— Остави ме — каза тя.

— Замълчи.

Той освободи каишите на раницата си и я остави в снега, после отметна наметалото от раменете си, разкривайки меча и ловджийския си нож. Направи десет крачки напред и зачака воителите, преценявайки всеки поотделно.

Те носеха червените и бронзови нагръдници на Делнох.

— Какво търсите? — попита Тенака, когато се приближиха.

Никой от тях не проговори, което доказа, че са ветерани, но се раздалечиха леко един от друг — готови да отвърнат на атаката му.

— Говорете, или императорът ще вземе главите ви! — каза Тенака.

Това ги спря и погледите им се стрелнаха към мъж с остри черти отляво; той пристъпи напред, в сините му очи имаше студ и ненавист.

— И откога един северен дивак използва името на императора като заплаха? — изсъска той.

Тенака се усмихна. Те бяха спрели и чакаха отговора му; бяха изгубили целеустремеността си.

— Може би трябва да обясня — каза той и пристъпи към мъжа, все така усмихнат. — Положението, значи, е такова...

Ръката му се стрелна напред и нагоре с протегнати пръсти и разби носа на мъжа. Тънкият хрущял се заби в мозъка и воителът се свлече без звук. Тенака се извъртя и скочи, а ботушът му се заби в гърлото на втори воител. Още преди да се е приземил, той извади

ловджийския си нож. Стъпи на пръсти, превъртя се, парира удар с меч и заби острието във врата на противника си.

Четвъртият мъж тичаше към Реня с вдигнат меч. Тя стоеше неподвижно и го гледаше с безразличие.

Тенака запрати кинжала си и дръжката му удари войника в основата на шлема. Изгубил равновесие, мъжът падна в снега и изпусна меча си. Надигна се леко, но Тенака притича до него, хвърли се на гърба му и го събори отново. Шлемът на войника отхвърча, Тенака го сграбчи за косата, издърпа главата му назад и извъртя рязко брадичката му наляво. Вратът на мъжа се прекърши като сухо дърво.

Тенака се изправи, взе ножа си, почисти го и го прибра. Огледа площада, но го посрещна единствено тишина.

— Ние, надирите — прошепна и затвори очи.

— Ще тръгваме ли? — попита Реня.

Объркан, той я хвана за ръката и се вгледа в очите ѝ.

— Какво ти става? Нима искаш да умреш?

— Не — отвърна тя разсеяно.

— Тогава защо стоеше така?

— Не зная. Ще тръгваме ли?

В черните ѝ като нощта очи се появиха сълзи и покапаха по бузите ѝ, ала бледото ѝ лице остана безизразно. Тенака протегна ръка и избърса една сълза.

— Моля те, не ме пипай — прошепна Реня.

— Слушай ме. Старецът искаше да живееш; беше го грижа за теб.

— Няма значение.

— За него имаше!

— А за *теб* има ли?

Въпросът го смрази, удари го почти физически. Той бързо премисли кой е верният отговор.

— Да, има.

Лъжата дойде лесно и едва когато я изговори, Тенака осъзна, че не е лъжа.

Реня се вгледа дълбоко в очите му, после кимна.

— Ще дойда с теб — каза накрая. — Но знай, че съм проклетие за всички, които ме обичат. Смъртта ме следва, защото изобщо не е трябвало да вкусвам от живота.

— Смъртта следва всеки и никога не се проваля — отвърна Тенака.

Тръгнаха заедно на юг, спирайки пред каменния дракон. Леденият дъжд жилеше хълбоците му и им придаваше вид на диамант. Дъхът на Тенака секна в гърлото му, когато се загледа в лицето — водата бе стигнала до разбитите зъби на горната устна, оформяйки нови зъби от блестящ лед, подновявайки величието му, възвръщайки силата му.

Той кимна, сякаш чул тихо послание.

— Красив е — каза Реня.

— Нещо повече — отвърна тихо Тенака. — Той е жив.

— Жив?

— Тук — каза той и докосна сърцето си. — И ме приветства у дома.

* * *

Продължиха да вървят на юг през целия ден. Тенака не говореше много, защото бе съсредоточен в откриването на пътеките в снега и бдеше за патрули. Нямаше как да знае дали четиримата войници са били единствените преследвачи, нито дали няма повече от една група, преследваща момичето.

По някакъв странен начин всъщност не го беше грижа. Налагаше бърз ход и рядко поглеждаше назад, за да види дали това затруднява Реня. Когато спираше, за да погледне хребетите или откритите пространства пред тях, тя винаги бе точно зад него.

Реня вървеше тихо, впила очи във високия воин, и бързо забеляза сигурността на движенията му и предпазливостта, с която избираше маршрута им. Отново и отново две сцени се появяваха в ума ѝ: голият танц в изоставената зала за тренировки и танцът на смъртта с войниците в снега. Едната сцена покриваше другата... сливаха се, размиваха се. Един и същи танц. Движенията бяха толкова гладки, почти като течност, докато той скачаше и се въртеше. Войниците бяха тромави и небалансирани в сравнение с него, като лентрийски кукли с оплетени конци.

А сега бяха мъртви. Дали имаха семейства? Вероятно. Дали бяха обичали децата си? Вероятно. Бяха излезли на площада изпълнени с увереност. Ала само за няколко ледени мига бяха умрели.

Защо?

Защото бяха избрали да танцуват с Тенака Хан.

Реня потрепери. Светлината отслабваше и дълги сенки се прокрадваха откъм дърветата.

Тенака избра място за огъня си до щръкнала скала, която щеше да ги пази от вятъра. Намираше се в долчинка, обградена от престарели дъбове, и огънят не се виждаше. Реня се присъедини към него, събра сухи съчки и ги натрупа внимателно. Обзе я усещане за нереалност.

„Целият свят трябва да е такъв — помисли си тя, — заледен и прочистен: всички растения спят в очакване на златното съвършенство на пролетта; злото умира под пречистващия лед.“

Ческа и неговите легиони от демони щяха да избледнеят като кошмарите от детството и радостта отново щеше да се върне при дренайците като дар на зората.

Тенака извади тенджерка от торбата си и я постави върху огъня. Гребеше шепи сняг и си сипваше вътре, докато тенджерата не се изпълни наполовина с топла вода. После изсипа щедро количество овес от малкото чувалче и добави сол. Реня го гледаше смълчана, впила поглед в скосените му виолетови очи. И отново, седнала край него до огъня, почувства покой.

— Защо си тук? — попита тя.

— За да убия Ческа — отвърна Тенака и разбърка кашата с дървена лъжица.

— *Защо* си тук? — повтори момичето.

Изминаха няколко мига, ала тя знаеше, че той не я е пренебрегнал, и зачака, наслаждавайки се на топлината и близостта.

— Нямам къде другаде да ида. Приятелите ми са мъртви. Жена ми... Нямам нищо. Истината е, че никога не съм имал... нищо.

— Имал си приятели... жена.

— Да. Не е лесно за обяснение. Някога във Вентрия, близо до мястото, където живеех, имаше един мъдрец. Често говорех с него за живота, любовта и приятелството. Той се шегуваше с мен и ме ядосваше. Говореше за глинени диаманти.

Тенака поклати глава и отново се умълча.

— Глинени диаманти? — попита тя.

— Няма значение. Разкажи ми за Аулин.

— Не зная какво е планирал да ти каже.

— Съгласен съм с това — отвърна той. — Просто ми разкажи за него.

Използвайки две клечки, Тенака вдигна тенджерата от пламъците и я постави на земята, за да изстине. Реня се наведе и добави свежи подпалки в огъня.

— Той беше мирен човек, жрец на Източника. Но също така беше и арканист и обожаваше да броди по земята в търсене на реликви на Предшествениците. Беше се прославил с уменията си. Каза ми, че когато Ческа се възкачил на власт, той го подкрепил, вярвайки на обещанията за по-добро бъдеще. Ала после започнал ужасът. И съчетаните...

— Ческа винаги си е падал по магията — отвърна Тенака.

— Познаваш ли го?

— Да. Продължавай.

— Аулин бил един от първите, които изследвали Гробището. Открил тайна врата под гората и машините, скрити там. Каза ми, че според изследванията му тези машини са били създадени, за да лекуват определени болести, от които са страдали Древните. Ала вместо да ги използват с тази цел, слугите на Ческа създали съчетаните. В началото били използвани само на арените, за да се разкъсват и да радват тълпите; но скоро започнали да се появяват и по улиците на Дренан, облечени в брони със символите на стражата на Ческа.

— Аулин винеше себе си за това и отпътува за Делнох, уж за да проучи Залата на Светлината под крепостта. Там обаче подкупи страж и се опита да избяга през Сатулските земи. Но после започна преследването и се видяхме принудени да бягаме на юг.

— Как се появяваш ти в историята? — попита той.

— Не попита за мен, а за Аулин.

— Сега питам.

— Може ли малко от кашата?

Той кимна, провери внимателно дали тенджерата е достатъчно изстинала и ѝ я подаде. Тя яде в мълчание и върна остатъка на Тенака. Воинът довърши яденето и се облегна на студената скала.

— Обгърната си в мистерия, жено. Но няма да я разбулвам. Светът би бил тъжно място без мистерии.

— Светът е тъжно място — отвърна Реня. — Пълно със смърт и ужас. Защо злото е толкова по-силно от любовта?

— Кой казва, че е така? — попита той.

— Ти не си живял сред дренайците. Мъже като Аулин са преследвани като престъпници; фермери биват избивани, защото не са успели да достигнат абсурдно висока реколта; арените са претъпкани с виещи тълпи, които се смеят, докато животни разкъсват жени и деца. Това е отвратително! Всичко е отвратително.

— Но ще отmine — каза Тенака нежно. — А сега е време за сън. — Той ѝ подаде ръка, но тя се отдръпна и тъмните ѝ очи внезапно се изпълниха със страх. — Няма да те нараня, но трябва да оставим огъня да изгасне. Ще споделяме топлина, нищо повече. Повярвай ми.

— Мога да спя и сама — каза тя.

— Добре.

Той извади одеялото и ѝ го подаде, после се уви в наметалото си, облегна глава на камъка и затвори очи. Реня се просна на студената земя и положи глава върху ръката си.

Когато огънят угасна, нощта стана още по-студена и започна да сковава крайниците ѝ. Тя се събуди, разтърсвана от тръпки, и се надигна, опитвайки се да втрие топлина в безчувствените си крака.

Тенака отвори очи и протегна ръка.

— Ела — каза той.

Реня отиде до него и той разтвори наметалото си, за да я увие. Придърпа я към гърдите си, после се покри с одеялото. Тя се сви в прегръдката му, все така разтреперана.

— К-к-кажи ми з-з-за г-глинените д-д-диаманти — каза Реня.

Тенака се усмихна.

— Мъдрецът се казваше Киас. Той твърдеше, че твърде много хора минават през живота си, без да спрат да се наслаждат на онова, което имат, и разказа за мъж, получил глинена делва от приятел. Приятелят казал: „Разгледай я, когато имаш време.“ Но това била най-обикновена глинена делва и мъжът я оставил настрана, за да продължи с живота си, използвайки времето си, за да трупа богатства. Един ден, когато остарял, той взел делвата и я отворил. Вътре имало огромен диамант.

— Не разбирам.

— Киас твърдеше, че животът е като тази глинена делва. Ако не го разгледаме внимателно и не го разберем, не можем да му се насладим.

— Понякога разбирането открадва радостта — прошепна Реня.

Той не отговори, а насочи поглед към нощното небе и далечните звезди. Момичето потъна в сън без сънища и главата ѝ се килна напред, размествайки вълнената качулка, която покриваше късо подстриганата ѝ коса. Тенака се пресегна, за да я вдигне отново, но се спря, когато дланта му докосна главата ѝ. Косата не беше късо подстригана — тя бе пораснала до предела си. Защото това не бе коса, а тъмна козина, мека и деликатна. Той внимателно придърпа качулката и затвори очи.

Момичето беше съчетана, наполовина човек, наполовина животно.

Нищо чудно, че не я беше грижа за живота.

Дали в глината имаше диаманти за такива като нея? Той не знаеше отговора.

3.

При казармите на Дракона един мъж си проправи път сред стената от храсти пред площада. Той беше едър, с широки рамене, стройни бедра и дълги крака, носеше черни дрехи и абаносова тояга с железен връх. Лицето му под качулката беше скрито от маска от черна кожа. Движеше се с леката и плавна походка на атлет, ала въпреки това бе предпазлив и очите му пробягваха сред храстите и сенчестите дървета.

Когато видя телата, той започна да ги обикаля, разчитайки кратката битка в следите.

Един срещу четирима.

Първите трима бяха умрели почти мигновено, а това говореше за скорост. Четвъртият бе притичал край самотния воин. Високият мъж последва следата и кимна.

Ето. Тук беше мистерията. Самотният воин не е бил сам — имал е спътник, който не е участвал в битката. Стъпките бяха малки въпреки широката крачка. Жена?

Да, жена. Висока жена.

Той се обърна към телата.

— Добра работа — каза той с глас, приглушен от маската. — Зверски добра.

Един срещу четирима. Не бяха много онези, които можеха да оцелеят при подобни обстоятелства, а този човек не само бе оцелял, но и беше спечелил с лекота.

Рингар? Той беше светкавичен убиец с удивителни рефлекси. Но пък рядко разчиташе на рани във врата, като по-често избираше долната част на корема: изкормващи удари.

Аргонин? Не, той беше мъртъв. Странно как човек може да забрави подобно нещо.

Кой тогава? Някой непознат? Не. В свят, където умението с оръжията решаваше всичко, непознатите с такива невероятни способности бяха малцина.

Отново огледа следите, представяйки си битката, и накрая видя неясния отпечатък в средата. Воинът бе скочил, за да се завърти във въздуха като в танц, преди да нанесе смъртоносния удар.

Тенака Хан!

Осъзнаването го удари като кинжал в сърцето. Очите му проблеснаха странно и дишането му се накъса.

От всички на този свят, които мразеше, Тенака заслужено заемаше първото място.

Но дали всъщност? Той се отпусна и се отнесе в спомени, мислите му проследяваха пътеките на паметта, все едно посипваха сол върху възпалена рана.

— Трябваше да те убия още тогава — каза накрая. — И нищо от това нямаше да ми се случи.

Представи си как Тенака умира, а кръвта му попива в снега. Картината не му достави удоволствие, но въпреки това копнееше да я претвори наяве.

— Ще те накарам да си платиш.

И мъжът пое на юг.

* * *

Тенака и Реня напреднаха значително през втория ден — без да видят никого, нямаше дори следи. Вятърът бе притихнал и чистият въздух носеше обещание за пролет. Тенака мълча през по-голямата част от деня и момичето не се опитваше да го заговаря.

Някъде по здрач, докато се спускаха по стръмен склон, Реня се подхлъзна и залитна напред. Претърколи се до подножието и удари главата си в един дебел корен. Тенака дотича до нея и рязко свали качулката ѝ, за да види резката на слепоочието ѝ. Тя ококори очи.

— Не ме докосвай — изкрещя и се опита да издере ръцете му.

Тенака се отдръпна и върна памучната качулка на мястото ѝ.

— Не обичам да ме пипат — оправда се тя.

— Тогава няма да те пипам — отвърна той. — Но трябва да превържеш раната.

Реня се опита да стане, но светът се завъртя около нея и тя падна в снега. Тенака не направи опит да ѝ помогне. Огледа се за подходящо

място за лагер и се насочи към един естествен заслон от дървета. Клоните им бяха надвиснали и щяха да ги предпазят от снега, ако завалеше. По пътя Тенака събра сухи съчки. Реня го проследи с поглед, докато се отдалечаваше, и отново се опита да се изправи. Но внезапно ѝ призля и започна да трепери силно. Главата я заболя — ритмична пулсация, която пращаше вълни на гадене през цялото ѝ тяло. Опита се да лази.

— Не си ми... притрябвал — прошепна тя.

Тенака приготви огъня, раздухвайки подпалките, докато пламъците не се надигнаха над снега. После прибави по-дебели съчки, а накрая и клони. Когато бе сигурен, че огънят няма да умре, той се върна при изпадналото в несвяст момиче и се приведе да я вдигне. Разположи я до пламъците, после се изкачи по ствола на близката ела, за да отсече малко зелени клони с късия си меч. Събра ги и оформи легло за Реня. Сложи я върху него и я покри с одеялото си. Огледа раната — доколкото можеше да прецени, нямаше счупване, но вече се бе оформила цицина с размера на яйце, а около нея — грозна синина.

Погали лицето ѝ, възхищавайки се на меката кожа и изящната шия.

— Няма да те нараня, Реня — каза той. — Какъвто и да съм, каквито и срамни неща да съм вършил, никога не съм наранявал жена. Или дете. С мен си в безопасност... Тайните ти са в безопасност. Защото и аз знам какво е. И аз съм между два свята — наполовина надир, наполовина дренаец, и нищо изцяло. За теб е още по-зле. Но аз съм тук. Вярвай в мен.

След това се върна при огъня, копнеейки да може да каже тези думи, докато очите ѝ са отворени. Но знаеше, че няма да го стори. През целия си живот бе отварял сърцето си само пред една жена: Илае.

Прекрасната Илае, булката, която си бе купил на вентрийския пазар. Усмихна се при спомена. Две хиляди сребърника и я отведе у дома си, а тя отказа да сподели леглото му.

— Стига глупости — изрева той. — Ти си моя. Телом и духом! Платил съм за теб!

— Платил си за труп — отвърна тя. — Докосни ме и ще се самоубия. А после и теб.

— Ако опиташ в този ред, ще останеш разочарована — каза Тенака.

— Не ми се подигравай, варварино!

— Добре де. Какво да те правя? Да те препродам на някой вентриец?

— Ожени се за мен.

— И после, предполагам, ще ме обичаш и обожаваш?

— Не. Но ще спя с теб и ще се опитам да бъда добра компания.

— Как мога да откажа такава оферта? Робиня, която предлага на своя господар по-малко, отколкото е купил, на много по-висока цена. И защо ми е да го правя?

— А защо да не го направиш?

Две седмици по-късно те се ожениха и десетте години съвместен живот му донесоха радост. Тенака знаеше, че тя не го обича, но това нямаше значение. Той нямаше нужда да *бъде* обичан, нуждаеше се да *обича*. Илае беше видяла това у него от самото начало и безмилостно се беше възползвала. Тенака никога не ѝ позволи да научи, че той разбира играта, просто се отпусна, за да ѝ се наслаждава. Мъдрецът Киас се бе опитал да го предупреди:

— Даваш ѝ твърде много от себе си, приятелю. Изпълваш я с мечтите и надеждите си, с цялата си душа. Ако тя те напусне или предаде, какво ще ти остане?

— Нищо — отвърна той искрено.

— Ти си глупак, Тенака. Надявам се Илае да остане с теб.

— Ще остане.

Беше така сигурен. Ала не се бе спазарил със смъртта.

Тенака потрепери и се уви по-плътно в наметалото. Вятърът се усили.

Щеше да отведе момичето до Соуса, а после да се насочи към Дренан. Нямаше да му бъде трудно да открие Ческа, нито пък да го убие. Никой не беше толкова добре защитен, че наистина да бъде в безопасност. Не и ако убиецът е готов да умре. А Тенака беше повече от готов.

Той желаше смъртта, копнееше безликата ѝ празнота и липсата на болка.

Ческа без съмнение вече бе узнал, че Тенака е потеглил. Писмото трябваше да стигне до него за не повече от месец, защото пътуваше по море до Машрапур, а оттам на североизток до Дренан.

— Надявам се, че ме сънуваш, Ческа. Надявам се да бродя сред кошмарите ти.

— Не знам за него — каза приглушен глас, — но бродиш сред моите.

Тенака се извъртя и скочи на крака, а мечът му проблесна във въздуха.

Пред него стоеше гигант с черна маска.

— Дошъл съм да те убия — каза мъжът и извади дългия си меч.

* * *

Тенака отстъпи от огъня, без да откъсва поглед от новодошлия. Умът му се прочисти, а тялото му се отпусна в гладката уверена плавност на битката.

Гигантът завъртя меча си и разпери широко ръце за по-добро равновесие. Тенака го разпозна и примигна.

— Ананаис? — попита той.

Мечът изсвистя към врата му, но той отблъсна удара и отскочи назад.

— Ананаис, *наистина* ли си ти? — попита отново.

Гигантът остана смълчан за момент.

— Да — каза накрая. — Аз съм. А сега се защитавай!

Тенака прибра меча в ножницата.

— Не мога да се бия с теб — каза той. — Не зная защо би искал смъртта ми.

Ананаис скочи напред, заби юмрук в главата му и го събори в снега.

— Защо? — извика той. — Не знаеш *защо*! Погледни ме!

Мъжът свали рязко маската от лицето си и на треперливата светлина на огъня Тенака видя кошмар наяве. Ананаис нямаше лице, само изкривените белязани останки на някакви черти. Носът го нямаше, както и горната устна, а по останалата част на кожата пълзяха бели и червени белези. Само сините очи и ситно къдравата руса коса показваха, че това е човек.

— Богове на светлината! — прошепна Тенака. — Но аз не съм направил това... Дори не подозирах.

Ананаис пристъпи напред бавно и снижи върха на меча си, докосвайки врата на Тенака.

— Камъчето, което предизвика свлачището — каза гигантът, без да обяснява повече. — Знаеш какво имам предвид.

Тенака вдигна ръка и бавно избута острието настрана.

— Ще трябва да обясниш, приятелю — каза той и се надигна.

— Проклет да си! — извика гигантът, пусна меча си и го сграбчи за раменете. Вдигна го, докато лицата им се доближиха едно от друго. — *Погледни ме!*

Тенака срещна спокойно леденосините очи, усещайки лудостта, скрита там. Животът му висеше на косъм.

— Кажи ми какво е станало — каза тихо той. — Няма да бягам. Ако желаеш да ме убиеш, така да бъде. Но ми кажи.

Ананаис го пусна и се извърна да намери маската си, разкривайки широкия си гръб на Тенака. И в този миг Тенака разбра какво се иска от него. Изпълни го тъга.

— Не мога да те убия — каза той.

Гигантът се обърна отново, от очите му капеха сълзи.

— О, Тани — каза той и гласът му се накъса, — виж какво ми причиниха!

Падна на колене и скри унищоженото си лице с ръце, а Тенака коленичи в снега до него и го прегърна. Ананаис започна да хлипа и гърдите му се издуваха при всеки мъчителен хлип. Тенака го потупа по гърба, сякаш беше дете, и изпита болката му като собствена.

Ананаис не бе дошъл, за да го убие, а за да умре от ръката му. И той знаеше защо гигантът го вини. В деня, когато пристигна заповедта за разпускането на Дракона, Ананаис бе събрал мъжете и се готвеше да потегли към Дренан, за да свали Ческа от трона. Тенака и ганът на Дракона, Банс, успокоиха ситуацията, напомняйки на мъжете, че са живели и са се били в името на демокрацията. Така революцията приключи, преди да е започнала.

А сега Драконът бе унищожен, земята тънеше в руини и ужасът бродеше из Дренай.

Ананаис се бе оказал прав.

Реня наблюдаваше притихнала, докато хлиповете не престанаха, после се изправи и отиде до двамата мъже. Спря само колкото да

добави съчки към гаснещия огън. Ананаис вдигна поглед, видя я и бързо посегна към маската си.

Тя отиде до него, коленичи и нежно докосна дланите, държащи маската на мястото ѝ. Свивайки пръсти около неговите, момичето свали маската, впила тъмните си очи в очите на гиганта.

Когато обезобразеното лице се разкри, Ананаис затвори очи и сведе глава. Реня се приведе и го целуна по челото и по белязаната буза. Той отвори очи.

— Защо? — прошепна.

— Всички имаме белези — отвърна момичето. — Много по-добре е да ги носим отвън, отколкото отвътре.

Тя се изправи и се върна до леглото си.

— Коя е тя? — попита Ананаис.

— Ческа я преследва — отвърна Тенака.

— Нима не преследва всички ни? — отбеляза сухо гигантът и постави маската на лицето си.

— Да, но ние ще го изненадаме — отговори Тенака.

— Би било хубаво.

— Повярвай ми, приятелю. Смятам да го сваля от трона.

— Сам?

Тенака се ухили.

— Все още ли съм сам?

— Не! Имаш ли план?

— Още не.

— Добре. Помислих си, че двамата ще обсадим Дренан!

— И дотам може да се стигне! Колцина от Дракона са още живи?

— Съвсем малко са. Повечето последваха призива. И аз щях да го сторя, ако ме бе достигнал навреме. Декадо е още жив.

— Това е добра новина — отвърна Тенака.

— Всъщност не е. Станал е монах.

— *Монах!* Декадо? Та той живееше, за да убива!

— Вече не. Да събереш армия ли мислиш?

— Не, тя няма да свърши работа срещу съчетаните. Те са твърде силни, твърде бързи...

— Могат да бъдат надвити — каза Ананаис.

— Не и от хора.

— Аз надвих един.

— Ти?

— Да. След като ни разпуснаха, се опитах да стана фермер. Не се получи. Имах значителни дългове, а Ческа бе отворил арените за бойни игри, така че станах гладиатор. Мислех си, че може би като участвам в три битки, ще спечеля достатъчно, за да изплатя дълговете си. Но този живот ми хареса, знаеш ли? Биех се под друго име, но Ческа разбра кой съм. Поне така предполагам. Трябваше да се бия с мъж на име Треус, но когато портите се отвориха, там стоеше съчетан. Богове, трябва да е бил поне три метра! Обаче успях да го победя. В името на всички демони в ада, победих го!

— Как?

— Оставих го да се приближи и да си мисли, че е спечелил. После го изкормих с ножа си.

— Поел си ужасен риск — каза Тенака.

— Да.

— Но си се измъкнал невредим?

— Не съвсем — отвърна Ананаис. — Той ми изтръгна лицето.

* * *

— Знаеш ли, наистина си мислех, че мога да те убия — каза Ананаис, докато седяха заедно край огъня. — Наистина го вярвах. Мразех те. Колкото повече виждах колко страда народът, толкова повече си мислех за теб. Чувствах се излъган — сякаш всичко, за което някога съм живял, е било съсипано. И когато съчетаният... когато бях ранен... изгубих ума си. Смелостта си. Всичко.

Тенака седеше, без да продума. Сърцето му тежеше. Помнеше Ананаис като суетен човек, но надарен с чувство за хумор, което винаги насочваше към себе си; това пречеше на суетата му да стане неприятна. И беше красив, дамите го обожаваха. Тенака не го прекъсна. Струваше му се, че е минало много, много дълго време, откакто приятелят му за последно е седял в нечия компания. Думите се изливаха като потоп, ала гигантът неспирно се връщаше към омразата си към надирския принц.

— Знаех, че е ирационално, но не можех да се спра. И когато открих телата при казармите и разбрах, че ти си ги избил, побеснях.

Докато не те видях седнал тук. И тогава... тогава...

— Тогава реши да ме оставиш да те убия — каза тихо Тенака.

— Да. Стори ми се... подходящо.

— Радвам се, че се намерихме, приятелю. Искан ми се и неколцина от другите да бяха тук.

Сутринта бе ярка и свежа, а топлината на идващата пролет галеше гората и облекчаваше сърцата на пътниците.

Реня гледаше Тенака с нови очи, спомняше си не само обичта и разбирането, които бе показал към белязания си приятел, но и думите, които ѝ бе промълвил, преди гигантът да се появи: „Вярвай в мен.“

И тя вярваше.

Но имаше и още нещо. Думите му бяха достигнали сърцето ѝ и болката в душата ѝ беше намаляла.

Той знаеше.

И въпреки това го беше грижа. Реня нямаше представа какво е любовта, защото през целия си живот само един мъж я бе обичал — Аулин, престарелият арканист. А сега имаше и друг. И той не беше стар.

О, не! Съвсем не беше стар!

Той нямаше да я остави в Соуса. Или където и да било. Където отидеше Тенака Хан, Реня щеше да го последва. Той още не го знаеше. Но щеше да разбере.

Този следобед Тенака улови един млад елен, поваляйки го с кинжала си от двадесет крачки разстояние. Тримата се нахраниха добре. Легнаха си рано, за да наваксат за миналата безсънна нощ, и на следващото утро видяха кулите на Соуса на югоизток.

— Най-добре остани тук — посъветва го Ананаис. — Подозирам, че описанието ти вече е минало през цял Дренай. Защо изобщо написа онова проклето писмо? Не е разумно да казваш на жертвата, че убиецът е тръгнал към нея!

— Напротив, приятелю. Параноята ще го *разяде*. Ще го държи буден — под напрежение — и няма да може да мисли ясно. И всеки ден, в който няма новини за мен, страховете му ще нарастват. Ще става все по-несигурен.

— Така си мислиш — каза Ананаис. — Както и да е, аз ще отведа Реня в града.

— Добре. Аз ще чакам тук.

— А Реня няма ли думата по въпроса? — попита момичето.

— Не очаквах да имаш нещо против — отвърна Тенака слисано.

— Е, имам! — сопна се тя. — Ти не ме притежаваш. Аз ходя, където пожелаая.

Тя седна на едно паднало дърво и скръсти ръце, загледана в дърветата.

— Мислех, че искаш да отидеш в Соуса — каза Тенака.

— Не. Аулин искаше да ме отведе там.

— Е, къде искаш да идеш тогава?

— Още не съм сигурна. Ще те осведомя, като реша.

Тенака поклати глава, обърна се към гиганта и разпери ръце.

Ананаис сви рамене.

— Е, аз така или иначе ще ида. Трябва ни храна — и информация няма да ни е излишна. Ще видя какво мога да намеря.

— Не си навличай неприятности — предупреди го Тенака.

— Не се безпокой за мен. Ще намеря първата голяма тълпа високи мъже с черни маски и ще се слея с нея.

— Знаеш какво имам предвид.

— Да. Не се безпокой. Няма да рискувам половината от новата ни армия само за да събера информация.

Тенака проследи с поглед отдалечаващия се Ананаис и се върна при момичето. Избърса снега от дънера и седна до нея.

— Защо не отиде с него?

— Искаше ли да отида? — контрира тя и се обърна, за да погледне виолетовите му очи.

— Да искам? Какво имаш предвид?

Тя се приведе към него и Тенака усети мускусния аромат на кожата ѝ, отново забеляза стройната ѝ шия и тъмната красота на очите ѝ.

— Искам да остана с теб.

Той затвори очи, за да пресече магията на красотата ѝ. Ала ароматът остана.

— Това е лудост — каза и се надигна.

— Защо?

— Защото аз няма да живея твърде дълго. Не разбираш ли? Убийството на Ческа не е игра. Шансът ми за оцеляване е едно на хиляда.

— Игра е — каза тя. — Мъжка игра. Ти нямаш нужда да убиваш Ческа — не си принуден да поемаш товара на Дренай.

— Зная — отвърна Тенака. — Това е лично. Но аз ще стигна до края. Същото важи и за Ананаис.

— Както и за мен. Имам не по-малко причини от вас да мразя Ческа. Той преследва Аулин до смърт.

— Но ти си жена — каза той отчаяно.

Тя се засмя — богат звук, пълен с хумор.

— О, Тенака, как само копнеех да кажеш нещо глупаво. Ти винаги си толкова прав. Толкова умен. Жена, да! Да, жена съм. И отгоре. Ако бях поискала, можех да убия онези четирима войници и сама. Силата ми не е по-малка от твоята, може би дори е по-голяма, и мога да се движа също толкова бързо. Знаеш какво представлявам: Съчетана! Аулин ме срещна в Дренан, където бях сакато момиче с изкривен гръбнак и непотребен крак. Дожаля му за мен и ме отнесе в Гробището, където използва машините по начина, по който е било предвидено да бъдат използвани. Излекува ме, сливайки ме с един от любимците на Ческа. Знаеш ли какво използва?

— Не — прошепна Тенака.

Тя скочи мълниеносно от падналия дънер. Той вдигна ръце, когато тя го удари, и падна в снега. Въздухът излетя от дробовете му. Само за секунди момичето го бе приковало към земята. Той опита да се пребори, но не можеше да помръдне.

— Сля ме с пантера — каза Реня.

— Можеше просто да ми кажеш, щях да повярвам — отвърна той. — Демонстрацията беше излишна.

— Не и за мен. Защото сега си ми в ръцете.

Той се ухили... изви гръб и се извъртя. Реня отлетя наляво с писък на изненада. Тенака скочи отгоре ѝ и прикова китките ѝ зад гърба.

— Аз рядко съм в нечии ръце, млада госпожице — каза той.

— Е? — попита тя, повдигайки вежда. — Какво ще правиш сега?

Лицето му почервеня и той не отговори. Нито помръдна. Можеше да усети топлината на тялото ѝ, да подуши аромата на кожата ѝ.

— Аз те обичам — каза Реня. — Наистина!

— Нямам време, не мога. Нямам бъдеще.

— И аз нямам. Какво е писано на един съчетан? Целуни ме.

— Не.

— Моля те!

Той не отговори. Не можеше. Устните им се докоснаха.

4.

Катерача стоеше сред тълпата и наблюдаваше момичето, което връзваха на кола. Тя нито се бореше, нито викаше, в очите ѝ се четеше единствено презрение. Беше висока и светлокоса — не красива, но привлекателна. Докато трупата подпалки в краката ѝ, стражите не вдигаха погледи и Катерача усети срама им.

Той изпитваше същото.

Офицерът се качи на дървената платформа до момичето и огледа тълпата. Почувства как мрачният им гняв го залива и изпита наслада. Те бяха безпомощни.

Малиф намести аленото си наметало и свали шлема си, полагайки го удобно в свивката на лакътя. Слънцето грееше и денят обещавахе да бъде чудесен. Наистина чудесен.

Той прочисти гърло.

— Тази жена е обвинена в подклаждане на размирици, вещерство, приготвяне на отрови и кражба. По всички обвинения е справедливо призната за виновна. Ала ако тук има някой, който желае да говори в нейна защита, нека го стори сега!

Очите му се стрелнаха вляво, където сред тълпата се появи някакво движение. Един по-млад мъж се опитваше да удържи стареца до себе си. В това нямаше тръпка!

Малиф посочи вдясно към един съчетан, облечен с червените и бронзови одежди на магистъра Силиус.

— Този слуга на закона е избран да защити решението на съда. Ако някой желае да защити момичето Валтая, нека първо види своя противник.

Катерача сграбчи ръката на Белдер.

— Не бъди глупак! — изсъска той. — Ще бъдеш убит; няма да го допусна.

— По-добре да умра, отколкото да гледам това — каза старият войник, но въпреки това спря да се бори и с изморена въздишка се обърна и си проправи път сред тълпата.

Катерача вдигна очи към момичето. Сивите ѝ очи се взираха в неговите и на лицето ѝ имаше усмивка без намек за подигравка.

— Съжалявам — оформи с устни той, но тя бе отместила поглед.

— Може ли да говоря? — попита Валтая с ясен и силен глас.

Малиф се обърна към нея.

— Законът гласи, че можеш, но нека в думите ти няма нищо размирно, или ще наредя да ти запушат устата.

— Приятели — започна тя, — съжалявам, че ви виждам тук днес. Смъртта няма значение, но липсата на щастие е по-ужасна от смърт. Познавам повечето от вас. И ви обичам до един. Моля ви, идете си оттук и ме запомнете такава, каквато сте ме познавали. Помнете смеха и отхвърлете този грозен момент от умовете си.

— Няма нужда от това, господарке! — извика някой.

Тълпата се раздели и един висок мъж, облечен в черно, пристъпи в откритото пространство пред кладата.

Валтая срещна ярките сини очи на мъжа. Лицето му бе скрито от маска, направена от блестяща черна кожа, и тя се зачуди дали е възможно мъж с толкова красиви очи да бъде езекуторът.

— Кой си ти? — попита настоятелно Малиф.

Мъжът свали коженото си наметало и безгрижно го хвърли сред тълпата.

— Ти поиска шампион, нали?

Малиф се усмихна. Новодошлият беше огромен, ала съчетаният се извисяваше много над него.

Какъв прекрасен ден наистина!

— Свали маската си, за да видим кой си — нареди той.

— Това не е нужно и не е част от закона — отвърна мъжът.

— Наистина не е. Добре. Съревнованието ще се реши в двубой без оръжия.

— Не! — извика Валтая. — Моля ви, сър, размислете — това е лудост! Ако аз трябва да умра, нека бъда сама. Примирила съм се с това, вие само правите всичко по-трудно.

Мъжът не ѝ обърна внимание и извади от широкия си черен колан чифт кожени ръкавици.

— Позволено ли ми е да ги нося? — попита той.

Малиф кимна и съчетаният пристъпи напред. Беше висок почти два метра и половина, с огромна лисича глава. Ръцете му завършваха

със зловещо извити нокти. От пастта му се изтръгна ниско ръмжене и устните се разделиха, за да разкрият блестящи зъби.

— Има ли правила за този двубой? — попита мъжът.

— Не, никакви — отвърна Малиф.

— Чудесно — каза другият и заби юмрук в устата на звяра. Един зъб се строши и във въздуха пръсна кръв. После мъжът скочи напред, нанасяйки удар след удар в главата на създанието.

Ала съчетаният беше силен и след първоначалния шок изрева предизвикателно и се хвърли в настъпление. Един юмрук отметна главата му назад, но ноктите му се стрелнаха напред. Мъжът отскочи и от плитките резки на гърдите му под разкъсаната туника прокапа кръв. Дватамата започнаха да се въртят в кръг един срещу друг.

Съчетаният скочи и мъжът се хвърли във въздуха с краката напред. Ботушите му се забиха в лицето на звяра. Създанието падна на земята, а воинът се претърколи на крака и се затича напред, за да го изрита. Ала съчетаният стрелна едната си ръка и го събори. Звярът се изправи до пълната си височина, после залитна с оцъкдени очи и изплезен език. Мъжът се хвърли напред, удряйки отново и отново главата на чудовището. Съчетаният се срина по очи в прахта на пазарния площад. Мъжът застана над него. Гърдите му се надигаха и спускаха учестено. После се обърна към вцепенения Малиф.

— Освободи момичето! — каза той. — Свърши се.

— Магия! — изрева Малиф. — Ти си заклинател. Ще изгориш с нея! Дръжте го!

Разнесе се гневен рев и тълпата се хвърли напред.

Ананаис се ухили и скочи на платформата, докато противникът му се препъваше назад в опит да извади меча си. Гигантът го удари и той падна на земята под кладата. Стражите се обърнаха и побягнаха, а Катерача се качи до кола и преряза въжетата с кинжала си.

— Хайде! — извика той и хвана Валтая за ръката. — Трябва да се измъкнем оттук. Скоро ще се върнат.

— Кой ми взе наметалото? — изрева Ананаис.

— У мен е, генерале — извика един брадат ветеран.

Гигантът наметна дрехата на раменете си, закопча я и вдигна ръце, за да накара тълпата да утихне.

— Когато попитат кой е освободил момичето, кажете им, че е била армията на Тенака Хан. Кажете им, че Драконът се завръща.

— Бързо, насам! — извика Катерача и поведе Валтая към една тясна уличка.

Ананаис скочи леко от платформата и ги последва, като спря само колкото да погледне безжизнения Малиф, чийто врат бе гротескно изкривен. Сигурно е паднал лошо, помисли си Ананаис. Но пък ако падането не го беше убило, щеше да го стори отровата. Той внимателно свали ръкавиците, натисна скрития спусък и върна капачетата на иглите на местата им над кокалчетата. После прибра ръкавиците в колана си и се затича след Катерача и момичето.

Приведоха се и влязоха в една врата встрани от павираната уличка. Ананаис ги настигна и се озова в притъмнена странноприемница със спуснати кепенци и столове, качени върху масите. Мъжът и момичето стояха при дългия тезгях.

Собственикът — нисък и оплешивяващ пълен човек — наливаше вино в глинени чаши. Той вдигна поглед, когато Ананаис пристъпи напред от сенките, и гарафата се изплъзна от треперещите му пръсти.

Катерача се извъртя рязко със страх в очите.

— О, това си ти! — каза той. — Движиш се много тихо за толкова едър мъж. Всичко е наред, Ларкас; това е човекът, който спаси Валтая.

— Радвам се да се запознаем — каза съдържателят. — Вино?

— Благодаря.

— Светът е полудял — продължи Ларкас. — Първите пет години, през които държах тази странноприемница, нямаше нито едно убийство. Всеки разполагаше с поне малко пари. Радост ми бяха онези дни. Светът е полудял! — Той наля вино на Ананаис и напълни наново собствената си чаша, която бе обърнал на един дъх. — Полудял! Мразя насието. Дойдох тук заради спокойния живот. Фермерски град съвсем близо до Сентранската равнина — няма проблеми. А виж ни сега. Животни, които ходят като хора. Закони, които никой не разбира, а какво остава да им се подчинява. Информатори, крадци, убийци. Ако се изпърдиш по време на химна, те обявяват за предател.

Ананаис придърпа стол от една маса и седна с гръб към тях. Вдигна внимателно маската си и отпи от виното. Валтая дойде до него и той бързо извърна глава, за да допие виното си. После постави маската обратно. Тя пресегна ръка и докосна дланта му.

— Благодаря ти за дара на живота — каза тя.

— За мен беше удоволствие, господарке.
— Белезите лоши ли са?
— Не съм виждал по-лоши.
— Зараснали ли са?
— Повече или по-малко. Единият под дясното ми око се отваря от време на време. Оправям се и така.
— Ще го излекувам.
— Не е необходимо.
— Но е дреболия. Искам да го направя за теб. Не бой се. Виждала съм белези и преди.
— Не и като тези, господарке. Под тази маска няма лице. Ала някога бях красив.
— Все още си красив — отвърна тя.
Сините му очи пламнаха и той се приведе напред, стиснал юмрук.
— Не ме прави на глупак, жено!
— Просто исках да кажа...
— Знам какво искаше — искаше да си учтива. Е, аз не се нуждаю от учтивост. Или разбиране. Някога бях красив и се наслаждавах на това. Сега съм чудовище и съм се научил да живея с истината.
— А сега *ти* слушай — нареди Валтая и се приведе напред, подпряна на лакти. — Онова, което щях да кажа, е, че външният вид няма никакво значение за мен. Делата рисуват по-ясни картини от кожа, висяща от кости и сухожилия. Онова, което стори днес, беше красиво.
Ананаис се облегна в стола си и скръсти ръце пред широките си гърди.
— Съжалявам — каза той. — Прости ми.
Тя се засмя, после се пресегна и стисна ръката му.
— Нямам за какво да ти прощавам. Просто сега се познаваме малко по-добре.
— Защо искаха да те изгорят? — попита той, полагайки длан върху нейната. Топлината на кожата ѝ беше приятна.
Тя сви рамене.
— Занимавам се с билки и лекарства. И винаги казвам истината.
— Това обяснява обвиненията във вешерство и подбуждане на размирици. Ами кражбата?

— Взех един кон назаем. Разкажи ми за себе си.
— Няма много за казване. Аз съм воин, който търси война.
— Затова ли си се върнал в Дренай?
— Кой знае?
— Наистина ли имаш армия?
— Състои се от двама души. Но това е някакво начало.
— Виждам, че си оптимист. И приятелят ти ли се бие толкова добре?
— По-добре. Той е Тенака Хан.
— Надирският принц? Ханът на Сенките?
— Познаваш историята си.
— Отгледана съм в Дрос Делнох — каза Валтая и отпи от виното си. — Мислех, че е умрял заедно с останалите от Дракона.
— Мъже като Тенака не умират лесно.
— Значи ти трябва да си Ананаис. Златния?
— Някога имах тази чест.
— И за двама ви се носят легенди. Разправят как сте избили двадесет вагрийски бандити на сто мили от Соуса. И как по-късно сте обкръжили и унищожили голяма група робовладелци близо до Пурдол на изток.
— Не бяха двадесет, а само седем — и един от тях имаше треска. А робовладелците превъзхождахме числено, двама към един.
— А не сте ли спасили лентрийска принцеса от надирските племена, пътувайки стотици левги на север?
— Не, но често се чудя как точно се е зародила тази история. Всичко това е станало, преди да се родиш — откъде знаеш толкова много?
— Слушам Катерача. Той разказва прекрасни истории. Защо ме спаси днес?
— Що за въпрос е това? Нима не съм човекът, пропътувал стотици левги, за да спаси лентрийска принцеса?
— Аз не съм принцеса.
— А аз не съм герой.
— Изправи се срещу съчетан.
— Да. Но още след първия ми удар той умираше. В ръкавиците ми има отровни игли.

— При все това не са мнозина онези, които биха застанали срещу тези чудовища.

— Тенака щеше да го убие без ръкавиците. Той е вторият най-бърз воин, когото познавам.

— *Вторият?*

— Нима никога не си чувала за Декадо?

* * *

Тенака разпали огъня и коленичи до спящата Реня. Тя дишаше равномерно. Той докосна нежно лицето ѝ и я погали по бузата. После я остави и отиде до върха на близкия хребет. Загледа се над вълнистите хълмове и равнини на юг, докато изгревът пламтеше над Скейнските планини.

Гори, реки и дълги поляни се размиваха в далечната синя мараня, сякаш небето се бе разтопило, за да се слее със земята. На югозапад упоритата планина Скода пронизваше облаците с върхове като кинжали, червени като кръв и блестящи гордо.

Тенака потрепери и се уви в наметалото си. Лишена от човешки живот, земята бе красива.

Мислите му се отнесоха безцелно, но лицето на Реня постоянно се връщаше в тях.

Обичаше ли я? Можеше ли любовта да се роди с такава скорост, или това бе само страстта на един самотен мъж към дете на страданието?

Тя се нуждаеше от него.

Но дали той се нуждаеше от нея?

Особено сега, когато му предстоеше всичко това?

Глупак такъв, каза си той, представяйки си живот с Реня в своя вентрийски дворец. Твърде късно е за това! Ти си човекът, слязъл от планината.

Тенака седна на един плосък камък и разтърка очи.

Какъв е смисълът на тази безнадеждна мисия, запита се той и изпита горчивина. Можеше да убие Ческа — не се съмняваше в това. Но какъв беше смисълът? Щеше ли да се промени светът от смъртта на един деспот?

Вероятно не. Но той вече бе поел по пътя.

— За какво мислиш? — попита Реня и се изкачи, за да седне до него. Уви ръка около кръста му и той разтвори наметалото си и го спусна над раменете ѝ.

— Просто сутрешни размисли — каза Тенака. — И се наслаждавах на гледката.

— Тук е красиво.

— Да. А сега е идеално.

— Кога ще се върне приятелят ти?

— Скоро.

— Безпокоиш ли се за него?

— Как разбра?

— По начина, по който му каза да не си навлича неприятности.

— Винаги се безпокоя за Ананаис. Той обича драматизма и вярва непоколебимо във физическите си умения. Би се изправил срещу цяла армия, убеден, че може да победи. И сигурно наистина може — ако армията е малка.

— Ти го харесваш много, нали?

— Обичам го.

— Не са много мъжете, които биха казали това — отвърна Реня. — Повечето биха добавили „като брат“. Приятно е. Отдавна ли го познаваш?

— От седемнадесетгодишен. Присъединих се към Дракона като кадет и скоро се сприятелихме.

— Защо искаше да се бие с теб?

— Всъщност не искаше. Ала животът е бил суров с него и той ме обвиняваше за това — поне отчасти. Преди много време той искаше да свали Ческа. И можеше да го направи. Но аз помогнах да го спрем.

— Не е лесно да се прости това — каза Реня.

— В ретроспекция не мога да не се съглася.

— Все още ли възнамеряваш да убиеш Ческа?

— Да.

— Дори и това да означава смъртта ти?

— Дори и тогава.

— Тогава накъде ще тръгнем сега? Към Дренан?

Тенака се обърна към нея и повдигна брадичката ѝ с ръка.

— Все още ли искаш да дойдеш с мен?

— Разбира се.

— Егоистично е, но се радвам — каза ѝ той.

Нечий писък наруши сутрешната тишина и ята птици се разлетяха от дърветата с писъци на паника. Тенака скочи на крака.

— Дойде оттам — извика Реня и посочи на североизток. Мечът на Тенака проблесна на светлината на слънцето и той се затича, следван от нея.

Зверски вой се смеси с писъците и Тенака забави ход.

— Това е съчетан — каза той, когато Реня го настигна.

— Какво ще правим?

— Проклятие! Чакай тук.

Той се затича напред и нагоре по нисък хълм и стигна до тясна поляна, обградена от покрити със сняг дъбове. В центъра ѝ, край основата на едно дърво, бе коленичил мъж с туника, покрита с кръв, и жестоко раздран крак. Пред него стоеше огромен съчетан.

Тенака извика, когато създанието скочи към мъжа, и звярът се извъртя, насочвайки кървавочервените си очи към него. Тенака знаеше, че се взира в очите на Смъртта, защото никой не можеше да застане срещу това чудовище и да оцелее. Реня дотича до него, стиснала кинжала пред себе си.

— Върни се обратно! — нареди ѝ Тенака.

Тя не му обърна внимание, а попита спокойно:

— И сега какво?

Звярът се издигна до пълния си ръст от над три метра и разпери ноктестите си лапи. Очевидно беше наполовина мечка.

— Бягайте! — извика раненият мъж. — Моля ви, оставете ме!

— Добър съвет — каза Реня.

Тенака не продума и звярът атакува, надавайки смразяващ кръвта рев, който проехтя сред дърветата. Тенака приклепна, впил виолетовите си очи в зашеметяващото създание, което се спускаше върху него.

Когато сянката го достигна, той скочи напред, надавайки надирски боен вик.

И съчетаният изчезна.

Тенака падна на снега и изпусна мечка си. Претърколи се на крака и веднага се обърна към ранения мъж, който се бе изправил и се

усмихваше. По синята му туника и тялото му нямаше и следа от нараняване.

— Какво става тук, по дяволите? — попита гневно Тенака.

Мъжът се разми и изчезна. Тенака се завъртя бързо към Реня, която стоеше ококорена до дървото.

— Някой ни направи на глупаци — каза Тенака и избърса снега от туниката си.

— Но защо? — попита момичето.

— Не зная. Да се махаме — гората изгуби магията си.

— Бяха толкова реални — каза Реня. — Мислех, че с нас е свършено. Дали бяха духове?

— Кой знае? Каквото и да са били, не оставиха следи, а аз нямам време за подобни мистерии.

— Но трябва да има причина — настоя тя. — Специално заради нас ли се разигра тази сцена?

Тенака сви рамене, после ѝ помогна да се изкачи по стръмния склон към лагера им.

* * *

На около четиридесет мили от тях четирима мъже седяха мълчаливо в малка стая със затворени очи и отворени умове. После един по един отвори очи и се облегнаха на столовете си с протягане, сякаш се събуждаха от дълбок сън.

Водачът им, мъжът, който се бе престорил на жертва в поляната, се изправи и отиде до тесния каменен прозорец. Погледът му се насочи към поляната долу.

— Какво мислите? — попита той, без да се оглежда.

Другите трима се спогледаха, после единият — набит нисък мъж с гъста руса брада — каза:

— Най-малкото е достоен. Не се поколеба да ти помогне.

— Това важно ли е? — попита водачът, все така загледан през прозореца.

— Смятам, че е.

— Кажи ми защо, Акуас.

— Той е мъж с мисия, но въпреки това е човечен. Беше готов да рискува живота си — не, да го захвърли, — вместо да остави друг човек да страда сам. Светлината го е докоснала.

— Ти какво мислиш, Балан?

— Твърде рано е за отсъждане. Може просто да е безразсъден — отвърна по-висок и по-слаб мъж с рошави тъмни къдрици.

— Катан?

Последният от четиримата бе много слаб, с дълго и аскетично лице, от което гледаха големи тъжни очи. Той се усмихна.

— Ако изборът беше оставен на мен, щях да кажа „да“. Той е достоен. Човек на Източника, макар и да не го знае.

— Значи сме — повече или по-малко — на едно мнение — каза водачът. — Мисля, че е време да говорим с Декадо.

— Но не трябва ли да сме по-сигурни, Ваше Преподобие? — попита Балан.

— Нищо в живота не е сигурно, синко. Освен обещанието за смърт.

5.

Беше минал един час от вечерната камбана и улиците на Дренан бяха пусти. Необятният бял град тънеше в тишина. Луната в трета четвърт висеше в небето, а отражението ѝ блестеше по хилядите измити от дъжда павета на Улицата на стълбовете.

От сенките на една висока сграда излязоха шестима мъже с черни брони и тъмни шлемове, покриващи лицата им. Вървяха бързо и целеустремено към двореца, без да поглеждат настрани.

Двама съчетани, вървжени с масивни брадви, препречиха пътя им и мъжете спряха. Шест чифта очи се впериха в зверовете. Внезапно те изреваха от болка и побягнаха.

Мъжете продължиха по пътя си. Иззад кепенците и тежките завеси на прозорците наоколо предпазливи очи следяха напредъка им и маршируващите усещаха погледите и любопитството, което се превръщаше в страх, когато ги разпознаваха.

Продължиха да вървят в тишината, докато не достигнаха портите, където зачакаха. След няколко секунди чуха стърженето на резето от другата страна и двете масивни врати се отвориха. Двама стражи сведоха глави, когато мъжете с черни брони влязоха в двора и оттам — в преддверието, озарено от факли и със стражи край стените. Всички очи ги избягваха. В отсрещния край две дъбови врати, обковани с бронз, се разтвориха и водачът вдигна ръка. Петимата му спътници спряха и се обърнаха, за да застанат пред вратите. Облечените им в черни ръкавици длани почиваха върху абаносовите дръжки на мечовете.

Водачът свали шлема си и влезе в стаята.

Както и очакваше, главният министър на Ческа — Еертик — беше сам зад писалището си. Той вдигна поглед и тъмните му очи с тежки клепачи се впиха в рицаря.

— Добре дошъл, Падаксес — каза той, гласът му звучеше сухо и с леко металически оттенък.

— Поздрави, съветнико — отвърна Падаксес и се усмихна.

Той беше висок мъж с четвъртито лице и очи, сиви като зимното небе. Имаше пълни чувствени устни, ала не беше красив. В чертите му имаше някаква странност — поквара, която не можеше лесно да се определи.

— Императорът се нуждае от услугите ти — каза Еертик.

Когато се изправи и заобиколи дъбовото писалище, тъмните му кадифени одежди изшумоляха. Падаксес отбеляза мислено звука, който му напомняше на змия, плъзгаща се сред тревата. Отново се усмихна.

— Аз винаги съм на разположение на императора.

— Той знае това, Падаксес, както знае колко цениш щедростта му. Има един човек, който иска да навреди на императора. Получихме сведения, че той се намира на север, и императорът иска да бъде заловен или убит.

— Тенака Хан — отвърна воинът.

Очите на Еертик се разшириха от изненада.

— Ти го познаваш?

— Очевидно.

— Мога ли да запитам откъде?

— Не можеш.

— Той е заплаха за империята — каза Еертик, прикривайки раздражението си.

— От мига, в който изляза от този стая, той е ходещ труп. Знаеше ли, че Ананаис е с него?

— Не знаех — отвърна Еертик, — но сега разбирам мистерията. Смятахме, че Ананаис е умрял от раните си. Тази информация ще представлява ли проблем за твоя орден?

— Не. Един, двама, десетима или стотина. Нищо не може да се изправи срещу моите тамплиери. Ще потеглим по изгрев-слънце.

— Мога ли да ти окажа някаква помощ?

— Да. Прати дете в Храма след два часа. Момиче под десет години. Има определени религиозни ритуали, които трябва да се спазят, за да мога да се свързвам със силата, която държи вселената.

— Ще бъде сторено.

— Сградите на храма се нуждаят от ремонт. Мислех да се пренеса в провинцията и да поръчам да построят нов храм — нещо по-голямо — каза Падаксес.

— И императорът това си мислеше — отвърна Еертик. — Ще приготвя някакви начални планове за когато се върнеш.

— Предай благодарностите ми на лорд Ческа.

— Непременно. Дано пътуването ти бъде бързо, а завръщането — радостно.

— Както Духът пожелае — отвърна Падаксес и отново си сложи черния шлем.

* * *

Абатът гледаше от високия прозорец на кулата си към горната градина, където двадесет и осем чираци бяха коленичили пред дърветата си. Въпреки сезона розите разцъфтяваха и ароматът им изпълваше въздуха.

Абатът затвори очи и духът му се понесе по вятъра. Той внимателно се спусна в градината, за да се спре при слабия Катан.

Умът на Катан се разтвори, за да го приеме, и абатът се присъедини към чирака, потичайки в нежните стръкчета на растението.

Розата ги приветства. Беше червена.

Абатът се отдръпна и един по един се сля с всеки от чираците. Само розата на Балан още не бе разцъфнала, ала пъпките бяха пълни и той изоставаше съвсем малко от другите.

Абатът се върна в тялото си във високата кула, отвори очи и вдиша дълбоко. Разтърка очите си и отиде до южния прозорец, откъдето се виждаше второто ниво и зеленчуковата градина.

Там бе коленичил в пръстта свещеник с мръсно кафяво расо. Абатът излезе от стаята, спусна се по кръглото стълбище и отвори вратата на долното ниво. Тръгна по добре почистената каменна пътека и слезе по каменните стълби към градината.

— Поздрави, братко — каза той.

Свещеникът вдигна поглед, после сведе глава.

— Поздрави, Ваше Преподобие.

Абатът седна на каменната пейка, разположена наблизко.

— Моля те, продължи работата си — каза той. — Не искам да те безпокоя.

Мъжът се върна към плевенето. Ръцете му бяха почернели от калта и ноктите бяха изпочупени.

Абатът се огледа. Градината бе толкова добре поддържана — сечивата бяха наострени и внимателно съхранявани, пътеките — излъскани и почистени от плевели.

Погледът му се насочи с умиление към свещеника. Мъжът се бе променил невероятно много от онзи ден преди пет години, когато влезе в манастира и обяви, че иска да стане монах. Тогава бе облечен с натруфена броня, а два къси меча висяха до бедрата му. В широкия колан, препасан през гърдите му, бяха втъкнати три кинжала.

— Защо искаш да служиш на Източника? — попита абатът тогава.

— Изморен съм от смърт — отвърна мъжът.

— Ти живееш, за да убиваш — каза абатът, загледан в мрачните очи на воина.

— Искам да се променя.

— Искаш да се скриеш?

— Не.

— Защо избра този манастир?

— Аз... се молих.

— Получи ли отговор?

— Не. Но се бях запътил на запад и след молитвата промених решението си и тръгнах на север. Където намерих вас.

— И мислиш, че това е било отговор?

— Не зная — отвърна воинът. — Отговор ли е?

— Знаеш ли кой е този орден?

— Не.

— Чираците тук са надарени отвъд способностите на други хора и имат сили, които не можеш да разбереш. Целият им живот е посветен на Източника. Какво можеш да предложиш ти?

— Само себе си. Живота си.

— Добре. Ще те взема. Но слушай какво ще ти кажа и го запомни. Ти няма да се срещаш с другите чираци. Няма да излизаш на горното ниво. Ще живееш долу, в колибата на градинаря. Ще оставиш оръжията си и никога вече няма да ги докоснеш. Задачите ти ще бъдат слугински, а подчинението ти — абсолютно. Няма да говориш с

никого в нито един момент — позволено ти е единствено да отговаряш, когато аз се обърна към теб.

— Съгласен съм — каза воинът без колебание.

— Всеки следобед ще те обучавам и ще преценявам напредъка ти. Ако се провалиш по какъвто и да било начин, ще трябва да напуснеш манастира.

— Съгласен съм.

В продължение на пет години воинът се бе подчинявал безропотно и с минаването на сезоните абатът видя как мрачната сянка бавно напуска тъмните му очи. Обучението му напредваше добре, макар и да му беше невъзможно да овладее освобождаването на духа. Но във всички други отношения абатът беше доволен.

— Щастлив ли си, Декадо? — попита той сега.

Свещеникът се облегна назад и се обърна.

— Да, Ваше Преподобие.

— Не съжаляваш ли за нищо?

— Не.

— Имам новини за Дракона — каза абатът, наблюдавайки го внимателно. — Искаш ли да ги чуеш?

Свещеникът се замисли.

— Да, искам. Това грешно ли е?

— Не, Декадо, не е грешно. Те са били твои приятели.

Свещеникът не каза нищо повече, чакаше абата да заговори.

— Загинали са в ужасяваща битка със съчетаните на Ческа. Били са се смело, не са могли да се опълчат на мощта на зверовете.

Декадо кимна и се върна към работата си.

— Как се чувстваш?

— Много натъжен, Ваше Преподобие.

— Не всичките ти приятели са умрели. Тенака Хан и Ананаис са се върнали в Дренай и планират да убият Ческа — да прекратят ужасяващото му господство.

— Дано Източникът ги закриля — каза Декадо.

— Искаш ли да бъдеш с тях?

— Не, Ваше Преподобие.

Абатът кимна.

— Покажи ми градината си.

Свещеникът се изправи и двамата тръгнаха сред растенията. Накрая стигнаха до малката колиба, където живееше Декадо. Абатът я обиколи отвън.

— Удобно ли ти е тук?

— Да, Ваше Преподобие.

Абатът спря зад колибата, загледан в малкото храстче и единственото цвете, което растеше там.

— Какво е това?

— Мое е, Ваше Преподобие. Грешно ли съм постъпил?

— Как се сдоби с него?

— Намерих семе, което някой бе изхвърлил от горното ниво, и го засадох преди три години. Красиво растение е; обикновено разцъфтява много по-късно.

— Много време ли прекарваш с него?

— Когато мога, Ваше Преподобие. Помага ми да се отпусна.

— Ние имаме много рози на горните нива, Декадо. Но нито една с този цвят.

Розата беше бяла.

* * *

Два часа след съмване Ананаис се върна в лагера, водейки със себе си Валтая, Катерача и Белдер. Тенака ги гледаше как се приближават. Виждаше, че възрастният мъж е ветеран, който се движи предпазливо, с ръка на дръжката на меча. Жената бе висока, с добра фигура и ходеше близо до облечения в черно Ананаис. Тенака се ухили и поклати глава. Все така Златния, помисли си. Но младият мъж беше интересен. В него имаше нещо познато, ала той бе сигурен, че никога не са се срещали. Атлетичен и висок, с ясни очи и красиво лице, а в дългата му тъмна коса бе поставена черна метална диадема с опал в средата. Носеше зелено наметало и високи до прасеца ботуши. Туниката му беше от мека кожа. В ръка държеше къс меч. Тенака усети страха му.

Той излезе от сянката на дърветата, за да ги посрещне.

Катерача вдигна поглед, когато Тенака се появи. Искеше да изтича и да го прегърне, но удържа порива си. Приятелят му никога не

би могъл да го разпознае. Надирският принц не се беше променил особено, ако се изключат няколко сиви косъма, проблясващи на слънцето. Виолетовите очи бяха все така пронизителни, стойката — все така неосъзнато арогантна.

— Не можеш да удържаш изненадващите си пориви, приятелю — каза Тенака.

— Така си е — отвърна Ананаис. — Но в торбата си имам закуска, а обясненията могат да почакаат, докато се нахраня.

— Представянията обаче не могат — каза тихо Тенака.

— Катерача, Валтая и Белдер — каза гигантът, махайки към триото. След тези думи той мина край Тенака и се запъти към огъня.

— Добре дошли! — каза Тенака с неудобство и разпери ръце.

Катерача пристъпи напред.

— Присъствието ни в лагера ви е временно — каза той. — Твоят приятел помогна на Валтая и беше жизненоважно да напуснем града. Сега, когато тя е в безопасност, ще се върнем.

— Разбирам. Но елате да хапнете с нас преди това — предложи Тенака.

Тишината край огъня беше неприятна, но Ананаис не ѝ обърна внимание, а отнесе храната си до покрайнините на дърветата, седна с гръб към групата и свали маската си, за да може да се нахрани.

— Чувала съм много за теб, Тенака — каза Валтая.

Той се обърна към нея.

— Голяма част от приказките на хората не е истина.

— В центъра на подобни саги винаги има зрънце истина.

— Може би. Къде си чула тези истории?

— От Катерача — отвърна тя.

Тенака кимна и се обърна към младия мъж, който силно се бе изчервил.

— А ти къде ги чу, приятелю?

— Тук и там — отвърна Катерача.

— Аз бях войник. Нищо повече. Родословието е това, което ми донесе слава. Мога да назова мнозина по-добри с меча, по-добри ездачи, по-добри хора. Но те нямаха име, което да носят пред себе си като знаме.

— Твърде си скромнен — каза Катерача.

— Не е въпрос на скромност. Аз съм наполовина надир от рода на Улрик и наполовина дренаец. Прадядо ми е бил Регнак, Бронзовия граф. И все пак не съм нито граф, нито хан.

— Ханът на Сенките — отвърна другият мъж.

— Как стана така? — попита Валтая.

Тенака се усмихна.

— По време на Втората надирска война синът на Регнак, Орин, сключил договор с надирите. Част от цената била неговият син, Хогън, да се ожени за дъщерята на хана, Шилат. Това не било брак по любов. Доколкото знам, е имало огромна церемония и съюзът е бил консумиран близо до Олтара на Дръс на северната равнина пред Делнох. Хогън отвел булката си обратно в крепостта, където тя живяла нещастна в продължение на три години. Аз съм се родил тогава. Хогън умрял при инцидент по време на езда, когато съм бил на две години, и баща му пратил Шилат у дома. В брачния договор било вписано, че никое дете на този съюз не може да наследи Дрос Делнох. А що се отнася до надирите, те не желаят един мелез да ги води.

— Сигурно си бил много нещастен — каза Валтая.

— Имал съм големи радости в живота си. Не ме съжалявай.

— Как стана генерал на Дракона?

— Бях на шестнадесет, когато дядо ми, ханът, ме прати в Делнох. Това отново бе част от брачния договор. Другият ми дядо беше там, за да ме посрещне. Той ми каза, че е уредил да получа назначение в Дракона. Толкова е просто!

Катерача се загледа в огъня и умът му се понесе назад.

Просто? Как можеше такъв ужасен момент да бъде описан като прост?

Той си спомняше ясно. Валеше проливно и стражите на Елдибарската кула надуха тръбата. Дядо му Орин бе в крепостта по това време и играеше военна игра с госта им. Катерача се бе покачил на един висок стол и гледаше как двамата хвърлят зарове и придвижват миниатюрни отряди, когато зовът проехтя злокобно редом с вятъра на бурята.

— Надирската издънка е пристигнала — каза Орин. — Подходящ ден избра.

Те облякоха Катерача с наметало от намаслена кожа и широкопола кожена шапка и поеха по дългия път към Първа стена.

Щом стигнаха, Орин погледна надолу към двадесетимата ездачи и тъмнокосия младеж, яхнал бяло рошаво пони.

— Кой иска да влезе в Дрос Делнох? — извика Орин.

— Синът на Шилат — извика надирският капитан.

— Единствено той може да влезе — каза Орин.

Огромните порти се разтвориха със скърцане и надирският отряд обърна понитата си, потегляйки бързо на север.

Тенака не се обърна да ги види как си тръгват и помежду им не бяха разменени думи. Младежът докосна с пети понито си и влезе в тунела на портата, а после нагоре, към зеленото поле между Първа и Втора стена. Там се плъзна от седлото и зачака приближаването на Орин.

— Ти не си добре дошъл тук — каза Орин, — но аз спазвам договорките си. Уредил съм назначение в Дракона и ще потеглиш натам след три месеца. Дотогава ще научиш дренайските обичаи. Не искам мой роднина да яде с пръсти в офицерската столова.

— Благодаря ти, дядо — каза Тенака.

— Не ме наричай така — каза рязко Орин. — Никога! Ще ме наричаш „господарю“, а в чужда компания „сър“. Ясен ли съм?

— Мисля, че да, дядо. Ще се подчиня.

Погледът на Тенака се стрелна към детето.

— Това е истинският ми внук — каза Орин. — Всичките ми деца са мъртви. Само този малчуган оцеля, за да продължи рода ми. Името му е Арван.

Тенака кимна и се обърна към тъмнобрадия мъж вляво от Орин.

— А това е приятел на дома Регнак — единственият съветник, който си струва, в цялата страна. Името му е Ческа.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза Ческа и протегна ръка. Тенака я стисна здраво и погледът му срещна тъмните очи на мъжа.

— А сега нека влезем вътре и да се скрием от проклетия дъжд — промърмори Орин.

Вдигайки детето на широките си рамене, белобрадият граф тръгна към далечната крепост. Тенака хвана юздите на понито си и го последва. Ческа вървеше редом с него.

— Не се смущавай от поведението му, млади принце — каза съветникът. — Той е стар и навиците му са твърде силни. Но е добър

човек. Надявам се, че ще бъдеш щастлив сред дренайците. Ако някога има нещо, което мога да сторя за теб, не се колебай да ми кажеш.

— Защо? — попита Тенака.

— Защото те харесвам — каза Ческа и го потупа по рамото. — А и кой знае — някой ден ти може да си граф.

— Това е малко вероятно.

— Така е, приятелю. Но Бронзовият дом напоследък има лош късмет. Както Орин каза, всичките му деца са мъртви. Единствено Арван оцеля.

— Той изглежда силно дете.

— Наистина. Но външният вид може да е измамен, нали?

Тенака не бе сигурен какво означават думите на Ческа, ала знаеше, че под тях има подмолни течения и мрачни обещания. Така че не каза нищо.

* * *

По-късно Тенака слушаше смълчан, докато Валтая описваше спасяването си на пазара и подкупването на нощния страж, за да ги пусне през северната порта на града. Ананаис бе донесъл огромна раница, пълна с храна, както и два лъка и осемдесет стрели в колчани от сърнешка кожа. Валтая имаше допълнителни одеяла и навито платнище за малка палатка.

След като се нахраниха, Тенака отведе Ананаис сред дърветата. Намериха закътано местенце и разчистиха снега от няколко камъка, преди да седнат, за да говорят.

— В Скода има въстание — каза гигантът. — Две села били плячкосани от Легиона на Ческа. Един местен на име Райван събрал малка армия и избил бандитите. Казват, че хората се събират под командването му, но не мисля, че ще издържи. Той е от простолудието.

— Не е от Кръвта, имаш предвид — вметна сухо Тенака.

— Нямам нищо против обикновените хора. Но това значи, че Райван няма обучението да планира кампания.

— Какво друго?

— Две въстания на запад — и двете безмилостно потушени. Всички мъже са разпънати на кръст, полята са засети със сол. Знаеш

системата!

— Ами на юг?

— Трудно е да се каже. Новините са малко. Но Ческа е там. Не мисля, че ще се надигнат. Говори се, че има тайно общество, което се бори срещу него, но това вероятно са само приказки.

— Какво предлагаш? — попита Тенака.

— Нека идем в Дренан, да убием Ческа и да се пенсионираме.

— Толкова просто?

— Най-добрите планове винаги са прости, Тани.

— Ами жените?

Ананаис сви рамене.

— Какво можем да сторим? Казваш, че Реня иска да бъде с теб? Ами нека дойде. Ще я оставим при приятелите ни в Дренан. Все още познавам неколцина, на които мисля, че мога да разчитам.

— Ами Валтая?

— Тя няма да остане с нас. Тук няма нищо за нея. Ще я оставим в следващия град.

Тенака повдигна вежда.

— Нищо за нея?

Ананаис отмести поглед.

— Вече не, Тани. Някога, може би.

— Добре. Ще се запътим към Дренан, но с леко отклонение на запад. Скъда би трябвало да е много красив по това време на годината.

Двамата се върнаха в лагера, за да открият, че там ги чакат трима странници. Тенака каза тихо:

— Огледай се наоколо, Ани. Виж колко още изненади ни чакат.

После пристъпи напред. Двама от мъжете бяха воини, приблизително на възрастта на Тенака. Третият беше възрастен човек, сляп и с раздърпаната синя роба на търсач.

Воините се приближиха към Тенака. Приличаха си неестествено много — чернобради, със сурови очи, макар че единият бе почти незабележимо по-висок от другия. По-ниският заговори пръв:

— Аз съм Галанд, а това е брат ми, Парсал. Дойдохме да се присъединим към теб, генерале.

— С каква цел?

— За да свалим Ческа. Защо иначе?

— Нямам нужда от помощ за това, Галанд.

— Не зная каква е тази игра, генерале. Златния беше в Соуса и каза на тълпата, че Драконът се завръща. Е, ако е така, значи и аз се завръщам. Ти не ме разпозна, нали?

— Наистина — каза Тенака.

— Тогава нямах брада. Бях Бар Галанд от Трето крило под командването на Елиас. Бях Майстор на Меча и те победих в турнир веднъж.

— Спомням си. Стойката на полумесеца! Щеше да ми изтръгнеш гръкляна. Вместо това се разминах с ужасна синина.

— Брат ми е също толкова добър. Искаме да служим.

— Няма на какво да служите, приятелю. Планирам да убия Ческа. Това е работа за убиец — не за армия.

— Тогава ще те съпровождаме, докато приключиш работата си! Бях болен от треска, когато дойде зовът за повторното сформиране на Дракона. Оттогава съм болен от мъка. Мнозина добри мъже паднаха в този капан. Това не е редно.

— Как ни намерихте?

— Последвах слепеца. Странно, не мислиш ли?

Тенака отиде до огъня и седна срещу търсача.

Главата на мистика се вдигна.

— Търся Факлоносеца — каза той със сух шепот.

— Кой е той? — попита Тенака.

— Тъмният Дух е надвиснал над земята като огромна сянка — прошепна мъжът. — Търся Факлоносеца, от когото всички сенки бягат.

— Кой е този, когото търсиш? — попита настоятелно Тенака.

— Не зная. Ти ли си?

— Съмнявам се. Ще ядеш ли с нас?

— Сънищата ми казаха, че Факлоносеца ще ми донесе храна. Ти ли си това?

— Не.

— Има трима — каза мъжът. — Злато, Лед и Сянка. Един е Факлоносеца. Но кой? Имам послание.

Катерача се приближи и коленичи до стареца.

— Търся истината — каза той.

— Аз нося истина — отвърна мистикът и протегна ръка.

Катерача пусна сребърник в дланта.

— От Бронза си дошъл, изтерзан и преследван, притеглен към пътя на баща си. Родственик на сянката, никога в покой, никога смълчан. Тъмни копия дебнат, черни криле, които поглъщат. Ти ще останеш непоколебим, когато други бягат. То е в червеното, което носиш.

— Какво значи това? — попита Тенака.

Катерача сви рамене и се оттегли.

— Смъртта ме вика. Трябва да отговоря — прошепна мистикът.
— А Факлоносеца не е тук.

— Каж ми посланието, старче. Аз ще го предам, обещавам ти.

— Тъмни тамплиери яздят срещу Принца на Сенките. Той не може да се скрие, защото факелът е ярък в нощта. Ала мисълта е по-бърза от стрелите, а истината — по-остра от мечовете. Зверовете могат да паднат, ала само Кралят отвъд Портата може да ги събори завинаги.

— Това ли е всичко? — попита Тенака.

— Ти си Факлоносеца — каза мъжът. — Сега те виждам ясно. Ти си избран от Източника.

— Аз съм Принцът на Сенките — каза Тенака. — Ала не следвам Източника, нито кой да е друг бог. Не вярвам в никой от тях.

— Източникът вярва в теб — каза старецът. — Сега трябва да вървя. Почивката ми е близо.

Отдалечи се с накуцване от лагера — босите му крака бяха посинели от снега. Катерача се върна при Тенака и попита:

— Какво ти каза той?

— Не го разбрах.

— Каж ми думите — отвърна Катерача и Тенака ги повтори. Младият мъж кимна. — Част от тях е лесна за дешифриране. Тъмните тамплиери например. Чувал ли си за Тридесетте?

— Да. Воини свещеници, които прекарвали живота си в това да прочистят сърцата си, преди да потеглят, за да умрат във война в някоя далечна страна. Ордент е отмрял преди години.

— Тъмните тамплиери са гнусна пародия на Тридесетте. Те почитат Духа на Хаоса и силите им са черни и смъртоносни. Всяка форма на жестокост е радост за тях и са могъщи воини.

— И Ческа ги е пратил срещу мен?

— Така изглежда. Води ги мъж на име Падаксес. Във всеки храм има шестдесет и шестима тамплиери, а в Дренай има десет храма.

Силите им са отвъд тези на обикновените хора.

— Ще са им нужни — каза мрачно Тенака. — А останалата част от посланието?

— Мисълта е по-бърза от стрелите? Това означава, че трябва да надхитриш враговете си. Кралят отвъд Портата обаче е мистерия. Ти би трябвало да я разгадаеш.

— Защо?

— Защото посланието е за теб. Ти трябва да си част от него.

— Ами твоето послание?

— Какво за него?

— Какво означаваше?

— Означаваше, че трябва да пътувам с теб, макар и да не го искам.

— Не разбирам — каза Тенака. — Ти имаш свободна воля — можеш да ходиш където си искаш.

— Предполагам — отвърна Катерача с усмивка. — Но е време да открия пътя си. Спомняш ли си думите на стареца? „От Бронза си дошъл“? Моят праядо е Регнак Странника. „Родственик на Сянката“? Това си ти, братовчедо. „Тъмни копия дебнат“? Тамплиерите. Червеното, което нося? Кръвта на Бронзовия граф. Бягах достатъчно дълго.

— Арван?

— Да.

Тенака постави ръце на раменете на младия мъж.

— Често съм се чудил какво е станало с теб.

— Ческа нареди да ме убият и аз избягах. Прекарах дълго време в бягство. Твърде дълго! Не съм особено добър с меча, имай го предвид.

— Няма значение. Радвам се да те видя отново.

— И аз теб. Проследих кариерата ти и дори си водех дневник за постиженията ти. Вероятно още е някъде из Делнох. Между другото, старецът каза още нещо, в самото начало. Каза, че има трима. Злато, Лед и Сянка. Ананаис е Златния, а ти си Ханът на Сенките. Кой е Ледът?

Тенака извърна поглед към дърветата.

— Някога имаше един човек. Беше известен като Ледения убиец, защото живееше само за смъртта. Името му е Декадо.

* * *

В продължение на три дни пътниците се движеха край гората, все на юг и на запад към планините Скода. Времето ставаше все по-топло и снегът отстъпваше пред пролетното слънце. Вървяха предпазливо и на втория ден откриха тялото на слепия търсач, коленичил до един изкривен дъб. Земята бе прекалено твърда, за да могат да го погребат, така че го оставиха там.

Галанд и брат му спряха при трупа.

— Не изглежда твърде нещастен — каза Парсал и се почеса по брадата.

— Трудно е да прецениш дали се усмихва, или смъртта е разтеглила устните му — отвърна Галанд. — Няма да изглежда особено щастлив след месец.

— Ами *ние*? — прошепна Парсал.

Галанд сви рамене и братята продължиха след останалите.

Галанд беше по-голям късметлия и определено по-проницателен от мнозина воини от Дракона. Когато дойде заповедта за разтурянето, той потегли на юг, криейки миналото си. Купи си малка ферма близо до гората Делвинг, югозападно от столицата. Когато започна ужасът, никой не го обезпокои. Ожени се за момиче от селото и си създаде семейство, но тя изчезна в един ясен есенен ден преди шест години. Говореше се, че съчетаните крадат жени, ала Галанд знаеше, че тя никога не го е обичала... а и един момък от селото на име Каркас изчезна в същия ден.

До Делвинг достигнаха слухове за гонения на някогашни офицери от Дракона и се говореше, че дори самият Банс е бил арестуван. Това не изненада Галанд — винаги бе подозирал, че Ческа ще се окаже тиранин.

Човек от народа! Откога неговата смърдяща класа я беше грижа за народа?

Малката ферма просперираше и Галанд купи съседния парцел от един вдовец. Мъжът щеше да потегли към Вагрия — имаше брат в Дренан, който го бе предупредил за предстоящи промени — и Галанд купи земята на нищожна цена.

Тогава дойдоха войниците.

Нов закон постановяваше, че граждани без титла не могат да притежават повече от четири акра земя. Държавата придобиваше остатъка на цена, която караше предишната му сделка да изглежда като кралско имане. Данъците се увеличиха и бяха поставени норми за добив. След първата година беше невъзможно тези нива да бъдат достигнати, защото земята бе изтощена. Засяваха се неработени поля и добивите намаляха.

Галанд прие всичко това, без да се оплаква.

До деня, в който дъщеря му умря. Тя бе изтичала да види конниците на площада и един жребец я изрита. Галанд я видя как пада и притича до нея, за да я вдигне на ръце.

Конникът слезе от седлото.

— Мъртва ли е? — попита той.

Галанд кимна, неспособен да продума.

— Жалко — отвърна мъжът. — Това ще повиши данъка ти.

Ездачът умря с кинжала на Галанд в сърцето. После Галанд извади меча му от ножницата и скочи срещу втория конник, чийто жребец отстъпи изплашено. Ездачът падна на земята и Галанд преряза гърлото му с меч. Другите четирима обърнаха конете и се отдръпнаха на тридесетина крачки. Галанд се обърна към тъмния жребец, който бе убил дъщеря му, и заби меча си във врата му. После притича до втория кон, хвърли се на седлото и потегли на север.

Намери брат си във Вагрия, където той работеше като каменоделец.

Сега гласът на Парсал разпръсна мислите му. Вървяха на тридесетина крачки зад другите.

— Какво каза?

— Казах, че никога не съм си мислел, че ще последваш един надир.

— Зная какво имаш предвид; кръвта ми изстива при тази мисъл. Но той иска същото като нас.

— Дали? — попита Парсал.

— Какво означава това?

— Те всички са от една порода: воински елит. За тях това е само игра — не ги е грижа.

— И аз не ги харесвам, братко. Но те са от Дракона, а това значи повече от кръвта. Не мога да го обясня. Дори да ни дели цял свят

разстояние, те биха умрели за мен — и аз за тях.

— Надявам се да си прав!

— За малко неща в живота си съм сигурен. Това е едно от тях.

Парсал не беше убеден, но не каза нищо, а се загледа в двамата воини пред тях.

— Какво ще стане, когато убием Ческа? — попита той внезапно.

— В какъв смисъл?

— Не зная. Имам предвид... какво ще правим?

Галанд сви рамене.

— Питай ме пак, когато тялото му кърви в краката ми.

— Имам чувството, че нищо няма да се промени.

— Може би не, но пък аз ще съм получил отмъщението си.

— И не те притеснява, че можеш да умреш, докато го получаваш?

— Не! А теб? — попита Галанд.

— Естествено, мътните го взели!

— Не е нужно да оставаш.

— Разбира се, че е нужно! Винаги съм се грижил за теб. Не мога да те оставя сам с надира, нали? Защо другият носи тази маска?

— Мисля, че има белези. Бил е гладиатор на арената.

— Всички имаме белези. Малко е суетно, не мислиш ли?

— Нищо не те устройва в момента, а? — ухили се Галанд.

— Просто мисъл. Другите двама изглеждат странна двойка — промърмори Парсал, поглеждайки към Белдер и Катерача, които вървяха до жените.

— Не можеш да имаш нищо против тях — дори не ги познаваш.

— Старчето изглежда опитно.

— Но?

— Не мисля, че младият може да си пробие с бой път дори през мъгла.

— Докато сме на темата, не би ли желал да критикуваш и жените?

— Не — каза Парсал с усмивка. — Нямам какво да критикувам там. Ти коя харесваш?

Галанд поклати глава и се изкикоти.

— Не участвам в това — каза той.

— Аз предпочитам тъмната — каза Парсал, без да му обръща внимание.

Лагеруваха в плитка пещера. Реня яде малко, после излезе в нощта, за да гледа звездите. Тенака се присъедини към нея и седнаха един до друг, увити в наметалото му.

Той ѝ разказа за Илае и Вентрия и за красотата на пустинята. И докато говореше, галеше ръката и гърба ѝ и целуваше косата ѝ.

— Не мога да кажа дали те обичам — каза внезапно Тенака.

Тя се усмихна.

— Тогава не го казвай.

— Не възразяваш ли?

Реня поклати глава и го целуна, увивайки ръка около врата му.

„Ти си глупак, Тенака Хан — помисли си тя. — Прекрасен любящ глупак!“

6.

Черният мъж се забавляваше. Двама от разбойниците бяха на земята, оставаха петима. Той стисна късия метален прът и завъртя веригата, закрепена за него. Един висок нападател с тояга скочи напред и ръката на черния мъж се стрелна. Веригата се уви около тоягата и когато той дръпна, другият се препъна и полетя... право към лявото му кроше. Обирджията падна на земята.

Двама от останалите четирима хвърлиха сопите си и извадиха извити кинжали от коланите си. Другите двама побягнаха към дърветата, за да вземат лъковете си.

Работата започваше да става сериозна. Досега черният мъж не беше убил никого, но явно щеше да се наложи. Той хвърли боздугана и извади два ножа за мятане от ботушите си.

— Наистина ли искате да умрете? — попита той с дълбок и звучен глас.

— Никой няма да умира — каза глас отляво и той се обърна.

Двама мъже стояха в покрайнините на дърветата; и двамата бяха опънали лъкове, насочили стрелите си към бандитите.

— Навременна намеса! — отбеляза черният мъж. — Убиха коня ми.

Тенака внимателно отпусна тетивата и пристъпи напред.

— Случва се — каза той. После се обърна към разбойниците: — Препоръчвам ви да си приберете оръжията — боят приключи.

— И без това не си струваше неприятностите — отвърна водачът и отиде да провери падналите.

— Още са живи — каза черният мъж и прибра ножовете си, за да вдигне боздугана от земята.

Откъм гората прозвуча писък и водачът на бандитите скочи на крака.

Галанд, Парсал и Белдер излязоха на поляната.

— Прав се оказа, генерале — каза Галанд. — Имаше още двама, които се промъкваха насам.

— Уби ли ги? — попита Тенака.

— Не. Обаче ще ги болят главите!

Тенака се обърна към разбойника.

— Има ли вероятност да ни създавате още проблеми?

— Няма да поискаш да ти дам дума, нали? — отвърна мъжът.

— Тя струва ли нещо?

— Понякога!

— Не, не ти искам думата. Прави каквото намериш за добре. Но следващия път, когато се срещнем, ще ви изтребя до крак. Това е *моята* дума!

— Думата на един варварин — каза главатарят, събра слюнка и се изхрани.

Тенака се ухили.

— Да, именно.

После му обърна гръб, мина край Ананаис и навлезе сред дърветата. Валтая бе запалила огън и говореше с Катерача. Реня се върна на малката полянка едновременно с Тенака, стиснала кинжала си. Той ѝ се усмихна. Другите дойдоха един по един, с изключение на Галанд, който следеше разбойниците.

Черният мъж пристигна последен, понесъл дисагите си на широкото си рамо. Беше висок и много едър, облечен с прилепнала туника от синя коприна под наметало от овча кожа. Валтая не бе виждала човек като него, макар да бе чувала слухове за тъмни раси далече на изток.

— Поздрави, приятели мои — каза той и пусна дисагите на земята. — Дано боговете ви благословят!

— Ще хапнеш ли с нас? — попита Тенака.

— Много учтиво от твоя страна, но си имам провизии.

— Накъде си тръгнал? — попита Ананаис, когато черният мъж зарови из торбите си, за да извади две ябълки, които излъска в туниката си.

— Посещавам чудесната ви земя. За момента нямам конкретна цел.

— Откъде си? — попита Валтая.

— От много далеч, господарке, на много хиляди левги източно от Вентрия.

— На поклонение ли си тръгнал? — попита Катерача.

— Предполагам, че и така може да се каже. Имам да изпълня една дребна задача и ще се върна у дома при семейството си.

— Как те наричат? — попита Тенака.

— Боя се, че името ми ще е трудно за произнасяне от вас. Един от разбойниците обаче ме нарече по начин, който ме докосна. Така че и вие можете да ми казвате Езичника.

— Аз съм Тенака Хан — каза Тенака и бързо представи останалите.

Ананаис подаде ръка; Езичника я пое в крепко ръкостискане и очите им се срещнаха. Тенака се облегна назад и ги загледа. Двамата изглеждаха от една порода — невероятно могъщи и прекомерно горди. Бяха като два елитни бика и се оглеждаха преценяващо.

— Маската ти е драматична — каза Езичника.

— Така е. С нея изглеждам като твой брат, черни човече — отвърна Ананаис и другият мъж се засмя — дълбок и плътен звук, пълен с добро настроение.

— Значи ще бъдем братя, Ананаис! — каза той.

Галанд излезе от сенките на дърветата и се приближи до Тенака.

— Тръгнаха на север. Не мисля, че ще се върнат.

— Хубаво! Добра работа свърши.

Галанд кимна и отиде да седне при брат си. Реня направи знак на Тенака и двамата се отдалечиха малко от огъня.

— Какво има? — попита той.

— Черният мъж.

— Какво за него?

— Носи повече оръжия, отколкото съм виждала някога. Има два ножа в ботушите; меч и два лъка, които остави при онова дърво. А под коня му има счупена брадва. Той е цяла армия.

— Е и?

— Дали беше случайност, че го срещнахме?

— Мислиш, че може да преследва нас?

— Не зная. Но усещам, че е убиец. Поклонението му е посветено на смърт. И Ананаис не го харесва.

— Не бой се — каза той тихо.

— Аз не съм надир, Тенака. Не съм фаталист.

— Само това ли те безпокои?

— Не. Двамата братя не ни харесват. Ние не сме свързани наистина и никой от нас не е близък с другите — просто група странници, събрани заедно от събитията.

— Братята са силни и добри воители. Познавам тези неща. Наясно съм и че ме гледат с подозрителност, но нищо не мога да направя по въпроса. С мен винаги е било така. Но сега споделяме обща цел. И те ще започнат да ми вярват. Белдер и Катерача? Не зная. Но те няма да ни навредят. А що се отнася до Езичника — ако наистина преследва мен, ще го убия.

— Ако можеш!

Той се усмихна.

— Да. Ако мога.

— Караш го да звучи лесно. А не мисля, че е.

— Безпокоиш се твърде много. Надирският начин е по-добър: бори се с всеки проблем, когато се появи, и не се тревожи ненужно за нищо.

— Никога няма да ти простя, ако се оставиш да те убият — каза тя.

— Тогава ме пази, Реня. Аз вярвам на инстинктите ти — напълно искрено го казвам. Права си за Езичника. Той е убиец и може да преследва нас. Интересно ще е да видим какво ще предприеме.

— Ще предложи да пътува с нас — каза тя.

— Да, но в това има смисъл. Той е странник в земята ни и вече е бил нападнат веднъж.

— Трябва да му откажем. Достатъчно подозрение будим с твоя гигантски приятел и черната му маска. Ако добавим и черен мъж, облечен в синя коприна?

— Да. Боговете — ако има такива — са в много весело настроение днес.

— На мен не ми е смешно — каза Реня.

* * *

Тенака се събуди от сън без сънища. Отвори очи и страхът го докосна като студена милувка. Изправи се на крака. Луната бе

неестествено ярка и блестеше като призрачен фенер, а клоните на дърветата шумоляха и се люлееха, макар че нямаше и помен от вятър.

Той се огледа — спътниците му спяха до един. После погледна надолу и се олюля от шока: собственото му тяло лежеше на земята, увито в одеяла. Започна да трепери.

Нима това бе смъртта?

От всички жестоки шеги, които съдбата можеше да му изиграе...

Леко раздвижване, като спомен за вчерашния вятър, го накара да се обърне. В покрайнините на дърветата стояха шестима мъже с тъмни брони, извадили черни мечове. Те тръгнаха към него, оформяйки полукръг. Тенака се пресегна към собственото си острие, ала не можеше да го докосне; ръката му преминаваше през дръжката, сякаш е мъгла.

— Ти си обречен — каза кух глас. — Духът на Хаоса те зове.

— Кой сте вие? — попита Тенака, засрамен от треперенето на гласа си.

Откъм тъмните рицари се разнесе подигравателен смях.

— Ние сме Смъртта — казаха те.

Тенака отстъпи.

— Не можеш да бягаш. Не можеш дори да помръднеш — каза първият рицар.

Той замръзна. Краката не му се подчиняваха, а противниците се приближаваха.

Внезапно надирският принц бе обладан от усещане за покой и рицарите спряха бавния си ход. Тенака погледна наляво и надясно. Край него стояха шестима воители със сребърни брони и бели наметала.

— Елате, псета на мрака — каза сребърният воин, който беше най-близо.

— Ще дойдем — отвърна тъмният рицар. — Но не когато вие ни зовете.

И един по един те отстъпиха сред дърветата.

Тенака се обърна бавно, объркан и изплашен. Сребърният воин, който бе заговорил, положи длан на рамото му.

— Сега спи. Източникът ще те закриля.

Тъмнината го покри като одеяло.

* * *

Сутринта на шестия ден те излязоха от дърветата и се озоваха сред обширните равнини, простиращи се от Скълтик до Скода. В далечината на юг се намираше град Карнак, ала само най-високите му кули се виждаха като бели връхчета на игли на фона на зеления хоризонт. От снега бяха останали само бели петна и пролетната трева се протягаше към слънцето.

Тенака видя дим и вдигна ръка.

— Не може да е пламнала трева — каза Ананаис, вдигайки длан срещу суровото слънце.

— Горящо село — каза Галанд, който вървеше до него. — Подобни гледки са твърде обичайни напоследък.

— Вашата страна има проблеми — каза Езичника, хвърляйки голямата торба в краката си, за да остави дисагите върху нея. Към торбата бяха прикрепени щит от биволска кожа с бронзов ръб, лък от рога на антилопа и колчан от телешка кожа.

— Имаш повече оръжия от отряд на Дракона — промърмори Ананаис.

— По сантиментални причини — отвърна Езичника и се ухили.

— По-добре да заобиколим селото — каза Катерача.

Дългата му коса лъщеше от пот и липсата на физическа подготовка започваше да си личи. Той седна до раницата на Езичника.

Вятърът промени посоката си и до тях долетя тропот на копита.

— Разпръснете се и залегнете — каза Тенака.

Спътниците му притичаха в търсене на прикритие и легнаха по корем на тревата.

Една жена тичаше по хребета на нисък хълм, а кестенявата ѝ коса се вееше зад нея. Беше облечена със зелена вълнена пола и носеше кафяв шал. В ръцете си държеше малко бебе, чиито писъци достигнаха до пътниците.

Докато тичаше, жената хвърляше изпълнени с паника погледи през рамо. Когато войниците се появиха, убежището на дърветата се намираше на цяла вечност разстояние, ала тя не спря да тича, насочила се право към скрития Тенака.

Ананаис изруга и се изправи. Жената изкрещя и свърна вляво — право в ръцете на Езичника.

Войниците спряха конете си и водачът им слезе от седлото. Беше висок мъж с червеното наметало на Делнох и бронзова броня, излъскана до блясък.

— Благодаря ви за помощта — каза той, — макар и да нямахме нужда от нея.

Жената бе затаила дъх и в отчаянието си зарови глава в широките гърди на Езичника.

Тенака се усмихна. Войниците бяха дванадесет, единадесет от тях все още по седлата. Нямаха друг избор, освен да им предадат жената.

Тогава една стрела се заби в гърлото на най-близкия ездач и той падна от седлото. Тенака ококори очи в шок. Втора стрела поразил втори войник в гърдите и той се свлече назад, а конят му се изправи на задните си крака и го изхвърли от седлото. Надирският принц извади меча си и го заби в гърба на офицера, който се бе обърнал, когато стрелите удариха хората му.

Езичника отблъсна жената от себе си, падна на коляно и извади метателните ножове от ботушите си. Те полетяха от ръцете му и още двама войници умряха, докато се мъчеха да овладеят конете си. Тенака хукна напред и скочи на седлото на един жребец без ездач. Сграбчи юздите и пришпори коня напред. Седемте оцелели войници бяха извадили оръжия и двама от тях се носеха към Езичника. Конят на Тенака се вряза в останалите петима и един жребец падна, докато другите се изправиха на задни крака, цвилейки диво. Когато мечът на Тенака изсвистя надолу, нова стрела прелетя край него и поразил друг ездач в лявото око.

Езичника извади късия си меч и отскочи наляво, когато конете изтрополиха край него, и скочи на крака, докато ездачите спираха животните. Притича напред, блокира един удар и заби острието си в хълбока на войника. Мъжът падна от седлото с крясък, а Езичника се хвърли на гърба на жребеца и полетя към втория ездач. Ударът бе толкова силен, че войникът буквално излетя от седлото. Черният мъж падна след него и щом удариха земята, строши врата на противника си с един удар.

Реня хвърли лъка си и с кинжал в ръка притича от прикритието си към мястото, където Тенака и Ананаис се биеха с оцелелите войници. Тя скочи на седлото зад един от ездачите и заби кинжала си между плешките му. Мъжът изкрещя и се опита да се извърти, ала Реня го удари зад ухото. Вратът му се счупи и той падна от седлото.

Последните двама войници обърнаха жребците си и ги пришпориха към хълма. Ала Парсал и Галанд излязоха на пътя им и конете отстъпиха рязко, като единият изхвърли ездача си. Другият войник стискаше отчаяно врата на жребеца си, докато Галанд не разпори гърлото му с меч си. В същия момент Парсал извади своя от гърдите на падналия ездач.

— Едно не мога да отрека — извика той и се ухили широко. — Откак се върнахме, не ни е било скучно.

Галанд изсумтя.

— Имаме страхотен късмет, само това мога да кажа.

Той избърса меч си в тревата, хвана юздите на двата коня и се запъти към останалите от групата.

Тенака скри гнева си и извика на Езичника:

— Биеш се добре!

— Сигурно ще да е от постоянните тренировки, които получавам тук — отвърна черният мъж.

— Искам да знам кой пусна първата стрела? — извика Ананаис.

— Забрави го — стореното сторено — каза Тенака. — Сега по-добре да се махаме оттук. Предлагам да се върнем обратно в гората до залез-слънце. Имаме коне и ще можем да наваксаме изгубеното време.

— Не! — извика жената с бебето. — Семейството ми. Приятелите ми. Те ги избиват в селото!

Тенака отиде до нея и положи ръце на раменете ѝ.

— Слушай. Може и да греша, но тези войници най-вероятно са част от половин центурия, което означава, че в селото ти има почти четиридесет човека. Твърде много са — не можем да ти помогнем.

— Можем да опитаме — вметна Реня.

— Замълчи! — изръмжа Тенака и момичето зяпна невярващо, но не продума. Той отново се обърна към жената: — Добре дошла си да останеш с нас. Утре ще стигнем до селото ти. Тогава ще направим каквото можем.

— Утре ще е твърде късно!

— Вероятно вече е твърде късно — каза Тенака и тя се отдръпна от него.

— Не съм и очаквала помощ от един надир — каза жената и по бузите ѝ покапаха сълзи. — Но сред вас има и дренаец. Моля ви, помогнете ми!

— Никому няма да помогнем, като умрем — каза Катерача. — Ела с нас. Ти избяга, сигурно и други са успели. А и не можем да направим нищо повече. Хайде, ще ти помогна да се качиш на коня.

Спътниците яхнаха жребците и се насочиха към гората. Зад тях гарваните кръжаха над труповете.

Тази нощ Тенака извика Реня при себе си и те се отдалечиха от лагера сред дърветата. Целия следобед не бяха разменили и дума.

Тенака беше хладен и дистанциран. Когато се озоваха на една малка полянка, окъпана от лунна светлина, той се обърна към момичето.

— Ти изстреля първата стрела! Никога повече не прави подобно нещо без моята заповед.

— Кой си ти, та да ми заповядваш? — отвърна рязко Реня.

— Аз съм Тенака Хан, жено! Възпротиви ми се отново, и ще те изоставя.

— Те щяха да убият жената и бебето.

— Да. Но заради твоите действия сега можеше всички да сме мъртви. Какво щеше да постигне това?

— Но ние *не сме* мъртви. И успяхме да я спасим.

— Имахме късмет. Понякога войникът се нуждае от късмет, но никога не бива да *разчита* на него. Не те моля, Реня, а ти казвам: няма да правиш подобно нещо повече!

— Правя, каквото желая — отвърна тя.

Той я зашлеви. Тя падна тежко на земята, но се претърколи на крака с блеснали очи и присвити като ноктите на граблива птица пръсти. После видя ножа в ръката му.

— Готов си да ме убиеш? — прошепна Реня.

— Без да се замисля!

— Аз те обичах! Повече от живота си. Повече от всичко друго.

— Ще ми се подчиниш ли?

— О, да, Тенака Хан, ще ти се подчинявам. Докато достигнем Скода. А после ще те напусна.

Тя се обърна и тръгна обратно към лагера.

— Все така самотник, а, Тани? — попита Ананаис, излизайки от сенките на дърветата.

— Не желая да говоря.

— Беше суров с нея, и с право. Но стигна твърде далеч — нямаше да я убиеш.

— Не. Нямаше.

— Но тя те плаши, нали?

— Казах, че не желая да говоря.

— Така е, но аз съм Ананаис — твоят осакатен приятел, който те познава добре. Доколкото е възможно някой да те познава. Мислиш си, че понеже ни грози смърт, няма място за любов? Не бъди глупак — наслаждавай ѝ се, докато я имаш.

— Не мога — каза Тенака и сведе поглед. — Когато дойдох тук, не виждах нищо друго, освен Ческа. Но сега прекарвам повечето си време в мисли за... знаеш.

— Разбира се, че зная. Но какво стана с твоята надирска философия? Нека утрешният ден се оправя сам.

— Аз съм само наполовина надир.

— Иди и говори с нея.

— Не. Така е по-добре.

Ананаис се изправи и се протегна.

— Отивам да спя — каза той и се затътри към лагера, ала спря до Реня, която седеше загледана нещастно в огъня.

Той приклепна до нея и каза:

— Някои мъже са особени. Опрат ли нещата до работа или война, могат да са гиганти; непогрешими и непобедими. Но в делата на сърцето са като деца. Жените обаче са различни — те виждат детето в мъжа такова, каквото е.

— Той щеше да ме убие — прошепна Реня.

— Наистина ли го мислиш?

— А ти?

— Реня, той те обича. Не би могъл да те нарани.

— Тогава защо? Защо го каза?

— За да те накара да го повярваш. Да те накара да го мразиш. За да те накара да си тръгнеш.

— Е, получи се — отвърна момичето.

— Това е жалко. И все пак... не трябваше да пускаш онази стрела.

— Зная! — сопна се тя. — Няма нужда да ми го казваш. Просто... не можех да стоя и да гледам как убиват бебе.

— Е, и аз не го очаквах с нетърпение.

Той насочи поглед през огъня, където спеше жената. Черният гигант Езичника седеше, опрял гръб в едно дърво, вдигнал бебето към гърдите си. Детето бе протегнало пухкава ръчичка от одеялото си и стискаше пръста му, а той му говореше тихо и нежно.

— Добре се справя с децата, а? — вметна Ананаис.

— Да. С оръжията също.

— Истинска мистерия. Но аз го наблюдавам.

Реня вдигна поглед към ясните сини очи зад черната маска.

— Харесвам те, Ананаис. Наистина те харесвам.

— Щом ме харесваш, харесвай и приятелите ми — каза той, кимайки към високата фигура на Тенака Хан, който се бе върнал в лагера и сега се увиваше в одеялата си.

Тя поклати глава и отново сведе поглед към огъня.

— Колко жалко — каза отново Ананаис.

* * *

Групата стигна до селото два часа след съмване. Галанд бе проучил терена напред и бе докладвал, че войниците са поели на юг, към далечните кули на Карнак. Селото беше изпепелено, от него бяха останали само овъглени греди, от които се надигаха мазни струи черен дим. Тук-там лежах тела, а в покрайнините бяха издигнати десет дървени кръста, от които висяха съветниците на селото. Те бяха шибани с камшици и бити, преди да бъдат приковани към гредите, а накрая краката им бяха счупени, от което телата им бяха увиснали и въздухът бе спрял да влиза в дробовете им.

— Превърнали сме се във варвари — каза Катерача, извърщайки жребеца си от сцената. Белдер само кимна, но последва младия дренаец до затревеното поле отвъд селото.

Тенака слезе от коня си на площада, където имаше най-много тела — повече от тридесет жени и деца.

— В това няма никакъв смисъл — каза той на Ананаис, когато приятелят му се приближи. — Кой ще работи сега на полето? Ако това се случва из цялата империя...

— Случва се — вметна Галанд.

Жената с бебето вдигна шала над главата си и затвори очи. Езичника забеляза това и отиде до нея, поемайки юздите от ръцете ѝ.

— Ще ви изчакаме извън селото — каза той и поведе коня далеч от клането.

Валтая и Реня ги последваха.

— Странно е — отбеляза Ананаис. — В продължение на векове дренайците са отблъсквали врагове, които са искали да причинят това на земята ни. А сега ние го правим сами. Що за хора взимат за войници сега?

— Винаги има такива, които обичат този вид работа — отвърна Тенака.

— Може би сред твоя народ — вметна тихо Парсал.

— Какво означава това? — изръмжа Ананаис, обръщайки се към чернобрадия воин.

— Остави! — нареди Тенака. — Прав си, Парсал. Надирите са свиреп народ. Но не те са направили това. Нито пък вагрийците. Както каза Ананаис, ние си го причиняваме сами.

— Забрави, че го казах, генерале — измърмори Парсал. — Просто съм ядосан. Нека се махнем оттук.

— Отговори ми на един въпрос — каза внезапно Галанд. — Убийството на Ческа ще промени ли всичко това?

— Не зная — отвърна Тенака.

— Той трябва да бъде смазан.

— Не мисля, че шестима мъже и две жени могат да съборят империята му. А ти?

— Преди няколко дни имаше само един мъж — каза Ананаис.

— Парсал е прав. Нека се махнем оттук — прекъсна го Тенака.

В този момент се разнесе детски вик и четиримата мъже притичаха да отместят телата. Накрая достигнаха дебела стара жена, чиито мъртви ръце се бяха увили около момиченце на пет или шест години. На гърба на жената имаше три ужасни рани и тя очевидно бе коленичила над детето, за да го защити от оръжията. Ала едно копие бе пронизало тялото ѝ и бе достигнало момичето. Парсал я вдигна и

пребледня, щом видя кръвта, попила в дрехите ѝ. Отнесе я извън селото, до мястото, където другите бяха слезли от конете, и Валтая притича, за да го облекчи от лекия товар.

Когато положиха момичето на тревата, очите му се отвориха; бяха сини и ярки.

— Не искам да умра — прошепна тя. — Моля ви!

Очите се затвориха и жената от селото коленичи до нея, вдигна главата ѝ и я постави в скута си.

— Всичко е наред, Алая; аз съм, Парисе. Върнах се, за да се погрижа за теб.

Момиченцето се усмихна немощно, но усмивката замръзна и се изкриви в гримаса на болка. Спътниците гледаха как животът си отива.

— О, не! Само това не! — промърмори Парисе. — Скъпи богове на светлината, не!

Нейното дете започна да плаче и Езичника го вдигна от земята, за да го прегърне.

Галанд се извърна и падна на колене. Парсал отиде до него и Галанд го погледна. От очите му капеха сълзи. Той поклати глава, но думите не идваха.

Парсал коленичи до него.

— Зная, братко, зная — каза той нежно.

Галанд пое дълбоко дъх и извади меча си.

— Кълна се във всичко свято и скверно, във всички зверове, които пълзят или летят, няма да намеря покой, докато земята не се прочисти отново. — Той скочи на крака и размаха меча си. — Идвам за теб, Ческа! — изрева с цяло гърло.

После захвърли меча на земята и се запрепъва към групичката дървета.

Парсал се обърна с извинително изражение към останалите.

— Неговата собствена дъщеря беше убита. Прекрасно дете... вечно засмяно. Но той наистина мисли това, което каза. И... и аз съм с него. — Гласът му бе прегракнал от възмущение и той прочисти гърло. — Ние двамата не сме нищо особено. Аз дори не бях достатъчно добър за Дракона. Не сме офицери или нещо от сорта. Но държим на думата си. Не зная какво искате вие от цялата тази работа. Но онези хора там — те са нашият народ — моят и на Галанд. Не са богати и благородни. А просто мъртви. Онази стара жена е умряла, за да защити детето. И не е

успяла. Но се е опитала... дала е живота си, за да се опита. Е, и аз ще го сторя!

Гласът му изневери и той изруга. Обърна им гръб и бързо последва брат си при дърветата.

— Е, генерале — каза Ананаис, — какво ще правиш с армията си от шестима?

— Седмина! — обяви Езичника.

— Ето, виждаш ли? Нарастваме постоянно — каза гигантът и Тенака кимна.

— Защо би се присъединил към нас? — обърна се той към черния мъж.

— Това си е моя работа, но целите ни са еднакви. Прекосих хиляди мили, за да сваля Ческа от трона.

— Ще погребем детето и ще потеглим към Скода — каза Тенака вместо отговор.

Яздиха предпазливо през дългия следобед. Галанд и Парсал се движеха на разстояние от двете страни като съгледвачи. По залез внезапна буря се понесе над равнините и пътиците се скриха в изоставена каменна кула на брега на бърз поток. Завързаха конете край близкото поле, събраха колкото дърва успяха да намерят сред рехавата горичка наблизко и разчистиха малко пространство на първия етаж на кулата. Сградата беше стара и квадратна и някога бе приютявала двадесетима войници; изглеждаше като наблюдателница от дните на Първата надирска война. Издигаше се на три нива, като най-горното бе отворено към небето, за да могат наблюдатели с орлов поглед да бдят за надирски или сатулски нападатели.

Около полунощ, докато другите спяха, Тенака привика Катерача при себе си и го поведе по виещата се стълба към третото ниво.

Бурята се бе изместила на юг и звездите светеха ярко. Прилепи кръжаха около кулата и се въртяха хаотично с хладния нощен вятър, който се спускаше от обвитите в сняг върхове на Делнох.

— Как се справяш, Арван? — попита Тенака, когато седнаха под парапета, за да се прикрият от вятъра.

Катерача сви рамене.

— Чувствам се малко не на място.

— Това ще отmine.

— Аз не съм воин, Тенака. Когато се сбихте с онези войници, аз просто останах да лежа в тревата и гледах. Замръзнах!

— Не, не си. Всичко се случи едновременно и онези, които вече се бяхме изправили, просто реагирахме по-бързо. Тренирани сме за това. Вземи например братята: те се придвижиха към единственото място, от което противниците можеха да се измъкнат, за да попречат на оцелелите да избягат и да доведат помощ. Аз не им наредих да го правят, но те са обучени за това. Цялата битка продължи може би две минути. Какво можеше да сториш ти?

— Не зная. Да извадя меча си. *Да помогна!*

— Ще има време и за това. Каква е ситуацията в Делнох?

— Нямам представа. Напуснах крепостта преди пет години, а преди това прекарах десет в Дренан.

— Кой командва там?

— Никой от дома на Бронза. Орин беше отровен и Ческа постави свой човек. Името му е Матракс. Защо питаш?

— Планът ми се промени.

— Как точно?

— Планирах да убия Ческа.

— А сега?

— Сега планирам нещо още по-глупаво. Мисля да намеря армия и да го сваля от трона.

— Никоя армия на света не може да се изправи срещу съчетаните. В името на боговете, човече, дори Драконът се провали — те дори не се доближиха до целта!

— Нищо в този живот не е лесно, Арван. Но аз съм трениран за това. Да водя армия. Да донеса смърт и разруха на враговете си. Чу Парсал и Галанд; те бяха прави. Човек трябва да застава срещу злото, където и да го намери, и трябва да използва всичките си способности. А аз не съм убиец.

— И къде ще намериш тази армия?

Тенака се усмихна.

— Нужна ми е помощта ти. Трябва да превземеш Делнох.

— Ама ти сериозно ли?

— Смъртно сериозно!

— Искаш да превзема крепост сам? Крепост, която е удържала напора на две надирски орди? Това е лудост!

— Ти си от дома на Бронза. Използвай главата си. Има начин.
— Ако вече си измислил план, защо *ти* не го сториш?
— Не мога. Аз съм от дома на Улрик.
— Защо е тази тайнственост? Каж ми какво да направя.
— Не. Ти си мъж и мисля, че се подценяваш. Ще спрем в Скода и ще видим какво е положението. После двамата с теб ще намерим армия.

Очите на Катерача се ококориха и устата му зейна.

— Надирска армия? — прошепна и кръвта се отече от лицето му.
— Искаш да доведеш *надирите*?
— Само ако успееш да превземеш Дрос Делнох!

7.

В тъмнината на библиотеката абатът чакаше търпеливо, приведен над писалището си. Пръстите му оформяха купол, очите му бяха затворени. Тримата мъже срещу него стояха неподвижни като живи статуи. Той отвори очи и ги изгледа един по един:

Акуас, силният, състрадателният и верният.

Балан, скептикът.

Катан, истинският мистик.

И тримата пътуваха, преплели духовете си, докато търсеха Тъмните тамплиери и спускаха покрови от мисловна мъгла над движенията на Тенака Хан и спътниците му.

Акуас се върна пръв. Той отвори очи и потърка с длани жълтата си брада; изглеждаше уморен и останал без сили.

— Това не е лесно, Ваше Преподобие — каза накрая. — Тъмните тамплиери имат огромна сила.

— Ние също — отвърна абатът. — Какво още?

— Те са двадесетима. Бяха нападнати в Скълтик от група бандити, но ги избиха с арогантна лекота. Наистина са впечатляващи воини.

— Да. Колко близо са до Факлоносеца?

— На по-малко от един ден път. Скоро няма да можем да ги мамим повече.

— Не. Още няколко дни обаче ще са безценни — отвърна абатът. — Опитаха ли повторна нощна атака?

— Не, Ваше Преподобие, но го намирам за вероятно.

— Сега си почини, Акуас. Повикай Торис и Ланад да те заместят.

Абатът напусна стаята и пое по дългия коридор, вървеше бавно към второто ниво и градината на Декадо.

Тъмноокият свещеник го посрещна с усмивка.

— Ела с мен, Декадо. Трябва да видиш нещо.

Без да каже нищо повече, абатът се обърна и го поведе по стъпалата към дъбовата врата горе. Декадо се поколеба при портала —

през всичките години в манастира никога не бе изкачвал тези стълби.

Абатът се обърна.

— Ела! — каза той и пристъпи в сенките отвъд.

Градинарят бе изпълнен от необясним страх. Сякаш светът му се изплъзваше от хватката му. По-възрастният мъж спря пред една врата, оформена като листо. На нея нямаше дръжка.

— Отвори се — прошепна абатът и тя се плъзна тихо в странична ниша.

От другата страна се простираше дълга зала, съдържаща тридесет сребърни брони, покрити с ослепително бели наметала. Пред всяка броня имаше малка маса, покрита с мечове в ножници, поставени пред шлемове, украсени с гребени от бели конски косми.

— Знаеш ли какво символизират тези доспехи? — попита абатът.

— Не.

Декадо се потеше обилно. Той избърса очи и абатът забеляза с тревога, че мракът се е върнал в погледа на някогашния воин.

— Това е бронята, носена от Делнохските Тридесетима, водени от Сербитар — мъжете, които са се били и умрели по време на Първата надирска война. Чувал ли си за тях?

— Разбира се.

— Кажете ми какво си чул.

— Накъде води това, Ваше Преподобие? Имам задължения в градините.

— Кажете ми за Делнохските Тридесетима — нареди абатът.

Декадо прочисти гърло.

— Те са били воини свещеници. Не като нас. Усъвършенствали са се години наред, а после са избирали далечна война, в която да умрат. Сербитар е повел Тридесетте към Делнох, където те съветвали Бронзовия граф и Дръс Легендата. Заедно отблъснали ордите на Улрик.

— Но защо свещеници биха взели оръжие в ръка?

— Не зная, Ваше Преподобие. Неразбираемо е.

— Наистина ли?

— Вие ме научихте, че в очите на Източника всеки живот е свещен и отнемането му е престъпление срещу Бог.

— И все пак злото трябва да бъде спряно.

— Но не със собствените му оръжия — отвърна Декадо.

— Един мъж е застанал над беззащитно дете, вдигнал копие за удар. Какво ще направиш?

— Ще го спра — но няма да го убия.

— Може би ще го спреш с удар?

— Да, може би.

— Той пада лошо, удря главата си в камък и умира. Съгрешил ли си?

— Не... да. Не зная.

— Той е грешникът, защото неговите действия са предизвикали реакцията ти и съответно те са го убили. Ние се борим за мир и хармония, синко — копнеем за тях. Ала също така сме част от света и трябва да се подчиняваме на изискванията му. Тази нация вече не е в хармония. Хаосът я контролира и страданието ѝ е ужасяващо.

— Какво се опитвате да кажете, Ваше Преподобие?

— Не ми е лесно, синко, защото думите ми ще ти причинят огромна болка. — Абатът пристъпи напред и положи ръце на раменете му. — Това е Храм на Тридесетте. И ние се готвим да влезем в битка с мрака.

Декадо се отдръпна от него.

— Не!

— Искам да яздиш с нас.

— Аз ти повярвах. *Доверих* ти се! — Декадо се извърна и се озова пред една от броните. Отново се извъртя към абата. — *От това избягах, идвайки тук: от смъртта и клането. Остри мечове и разкъсана плът. Тук бях щастлив. А сега ти ми открадна това. Вървете и си играйте на войници. Аз не желая да участвам.*

— Не можеш да се криеш вечно, синко.

— Да се крия? Дойдох тук, за да се променя!

— Не е трудно да се промениш, когато най-големият ти проблем е дали плевелите ще нападнат зеленчуците ти.

— Какво означава това?

— Означава, че ти беше убиец — човек, влюбен в смъртта. Сега ти предлагам шанса да видиш дали наистина си се променил. Сложи си бронята и излез с нас срещу силите на Хаоса.

— И да се науча да убивам отново?

— Ще видим.

— Не искам да убивам. Искам да живея сред растенията си.

— А мислиш ли, че аз искам да се бия? Вече съм почти на шестдесет години. Обичам Източника и всичко, що расте и се движи. Вярвам, че животът е най-големият дар на вселената. Но в света има истинско зло и то трябва да бъде преборено. Надвито. За да могат други да имат шанса да се радват на живота.

— Не казвай нищо повече — прекъсна го Декадо. — Нито една проклета дума!

Потисканите с години чувства избиха на повърхността, изпълниха сетивата му и забравеният гняв го зашиба с огнени камшици. Какъв глупак се оказа — да се крие от света, да плеви градината си като потен селянин!

Той пристъпи към една броня вдясно от останалите и ръката му се спусна, за да се свие около дръжката на меча пред нея. С едно плавно движение той вдигна острието във въздуха и мускулите му запулсираха с насладата на оръжието. Мечът бе от сребърна стомана и остър като бръснач, а балансът му беше съвършен. Декадо се обърна към абата и там, където преди беше виждал господар, сега стоеше старец с воднисти очи.

— Тази твоя мисия включва ли Тенака Хан?

— Да, синко.

— Не ме наричай така, свещенико! Никога повече. Не те виня — аз бях глупакът, задето ти повярвах. Добре, ще се бия редом с твоите чираци, но само защото това ще помогне на приятелите ми. Не смей обаче да ми даваш заповеди.

— Няма да бъда в позиция да ти заповядвам, Декадо. Дори в този миг ти си застанал пред твоята собствена броня.

— Моята броня?

— Разпознаваш ли руната на шлема?

— Това е числото едно на Старото писмо.

— Бронята е принадлежала на Сербитар. Ти ще я носиш.

— Той е бил водачът, нали?

— Такъв ще си и ти.

— Значи това е съдбата ми — каза Декадо. — Да водя сбирщина свещеници, които си играят на война. Много добре; оценявам шегите не по-малко от всеки друг.

И той се разсмя. А абатът затвори очи и промълви тиха молитва, защото през смеха чуваше вика на изтерзаната душа на Декадо. Той

самият изпита същото отчаяние, докато излизаше от стаята, следван от ехтящия маниакален смях.

— Какво направи, Абадон? — запита се абатът.

Когато стигна стаята си и падна на колене, в очите му имаше сълзи.

Декадо излезе с препъване от залата и се върна в градината си, зяпнал невярващо подредените редици зеленчуци, прилежно подкастрените плетове и внимателно почистените дървета.

Отиде до колибата си и изрита вратата.

Преди по-малко от час това беше домът му — дом, който обичаше. Чувстваше удовлетворение.

Сега това бе просто една мизерна колиба и той я изостави, излизайки отново в градината си. Бялата роза имаше три нови пъпки. Изпълни го гняв и той сграбчи растението, готов да го изтръгне от земята. После спря и бавно го пусна, загледан в ръката си и отново в розата. Нито един бодил не бе разкъсал плътта му. Декадо внимателно заглади смачканите листа и започна да хлипа, издавайки безсмислени звуци. Най-накрая те се превърнаха в една-единствена дума.

— Съжалявам — каза той на розата си.

* * *

Тридесетте се събраха в долния двор, за да оседлаят жребците си. Конете още не бяха сменили зимната си козина, ала бяха от силна планинска порода и можеха да тичат като вятъра. Декадо избра червеникавокафява кобила; оседла я бързо и се хвърли на гърба ѝ, отмятайки бялото си наметало зад гърба си, за да го разположи над седлото по обичая на Дракона. Бронята на Сербитар му пасваше по-добре от неговата собствена някога — усещаше я гладка, като втора кожа.

Абатът, Абадон, се качи на седлото на кафявия си скопец и застана до него.

Командирът се завъртя в седлото си, за да види как воините свещеници се качват на седлата в мълчание — трябваше да признае, че се движат добре. До един наместиха наметалата си точно като него. Абадон гледаше с тъга някогашния си ученик. Декадо бе избръснал

брадата си и беше вързал дългата си тъмна коса в основата на врата. Очите му бяха живи и ярки, а на устните му играеше полуподигравателна усмивка.

Предната вечер Декадо се запозна официално с лейтенантите си: Акуас, Сърцето на Тридесетте; Балан, Очите на Тридесетте; и Катан, Душата на Тридесетте.

— Ако искате да бъдете воители, правете каквото ви кажа, когато ви го кажа — нареди им той. — Абатът ми обясни, че по следите на Тенака Хан има противников отряд. Ние ще го пресрещнем. Доколкото разбирам, мъжете, с които ще се бием, са истински воители. Да се надяваме, че мисията ви няма да завърши в ръцете им.

— Тя е и твоя мисия, братко — каза Катан с нежна усмивка.

— Никой жив човек не може да ме убие. А ако вие, свещеници, падате като пшеница, аз няма да остана.

— Не е ли задължен един водач да стои редом с хората си? — попита Балан и в гласа му се прокрадна гняв.

— Водач? Това е свещенически фарс, но добре, ще играя играта. Ала не възнамерявам да умирам с вас.

— Ще се присъединиш ли към нас в молитва? — попита Акуас.

— Не. Вие се молете за мен! Твърде много години си губих времето с това безплодно занимание.

— Ние винаги сме се молили за теб — отвърна Катан.

— Молете се за себе си! Молете се, когато срещнете онези Тъмни тамплиери, червата ви да не се втечнат.

След тези думи той вдигна ръце и поведе отряда през Храмовата порта, към Сентранската равнина.

— Сигурен ли сте, че този избор е мъдър? — изпрати мислен импулс Катан до Абадон.

— Изборът не е мой, синко.

— Но това е човек, погълнат от гняв.

— Източникът знае нуждите ни. Помниш ли Естин?

— Да. Бедният. Толкова мъдър — той щеше да е добър водач — отвърна Катан.

— Наистина щеше. Смел, но добросърдечен; силен, но нежен; интелигентен, но лишен от арогантност. Ала той умря. И в деня на смъртта му Декадо се появи при портите ни, търсейки убежище от света.

— Ами ако не го е пратил Източникът, Ваше Преподобие?

— Свърши се с „Ваше Преподобие“, Катан. Сега съм просто „Абадон“.

По-възрастният мъж преустанови връзката и минаха няколко мига, преди Катан да осъзнае, че не е получил отговор на въпроса си.

Годините се оттекоха от Декадо. Той отново беше на седлото и вятърът развяваше косата му. Копитата отново чаткаха по равнината и кръвта му се раздвижи, връщайки младостта с тътен в ума му...

Драконът, спускащ се като буря върху надирски нашественици. Хаос, объркване, кръв и ужас. Смъртно ранени мъже и смъртни викове, гарвани, грачещи щастливо в тъмните небеса.

И по-късно, в поредната наемническа война в най-забутаните нации по света, Декадо винаги излизаше без драскотина по стройното си тяло, докато враговете му пътуваха към ада, в който вярваха, превърнати в забравени сенки.

После образът на Тенака Хан изплува в съзнанието му.

Ето това беше воин! Колко пъти бе заспивал, копнеейки за битка с Тенака Хан? Лед и Сянка в танц на остриета.

Бяха се били много пъти. С дървени мечове. Дори с изтъпени саби. Победите им бяха равни. Но подобни съревнования бяха безсмислени — само когато смъртта почива на остриетата, можеше да има истински победител.

Мислите му бяха прекъснати от русобрадия Акуас, който изравни коня си с неговия.

— Битката ще е оспорвана, Декадо. Тамплиерите са открили следата им при някакво опустошено село. Ще са направили своя ход до сутринта.

— Кога можем да ги достигнем?

— Най-рано призори.

— Тогава е време да се върнеш към молитвите си, жълтобради. Направи ги силни.

Той пришпори коня си в галоп и Тридесетте го последваха.

* * *

Зората приближаваше. Спътниците бяха яздили през по-голямата част от нощта, спирайки само за час, колкото да позволят на конете да отпочинат. Планините Скода се извисяваха пред тях и Тенака нямаше търпение да достигне убежището им. Слънцето, скрито отвъд източния хоризонт, се разбуждаше и звездите избледняваха, докато розовото сияние изпълваше небето.

Ездачите излязоха от рехавя горичка и се озоваха наред широка затревена равнина, потънала в мъгла. Тенака усети внезапен хлад в костите си. Потрепери и придърпа наметалото около себе си. Беше изморен и недоволен.

Не беше говорил с Реня след караницата им в гората, ала неспирно мислеше за нея. Вместо да я отхвърли от ума си, като я отдалечи от себе си, той бе успял само да си докара ново нещастие. И все пак не можеше да преодолее бездната, която бе отворил помежду им. Погледна назад към нея. Тя яздеше редом с Ананаис и се смееше на някаква шега; после извърна поглед.

Напред, като тъмни демони от миналото, двадесетима ездачи чакаха в редица. Седяха неподвижни на конете си и черните им наметала се вееха на вятъра. Тенака спря жребца си на петдесетина крачки от тях и спътниците му се изравниха с него.

— Какво е това, мътните го взели? — попита Ананаис.

— Те преследват мен — отвърна Тенака. — Явиха ми се насън.

— Не искам да звуча пораженчески, но ще ни дойдат малко в повече. Ще бягаме ли?

— Не можеш да избягаш от тези хора — отвърна безжизнено Тенака и слезе от седлото.

Двадесетимата ездачи последваха примера му и пристъпиха бавно през мъглата. На Реня й се стори, че се движат като привидения по призрачно море. Жребците им бяха катраненочерни, шлемове покриваха лицата им, ръцете им стискаха тъмни мечове. Тенака се подготви да ги посрещне, стиснал своето оръжие.

Ананаис поклати глава. Беше изпаднал в странно, подобно на транс състояние, което го превръщаше в безпомощен наблюдател. Той слезе от седлото, извади меча си и се присъедини към Тенака.

Тъмните тамплиери спряха и водачът им пристъпи напред.

— Все още нямаме поръчение да те убиваме, Ананаис — каза той.

— Аз не умирам лесно — отвърна гигантът.

Щеше да добави и някаква обида, ала думите замръзнаха в устата му, защото внезапно изпита ужасяващ страх, като удар на леден вятър. Започна да трепери и изпита силно желание да побегне.

— Умиращ толкова лесно, колкото всеки друг смъртен — отвърна мъжът. — Върни се назад! Махни се оттук и иди към каквато зла съдба те очаква.

Ананаис не каза нищо; само преглътна тежко и погледна към Тенака. Лицето на приятеля му беше побеляло и личеше, че същият страх е изпълнил и него.

Галанд и Парсал застанаха до тях с мечове в ръка.

— Наистина ли мислите да застанете срещу нас? — попита водачът. — Стотина мъже не могат да ни се опълчат. Слушайте думите ми и чувайте истината — почувствайте я в ужаса си.

Страхът се засили и конете започнаха да цвилят и да тропат неспокойно с копита. Катерача и Белдер скочиха от седлата си, усещайки, че животните всеки миг ще побегнат. Езичника се приведе напред и погали врата на коня си; той се усмири, ала ушите му бяха прилепнали към черепа. Валтая и Реня скочиха точно преди жребците им да побегнат, а после помогнаха на селянката Парисе да слезе от седлото.

Тя просто заслони бебето си, което бе започнало да пици, и легна на земята, треперейки неудържимо.

Езичника слезе от седлото и извади меча си, пристъпвайки бавно, за да застане до Тенака и другите. Белдер и Катерача го последваха.

— Изтегли меча си — прошепна Реня, но Катерача не й обърна внимание. Силите му стигаха само колкото да събере достатъчно смелост да застане до Тенака Хан. Всякаква мисъл да се бие бе погребана под тежестта на ужаса му.

— Глупаво — каза водачът презрително. — Като агнета на заколение!

Тъмните тамплиери поеха напред.

Тенака се опита да пребори паниката си, но крайниците му тежаха като олово и увереността му бе изчезнала. Знаеше, че срещу него е насочена тъмна магия, ала знанието не беше достатъчно. Чувстваше се като дете, изправено срещу леопард.

„Бори се! — каза си. — Къде ти е смелостта?“

Внезапно, също както в съня му, ужасът отмина и силата потече обратно в ръцете и краката му. Без да се обръща, знаеше, че белите рицари са се върнали, но този път са от плът и кръв.

Тамплиерите спряха на място и Падаксес изруга тихо, когато Тридесетте се появиха срещу него. Сега противникът го превъзхождаше по численост и той започна да премисля възможностите си. Призова силата на Духа и се опита да проучи врага, но срещна стена, която спря усилията му... Освен около война в средата — този мъж не беше мистик. Падаксес знаеше легендите за Тридесетте — собствените му храмове бяха построени като пародия на техните — и разпозна руната на шлема му.

Не-мистик за водач? В ума му се оформи идея.

— Днес ще се излее много кръв — извика той, — освен ако не уредим нещата като водачи.

Абадон сграбчи ръката на Декадо, когато воинът тръгна напред.

— Не, Декадо, не разбираш силата му.

— Той е човек и нищо повече — отвърна другият.

— Не, той е много повече — той има силата на Хаоса. Ако някой трябва да се бие с него, нека това бъде Акуас.

— Не съм ли аз водачът на този отряд?

— Да, но...

— Подчинявай се!

Декадо изтръгна ръката си и продължи напред, като спря на няколко крачки от облечения в черна броня Падаксес.

— Какво предлагаш, тамплиере?

— Дуел между водачи и войниците на победителя ще се оттеглят незабавно.

— Искам повече — каза Декадо студено. — Много повече!

— Кажи цената си.

— Изучавал съм пътя на мистиците. Това е... беше... част от някогашното ми призвание. Казано е, че в древните войни шампионите са носели душите на армиите си в себе си и когато те умирали, армиите им също умирали.

— Така е — отвърна Падаксес, прикривайки радостта си.

— Това е, което искам.

— Така да бъде. Кълна се в Духа!

— Не ми се кълни, войнико. Клетвите ти нямат стойност. Докажи го!

— Ще отнеме малко време. Първо трябва да изпълня ритуалите. Вярвам, че и ти ще ме последваш — каза Падаксес.

Декадо кимна и се върна при останалите.

— Не можеш да направиш това, Декадо — каза Акуас. — Така обричаш всички ни!

— Внезапно играта не ти се понрави, така ли? — попита рязко Декадо.

— Не е това. Този мъж, твоят враг, има сили, които ти не притежаваш. Той може да чете ума ти, да усети всяко твое движение, преди да си го направил. Как, в името на Източника, би могъл да го победиш?

Декадо се засмя.

— Все още ли съм ваш водач?

Акуас стрелна поглед към някогашния абат.

— Да — отвърна накрая. — Все още си наш водач.

— Тогава, когато той приключи ритуала си, ще съчетаете жизнената сила на Тридесетте в мен.

— Обясни ми само едно, преди да умра — каза Акуас меко. — Защо се жертваш по такъв начин? Защо обричаш приятелите си?

Декадо сви рамене.

— Кой знае?

Тъмните тамплиери паднаха на колене пред Падаксес, докато той припяваше имената на долните демони, призовавайки Духа на Хаоса с глас, който се превърна в писък. Слънцето прониза източния хоризонт, ала по някаква причина светлината му не достигна равнината.

— Готово — прошепна Абадон. — Той спази думата си и душите на войните му са в него.

— Тогава последвайте примера му — нареди Декадо.

Тридесетте коленичиха пред своя водач със сведени глави. Той не почувства нищо, но знаеше, че са му се подчинили.

— Дек, ти ли си това? — извика Ананаис.

Декадо му махна с ръка да замълчи и пристъпи срещу Падаксес.

Черният меч изсвистя, но мигновено бе париран от сребърната стомана в ръката на Декадо. Битката бе започнала. Тенака и

спътниците му гледаха с възхищение, докато воините се въртяха един около друг и остриетата им се сблъскваха с дрънчене.

Времето течеше и отчаянието започна да личи във всяко движение на Падаксес. Страхът пролази в сърцето му. Макар и да предвиждаше всяко движение на противника си, скоростта на атаките на Декадо бе зашеметяваща. Умът му изпращаше пориви страх, но противникът му се изсмя, защото за него в смъртта нямаше ужас. И тогава Падаксес разбра, че съдбата му е решена, и изпита огромен гняв, че един смъртен може да го убие. Хвърляйки се в последна свирепа атака, той с ужас прочете ума на Декадо в последния момент, виждайки контраудара частица от секундата преди той да полети към него.

Сребърната стомана отметна неговия меч и се заби в чатала му. Падаксес падна на земята и кръвта му напои тревата... а душите на тамплиерите умряха с него.

Слънчевата светлина помете мрака и Тридесетте се изправиха на крака, удивени, че животът все още тече във вените им.

Акуас пристъпи напред.

— Как? — попита той. — Как спечели?

— Няма мистерия, Акуас — каза тихо Декадо. — Той беше просто човек.

— Но и ти си такъв!

— Не. Аз съм Декадо. Ледения убиец! Следвайте ме на свой риск.

* * *

Декадо свали шлема си и вдиша дълбоко хладния утринен въздух. Тенака разтърси глава, за да прочисти паяжините страх, които още бяха полепнали по него.

— Дек! — извика той.

Декадо се усмихна и пристъпи към него; двамата стиснаха китки във воински поздрав. Ананаис, Галанд и Парсал се присъединиха към тях.

— В името на боговете, Дек, изглеждаш чудесно. Наистина чудесно! — каза топло Тенака.

— Ти също, генерале. Радвам се, че дойдохме навреме.

— Ще ми кажеш ли как всички тези воители умряха? — попита Ананаис.

— Само ако ти обясниш каква е тази маска. Смехотворно е някой толкова суетен като теб да крие такова класически красиво лице.

Ананаис отмести поглед, а другите се смълчаха. Тишината се проточи.

— Никой ли няма да ме запознае с нашия спасител? — попита Валтая и моментът отмина.

В началото на разговора Тридесетте седяха на седлата, но после се пръснаха на групи по шестима и започнаха да събират дърва за лагерни огньове.

Акуас, Балан, Катан и Абадон избраха позиция до един самотен бор. Катан запали огъня и четиримата седнаха край него, привидно смълчани и загледани в танцуващите пламъци.

— Говори, Акуас — изпулсира абатът.

— Натъжен съм, Абадон, защото нашият водач не е един от нас. Не искам да съм дързък, но орденът ни е древен и винаги сме търсели високи духовни идеали. Не отиваме на война заради радостта от убийството, а за да умрем в защита на Светлината. Докато Декадо е чист убиец.

— Ти си Сърцето на Тридесетте, Акуас. Защото винаги си бил много чувствителен. Ти си добър човек — грижа те е... обичаш. Ала понякога емоциите могат да ни заслепят. Не бързай да съдиш Декадо.

— Как успя да убие тамплиера? — попита Балан. — Та това е немислимо.

— Ти си Очите на Тридесетте, а не виждаш, Балан. Но аз няма да ти го обясня. След време ти самият ще ми кажеш. Аз вярвам, че Източникът ни прати Декадо и го приех. Никой от вас ли няма да ми каже защо той е водачът?

Тъмноокият Катан се усмихна.

— Защото е най-нищожният сред нас.

— Има и по-важна причина — каза Абадон.

— Това е единствената му роля — отвърна Акуас.

— Обясни, братко — помоли Балан.

— Като рицар, той не би могъл да комуникира с нас, нито да пътува с нас. Всяко наше действие би било унижение за него. Ала ние

сме потеглили на война, която той разбира. Като наш водач, неговата липса на Талант се компенсира от авторитета му.

— Много добре, Акуас. Сега нека Сърцето ни каже къде е опасността.

Акуас затвори очи и остана мислено мълчалив в продължение на няколко минути, концентрирайки се.

— Тамплиерите ще отвърнат на удара. Не биха понесли това поражение от ръцете ни и няма да допуснат то да остане ненаказано.

— И?

— Ческа е пратил хиляда мъже да смажат Скодското въстание. Те ще пристигнат след по-малко от седмица.

На около тридесетина крачки от техния огън Декадо седеше с Тенака, Ананаис, Езичника и Катерача.

— Хайде, Дек — каза Ананаис. — Кажи ми как стана водач на сбирщина воини магьосници? Зад това се крие нещо.

— Откъде знаеш, че аз не съм магьосник? — контрира го Декадо.

— Не, сериозно — прошепна Ананаис, хвърляйки поглед към рицарите в бели плащове. — Искам да кажа, че те са зловещи. Никой от тях не продумва.

— Точно обратното — отвърна Декадо. — Те говорят постоянно — директно в умовете си.

— Глупости! — каза Ананаис и сви пръсти в знака на Защитния рог, след което ги докосна до сърцето си.

Декадо се усмихна.

— Казвам истината. — Той се обърна и извика Катан, който се присъедини към тях. — Хайде, Ани, питай го нещо — нареди капитанът.

— Чувствам се глупаво — промърмори Ананаис.

— Тогава аз ще питам — намеси се Катерача. — Кажи ми, приятелю, истина ли е, че вие, рицари, можете да разговаряте... без да говорите?

— Истина е — отвърна Катан меко.

— Можеш ли да ни демонстрираш?

— Как точно? — попита Катан.

— Онзи висок мъж там — каза Катерача, сочейки към един рицар, после снижи глас: — Можеш ли да го помолиш да свали шлема

си и да го сложи отново?

— Ако това ще ви зарадва — отвърна Катан и всички насочиха поглед към воина, който стоеше на четиридесетина крачки от тях.

Той свали покорно шлема си, усмихна се и го върна на мястото му.

— Това е невероятно — каза Катерача. — Как го правите?

— Трудно е за обяснение — отвърна Катан. — Моля да ме извините.

Той се поклони на Декадо и се върна при спътниците си.

— Виждаш ли какво имам предвид? — каза Ананаис. — Злокобни са, нечовешки.

— В моята земя има хора с подобни таланти — намеси се Езичника.

— И какво правят те? — попита Катерача.

— Не много. Изгаряме ги живи.

— Това не е ли малко прекалено?

— Може би — отвърна черният мъж. — Но аз лично не съм почитател на нарушаването на традициите!

Тенака ги остави да говорят и отиде до мястото, където седяха Реня, Валтая, Парсал и селянката. Докато го гледаше как се приближава, пулсът на Реня се ускори.

— Ще дойдеш ли с мен за малко? — попита я той.

Тя кимна и те се отдалечиха от огньовете. Слънцето бе ясно и силно, светлината му се отразяваше в сребърните косми в косата му. Реня копнееше да го докосне, но инстинктът я накара да изчака.

— Съжалявам, Реня — каза Тенака и се пресегна да хване ръката ѝ.

Тя се вгледа в скосените виолетови очи и прочете болката там.

— Истината ли каза? Щеше ли да използваш кинжала срещу мен?

Той поклати глава.

— Искаш ли да остана с теб? — попита тя тихо.

— Ти желаеш ли да останеш?

— Повече от всичко на света.

— Тогава ми прости, че съм такъв глупак — отвърна Тенака. — Не съм опитен в тези неща. Винаги съм бил несръчен около жени.

— Адски се радвам да го чуя — каза тя и се усмихна.

Ананаис ги гледа известно време, после погледът му се плъзна към Валтая. Тя говореше с Галанд и се смееше.

„Трябваше да оставя съчетаният да ме убие“, помисли си той.

8.

Пътуването до Скода отне три дни, защото спътниците се придвижваха предпазливо. Акуас каза на Декадо, че след убийството на войниците командирът на крепостта Делнох е пратил патрули из цял Скълтик и околните земи, докато на юг ездаци от Легиона ловят бунтовници.

Тенака разговаря с водачите на Тридесетте, защото въпреки множеството легенди, не знаеше много за ордена им. Според историите те бяха полубогове с невероятни сили, които избираха да умрат във война срещу злото. За последно се бяха появили в Дрос Делнох, когато албиносът Сербитар застанал редом с Бронзовия граф и надвил ордите на Улрик, най-великия надирски главатар на всички времена. Ала макар да ги разпита, Тенака не научи много. Те бяха учтиви и възпитани — дори дистанцирано дружелюбни, — но отговорите им се носеха над главата му като облаци, недостижими за обикновените хора. Декадо беше същият; той само се усмихваше и сменяше темата.

Тенака не беше религиозен, но не се чувстваше спокойно сред тези воители свещеници и умът му постоянно се връщаше към думите на слепия търсач.

— Злато, Лед и Сянка...

Той бе предвидил, че тримата ще се съберат. И това се беше случило. Той също така беше видял опасността от Тъмните тамплиери.

През първата нощ на пътуването Тенака приближи възрастния Абадон и двамата се оттеглиха заедно от огъня.

— Видях те в Скълтик — каза Тенака. — Беше нападнат от съчетан.

— Да. Извинявам се за измамата.

— Каква беше причината?

— Проверка, синко. Но не само за теб, а и за нас.

— Не разбирам — отвърна Тенака.

— Не е нужно да разбираш. Не се страхувай от нас, Тенака. Тук сме, за да ти помогнем, както можем.

— Защо?

— Защото това е в служба на Източника.

— Не можеш ли да ми отговориш без религиозни гатанки? Вие сте хора — какво печелите от тази война?

— Нищо в този свят.

— Знаете ли защо съм дошъл тук?

— Да, синко. За да прочистиш ума си от вината и мъката — да ги удавиш в кръвта на Ческа.

— А сега?

— Сега си оплетен в сили отвъд твоя контрол. Мъката ти е успокоена от любовта към Реня, ала вината остава. Ти не се подчини на призива — остави приятелите си и те бяха избити от съчетаните на Ческа. Питаш се дали е щяло да бъде различно, ако беше дошъл. Можел ли си да надвиеш съчетаните. И сега се измъчваш.

— Можех ли да надвия съчетаните?

— Не, синко.

— А мога ли да го сторя сега?

— Не — отвърна Абадон с тъга.

— Тогава какво правим тук? Какъв е смисълът?

— Ти трябва да решиш това. Ти си истинският водач.

— Аз не съм факлоносец, свещенико! Аз съм човек. И сам избирам съдбата си.

— Разбира се, че е така, не съм твърдял друго. Но ти си мъж на честта. Когато на плещите ти е поставена отговорност, ще избягаш ли от нея? Не — никога не си го правил и никога няма да го направиш. Това те прави човека, който си. Затова другите те следват, макар и да мразят кръвта ти. Защото ти вярват.

— Не съм почитател на изгубени каузи, свещенико. Вие може и да искате да умрете, но аз не го желая. И не съм герой, а войник. Когато битката е изгубена, ще отстъпя, за да се съвзема; когато войната приключи, ще оставя меча си. Без последни смели атаки и обречени отпори!

— Разбирам това — каза Абадон.

— Тогава чуй следното: независимо колко невъзможна е тази война, аз ще я водя, за да победя. Ще сторя каквото се налага. Нищо не

би могло да бъде по-лошо от Ческа.

— Сега говориш за надирите. Благословията ми ли търсиш?

— Недей да четеш мислите ми, мътните те взели!

— Не прочетох мислите, а думите ти. Знаеш, че надирите мразят дренайците — просто ще замениш един кървав тиранин с друг.

— Може би. Но все пак ще опитам.

— Тогава ще ти помогнем.

— Просто така? Без молби, увещавания и съвети?

— Казах ти, че планът ти с надирите крие твърде много опасности. Няма да повтарям. Ти си водачът — решението е твое.

— Казал съм само на Арван. Другите не биха разбрали.

— От мен няма да излезе и дума.

Тенака го остави и изчезна в нощта. Абадон седна, опрял гръб на едно дърво. Беше уморен и му беше тежко на душата. Чудеше се дали абатите преди него са имали такива съмнения.

Дали поетът Винтар е носел подобен товар, когато е потеглил с Тридесетте към Делнох? Един ден, скоро, щеше да научи.

Почувства приближаването на Декадо. Воинът бе разтревожен, но гневът му отслабваше. Абадон затвори очи и отпусна глава върху грубата кора на дървото.

— Може ли да поговорим? — попита Декадо.

— Гласът може да говори с когото пожелае — отвърна Абадон, без да отваря очи.

— Може ли да говорим както преди, когато бях твой ученик?

Абатът се надигна и се усмихна нежно.

— Ела тогава, ученико.

— Съжалявам за гнева си и грубите думи.

— Думите са просто звуци, синко. Аз те поставих под огромно напрежение.

— Боя се, че не съм водачът, когото Източникът предпочита. Искам да се откажа в полза на Акуас. Позволено ли ми е?

— Изчакай известно време. Не взимай решението толкова бързо. По-добре ми кажи какво промени решението ти.

Декадо се излегна по гръб, подпря се на лакти и се загледа в звездите. Гласът му бе нисък, почти шепот:

— Случи се, когато предизвиках тамплиера и рискувах живота ви. Това не беше достойно и се срамувам. Но вие се подчинихте.

Положихте душите си в ръката ми. А мен не ме беше грижа.

— Но сега си загрижен, Декадо?

— Да. Много.

— Радвам се, момчето ми.

Известно време седяха в тишина, после Декадо заговори:

— Кажете ми, Ваше Преподобие, защо тамплиерът умря толкова лесно?

— Ти очакваше ли да умреш?

— Прецених, че има такава възможност.

— Мъжът, когото уби, бе един от Шестимата, водачите на Тамплиерите. Името му беше Падаксес. Зъл човек, някогашен свещеник на Източника, надвит от страстите си. Да, той имаше сили. Те всички имат. Сравнени с обикновените хора, те са неуязвими. Смъртоносни! Но ти, скъпи мой Декадо, не си обикновен човек. Ти също имаш сили, но те лежат скрити. Когато се биеш, ги отприщваш и те те превръщат в невероятен воин. Но като прибавим към това и факта, че се биеше не заради себе си, а заради други, ти стана неуязвим. Злото никога не е истински силно, защото е породено от страх. Защо той падна толкова лесно? Защото изпита силата ти и видя възможността да изгуби живота си. В този момент, ако имаше истинска смелост, щеше да отговори на удара. Но вместо това се вцепени — и умря. Ала знай, че той ще се върне, синко. По-силен от преди!

— Падаксес е мъртъв.

— Ала тамплиерите не са. Те са шестстотин на брой и още много чираци. Смъртта на Падаксес и неговите двадесет воители е изплющяла като камшичен удар през ордена им. В този момент те се подготвят за лов. И знаят къде сме. През целия ден усещам присъствието на злото. Дори в този миг те се носят над щита, който Акуас и Катан са издигнали над лагера ни.

Декадо потрепери.

— Можем ли да спечелим битка с тях?

— Не. Но ние не сме тук, за да спечелим.

— А защо?

— Тук сме, за да умрем — каза Абадон.

* * *

Аргонис бе изморен и го измъчваше сериозен махмурлук. Приемът беше чудесен, а момичетата... о, момичетата! Егон винаги намираще правилните жени. Аргонис удържа черния си жребец, когато съгледвачът се появи, препускайки в галоп. Вдигна ръка и спря колоната.

Съгледвачът издърпа рязко юздите на коня си и животното спря задъхано. Войникът отдаде чест.

— Ездачи, сър — около четиридесетима, и са се насочили към Скода. Добре въоръжени са и изглеждат професионални войници. Наши ли са?

— Нека проверим — каза Аргонис, вдигна ръка и махна на колоната.

Възможно беше да са разузнавателен отряд от Делнох, но тогава не биха се придвижвали към леговището на бунтовниците — не и само с четиридесет войници. Аргонис погледна назад за потвърждение и го получи, когато очите му обхванаха стотината ездачи от Легиона.

Малко раздвижване щеше да облекчи и дори да прочисти ума му. Професионални войници, бе казал съгледвачът. Това би било разнообразие от малоумните селяни, размахали вили и брадви.

Щом достигнаха хребета на хълма, Аргонис погледна надолу към вълнистата равнина, стигаща почти до подножието на планините Скода. Съгледвачът дойде до него и командирът заслони очи, за да огледа ездачите.

— Наши ли са, сър? — попита войникът.

— Не. Делнох използва червени наметала или сини за офицерите — никога бели. Мисля, че са вагрийски бандити.

В този момент колоната долу препусна в галоп, насочвайки се към убежището на планините.

— Напред! — извика Аргонис, изваждайки сабята си, и стотина облечени в черно конници се впуснаха в преследване. Копитата на конете им удряха коравата земя.

Предимството на склона и фактът, че се спускаха към врага под ъгъл, бързо съкратиха разстоянието помежду им.

Аргонис изпита възбуда и се приведе ниско над врата на коня си. Утринният бриз брулеше лицето му, а сабята му блестеше на слънцето.

— *Без пленници!* — изкрещя капитанът.

Сега беше достатъчно близо, за да различи отделните ездаци и да забележи, че трима от тях са жени. После видя и черния мъж, яздец до една от тях, очевидно за да я окуражава — тя не седеше добре на седлото и държеше нещо в ръце. Спътникът ѝ се приведе между конете и сграбчи вързопа; тя хвана с две ръце юздите и жребецът ѝ набра скорост. Аргонис се ухили — колко безсмислено. Легионът щеше да ги хване, преди да достигнат планините.

Внезапно ездачите с бели плащове обърнаха конете си. Движението им беше впечатляващ пример за дисциплина, защото бе изпълнено в съвършен унисон и преди Аргонис да успее да реагира, те атакуваха. Внезапно в сърцето му се появи паника. Той водеше преследването, а ето че сега тридесет яростни конници се носеха право към него. Дръпна рязко юздите и войниците му го последваха, объркани и несигурни.

Тридесетте ги удариха като зимна буря и сребърните им остриета засвистяха в танца на смъртта. Конете се вдигаха на задни крака, а мъжете крещяха, докато падаха от седлата. После ездачите с белите плащове отново се завъртяха и се впуснаха в галоп в противоположна посока.

Аргонис беше бесен.

— След тях! — извика той, но предвидливо задържа собствения си жребец, когато хората му се спуснаха с грохот в повторно преследване.

Сега планините бяха по-близо и врагът бе започнал дългото изкачване към първата долина. Един кон се препъна и падна, събаряйки руса жена в тревата; трима ездаци пришпориха жребците си срещу нея. Висок мъж, облечен в черно и с маска на лицето, завъртя своя кон и се спусна да ги пресрещне. Аргонис гледаше смаяно как маскираният се приведе под един див удар и изкорми първия ездач, завъртайки се на седлото, за да блокира замах над главата си от втория. Пришпорвайки коня си, той се вряза в третия, събаряйки и войника, и жребеца му.

Жената сега се бе изправила и тичаше. Маскираният парира атака от втория ездач и преряза гърлото му с контраудара си. После се измъкна от мелето, прибра меча си в ножницата и се впусна в галоп след жената, привеждайки се в седлото. Ръката му се спусна около

кръста ѝ и я прихвана, за да я вдигне пред себе си. После те изчезнаха сред хълмовете на Скода.

Аргонис се върна при мястото на първата битка. Тридесет и един от войниците му бяха паднали; осемнадесет бяха мъртви, а шестима — смъртно ранени.

Хората му се върнаха обезсърчени. Съгледвачът Лепус се приближи към Аргонис и слезе от коня. Козирува бързо и задържа коня на капитана си, докато офицерът слизаше от седлото.

— Кои, в името на ада, бяха тези? — попита Лепус.

— Не зная, но ни накараха да изглеждаме като деца.

— Това ли ще пише в доклада ви, сър?

— Затваряй си устата!

— Да, сър.

— До няколко дни ще имаме хиляда ездаци от Легиона. Тогава ще ги измъкнем от пещерите им — не могат да защитават цялата планина. И отново ще срещнем тези копелета с бели плащове.

— Не съм сигурен, че го искам — промърмори Лепус.

* * *

Тенака усмири жребеца си край един виещ се поток, който ромолеше сред горичка от брястове в западния край на долината. Завъртя се на седлото, търсейки с поглед Ананаис. Видя го да язди спокойно. Валтая седеше странично на седлото зад него. Бяха успели да се измъкнат, без да изгубят дори един човек, и това само благодарение на впечатляващите умения на Тридесетте.

Той слезе от коня си и го остави да пасе. Отпусна леко каишите на седлото и потупа животното по врата. Реня стигна до него и скочи от своя жребец. Лицето ѝ беше зачервено, а очите — светещи от възбуда.

— В безопасност ли сме? — попита тя.

— За момента — отвърна Тенака.

Ананаис вдигна крак над седлото и се плъзна на земята, след което се обърна, за да помогне на Валтая да слезе. Тя му се усмихна и склучи ръце над раменете му.

— Винаги ли ще си на разположение да спасяваш живота ми?

— Винаги е много време, господарке — отвърна той с ръце на кръста ѝ.

— Казвал ли ти е някой, че имаш красиви очи?

— Не и напоследък — отвърна той, пусна я и се отдалечи.

Галанд, който бе станал свидетел на сцената, пристъпи към Валтая.

— На твое място бих забравил за него, момиче — каза той. — Този мъж не може да бъде спечелен.

— Но ти можеш да бъдеш, така ли?

— Мога! Но помисли, преди да кажеш „да“. Не съм особено добър улов.

Валтая се засмя.

— По-добър си, отколкото си мислиш.

— Но все пак отговорът е „не“, нали?

— Не мисля, че в момента си търсиш жена. А ти?

— Ако имахме времето — отвърна Галанд сериозно и се пресегна, за да хване ръката ѝ. — Ти си чудесна жена, Вал, и не мисля, че един мъж може да има по-голям късмет от това да те срещне. Искане ми се да те познавах в по-добрите дни.

— Дните са такива, каквито ги направим. Има и други народи по света, където хора като Ческа биват спирани в зародиш. Мирни народи.

— Не желая да бъда чужденец, Вал. Искане да живея в собствената си страна, сред собствения си народ...

Думите на Галанд секнаха и Валтая видя мъката в очите му. Тя положи длан върху неговата и той отмести поглед.

— Какво има, Галанд? Какво щеше да кажеш?

— Няма значение. — Той отново я погледна и очите му бяха ясни. Чувството беше потулено. — Кажете ми какво виждаш в белязания ни спътник?

— Не зная. Това е труден въпрос за една жена. Хайде, нека приготвим храната.

Декадо, Акуас, Балан и Катан оставиха групата при лагера и подкараха конете си обратно към входа на долината, където спряха, за да огледат зелената равнина, на която Легионът се грижеше за ранените си. Мъртвите бяха увити в одеяла и привързани към седлата си.

— Добре се справихте — каза Декадо и вдигна шлема си, за да го закачи за дръжката на меча.

— Беше отвратително — отвърна Катан.

Капитанът се завъртя в седлото.

— Сам си избрал да бъдеш воин. Приеми го!

— Зная това — отвърна тъмноокият свещеник. После се усмихна тъжно и потърка лице. — Но не мога да му се наслаждавам.

— Нямах това предвид. Избрал си да водиш война срещу злото и току-що спечели малка победа. Онова бебе там сега щеше да е мъртво, ако не бяхте вие.

— Зная и това. Не съм дете. Но е трудно.

Четиримата слязоха от конете си и седнаха на земята, за да отпочинат на слънце. Декадо свали бялото си наметало и го сгъна внимателно. Затвори очи и внезапно изпита странно усещане, като хладен бриз в главата си.

Опита се да се съсредоточи в него и започна да забелязва ефирни приливи и отливи в ума си, като далечно ехо на морски вълни. Излегна се назад, унесен и в покой, и се затвори в себе си, насочвайки се към източника на усещането. Не се изненада, когато шепнещото море се превърна в тихи гласове и най-накрая разпозна този на Акуас.

— Все още чувствам, че Абадон може да греши. Усетихте ли настървението на Декадо, когато атакувахме ездачите? Силата му беше толкова голяма, че почти зарази и мен.

— Абадон казва да не съдим. — Това идваше от Катан.

— Но той вече не е абат — проговори Балан.

— Абадон винаги ще бъде Абатът на Мечовете. И трябва да бъде уважаван. — Отново Катан.

— И все пак ме кара да се чувствам неудобно — изпулсира Акуас. — Къде е Талантът му? В цялата дълга история на Тридесетте никога не е имало водач, който да не може да Пътува и Говори.

— Мисля, че може би трябва да обмислим алтернативите — отвърна Катан. — Ако Абадон е бил подведен в избора си на Глас, това ще означава, че Хаосът е овладял Източника. Това ще обезсмисли всички други избори на абата и ще ни изхвърли Извън Съдбата.

— Не непременно — каза Балан. — Ние все пак сме хора. Абадон може да е направил само една грешка. Той е воден от Източника, ала толкова много зависи от тълкуването. Смъртта на

Естин и пристигането на Декадо може да са били или съвпадение, или тъмна манипулация.

— Или творение на Източника? — изпулсира Акуас.

— Именно.

Декадо отвори очи и се надигна до седнало положение.

— Какво планират? — попита на глас и посочи към Легиона.

— Чакат пристигането на армията си — отвърна Акуас. — Водачът им, мъж на име Аргонис, казва на хората си, че ще бъдем прогонени от пещерите си и избити заедно с всички други бунтовници в Скода. Опитва се да повдигне духа им.

— Но не успява — вметна Балан.

— Ще ни разкажеш ли за Дракона, Декадо? — попита Катан и капитанът се усмихна.

— Отминали дни — каза той. — Струва ми се като в друг живот.

— Онзи живот доставяше ли ти удоволствие? — попита предпазливо Акуас.

— И да, и не. По-скоро не, доколкото си спомням. Драконът беше странен. В определени отношения предполагам, че създаде връзка, подобна на вашата, с тази разлика, че ние нямахме Талант и не можехме нито да Пътуваме, нито да Говорим като вас. Но бяхме семейство. Братя. И държахме нацията единна.

— Сигурно си се натъжил, когато Ческа унищожи братята ти — каза Балан.

— Да. Но тогава вече бях монах и животът ми се бе променил много. Имах градината и растенията си. Светът беше станал много малко място.

— Винаги съм се удивлявал как успяваше да произведеш толкова много видове зеленчуци в толкова малко пространство — каза Балан.

Декадо се изкикоти.

— Отглеждах домати в картофите — отвърна той. — Поставях семената в картоф и докато доматиите растяха нагоре, картофите се спускаха надолу. Бях много доволен от резултатите.

— Липсва ли ти градината? — попита Акуас.

— Не. И това ме натъжава.

— Харесваше ли ти да си свещеник? — попита Катан.

Декадо погледна стройния млад мъж с нежно лице.

— На теб харесва ли ти животът на воин?

— Не. Изобщо.

— В определени отношения ми харесваше. Беше добре да се скрия за известно време.

— От какво си се криел? — попита Балан.

— Мисля, че знаеш отговора. Аз се занимавам със смърт, приятелю — винаги съм го правел. Някои могат да рисуват, други създават красота от камък или думи. Аз убивам. Ала гордостта и срамът не си пасват добре и дисхармонията започна да ми тежи. В момента на убийството имаше екстаз, но после...

— Какво ставаше после? — попита Акуас.

— Никой жив човек не можеше да се мери с мен в боравенето с оръжия, така че враговете ми станаха беззащитни. Вече не бях воин, а убиец. Тръпката отслабна, съмненията се увеличиха. Когато Драконът беше разпуснат, пътувах по целия свят в търсене на противници, но не намерих никого. Тогава осъзнах, че има само един човек, който може да постави силите ми на изпитание, и реших да го предизвикам. По пътя към дома му във Вентрия в продължение на три дни бях хванат в капана на пясъчна буря. Това ми даде време да помисля над начинанието си. Защото този човек ми беше приятел, ала въпреки това, ако не беше бурята, щях да го убия. Тогава реших да се върна у дома в Дренай и се опитах да променя живота си.

— А какво стана с твоя приятел? — попита Катан.

Декадо се усмихна.

— Стана Факлоносец.

9.

Залата на съвета беше виждала и по-добри дни; сега дървеници бяха прояли брястовата инкрустация по стените, а боядисаната мозайка, показваща белобрадия Дръс Легендата, се бе олющила на грозни петна, разкривайки сивата плесен, която растеше по мазилката.

Тридесетина мъже и десетина жени и деца бяха насядали на дървени пейки и слушаха думите на жената, седнала в сенатския стол. Тя беше едра, с широки рамене. Тъмната ѝ коса се спускаше от главата като лъвска грива, а зелените ѝ очи пламтяха гневно.

— Само се чуйте! — изрева тя и се надигна на крака, заглаждайки гънките на тежката си зелена пола. — Приказки, приказки, приказки! И какво означава всичко това? Да се оставите на милостта на Ческа? Какво, мътните го взели, означава това? Поражение, ето какво! Ти, Петар — стани!

Един мъж се изправи несигурно с приведена глава, силно изчервен.

— Вдигни си лявата ръка! — изрева жената и той се подчини. Дланта липсваше, а чуканчето още носеше белези от катрана, използван за затваряне на раната.

— *Това* е милостта на Ческа! В името на боговете, приветствахте ни с радост, когато мъжете ми от планините пометоха войниците от земите ви. Тогава не можехте да ни се нарадвате и искахте да ни окажете всяка възможна помощ. Но сега, когато те се връщат, искате да се разпищете и да се скриете. Е, *няма* къде да се скриете. Вагрийците няма да ни позволят да прекосим границите им, а Ческа определено не прощава и не забравя.

Един мъж на средна възраст се изправи до безпомощния Петар.

— Няма смисъл да крещиш, Райван. Какъв избор имаме? Не можем да ги победим. Всички ще измрем.

— Всички умират, Ворак — изрева жената. — Или не си чул? Аз имам шестстотин бойци, които твърдят, че можем да надвием Легиона.

И още петстотин са готови да се присъединят към нас, когато успеем да намерим още оръжия.

— Да предположим, че успеем да отблъснем Легиона — каза Ворах. — Какво ще стане, когато Ческа прати своите съчетани? Каква ще е тогава ползата от твоите бойци?

— Когато му дойде времето, ще видим — обеща тя.

— Нищо няма да видим. Върни се там, откъдето си дошла, и ни остави да се помирим с Ческа. Не те искаме тук! — извика Ворах.

— О, сега говориш от името на всички, така ли, Ворах?

Райван слезе от подиума и пристъпи с уверена крачка към мъжа. Той преглътна изплашено, когато тя надвисна над него. Стисна го за яката и го блъсна в стената.

— Погледни нагоре и ми кажи какво виждаш — нареди жената.

— Виждам стена, Райван, с картина на нея. А сега ме пусни!

— Това не е просто картина, лайно нещастно! Това е Дръс! Мъжът, който е застанал сам срещу ордите на Улрик. И дори не си е направил труда да ги преброи. Повдига ми се от теб!

Тя го остави и се върна при подиума, после се обърна към събралите се.

— Мога да послушам Ворах. Мога да взема шестстотинте си воини и да изчезна обратно в планините. Но зная какво ще се случи — всички ще бъдете избити. Нямаме друг избор, освен да се биете.

— Но ние имаме семейства, Райван — възпротиви се друг мъж.

— Да, и те също ще умрат.

— Така твърдиш ти — отвърна той, — но ако се възпротивим на Легиона, със сигурност ще бъдем избити.

— Тогава правете, каквото щете — отсече Райван. — Но се махайте от очите ми — всички до един! В тази земя някога имаше истински мъже. Изчезвайте!

Петар остана последен на изхода и се обърна.

— Не ни съди твърде сурово, Райван — каза той.

— *ИЗЧЕЗВАЙ!* — изрева жената.

Тя отиде до прозореца и се загледа към града отвъд, побелял под пролетното слънце. Красив, но незащитим. Нямаше стена. Райван сглоби верига от ругатни, които се затъркаляха от езика ѝ с огромна сила. Накрая се почувства по-добре... но не много.

От другата страна на прозореца хората се тълпяха по виещите се улици и открити площи и макар да не можеше да чуе думите им, тя знаеше каква е темата на всеки разговор.

Капитулация. Шансът за оцеляване. А отвъд думите едноединствено чувство — страх!

Какво им ставаше? Нима ужасът на Ческа бе разял силата на тези хора? Тя се завъртя и се загледа в избледнялата мозайка. Дръс Легендата, набит и могъщ, с брадва в ръка, а планините Скода се издигаха зад него като ехо на качествата му — с бели върхове, неунищожими.

Райван погледна ръцете си: къси и дебели, все още изцапани с почвата от фермите ѝ. Годишите осакатяващо тежка работа ги бяха лишили от красота. Тя се радваше, че тук няма огледало. Някога я наричаха „девицата на планините“ — със строен кръст и цветя в косата. Ала годините — толкова добри години — не бяха благосклонни към нея. Тъмните ѝ коси сега бяха посребрени, а лицето ѝ беше станало кораво като скодски гранит. Малцина мъже я поглеждаха със сласт в очите, и по-добре. След двадесет години брак и девет деца беше позагубила интерес към звяра с две гърбини.

Връщайки се към прозореца, Райван се загледа в пръстена от върхове отвъд града. Откъде щеше да дойде врагът? И как можеше да го посрещне? Мъжете ѝ бяха достатъчно уверени. Нима не бяха надвили няколкостотин войници, изгубвайки само четиридесетима? Наистина — ала войниците бяха хванати неподготвени и се бяха оказали безгръбначни страхливци. Този път щеше да е различно.

Райван мислеше дълго и трескаво за предстоящата битка.

Различно?

Щяха да ги нарежат на парчета. Тя изруга, представяйки си отново момента, в който войниците бяха нахлули в земите ѝ и бяха убили съпруга ѝ и двама от синовете ѝ. Тълпата бе останала смирена, докато Райван, въоръжена с огромен сатър, не притича напред и не го заби в гърба на офицера.

После настана ад.

Ала сега... Сега беше време да си плати за танца.

Тя прекоси залата и застана с ръце на хълбоците пред мозайката.

— Винаги съм се хвалила, че произхождам от твоя род, Дръс — каза на картината. — Не е истина — поне доколкото знам. Но ми се

иска да беше. Баща ми често говореше за теб. Той е бил войник в Делнох и е прекарал младостта си в изучаване на хрониките на Бронзовия граф. Знаеше повече за теб от всеки жив човек. Искан ми се да можеше да се върнеш... Слез от тази стена! Съчетаните не биха могли да те спрат, нали? Ти ще нахлуеш в Дренан и собственоръчно ще свалиш короната от главата на Ческа. Аз не мога да го сторя, Дръс. Не зная нищичко за войната. И, мътните го взели, нямам време да се науча.

Вратата в другия край на залата се отвори със скърцане.

— Райван?

Тя се обърна и видя сина си Лукас, с лък в ръка.

— Какво има?

— Конници — около петдесетина, идват насам.

— Проклятие! Как са минали край съгледвачите?

— Не зная. Лейк събира всички мъже, които може да намери.

— Защо само петдесет?

— Очевидно не ни взимат много насериозно — каза Лукас и се ухили.

Той беше красиво момче, с тъмна коса, но сиви очи; той и Лейк бяха най-добрите сред челядта ѝ.

— Е, ще ни взимат по-насериозно, след като ги срещнем — каза тя. — Да вървим.

Излязоха от залата и прекосиха мраморния коридор, за да слязат по широките стълби до улицата. Новината вече се бе разчула и Ворак ги чакаше с около петдесетима търговци, застанали зад гърба му.

— Това беше, Райван! — извика той, когато тя излезе под слънцето. — Войната ти приключи.

— Какво означава това? — попита жената, едва сдържайки гнева си.

— Ти започна това и вината е твоя. Сега ще те предадем на войниците.

— Нека го убия — прошепна Лукас и се пресегна за лъка си.

— Не! — изсъска Райван и очите ѝ се стрелнаха към околните сгради — във всеки прозорец имаше стрелец с опънат лък. — Върни се в залата и излез през Алеята на пекарите. Намери Лейк и избягайте във Вагрия. Някой ден ще отмъстите за мен.

— Няма да те оставя, майко.

— Ще правиш, каквото ти кажа!

Той изруга, после отстъпи през вратата. Райван бавно слезе по стъпалата със застинало лице. Зелените ѝ очи бяха впити във Ворак. Той отстъпи.

— Завържете я! — извика търговецът и неколцина мъже притичаха напред, за да стегнат ръцете ѝ зад гърба.

— Аз ще се върна, Ворак. Ще се върна и от гроба, ако трябва — обеща жената.

Той я удари през лицето с опакото на дланта си. Тя не издаде звук, ала от сцепената ѝ устна прокапа кръв. Те я извлачиха през тълпата и си проправиха път към покрайнините на града и равнината отвъд, където ездачите вече се приближаваха. Водачът им беше висок мъж с жестоко лице. Той слезе от коня и Ворак притича напред.

— Заловихме предателката, сър. Тя поведе въстанието, ако може изобщо да се нарече така. Ние до един сме невинни жертви.

Мъжът кимна и се приближи към Райван. Тя се вгледа в скосените му виолетови очи.

— Значи така — каза тя тихо. — Дори надирите яздят с Ческа.

— Името ти, жено? — попита той.

— Райван. Запомни го, варварино, защото синовете ми ще го издялкат с ножове в сърцето ти.

Командирът се обърна към Ворак.

— Какво предлагаш да направим с нея?

— Убийте я! Нека бъде пример за назидание. Смърт на всички предатели!

— Но ти си верен на империята?

— Да. Винаги съм бил. Именно аз докладвах първи за бунтовниците в Скода. Сигурно сте чули за мен — аз съм Ворак.

— А тези хора с теб, и те ли са верни?

— Никой не е по-верен от тях. До един сме се заклели във вярност на Ческа.

Мъжът кимна и отново се обърна към Райван.

— И как успяха да те заловят, жено?

— Всички правим грешки.

Командирът вдигна ръка и тридесет ездачи с бели наметала обкръжиха тълпата.

— Какво правите? — попита Ворак.

Мъжът извади меча си и опита острието с палец. После се завъртя на пета, оръжието изсвистя и главата на Ворака се търкулна от раменете му с ококорени от ужас очи. Тя падна в краката му и тялото я последва, свличайки се на земята, докато от врата шуртеше кръв. Мъжете в тълпата паднаха на колене и започнаха да молят за милост.

— Тишина! — изрева гигант с черна маска, яздещ кафяв жребец.

Звуците притихнаха, само тук-там се чуваше хлипане.

— Нямам желание да ви избивам — каза Тенака Хан. — Така че ще бъдете отведени в долината и пуснати, за да сключите примирие с Легиона. Желая ви късмет — искрено вярвам, че ще ви е нужен. А сега ставайте и изчезвайте.

Насочвани от Тридесетте, мъжете поеха на изток, а Тенака развърза ръцете на Райван.

— Кой си ти? — попита тя.

— Тенака Хан от рода на Бронзовия граф — отвърна той и се поклони.

— Аз съм Райван — от рода на Дръс Легендата — каза тя и постави ръце на хълбоците си.

* * *

Катерача бродеше безцелно из градините на Гатере зад градския съвет. Беше присъствал на разговора между Тенака и Райван за предстоящата битка, ала не можеше да измисли подходящ коментар. Затова се измъкна тихо с натезало сърце. Беше пълна глупост да се присъединява към тези хора. Как можеше да помогне? Той не беше воин.

Седна на една каменна пейка, загледан в едно скално езерце и златните рибки, които се стрелкаха между лилиите. Бе прекарал детството си в самота. Не беше лесно да живее с раздражителния Орин и със знанието, че старецът е зложил всичките си надежди на това той да стане достоен наследник. Семейството страдаше от лош късмет и Катерача бе последният от рода — ако не се брой Тенака Хан. А повечето хора не го брояха.

Ала Арван — както се наричаше тогава — веднага бе харесал надирския младеж и търсеше компанията му при всяка възможност,

поглъщайки с настървение историите му за живота сред Степите. Възхищението му се превърна в благоговение в нощта, когато убиецът влезе в стаята му.

Мъжът, облечен в черно и с качулка на главата, се пресегна над леглото и запуши устата му с облечена в ръкавица длан. Изплашеното и чувствително шестгодишно момче припадна, събуждайки се едва когато студеният зимен вятър докосна бузата му. Когато отвори очи, го посрещна гледката от парапета на стената към паветата далеч под него. Започна да се извива в хватката на мъжа и усети как пръстите му се изхлузват.

— Ако цениш живота си, не го прави! — каза нечий глас.

Убиецът изруга тихо, но хватката му се стегна.

— А ако го оставя жив? — попита той с приглушен глас.

— Тогава ще живееш и ти — каза Тенака Хан.

— Ти си само момче. Мога да убия и теб.

— Тогава изпълни мисията си. И после си опитай късмета.

Убиецът се поколеба за миг. После бавно изтегли Арван над парапета и го остави на каменните стъпала. Отстъпи в сенките и изчезна. Арван притича до Тенака и младежът прибра мечата си в ножницата, за да го прегърне.

— Той щеше да ме убие, Тани.

— Зная. Но вече го няма.

— Защо искаше да ме убие?

Тенака не знаеше отговора. Не го знаеше и Орин, но след този инцидент пред вратата на Арван беше поставен страж и страхът стана негов постоянен спътник...

— Добър ден.

Катерача вдигна очи и видя край басейна млада жена, облечена със свободно спускаща се рокля от тънка бяла вълна. Косата ѝ бе тъмна и вълниста, а в зелените ѝ очи имаше златисти песъчинки. Катерача се изправи и се поклони.

— Защо си така мрачен? — попита тя.

Той сви рамене.

— По-скоро изпълнен с меланхолия. Коя си ти?

— Равена, дъщеря на Райван. Защо не си вътре при другите?

Катерача се ухили.

— Не разбирам нищо от войни, кампании или битки.

- А от какво разбираш?
— Живопис, литература, поезия и всякакви други красиви неща.
— Не си се родил в правилното време, приятелю.
— Катерача. Наричай ме Катерача.
— Странно име, Катерачо. Много неща ли катериш?
— Най-вече стени. — Той посочи към пейката. — Ще поседнеш ли с мен?
— Само за малко. Имам работа.
— Сигурен съм, че може да почака. Каж ми, как една жена успя да поведе въстание?
— За да разбереш това, трябва да познаваш майка ми. Тя е от рода на Дръс Легендата и никой и нищо не може да застане срещу нея. Веднъж прогони планински лъв с голяма сопа.
— Страховита дама — каза Катерача.
— Такава си е. Тя също не знае нищо за войни, кампании или битки. Но ще се научи. И ти трябва да го сториш.
— По-скоро бих научил повече за теб, Равена — каза той и вкара в действие печелившата си усмивка.
— Виждам, че има кампании, от които разбираш — каза жената и стана. — Беше ми приятно да се запознаем.
— Почакай! Можем ли да се срещнем отново? Например тази вечер?
— Може би. Ако оправдаеш името си.

* * *

Тази нощ, докато лежеше в широкото си легло, загледана към звездите през прозореца, Райван се чувстваше по-спокойна откогато и да било през последните няколко панически месеца. Досега не бе осъзнавала колко дразнещо може да се окаже водачеството. Нито пък бе възнамерявала да става водач на каквото и да е. Всичко, което бе сторила, беше да поразии мъжа, убил съпруга ѝ — но оттам насетне събитията се затъркаляха като по леден склон.

Само след няколко седмици скромните сили на Райван контролираха по-голямата част от Скода. Това бяха опияняващите дни на ликуващи тълпи и доброволци, стичащи се под командването ѝ.

После из планините плъзнаха слухове, че се събира армия, която да ги порази, и настроението бързо се смени. Райван се чувстваше под обсада дори преди врагът да пристигне.

А сега сърцето ѝ ликуваше.

Тенака Хан не беше обикновен човек. Тя се усмихна и затвори очи, призовавайки лика му в ума си. Той се движеше като танцьор, със съвършен контрол над тялото си, и носеше увереността си като наметало. Роден воин!

Ананаис беше по-голяма загадка, но в името на всички богове, в погледа му летяха орли! Това бе мъж, преодолял планината. Именно той предложи да обучава начинаещите ѝ бойци и Лейк го беше отвел в хълмовете, където лагеруваха. Дватамата братя Галанд и Парсал отидоха с тях — солидни мъже, които нямаше да отстъпят.

За черния не беше сигурна. Приличаше на проклет съчетан, но при все това беше привлекателен. И си личеше, че може да се справя с неприятности.

Тя се обърна по корем и се опита да намести възглавницата си по-добре.

Прати си легиона, Ческа. Ще им строшим проклетите зъби!

Надолу по дългия коридор, в стая с източен изглед, Тенака и Реня лежаха един до друг, а помежду им тежеше неприятна тишина.

Тенака се обърна, надигна се на лакът и погледна към нея, но тя не отвърна на погледа му.

— Какво има? — попита той накрая.

— Нищо.

— Моля те, Реня, кажи ми.

— Мъжът, когото уби.

— Познаваше ли го?

— Не, разбира се. Но той беше невъоръжен — нямаше нужда.

— Разбирам — каза той и спусна дългите си крака от леглото.

Пристъпи към прозореца, а тя остана легнала, загледана в голото му тяло — само силует под лунната светлина.

— Защо го направи?

— Беше нужно.

— Обясни ми.

— Той водеше тълпата и беше очевидно, че е човек на Ческа. Като го убих внезапно, аз ги изплаших. Видя ги — всички бяха

въоръжени, мнозина — с лъкове. Можеха да се обърнат срещу нас, ала смъртта му ги втрещи.

— Определено втрещи и мен — това беше касапничество!

Тенака се обърна към нея.

— Това не е игра, Реня. Мнозина други ще умрат още преди края на седмицата.

— И все пак не беше редно.

— *Редно?* Това не е стихотворение, жено! Аз не съм някакъв герой със златна броня, който поправя неправди. Прецених, че смъртта му ще ни позволи да премахнем тумор от града, без да даваме жертви. А и той заслужаваше да умре.

— Това изобщо не те трогва, нали? Да отнемаш живот? Не те е грижа, че може да е имал семейство, деца, майка.

— Права си; не ме е грижа. Има само двама души на този свят, които обичам — ти си единият, а Ананаис е другият. Онзи мъж бе взел сам решението си. Беше избрал страна и умря заради избора си. Не съжалявам, че го убих, и до края на месеца сигурно щях да съм забравил.

— Как можеш да кажеш такова ужасно нещо!

— Нима предпочиташ да те излъжа?

— Не. Просто си мислех, че си... различен.

— Не ме съди. Аз съм просто човек, който прави най-доброто, на което е способен. Не зная друг начин.

— Върни се в леглото.

— Приключихме ли със спора?

— Ако желаеш — излъга тя.

В стаята над тях Езичника се ухили и се отдръпна от прозореца.

Жените бяха странни създания. Влюбваха се в някой мъж, а после се опитваха да го променят. И най-често успяваха — само за да прекарат остатъка от живота си, чудейки се как са могли да се омъжат за такъв скучен конформист. „Такава е природата на звяра“, каза си той. Помисли за собствените си жени, прекарвайки лицата им през ума си, ала успя да си спомни едва около тридесет от тях. „Започнал си да остаряваш“, каза си. Често се чудеше как е позволил да станат толкова много. Дворецът беше по-претъпкан от пазара навън. Его. Това беше причината! Не можеше да се измъкне от егото си. Също както не

можеше да се измъкне от четиридесет и двете си деца. Потрепери. После се изкикоти.

Приглушен звук смути мислите му и той се върна при прозореца, вглеждайки се в сенките отвън.

Тъмна сянка се катереше по стената на около двадесетина крачки вдясно — Катерача.

— Какво правиш? — попита Езичника тихо.

— Сея жито — изсъска Катерача. — Какво си мислиш, че правя? Езичника вдигна поглед към тъмния прозорец над тях.

— Защо просто не използваш стълбите?

— Бях помолен да пристигна по този начин. Такава е уговорката.

— О, разбирам. Е, лека нощ!

— И на теб.

Езичника се отдръпна от прозореца. Странно колко усилия може да положи един мъж само за да си навлече неприятности.

— Какво става? — разнесе се гласът на Тенака Хан.

— Не можеш ли да говориш по-тихо? — изръмжа Катерача.

Езичника се върна при прозореца и се наведе над парапета, за да види Тенака, който гледаше нагоре.

— Спазвал някаква уговорка... или нещо подобно — каза черният мъж.

— Е, да де, но ако падне, ще си строши врата.

— Той никога не пада — включи се Белдер от прозореца вляво. — Има природен талант да не пада.

— Ще ми каже ли някой защо по стената се катери мъж? — извика Райван.

— Уговорка спазвал! — изрева Езичника в отговор.

— Е, не може ли да се качи по стълбите? — отвърна тя.

— Вече минахме през това. Бил помолен да се качи по този начин!

— О, значи сигурно отива при Равена — каза тя.

Междувременно Катерача висеше на стената, въвлечен в собствения си личен разговор със Сенилните богове.

А в тъмната стая горе Равена хапеше възглавницата, за да спре смеха си. Безуспешно.

* * *

В продължение на два дни Ананаис вървеше сред скодските бойци и ги организираше в бойни отряди от по двадесет души, които товареше с изтощителни упражнения. Имаше петстотин осемдесет и двама мъже, повечето от които корави и жилави като вълци. Мъже, подходящи за планините. Ала им липсваше дисциплина и не бяха навикнали на организирано водене на битка. Ако имаше време, Ананаис можеше да създаде група, равна по умения на всичко, което Ческа би могъл да прати срещу тях. Но време нямаше.

В първата сутрин той събра мъжете заедно със сивоокия Лейк и огледа оръжията им. Заедно не събираха дори сто меча.

— Това не е оръжието на фермера — каза Лейк. — Но имаме много брадви и лъкове.

Ананаис кимна и продължи нататък. Под маската му капеше пот и белезите, които не можеха да зараснат, горяха, а с тях се разпалваше и раздразнението му.

— Намери ми двадесетима, които могат да бъдат водачи — каза той и бързо тръгна към дървената къщурка, която използваше за квартира. Галанд и Парсал го последваха.

— Какво не е наред? — попита Галанд, когато тримата седнаха в хладната трапезария.

— Какво не е наред ли? Отвън има почти шестстотин души, които ще бъдат мъртви след няколко дни. Това не е наред.

— Малко пораженчески гледаш на нещата, не мислиш ли? — каза Парсал с равен глас.

— Още не. Но съм близо — призна Ананаис. — Те са корави и готови за действие. Но не можеш да пратиш такава шайка срещу Легиона. Нямаме дори рог. А дори да имахме, нито един от тях няма да разбере сигналите.

— Значи ще трябва да удряме силно и да бягаме — предложи Галанд.

— Никога не си бил офицер, нали? — попита Ананаис.

— Не. Нямам подходящо родословие — отговори рязко другият.

— Каквато и да е причината, простият факт е, че не си бил трениран да водиш. Не можем да удряме и да бягаме, защото това ще

означава да разцепим армията си. Тогава Легионът ще ни излови парче по парче и няма да знаем какво се случва с останалите групи. Същевременно ще дадем на противника възможността да нахлуе в Скода и да започне да изтребва хората.

— Какво предлагаш тогава? — попита Парсал и наля вода от каменна кана в глинените чаши на един поднос.

Ананаис се извърна и вдигна маската си, за да отпие шумно от хладната вода. После се обърна отново към тях.

— Ако трябва да съм честен, още не зная. Ако останем заедно, ще ни нарежат на парчета само за ден. Ако се разделим, ще изколят селяните. Нямаме кой знае какъв избор. Помолих Лейк да ме снабди с някакви карти на терена. И имаме може би два дни да обучим мъжете, така че да откликват на елементарни сигнали — ще използваме ловджийски рогове и ще изработим проста система. Галанд, искам да идеш сред тях и да подбереш най-добрите двеста — искам хора, които ще останат непоколебими срещу конници. Парсал, ти провери стрелците. Искам най-добрите да бъдат заедно в обособен отряд. Ще ми трябват и най-бързите бегачи. И ми пратете Лейк.

Когато двамата излязоха, Ананаис внимателно свали кожената маска. После напълни една купа с вода и почисти възпалените белези. Вратата се отвори и той се извъртя рязко, обръщайки гръб на новодошлия. Щом върна маската на мястото ѝ, предложи стол на Лейк. Най-големият син на Райван беше привлекателен млад мъж, силен и строен; очите му бяха с цвета на зимно небе, движеше се с животинска грация и увереността на човек, който знае, че възможностите му имат предел, но още не го е достигнал.

— Не си впечатлен от армията ни? — каза той.

— Впечатлен съм от смелостта им.

— Те са планинци — каза Лейк и се облегна в стола си, опъвайки дългите си крака върху масата. — Но ти не отговори на въпроса ми.

— Това не беше въпрос — отвърна Ананаис. — Ти знаеш отговора. Не съм впечатлен. Но пък те не са армия.

— Можем ли да отблъснем Легиона?

Ананаис обмисли внимателно отговора си. В повечето други случаи би излъгал, но не и това момче. Лейк беше твърде прозорлив.

— Вероятно не.

— Ти ще останеш ли с нас при това положение?

— Да.
— Защо?
— Добър въпрос. Но не мога да ти отговоря.
— Струва ми се достатъчно прост.
— А *ти* защо ще останеш? — контрира го Ананаис.
— Това е моята земя и моят народ. Семейството ми им навлече

това.

— Искаш да кажеш майка ти.
— Ако предпочиташ.
— Тя е страхотна жена.
— Наистина е такава. Но искам да знам защо ти би останал.
— Защото това правя, момче. Аз се бия. Аз съм Дракон.

Разбираш ли?

Лейк кимна.

— Значи войната между доброто и злото не те вълнува?

— Да, вълнува ме, но не прекомерно много. Повечето войни се водят заради алчност, но ние тук имаме късмет — бием се за живота си и за живота на хората, които обичаме.

— И за земята — каза Лейк.

— Глупости! — отсече Ананаис. — Никой не се бие за кал и трева. Нито за планини. Тези планини са били тук преди Краха и ще бъдат тук, когато светът отново се преобърне.

— Аз не виждам нещата така.

— Разбира се, че не — ти си млад и пълен с огън. Аз съм по-стар от морето. Преодолявал съм планината и съм гледал Змията в очите. Виждал съм всичко, млади Лейк. И не съм особено впечатлен.

— Е, поне се разбираме помежду си — каза Лейк и се ухили. — Какво искаш да направя?

— Искам още сега да пратиш хора в града. Имаме само седем хиляди стрели, а това не е достатъчно. Нямаме броня — намери някаква. Искам целият град да се прерови. Трябва ни храна — овес, сушено месо, плодове. И искам коне — поне петдесет. И още, ако можеш да намериш.

— И как ще платим за това?

— Дайте им бележки.

— Те няма да приемат обещания от мъртъвци.

— Използвай главата си, Лейк. Ще приемат — защото ако не приемат, ще вземете каквото искате. Всеки, който откаже, ще бъде обявен за предател и ще получи съответното наказание.

— Няма да убия човек, защото е отказал да ме остави да го обера!

— Тогава отивай обратно при майка си и ми прати някой, който иска да спечели! — извика Ананаис.

Оръжията и храната започнаха да пристигат на сутринта на третия ден.

* * *

До утрото на четвъртия ден Галанд, Парсал и Лейк бяха избрали двеста мъже, които да застанат срещу Легиона, както Ананаис бе поискал. Парсал бе организиран най-добрите стрелци в отряд от малко под сто души.

Докато слънцето излизаше над източните върхове, гигантът събра мъжете на една открита поляна под лагера. Мнозина от тях сега имаха мечове, благодарение на градската оръжейна. Всички стрелци носеха по два колчана стрели и сред новите войници на Ананаис се мяркаше дори по някоя броня. Съпровождан от Парсал, Лейк и Галанд, той се качи на една каруца и застана с ръце на хълбоците, за да огледа воините, седнали около него.

— Няма да има надъхващи речи, момчета — каза им той. — Снощи чухме, че Легионът почти ни е достигнал. Утре ще бъдем в позиция да ги поздравим. Те се насочват към източната долина, която, доколкото разбирам, наричат Усмивката на демона. Те наброяват около хиляда и двеста души, добре въоръжени и на коне. Двеста от тях са стрелци, а останалите — копиеносци и мечоносци.

Той спря, за да позволи слушателите си да осмислят чутото, и видя как мъжете се споглеждат. С удоволствие забеляза липсата на страх по лицата им.

— Никога не съм лъгал мъжете под мое командване, затова сега ще ви кажа следното: шансът ни да победим е малък. Много малък! Важно е да разбираме това. Познават славата ми. Но засега не ме познават като човек. При все това ви моля да чуete какво казвам сега,

сякаш собствените ви бащи ви го шептят в ухото. Битките в много случаи се печелят от действията на един-единствен човек. Разликата между победата и поражението може да се окаже който и да е от вас.

— Дръс Легендата е бил такъв човек. Той е обърнал битката за Скейнския проход в една от най-великите дренайски победи в историята. Но той е бил само човек — човек от Скода. Утре един от вас, десетима от вас или стотина от вас могат да обърнат битката по същия начин. Един миг на паника или един миг на героизъм. — Той отново замълча, после вдигна пръст към небето. — Една-единствена секунда!

— Сега ще поискам първата проява на смелост от някои от вас. Ако тук има мъже, които вярват, че в утрешната битка може да провалят другарите си, нека напуснат лагера преди края на деня. Кълна се във всичко, което ценя, че няма да си помисля лошо за никого. Защото е жизненоважно онези, които утре погледнат смъртта в очите, да не отстъпят.

— По-късно днес при нас ще дойде воин, който няма равен на този свят — най-опитният генерал, когото познавам, и най-смъртоносният воин под слънцето. Той ще води със себе си група воители, които имат много специален талант. Те ще бъдат разпръснати сред вас и заповедите им трябва да се спазват без колебание. *Без колебание!*

— И последно, искам нещо за себе си. Аз бях ган на крило в най-великата армия на света — Дракона. Те бяха моето семейство, приятелите ми, братята ми. И сега са мъртви. Предадени и изгубени за народа ни. Ала Драконът беше нещо повече от армия. Той беше идеал. Мечта дори. Сила, която да застане срещу Мрака, сформирана от мъже, готови да потеглят към ада с кофа вода, знаейки, че ще успеят да изгасят огъня.

— Не е нужна блестяща броня или бойно знаме, за да бъдеш Дракон. Трябва само да имаш воля. Силите на Мрака се придвижват към нас като буреносен вятър срещу самотен фенер. Мислят си, че ще ни намерят сред планините, изплашени и свити като овце. Но аз искам да усетят дъха на Дракона във врата си и зъбите на Дракона в червата си! Искам онези облечени в черно кучи синове да изгорят в огъня на Дракона!

Сега той крещеше и размахваше юмруци, за да подчертае думите си. Пое си дълбоко дъх, после отново и внезапно описа дъга с ръка, за да обхване всички.

— Искам от вас да *бъдете* Дракона. Искам да *мислите* като Дракона. Когато те ни атакуват, искам да се *биете* като Дракона! Можете ли да го направите? ТИ, МОЖЕШ ЛИ?! — изрева Ананаис и посочи един мъж на първия ред.

— Мога! — извика той в отговор.

— А ти? — Гигантът посочи един воин няколко реда по-назад. Мъжът кимна. — Използвай гласа си! — извика генералът.

— Мога! — извика мъжът.

— А знаеш ли рева на Дракона?

Планинецът поклати глава.

— Ревът на Дракона е смърт. Смърт! Нека те чуя — само теб!

Мъжът прочисти гърло и започна да вика. Беше се изчервил силно.

— Помогнете му, хайде! — каза Ананаис и се включи в кряска.

— Смърт, Смърт, Смърт...

Викът нарасна, понасяйки се през поляната, за да проехти сред покритите със сняг планини, набирайки сила и увереност, привличайки всички мъже в едно цяло.

Ананаис слезе от каруцата и придърпа Лейк към себе си.

— А сега се качи горе, момче, и им изнеси речта си за борбата за земята. Гръм и мълнии, готови са за нея!

— Наистина никакви надъхващи речи — каза Лейк и се ухили.

— Скачай горе и ги надъхай още повече!

10.

Езичника отведе Парисе до една странноприемница в южната част на града, където даде три златни монети на съдържателя. Човекът ококори очи при вида на малкото състояние, блестящо в дланта му.

— Искам тази жена и бебето да получат най-доброто, с което разполагаш — каза тихо Езичника. — Ще оставя още злато при приятели, ако това се окаже недостатъчно.

— Ще се погрижа за нея като за родната си сестра — каза мъжът.

— Това е добре — отвърна Езичника и с широка усмивка се надвеси над него. — Защото иначе ще ти изтръгна сърцето и ще го изям.

— Няма нужда да ме заплашваш, черни човече — каза набитият оплешивяващ гостилничар и изпъна рамене, стискайки силните си юмруци. — Нямам нужда от напътствия как да се отнасям с една дама.

Езичника кимна.

— Времената не са достатъчно добри, за да разчитаме само на доверие.

— Прав си, не са. Ще пийнеш ли с мен?

Двамата седнаха заедно на по чаша бира, докато Парисе хранеше бебето в уединението на новата си стая. Името на съдържателя беше Илтер и той живееше в града вече двадесет и три години — откак изгубил фермата си по времето на великата суша.

— Знаеш, че ми даде твърде много пари, нали? — каза той.

— Зная — отвърна Езичника.

Илтер кимна и пресуши остатъка от бирата си.

— Никога не съм виждал черен човек досега.

— В моята земя, отвъд тъмните джунгли и Планините на Луната, хората никога не са виждали бял човек, макар да имаме легенди, които разказват за такива.

— Странен свят, а? — каза Илтер.

Езичника се загледа в златните дълбини на напитката си и внезапно изпита копнеж по равнините, алените залежи и кашлящия рев

на ловуващи лъвове.

Спомни си утрото на Деня на Смъртта. Дали някога щеше да го забрави? Корабите с черни платна бяха акостирали в Залива на Бялото злато и нашествениците бързо си проправиха път до селото на баща му. Старецът бе събрал войните бързо, ала те не бяха достатъчни и измряха до един пред краала на стария крал.

Нашествениците бяха дошли в търсене на злато, защото имаше много легенди за народа на залива, но старите мини отдавна бяха изчерпани и хората се бяха върнали към растящото злато на царевицата и житото. В яростта си нашествениците измъчваха жените, а после изнасилиха и избиха повечето от тях. Четиристотин души умряха в този ден — сред тях бащата и майката на Езичника, три сестри, по-малък брат и четири от дъщерите му.

Едно дете бе успяло да избяга в началните мигове на битката и бе тичало като вятъра, за да намери Езичника и личната му стража, излезли на лов сред Високите хълмове.

Заедно с шестдесетимата си воители той се спусна босоног сред царевицните поля, отпуснал дългото острие на копието си на рамо. Достигнаха селото, скоро след като нашествениците го бяха напуснали. Само с един поглед Езичника разчете следите. Поне триста мъже бяха атакували краала на баща му — твърде много, за да може да се справи сам с тях. Той скърши копието си на коляно и стисна острието като къс меч. Войните последваха примера му.

— Искам мнозина мъртви... но и един жив — каза Езичника. — Ти, Бопа, ще вземеш живия и ще ми го доведеш. А останалите, нека прием кръв.

— Слушаме и се подчиняваме, Катаскикана — извикаха те като един и той ги поведе в джунглата към залива.

Настигнаха нашествениците, които пееха и се смееха по пътя към корабите си, и се спуснаха връз тях като черни призраци. Езичника и неговите шестдесетима бяха демони от ада и остриетата им се оцветиха в алено. После изчезнаха в джунглата.

Осемдесетина от нападателите умряха по време на атаката, а един липсваше. Предположиха, че е мъртъв и в продължение на три дни той копнееше това да беше така.

Езичника го отведе до опустошеното село и там използва всички варварски умения на своя народ, докато накрая нещото, което някога

бе принадлежало към човешкия род, не предаде душата си на бездната. Тогава Езичника нареди да изгорят трупа.

Върна се в двореца си, извика своите съветници и им разказа за атаката.

— Кръвта на семейството ми крещи за отмъщение — каза им той, — ала врагът е твърде далеч за война. Убийците идват от земя, наречена Дренай, пратени от своя цар да съберат злато. Аз също съм цар и нося сърцето на народа си в ръка. Затова ще отпътувам сам, за да отнеса войната до врага ни. Ще открия техния цар и ще го унищожа. Моят син, Катаси, ще седи на трона, докато се върна. Ако ме няма повече от три години... — Той се обърна към воина до себе си. — Време ти е да управляваш, Катаси. На твоите години аз вече бях цар.

— Нека аз ида вместо теб, татко — примоли се младият мъж.

— Не. Ти си бъдещето. Ако не се върна, не искам жените ми да изгорят. Едно е да последват царя в деня на смъртта му на мястото, където е умрял. Но аз може да умра скоро. Не желая жените ми да чакат три години само за да бъдат изгубени сред мъглите. Нека живеят.

— Да чувам, значи да се подчиня.

— Добре! Вярвам, че съм те обучил добре, Катаси. Някога ме мразеше, задето те пратих да учиш във Вентрия — както и аз мразех своя баща. Сега мисля, че ще откриеш ползата от тези години.

— Нека душата на господаря Шем почива върху меча ти — каза Катаси и прегърна баща си.

На Езичника му отне малко повече от година да достигне земите на дренайците и пътят му струва половината злато, което бе взел. Бързо осъзна мащаба на задачата си. Сега виждаше, че боговете са му дали шанса, от който се нуждае.

Тенака Хан беше ключът.

Ала първо трябваше да надвият Легиона.

* * *

През последните четиридесет часа Тенака Хан лагеруваше в Усмивката на демона, обикаляйки терена, за да изучи всяка извивка и долчинка и да запомни всички детайли, които могат да помогнат за прикритие или подходящи посоки на атака.

Сега седеше с Райван и сина ѝ Лукас в най-високата част на извитата долина, загледан към равнината отвъд планините.

— Е? — попита Райван за трети път. — Измисли ли нещо?

Тенака потърка изморените си очи и захвърли скицата, над която работеше, за да се обърне към жената воин с усмивка. Едрото ѝ тяло бе скрито под дълга ризница, а тъмната ѝ коса беше сплетена под кръгъл черен шлем.

— Надявам се, че си се отказала от идеята да заставаш редом с бойците, Райван — каза той.

— Не можеш да ме разубедиш — отвърна тя. — Взела съм решение.

— Не спори, човече — посъветва го Лукас. — Само си хабиш дъха.

— Аз ги въвлякох в това — продължи жената — и проклета да съм, ако ги оставя да умрат, без да застана до тях.

— Не си прави илюзии, Райван. Ще има много смърт. Тук нямаме шанс за евтина победа; ще имаме късмет, ако не изгубим две трети от войската си.

— Толкова много? — прошепна тя.

— Поне. Има твърде много терен за бой.

— Не можем ли просто да ги насолим със стрели от високите склонове, докато влизат в долината? — попита Лукас.

— Да. Но те просто ще оставят половината си армия тук, за да не можем да мръднем, а после ще атакуват града и селата. Кръвопролитие то ще е кошмарно.

— Тогава какво предлагаш? — попита Райван.

Той ѝ каза и тя побеля. Лукас не отвори уста. Тенака сгъна свитъците с бележките и скиците си и ги привърза с кожена лента. Тишината се проточи.

— Въпреки замърсената ти кръв, аз ти вярвам, Тенака — каза накрая Райван. — На всеки друг мъж бих казала, че това е лудост. Дори и...

— Няма друг начин да победим. Но съм съгласен, че опасността е огромна. Отбелязал съм земята, където трябва да се направи, и имам карти с набелязани разстояния, които стрелците да запомнят. Но решението е твое, Райван. Ти си водачът.

— Какво мислиш, Лукас? — обърна се тя към сина си.

Той размаха ръце.

— Не ме питай! Аз не съм войник.

— А аз да не би да съм? — сопна се Райван. — Кажи ми мнението си.

— Не ми харесва. Но не мога да предложа алтернатива. Както казва Тенака, ако побегнем, оставяме Скода отворена за тях. А така не можем да спечелим. Но две трети...

Райван се надигна и изсумтя, когато ревматизмът в едното ѝ коляно се обади и то едва не поддаде. Тя се спусна надолу по склона и седна до едно поточе, което бълбукаше над бели камъчета, блеснали като перли само на няколко сантиметра от повърхността.

Райван пъкна ръка в джоба на ризницата си и намери сухар. Беше се счупил на три под натиска на железните брънки.

Чувстваше се като пълна глупачка.

Какво правеше тук? Какво разбираше от война?

Беше отгледала чудесни синове, а мъжът ѝ беше принц сред мъжете — голям, нежен и мек като гъша перушина. Когато войниците го посякоха, тя реагира мигновено. Ала оттогава живееше в лъжа — наслаждаваше се на новата си роля на кралица воин, вземаше решения, направляваше армия. Ала всичко беше измама, също като твърдението ѝ, че произхожда от рода на Дръс. Тя сведе глава и захвапа кокалчето на палеца си, за да спре сълзите.

„Какво си ти, Райван?“, запита се.

Дебела жена на средна възраст, облякла мъжка ризница.

Утре, или най-късно вдругиден, четиристотин млади мъже щяха да умрат за нея... кръвта им щеше да бъде по нейните ръце. Сред тях щяха да са и оцелелите ѝ синове. Тя потопа ръце в потока и изми лицето си.

— О, Дръс, какво да правя? Какво би направил ти?

Отговор не последва. Не беше го и очаквала. Мъртвите си оставаха мъртви — нямаше златисти привидения в призрачни дворци, които да гледат с одобрение своите наследници. Нямаше кой да чуе молбата ѝ за помощ нито сред мъртвите, нито сред живите. Освен ако потокът под ръцете ѝ и перлените камъни отдолу не можеха да я чуят, или меката пролетна трева и дървесата наоколо. Райван беше сама.

Всъщност донякъде тя винаги се бе чувствала така. Съпругът ѝ, Ласка, бе стабилна опора и тя го беше обичала. Ала никога с тази

всепоглъщаща любов, за която някога бе мечтала. Той беше като камък — солиден и сигурен мъж, на чието рамо да се облегне, когато никоой друг не може да я види. Имаше вътрешна сила и не възразяваше, когато Райван го командваше пред хората и си даваше вид, че взима всички семейни решения. В действителност тя изслушваше съветите му насаме и най-често ги следваше.

Сега Ласка го нямаше, както и другия ѝ син, Гедис, и тя седеше сама, облечена с тази абсурдна ризница. Загледа се към планините отвъд прохода на Усмивката на демона, представяйки си тъмните наметала на ездачите от Легиона, докато те навлизаха в долината, спомняйки си отново удара, който беше повалил Ласка. Той не очакваше атака и седеше до кладенеца, увлечен в разговор с Гедис. В областта сигурно имаше около двеста мъже от Скода, които чакаха търга за добитък. Райван не чу думите, разменени между офицера и съпруга ѝ, защото бе на тридесетина крачки разстояние и режеше месо за угощението. Ала видя как мечът проблесна във въздуха и острието се заби надълбоко. После изведнъж се оказа устремена напред, със сатър в ръка...

Сега Легионът се връщаше за отмъщение — не само към нея, но и към невинните в Скода. Гневът присветна в нея — те си мислеха, че ще нахлуят в нейните планини и ще оцветят тревата в червено с кръвта на нейния народ!

Надигайки се на крака, Райван бавно се върна при Тенака Хан. Надирският принц седеше неподвижен като статуя и я гледаше без никакво чувство в тези негови виолетови очи. После се изправи. Тя примигна, защото движението бе толкова бързо и плавно; в един миг бе неподвижен, а в следващия — в движение, така свършено, че внезапно я изпълни с увереност, макар и да не можеше да разбере защо.

— Взе ли решение? — попита Тенака.

— Да. Ще последваме съвета ти. Но аз оставам с моите хора в центъра.

— Както желаш, Райван. Аз ще се намирам в прохода към долината.

— Това мъдро ли е? — попита жената. — Не е ли твърде опасно място за генерала ни?

— Ананаис ще поеме центъра, а Декадо — десния фланг. Аз ще дойда, за да покрива левия. Ако падна, Галанд ще ме замести. Сега трябва да намеря Ананаис, защото искам хората му да работят през нощта.

* * *

Водачите на Тридесетте се срещнаха в една заслонена низина в източния склон на Усмивката на демона. Под ярката лунна светлина долу четиристотин мъже се трудеха, за да изринат почвата и да изкопаят канали в меката черна земя под нея.

Петимата свещеници бяха седнали в кръг плътно един до друг и не говореха, докато Акуас пътуваше, за да получи докладите на десетимата воители, които надзираваха подготовката. Акуас се носеше високо в нощното небе, наслаждавайки се на свободата на въздуха; тук нямаше тежест, нито нужда от въздух или веригите на мускул и кост. Тук, над света, очите му виждаха в безкрая, а ушите му чуваха сладката песен на слънчевия вятър. Усещането бе опияняващо и душата му ликуваше, къпейки се в красотата на вселената.

Костваше му усилие да се върне към задълженията си, ала Акуас беше дисциплиниран човек. Понесе се към външните съгледвачи, вдигнали щита срещу тамплиерите, и почувства злобата отвъд бариерата.

— Какво е положението, Оуард? — изпулсира Акуас.

— Тежко е. Силата им нараства постоянно. Няма да сме в състояние да ги удържим още дълго.

— Жизненоважно е тамплиерите да не видят подготовката ни.

— Почти сме достигнали предела си, Акуас. Ако продължат да засилват натиска, ще пробият. И после ще започне смъртта.

— Зная. Удръжете ги!

Акуас се спусна стремително край прохода, водещ към долината, за да стигне до мястото, където лагеруваше Легионът. Там се носеше воинът Астин.

— Поздрави, Акуас!

— Поздрави. Някаква промяна?

— Не мисля, но тамплиерите са ни изолирали и вече не мога да прихващам мислите на водача им. Ала той се чувства сигурен. Не очаква сериозна съпротива.

— Тамплиерите опитаха ли се да минат през теб?

— Още не. Щитът е на мястото си. Как се справят Оуард и другите?

— На предела на силите си са. Не чакай твърде дълго, Астин. Не искам да останеш отрязан от нас.

— Акуас — изпулсира Астин, когато той понечи да го остави.

— Да?

— Мъжете, които изпроводихме от града...

— Да?

— Легионът ги изби до крак. Беше ужасно.

— Боях се, че така ще стане.

— Наша ли е отговорността за смъртта им?

— Не зная, приятелю; боя се, че може и да е. Внимавай!

Акуас се върна в тялото си и отвори очи. Описа ситуацията на другите и зачака Декадо да заговори.

— Не можем да сторим повече — каза накрая командирът. — Всичко е на мястото си. След по-малко от три часа ще се съмне и Легионът ще атакува. Както знаете, Тенака се нуждае от петима от нас. Акуас, на теб оставям да избереш мъжете. Останалите ще останат с Ананаис в центъра. Жената, Райван, ще бъде с нас — Ананаис иска да я опазим на всяка цена.

— Нелека задача — каза Балан.

— Не съм казал, че е лека — отвърна Декадо. — Но е важно да опитаме. От психологическа гледна точка тя е жизненоважна, защото мъжете от Скода се бият за нея не по-малко, отколкото за земята си.

— Разбирам това, Декадо — отвърна дипломатично Балан. — Но не можем да гарантираме нищо. Ще бъдем на открито, без коне и без място за отстъпление.

— Да не би да критикуваш плана на Тенака? — попита Абадон.

— Не — каза Балан. — Ние всички изучаваме изкуството на войната и от тактическа гледна точка стратегията му е добра — всъщност направо гениална. Но в най-добрия случай има около тридесет процента шанс за успех.

— Шестдесет — вметна Декадо.

Балан повдигна вежда.

— Наистина ли? Как така?

— Приемам, че имате умения отвъд тези на обикновените хора. Приемам също, че разбирането ви за стратегия е огромно. Но не се възгордявай, Балан.

— В какъв смисъл? — попита свещеникът и на лицето му се появи намек за подигравка.

— Вашето обучение е точно това — обучение. Ако разчертаем битката като игра на вероятности, тогава тридесет процента е правилно предположение. Но това не е игра. Там долу е Ананаис Златния. Силата му е огромна, а уменията — още по-големи. И нещо повече — той има влияние над войниците, което е сравнимо с вашите психични таланти. Когато той остане непоклатим, и другите ще останат непоклатими — той ги държи със силата на волята си. Именно това го прави водач. Всякакви предвиждания за успех в подобна схема зависят от готовността на редиците да удържат фронта и на мъжете да умрат. Може да бъдат надвити и избити, но няма да побегнат.

— След това имаме скоростта, с която мисли Тенака Хан. Също като Ананаис, уменията му са изумителни и няма равен, когато стане дума за стратегия. Освен това усетът му за правилния момент е безпогрешен. Той няма качествата на водач, които притежава Златния, но причината е само в смесената му кръв. Мъжете от Дренай винаги се колебаят, преди да последват един надир.

— И накрая е жената Райван. Нейните хора ще се бият поупорито, защото тя е с тях. Премисли предвижданията си, Балан.

— Ще ги премисля и ще включа предложенията ти — отвърна свещеникът.

Декадо кимна и се обърна към Акуас.

— Докъде са стигнали тамплиерите?

— Няма да пристигнат за утрешната битка, слава на Източника! Но на два дни езда оттук пътуват стотина от тях. Останалите са в Дренан, докато водачите им, Шестимата, се съвещават с Ческа.

— Значи този проблем остава за друг ден — каза Декадо. — Мисля сега да почина малко.

Тъмноокият Катан заговори за първи път:

— Няма ли да кажеш молитвата, Декадо?

Командирът се усмихна топло. В думите на младия свещеник нямаше дори помен от критика.

— Не, Катан. Ти си по-близо до Източника от мен и освен това си Душата на Тридесетте. Ти ще се молиш.

Катан се поклони и групата затвори очи в безмълвно съчетание. Декадо отпусна ума си, слушайки далечния рев на морето. Унесе се, докато „гласът“ на Катан не се усили и се понесе към него. Молитвата бе кратка и съвършена в искреността си и Декадо се трогна, когато чу младият свещеник да споменава името му и да призовава Повелителя на Небесата да го защитава.

По-късно, докато командирът лежеше, загледан в звездите, Абадон дойде и седна до него. Декадо се надигна и се протегна.

— Очакваш ли с нетърпение утрешния ден? — попита абатът.

— Боя се, че да.

Старецът се облегна на едно дърво и затвори очи. Изглеждаше уморен, изгубил цялата си сила; бръчките по лицето му — някога тънки като нишки на паяжина — сега изглеждаха издялани с длето.

— Аз те провалих, Декадо — прошепна абатът. — Въвлякох те в свят, който иначе нямаше да видиш. Неспирно се молах за теб. Би ми било приятно да зная, че съм бил прав. Ала не ми било писано.

— Не мога да ти помогна, Абадон.

— Зная това. Всеки ден те гледах в градината ти и се чудех. В действителност беше повече надежда, отколкото сигурност. Ние не сме истински Тридесетима — никога не сме били. Ордент е разпуснат по времето на баща ми, но аз — при цялата ми арогантност — смятах, че светът се нуждае от нас. Така че обиколих континента в търсене на деца със специална дарба. Направих всичко по силите си да ги обуча, молейки се на Източника да ме води.

— Може би си бил прав — каза Декадо тихо.

— Вече не зная. Гледах ги цяла нощ, присъединих се към мислите им. Там, където трябва да има покой, има възбуда и дори жажда за битка. Започна се, когато ти уби Падаксес и те се зарадва на победата ти.

— Какво очакваше? Сред тях няма и един, който да е над двадесет и пет години! И никога не са живели нормален живот... не са се напивали... не са целували жена. Човешкото в тях е било потискано.

— Така ли мислиш? Аз предпочитам да мисля, че човечността им е била усилена.

— Не съм на нивото на подобен спор — призна Декадо. — Не зная какво очакваш от тях. Те ще умрат за теб — това не е ли достатъчно?

— Не. Изобщо не е достатъчно. Тази мизерна малка война няма никакво значение на общия фон на човешките деяния. Нима мислиш, че тези планини не са ставали свидетели на всичко това и преди? Има ли значение, че утре може да измрем? Светът по-бавно ли ще се върти от това? Преди много години Дръс Легендата е застанал на стените на Дрос Делнох и е умрял, за да спре надирска инвазия. Това има ли значение сега?

— Имало е значение за Дръс. Има значение за мен.

— Но защо?

— Защото съм човек, свещенико. Просто затова. Не зная дали Източникът съществува и всъщност не ме е грижа. Аз имам само себе си и собственото си самоуважение.

— Трябва да има нещо повече. Трябва да има триумф на Светлината. Човекът е толкова обгърнат от алчност, страсти и преследването на тленното. Ала добротата, разбирането и любовта са равностойни части от човечността.

— Нима сега казваш, че трябва да обичаме Легиона?

— Да. И трябва да го надвием.

— Това е твърде философско за мен — каза Декадо.

— Зная. Но се надявам един ден да разбереш. Аз няма да съм там, за да го видя. Но се моля да се случи.

— Започна да ставаш твърде мрачен. Това се случва в навечерието на битка.

— Не съм твърде мрачен, Декадо. Утрешният ден ще бъде последният на този свят за мен. Зная го. Видял съм го. Но няма значение... Просто се надявах тази нощ да ме убедиш, че съм бил прав... поне за теб.

— Какво искаш да ти кажа?

— Нищо не можеш да ми кажеш.

— Значи не мога да ти помогна. Знаеш какъв е бил животът ми, преди да те срещна. Аз бях убиец и се наслаждавах на смъртта. Не желая да изглеждам слаб, но никога не съм искал да бъда такъв —

просто бях. Нямах нито силата, нито желанието да се променя. Разбираш ли? Но после едва не убих човек, когото обичах. И дойдох при теб. Ти ми даде място, където да се скрия, и затова съм ти благодарен. Сега отново съм там, където ми е мястото, с меч близо до ръката ми и враг близо до лагера ми.

— Не отричам Източника. Просто не зная каква игра играе — защо допуска създания като Ческа да оцеляват. Не искам да зная. Докато ръката ми е силна, ще се опълчвам на злото на Ческа, и ако накрая Източникът ми каже: „Декадо, ти не заслужаваш безсмъртие“, ще отвърна „Така да бъде“. Няма да съжалявам за нищо.

— Може и да си прав. Възможно е да умреш утре. Ако ние оцелеем, аз ще се грижа за твоите млади воители. Ще се опитам да ги водя по твоя пример. Мисля, че няма да те разочароват. Но тогава ти ще си при твоя Източник и ще трябва да Го помолиш за малко помощ.

— Ами ако съм сгрешил? — попита абатът и сграбчи ръката на Декадо. — Ако съм съживил Тридесетте заради собствената си дързост?

— Не зная, Абадон. Но ти си следвал вярата си без мисли за лична изгода. Дори и да си сгрешил, твоят Бог би трябвало да ти прости. Ако не го стори, значи не заслужава да бъде следван. Ако някой от свещениците ти съгреши, нима не му прощаваш? И значи ли това, че си по-милостив от собствения си Бог?

— Не зная. В нищо не съм сигурен вече.

— Някога ти самият ми каза, че вярата и сигурността не са родени, за да съжителстват. Не губи вяра, Абадон.

— Не е лесно да съм самоуверен в деня на смъртта си, Декадо.

— Защо се обръщаш към мен с това? Аз не мога да ти помогна да намериш вярата си. Защо не говориш с Катан или Акуас?

— Предполагах, че ще разбереш.

— Е, не разбирам. Ти винаги си бил толкова сигурен — направо излъчваше хармония и мир. В косата ти имаше звезди, а в думите ти — мъдрост. Всичко това фасада ли е било? Нима тези съмнения са толкова внезапни?

— Помниш ли как те обвиних, че се криеш в градината си? Е, аз също се криех. Лесно е да потиснеш съмненията, когато около теб се издигат стените на манастира. Имах своите книги и учениците си. Всичко ми изглеждаше като велико дело на Светлината. Но сега хората

умират и реалността е различна. Онези петдесет мъже, които искаха да заловят Райван: те бяха изплашени и искаха да живеят, а ние ги изгонихме от града и ги изведохме в равнината, за да ги заколят. Не им позволихме да се сбогуват с жените и децата си. Просто ги отведохме като добитък в кланицата.

— Сега разбирам — каза Декадо. — Ти си ни виждал като Бели тамплиери, тръгнали на поход срещу злото, приветствани от тълпите: малка група герои в сребърна броня и с бели наметала. Е, това никога не може да се случи, Абадон. Злото живее в яма. Ако искаш да се бориш с него... трябва да слезеш долу, в помията при него. А по белите наметала мръсотията личи повече, отколкото по черните. И среброто се замърсява. Сега ме остави и разговаряй със своя Бог — Той има повече отговори от мен.

— Ще се молиш ли за мен, Декадо? — помоли абатът.

— Защо Източникът би слушал мен, ако не слуша теб? Моли се сам, човече!

— Моля те! Направи го за мен.

— Добре. Но сега иди да поспиш.

Декадо последва с поглед стареца, докато той се отдалечаваше в мрака. После се излегна и се загледа в изсветляващото небе.

11.

Когато слънцето изгря, Тенака Хан застана на хребета, гледащ към равнината. С него бяха стотина мъже, въоръжени с лъкове, мечове и брадви. Само около тридесетима имаха щитовете и той ги разположи на открито, с лице към прохода към равнината. Планините се извисяваха от двете им страни, а зад гърба им Усмивката на демона се разширяваше в покрити с гори хълмове.

Мъжете бяха неспокойни, а Тенака не можеше да им предложи успокояващи думи. Те се въртяха нервно около надирския воин и му мятаха подозрителни погледи; щяха да се бият редом с него, но само защото Райван ги беше помолила.

Тенака вдигна ръка, за да заслони очи, и видя, че Легионът е потеглил. Можеше да различи върховете на копията им и излъсканите нагръдници, които отразяваха слънчевата светлина.

Като се изключи Драконът, Легионът се състоеше от най-добрите бойци сред дренайците. Тенака изтегли меча си и докосна острието с палец. Взе малко точило и отново го наточи.

Галанд се приближи до него.

— Късмет, генерале! — каза той.

Тенака се ухили и огледа малкия си отряд. Лицата им бяха неподвижни и излъчваха решителност; нямаше да отстъпят. Неизброими векове хора като тези бяха правили Дренайската империя непоклатима, отблъсквайки най-великите армии на света: ордите на Улрик, Безсмъртните на Горбен и свирепите нашественици от Вагрия във Войните на Хаоса.

Сега отново бяха изправени пред невъзможно силен противник.

Гръмотевичният тътен на копита по сухата равнина достигна планината и проехтя като барабаните на смъртта. Вляво от щитоносците синът на Райван, Лукас, постави стрела в лъка си. После преглътна и избърса чело с ръкав; потеше се обилно — странно как можеше по лицето му да има толкова много влага, а устата му да остава суха. Той хвърли поглед към надирския генерал и видя, че той

стои спокойно с меч в ръка, а виолетовите му очи са впити в атакуващите конници. По неговото чело нямаше пот.

„Копеле — помисли си Лукас. — Нечовешко копеле!“

Конниците бяха достигнали склона пред Усмивката и настъплението им се позабави.

Една стрела се понесе към тях, но не ѝ достигнаха тридесет крачки, за да поразии когото и да е.

— Чакайте заповедта — изрева Галанд и погледът му отскочи към неподвижния Тенака.

Ездачите продължиха нагоре със спуснати копия.

— Сега? — попита Галанд, когато първата редица конници подмина първата стрела, но Тенака поклати глава.

— Лица напред! — извика Галанд, когато нервните стрелци се извърнаха да видят издаването на заповедта.

Легионът яздеше във формация от петдесетима конници, разпределени в двадесет и пет редици. Тенака изчисли пролуката между всяка редица на около шест дължини. Дисциплинирана атака.

— Сега! — каза той.

— Пратете ги в ада! — извика Галанд и сто стрели проблеснаха под слънцето. Първата редица конници изчезна, когато жребците им бяха поразени. Мъжете полетяха към камъните, докато панически цвилещите коне се надигаха на задни крака и падаха. Втората редица се забави, но разстоянието между нея и първата позволи на ездачите да се подготвят и да прескочат падналите. Скокът им обаче ги отведе напред втори залп стрели, които убиха или осакатиха конете им. Докато ездачите падаха в краката на животните си, още стрели донесоха смърт сред тях, забивайки се в оголена плът. И въпреки това атаката продължи и конниците вече достигаха стрелците.

Останал само с една стрела, Лукас се изправи на крака. Един копиеносец проби редицата и младият мъж стреля, без да се прицели. Стрелата отскочи от черепа на коня и животното се изправи на задни крака от болка, ала ездачът се вкопчи във врата му и не падна. Лукас пусна лъка, извади ловджийския си нож и се затича напред. Скочи на гърба на коня и замахна към гърдите на противника си. Войникът обаче се хвърли надясно и тежестта на двамата събори животното. Лукас се приземи върху ездача и под него острието се заби до дръжката. Мъжът изстена и умря. Младежът се опита да извади ножа

си, но той бе потънал твърде надълбоко. Затова извади меча си и се спусна към втори копиеносец.

Тенака се приведе под оръжието на един ездач и го събори от седлото. Мечът му изсвистя и мъжът се задави в собствената си кръв.

Тенака скочи на седлото. Стрелците бяха отстъпили от входа на прохода и продължаваха да обстрелват Легиона. Мъже и коне затлачваха пътя към долината. Хаосът господстваше над бойното поле. Неколцина ездачи бяха успели да си пробият път и скодските воители, въоръжени с мечове и брадви, ги събаряха на земята.

— Галанд! — извика Тенака.

Чернобрадият мъж се биеше редом с брат си. Уби противника си и се обърна, щом чу името си. Тенака посочи напред към струпалите се конници и Галанд махна с меч в знак, че е разбрал.

— Към мен, Скода! — изрева той. — Към мен!

Заедно с брат си и около двадесет други воители Галанд атакува противника. Ездачите захвърлиха копията си и се опитаха да извадят мечове, когато клинът ги удари. Тенака пришпори коня си и се присъедини към битката.

Няколко кървави минути мелето не затихна, а после откъм равнината проехтя рог и Легионът обърна конете в отстъпление.

Галанд, чието чело кървеше от една плитка дракотина, притича до Тенака.

— Ще обърнат незабавно за повторна атака — каза той. — Няма да успеем да ги удържим.

Тенака прибра меча си. Бяха изгубили почти половината отряд.

Лукас също дотича.

— Нека приберем ранените — помоли той.

— Няма време! — отвърна Тенака. — Заемете позиция — но бъдете готови да хукнете, щом дам заповед.

Той пришпори коня напред към хребета. Легионът бе обърнал в подножието на склона и сформираше наново редиците си от петдесетима.

Стрелците от Скода събираха стрелите от падналите тела с отчаяна бързина. Тенака вдигна ръка да ги привика и те се подчиниха без колебание.

Рогът проехтя отново и ездачите с черни наметала се спуснаха напред. Този път нямаха копия, а в ръцете им блестяха мечове. Тътенът

на копитата пак изпълни планината.

Когато се намираха на тридесет крачки от хребета, Тенака вдигна ръка и извика:

— Сега!

Стотици стрели намериха целта си.

— Отстъпление! — изкрещя надирският генерал.

Воините от Скода се обърнаха и побягнаха, устремени към временното убежище на хълмовете.

Тенака прецени, че Легионът е изгубил почти триста мъже в битката и още повече коне. Обърна жребеца си и го подкара в галоп към хълмовете. Галанд и Парсал бяха напред и помагаша на ранения син на Райван. Лукас се бе опитал да извади стрела от тялото на противник, но войникът се беше оказал жив и го бе ударил с меча си в левия крак.

— Оставете го на мен! — извика Тенака, щом ги настигна с коня си.

Той се приведе и придърпа Лукас пред себе си. Легионът бе достигнал хребета и сега се спускаше в преследване на бягащите воители. Галанд и Парсал се затичаха на север.

Тенака изви коня си на северозапад и ездачите зад него пришпориха жребците си.

Право напред се намираше първият хълм, зад който Ананаис чакаше с останалата част от армията. Тенака пришпори коня си, но животното се измъчваше с двойната тежест на гърба си. На върха на хълма надирът се намираше на не повече от петнадесет дължини разстояние от преследвачите си, но от другата страна беше Ананаис с четиристотин мъже. Измореният жребец на Тенака продължи галоп си, а Златния се придвижи напред, махайки на приятеля си да завие наляво. Тенака придърпа юздите и насочи звяра между препятствията, които сам беше организиран през дългата нощ.

Зад него стотина ездачи от Легиона спряха конете си и зачакаха заповеди. Тенака помогна на Лукас да слезе от седлото и го последва.

— Как мина? — попита Ананаис.

Тенака вдигна три пръста.

— Щеше да е добре, ако бяха пет — каза Златния.

— Атаката им беше дисциплинирана, Ани. С добро разстояние между редиците.

— Трябва да им го признаеш — винаги са били много дисциплинирани. И все пак денят тепърва започва.

Райван си проправи път сред тълпата.

— Много ли изгубихме?

— Около четиридесет мъже при атаката. Но още ще бъдат хванати в горите — отвърна Тенака.

Декадо и Акуас също се появиха.

— Генерале — каза Акуас, — водачът на Легиона току-що получи информация за позицията ни и дава заповеди за фронтална атака.

— Благодаря. Точно на това се надявахме.

— Аз се надявам и да побърза — каза Акуас и почеса жълтата си брада. — Тамплиерите пронизаха защитите ни и скоро ще знаят за приготовленията ни. Тогава ще ги издадат и на водача.

— Ако това стане, сме мъртви — промърмори Ананаис.

— С цялата ви сила, не можете ли да заслоните водача им? — попита Тенака.

— Бихме могли — отвърна Акуас сковано, — но това ще е ужасяващ риск за онези, които се заемат със задачата.

— Случайно се оказва, че и ние самите сме поели един такъв малък риск — изръмжа Ананаис.

— Ще бъде сторено — каза Декадо. — Погрижи се, Акуас.

Свещеникът затвори очи.

— Хайде, момче, какво чакаш? — пришпори го Ананаис.

— Прави го в момента — отвърна тихо Декадо. — Остави го на мира.

Свирепият рев на роговете на Легиона прониза въздуха и само след секунди редица облечени в черно ездачи покриха хълма срещу тях.

— Върни се в центъра — каза Ананаис на Райван.

— Не се дръж с мен като с млекарка!

— Държа се с теб като с командир, жено! Ако паднеш в първата атака, битката приключва.

Райван кимна и се оттегли, а мъжете от Скода приготвиха лъковете си.

Последен рев възвести атаката и конниците се спуснаха по ниския хълм. Страхът пробяга по лицата на защитниците. Ананаис не

толкова го забеляза, колкото го усети.

— Спокойно, момчета — извика той с равен глас.

Тенака присви очи, за да види формацията: сто души един до друг, една дължина между редиците. Изруга тихо. Водещата редица достигна подножието на хълма и продължи нагоре към защитниците, забавяйки леко заради наклона. Това ги приближи още повече до следващата редица. Тенака се усмихна. На тридесет крачки от защитниците първата редица конници се натъкна на скритите ровове, покрити с тънки клони и пръст. Редицата се срина, сякаш ударена от невидим гигант. Втората линия, която бе твърде близо, ги последва в паническа маса от ритаци коне.

— Напред! — изрева Ананаис и триста скодски воители се спуснаха в атака, за да съсекат падналите легионери. Стотината, останали назад, пускаха залпове стрели над главите на другарите си към редиците копиеносци от другата страна — те се бяха оттеглили с конете си и сега представляваха неподвижни мишени. От хълма над тях генералът на Легиона, Кареспа, ругаеше и кълнеше. Накрая се завъртя на седлото и нареди на тръбача да даде сигнал за отстъпление. Крясъкът на рога се понесе над битката и Легионът отстъпи. Кареспа размахна ръка наляво и копиеносците завиха за атака по фланга. Ананаис оттегли своята войска до хребета на срещния хълм.

Легионът атакува отново... и след секунди конете им се натъкнаха на телта, опъната във високата трева. Кареспа отново даде заповед за отстъпление. Останал без алтернативи, той нареди на мъжете си да слязат от жребците и да атакуват пеша, със стрелци зад тях. Те тръгнаха бавно, като първата редица излъчваше несигурност и страх. Нямаха щитове и не искаха да приближат стрелците в скодската защита.

Точно преди да влязат в обсега на лъковете, войниците спряха, подготвяйки се за паническия устрем напред. В същия момент Лейк и неговите петдесетима мъже изникнаха от земята зад тях, захвърлиха одеялата, покрити с дълга трева, и се изкачиха от добре скритите окопи зад скалите. От позицията си на хълма Кареспа примигна невярващо при появяването на новия противник, който сякаш бе избуял от самата земя.

Лейк бързо опъна лъка си и другите го последваха. Целите им бяха вражеските стрелци. Излетяха петдесет стрели, после още

петдесет. Настана пълен хаос. Ананаис поведе своите четиристотин във внезапна атака и Легионът се огъна под бурята от свистящи остриета. Кареспа се завъртя на седлото, за да даде за пореден път заповед за отстъпление, и челюстта му увисна от изненада. Тръбачът му беше съборен от седлото от чернобрад воин, който сега стоеше до неговия жребец с кинжал в ръка. Наоколо имаше и други воители, всички усмихнати безрадостно.

Галанд вдигна рога към устните си и прати тъжния зов за капитулация. Сигналът проехтя три пъти, преди и последните воители от Легиона да свалят оръжия.

— Всичко свърши, генерале — каза Галанд. — Моля, бъдете така добър да слезете от коня.

— Проклет да съм, ако го сторя! — извика Кареспа.

— Ще бъдеш най-вече мъртъв, ако не го сториш — обеща брататият воин.

Кареспа слезе от седлото.

На бойното поле долу шестстотин воители от Легиона седяха на тревата, докато мъжете от Скода се движеха сред тях, за да им отнемат оръжията и нагръдниците.

Декадо прибра меча си и отиде до мястото, където Акуас бе коленичил до падналия Абадон. По тялото на абата нямаше и следа от нараняване.

— Какво стана? — попита Декадо.

— Неговият ум бе най-силният от всички. Талантът му бе много по-голям от всеки друг сред Тридесетте. Той поиска да поеме задачата да заслони Кареспа от тамплиерите.

— Абадон знаеше, че ще умре днес — отвърна Декадо.

— Той няма да умре днес — изръмжа Акуас. — Нима не казах, че има риск?

— Не е само той. Мнозина умряха днес.

— Не говоря за смърт, Декадо. Тялото му е мъртво, но тамплиерите са взели душата му.

* * *

Катерача седеше на високата стена около градината на върха на кулата и гледаше далечните планини, търсейки белези за приближаването на триумфиращия Легион. Беше почувствал облекчение, когато Тенака го помоли да остане в града, ала сега не бе сигурен. Определено не беше воин и нямаше да е от особена помощ в битката. Но поне щеше да знае резултата.

Тъмни облаци се скупчиха над градината и скриха слънцето; Катерача придърпа синьото си наметало около раменете и остави стената, за да се разходи сред цветята. Някъде преди шестдесет години един застаряващ сенатор бе построил градината на върха на кулата, принуждавайки слугите си да изкачат до горе повече от три тона почва. Сега там имаше всякакви видове дървета, храсти и цветя. В един ъгъл лаврово дърво и бъз растяха редом със зеленика и бряст, докато на други места цъфтящи черешови дървета се открояваха с розовите си и бели цветчета на фона на сивите стени. Из градината се виеше красива каменна пътечка. Катерача тръгна по нея, наслаждавайки се на аромата на цветята.

Реня се появи на кръглото стълбище и влезе в градината точно когато слънцето излезе иззад облациите. Видя Катерача, застанал сам, с тъмна коса, прибрана над челото му с кожена лента. Привлекателен мъж, помисли си тя... и самотен. Не носеше меч и сякаш изучаваше едно жълто цвете на ръба на малък алпинеум.

— Добро утро — каза момичето и Катерача вдигна поглед.

Реня бе облечена в светлозелена вълнена туника, а косата ѝ бе скрита от копринен шал с цвета на ръжда. Краката ѝ бяха голи и не носеше сандали.

— Добро утро, господарке. Добре ли спа?

— Не. А ти?

— Боя се, че не. Кога смяташ, че ще научим?

Реня сви рамене.

— Скоро, предполагам.

Той кимна и те продължиха разходката сред градината, привлечени накрая отново към стената, гледаща към Усмивката на демона.

— Защо не отиде с тях? — попита тя.

— Тенака ме помоли да остана.

— Защо?

— Той има задача за мен и не иска да умра, преди да се опитам да я изпълня!

— Значи е опасна?

— Какво те кара да мислиш така?

— Ти каза „да се опитам“. Сякаш се съмняваш в успеха си.

Той се засмя мрачно.

— Да се „съмнявам“? Аз не се съмнявам — аз *зная*. Но това няма значение. Никой не живее вечно. Както и да е, може да не се стигне дотам. Първо те трябва да надвият Легиона.

— Ще го направят — каза Реня и седна на една каменна пейка, присвивайки дългите си крака под себе си.

— Откъде си толкова сигурна?

— Тези мъже не могат да бъдат надвити. Тенака ще намери начин да спечели. А щом е поискал от теб да му помогнеш, значи е сигурен, че имаш шанс.

— Колко просто виждат жените света на мъжете — отбеляза Катерача.

— Никак даже. Просто мъжете са способни да накарат и най-простото нещо да звучи ужасно сложно.

— Смъртоносен контраудар, господарке. Аз съм сразен!

— Толкова ли си лесен за надвиване, Катерачо?

Той седна до нея.

— Лесен съм за надвиване, Реня, защото не ме е особено грижа за победата. Искам просто да живея! Бягам, за да оцелея. Когато бях млад, навсякъде около мен имаше убийци. Цялото ми семейство умря от ръцете им. Дело на Ческа — сега го знам, но тогава той се държеше като приятел на мен и дядо ми. Години наред стаите ми бяха пазени, докато спях, опитваха храната ми, проверяваха играчките ми за скрити игли с отрова. Не бих нарекъл това щастливо детство.

— Но сега вече си мъж — отбеляза момичето.

— Не особено впечатляващ. Плаша се лесно. Но имам поне една утеха. Ако бях малко по-корав, досега щях да съм мъртъв.

— Или победител.

— Да — призна той. — Може би победител. Но когато те убиха Орин — дядо ми, — аз избягах. Отказах се от графството и се скрих. Белдер дойде с мен — последният ми пазител. Оказах се огромно разочарование за него.

— Как оцеля?

Катерача се ухили.

— Станах крадец. Оттам и името ми. Катерех се в домовете на хората и крадах скъпоценностите им. Говори се, че Бронзовия граф е започнал кариерата си по този начин, така че явно просто следвам семейните традиции.

— Да си крадец изисква кураж. Можело е да те хванат и обесят.

— Не си ме виждала как бягам — бърз съм като вятъра.

Реня се усмихна и се изправи, за да погледне над стената на юг. После отново седна.

— Какво иска от теб Тенака?

— Нищо особено. Просто очаква отново да стана граф и да превзема Дрос Делнох, покорявайки десет хиляди войници и отваряйки портите, за да пусна през тях надирска армия. Това е всичко!

— Сериозно — какво *наистина* иска да направиш?

Катерача се приведе напред.

— Току-що ти казах.

— Не ти вярвам. Та това е лудост!

— И при все това...

— Невъзможно е.

— Наистина, Реня, напълно си права. В този план обаче има известна ирония. Помисли само: наследникът на Бронзовия граф, удържал крепостта срещу Улрик, сега получава задачата да завземе крепостта и да позволи на наследника на Улрик да премине със собствената си армия.

— Но откъде ще вземе тази армия? Надирите го мразят не по-малко от дренайците.

— Е, да, но той е Тенака Хан — отвърна саркастично Катерача.

— И как ще превземеш крепостта? — попита Реня.

— Нямам представа. Вероятно ще застана пред портите, ще обявя кой съм и ще поискам да се предадат.

— Добър план — прост и директен — отвърна тя със сериозно изражение.

— Всички добри планове са такива — отвърна той. — Каж ми ти как се замеси в тази история.

— Просто съм се родила с късмет — отвърна Реня и отново се надигна. — Мътните ги взели! Защо не идват?

— Както каза, скоро ще разберем. Искаш ли да закусим заедно?

— По-скоро не. Валтая е в кухнята — тя ще ти сготви нещо.

Катерача усети, че момичето иска да остане само, затова слезе по стълбите, следвайки вкусния аромат на пържен бекон.

Срещна Валтая, която тъкмо се качваше към градината, и влезе в кухнята, където Белдер си проправяше път през купчина бекон, яйца и боб.

— Човек на твоята възраст би трябвало вече да е изгубил апетита си — отбеляза Катерача и се отпусна в стола срещу стария воин.

Белдер се намръщи.

— Трябваше да сме с тях — каза той.

— Тенака ме помоли да остана — отвърна Катерача.

— Не мога да си представя защо — сопна се Белдер, от гласа му буквално капеше сарказъм. — Помисли си само каква помощ можехме да му окажем.

Това преля чашата.

— Може да не съм го казвал досега — каза Катерача, — но започва да ми писва от теб, Белдер. Или си дръж устата затворена, или ми се пръждосвай от пътя!

— Вторият вариант ми изглежда ужасно примамлив — отговори старият воин с блеснали от гняв очи.

— Ами заповядай тогава! И забрави лицемерните лекции. От години ме тормозиш за безпътните ми навици, страховете и провалите ми. Но ти не остана с мен от преданост — а защото и ти си беглец. Аз просто те улесних в бягството. Тенака ме помоли да остана, но теб не те е молил — можеше да се включиш в битката.

Катерача се надигна от стола и излезе от стаята. Възрастният войник се приведе, облегнат на лакти, и избута чинията настрана.

— Останах точно от преданост — прошепна той.

* * *

След битката Тенака се оттегли сам сред планините, с натежало сърце и изпълнен с ужасна меланхолия.

Райван го видя да се отдалечава и понечи да тръгне след него, но Ананаис я спря.

— Той си е такъв — каза гигантът. — Остави го на мира.

Райван сви рамене и се върна към грижите за ранените. Скодците сглобиха самоделни носилки от копията и наметалата на Легиона. Тридесетте, свалили броните си, бродеха сред ранените и използваха невероятните си умения, за да премахват болката, докато лечителите шиеха рани.

На бойното поле мъртвите бяха подредени едни до други — войници от Легиона редом с мъжете от Скода. Шестстотин и единадесет копиеносци бяха умрели този ден. До тях лежаха двеста четиридесет и шестима планинци.

Райван бродеше сред редиците мъртви, загледана в труповете, и имената на воините изплуваха в ума ѝ, докато се молеше за всеки поотделно. Мнозина имаха ферми и реколти, жени и деца, сестри, майки. Райван ги познаваше до един. Извика Лейк при себе си и му каза да ѝ донесе въглен и хартия, за да направи списък на мъртвите.

Ананаис отми кръвта от дрехите и кожата си и извика генерала на Легиона при себе си. Мъжът беше мрачен и не демонстрираше желание за разговор.

— Ще ми се наложи да те убия, Кареспа — каза гигантът извинително.

— Разбирам.

— Добре! Ще хапнеш ли с мен?

— Не, благодаря. Внезапно изгубих апетит.

Ананаис кимна разбиращо.

— Имаш ли предпочитания?

Мъжът сви рамене.

— Какво значение има?

— Тогава пронизване с меч. Освен ако не предпочиташ да го сториш сам?

— Върви по дяволите!

— Добре. Имаш време до зазоряване.

— Не ми трябва време до зазоряване. Направи го сега, докато съм в настроение.

— Както желаш.

Ананаис кимна и в гърба на Кареспа избухна болка като огньовете на ада. Той се опита да побегне, ала мракът обгърна ума му.

Галанд издърпа меча си и го избърса в наметалото на генерала. После го прескочи и седна до Ананаис.

— Жалко, че стана така — каза чернобрадият воин.

— Не можем да го оставим жив с информацията, която имаше.

— Предполагам. В името на боговете, генерале! Победихме! Невероятно, нали?

— Не и с Тенака начело.

— О, стига. Всичко можеше да се случи. Нямахме нужда да ни атакуват фронтално — можеха да пратят стрелците си да ни отблъснат.

— Можеха, но не го направиха. Бяха като по учебник. Според Наръчника на конницата очевидното решение на конници срещу необучени пешаци е фронтална атака. Легионът е съставен от дисциплинирани воители и съответно разчита на Наръчника. Искаш ли да ти цитирам главата и точния пасаж?

— Не е нужно — измърмори Галанд. — Предполагам, че ти си го писал.

— Не. Тенака Хан въведе последните промени преди осемнадесет години.

— Но нека предположим, че...

— Какъв е смисълът, Галанд? Той беше прав.

— Но не можеше да знае къде ще се намират Кареспа и тръбачът му. И въпреки това каза на двама ни с Парсал да тръгнем към онзи хълм.

— А откъде другаде Кареспа можеше да гледа битката?

— Можеше да участва в самото сражение.

— И да остави тръбача да взема сам решенията?

— Караш всичко да изглежда толкова лесно, но битките не са такива. Стратегията е едно, сърцето и умениято — съвсем друго.

— Не отричам. Легионът не се би на предела на уменията си. Сред тях има мнозина добри мъже и не мисля, че мисията им се е нравела. Но това е в миналото. Засега ще предложи на войниците да се присъединят към нас.

— А ако откажат?

— Ще ги пратя извън долината... където ти ще ги чакаш със стотина стрелци. Никой няма да напусне жив.

— Ти си безскрупулен, генерале!

— Аз съм жив, Галанд. И планирам да продължа в същия дух.

Галанд се надигна.

— Надявам се да продължиш, генерале. И се надявам Тенака Хан да измисли ново чудо, когато дойдат съчетаните.

— Това предстои — каза Ананаис. — Нека се наслаждаваме на днешния ден.

12.

Тенака намери усамотеното местенце, от което се нуждаеше, край един прикрит водопад високо в планината, където въздухът бе чист и прохладен, а снегът се топеше на купчини по склоновете. Бавно и внимателно той разпали огън в кръг от камъни и седна, загледан в пламъците. Не изпитваше възторг от победата. Емоциите му бяха отмити от кръвта на убитите. След известно време отиде до потока, спомняйки си думите на Аста Хан, древния шаман на племето на Вълчата глава:

— Всичко на този свят е сътворено за човека, ала всичко има две цели. Водите текат, за да можем да пием от тях, но те са и символ на безсмислието на човека. Те отразяват живота ни в бързо препускаща красота, родена в чистотата на планините. Те тичат и бърборят като бебета, нарастват и са целеустремени, когато станат силни млади реки. После се разширяват и забавят, докато накрая не достигнат бавно и с лутане морето като старци. И също като душите на хората в Отвъдното, водата се смесва в едно неделимо цяло, докато слънцето не я издигне отново като капки, които да се спуснат върху планините.

Тенака потопа длан в бързия поток. Чувстваше се не на място, изолиран от времето. Една птичка кацна на близкия камък в търсене на храна; беше мъничка и кафява. Внезапно се стрелна във водата и Тенака подскочи. Приведе се над потока и я видя как плува под повърхността: призрачна гледка. Птичката изплува, скочи на друг камък и отръска пера; после се върна в потока. По някакъв странен начин тази гледка успокои Тенака. Той наблюдава малкия ловец известно време, после се излегна в тревата, загледан в далечните облаци сред синьото небе.

Един орел се носеше високо по невидимите течения с разперени криле, привидно неподвижен, докато се издигаше върху струята топъл въздух.

В периферното му зрение се появи бяла яребица. Перата ѝ бяха на петна и отчасти бели — идеален камуфлаж, защото снегът още не

бе изчезнал напълно от склоновете. Тенака се замисли за птицата. През зимата беше чисто бяла над снега, напролет потъмняваше отчасти, а през лятото петната ставаха каменносиви и кафяви, позволявайки ѝ да се слива със скалите. Перата на яребицата бяха единствената ѝ защита.

Птицата се издигна във въздуха и орелът зави рязко, спускайки се като камък. Ала без да усети, пресече пътя на слънцето и сянката му се плъзна върху яребицата, която се изви точно преди ноктите му да се заключат около нея. Малката петниста птица избяга обратно към храстите.

Орелът се разположи на един клон близо до Тенака, наежен и с накърнено достойнство. Надирският воин се излегна назад и затвори очи.

Битката беше много рискована и тази стратегия нямаше да сработи отново. Бяха получили временна почивка, нищо повече. Ческа бе пратил Легиона си да помете неколцина бунтовници. Ако знаеха, че Тенака Хан е там, щяха да използват различна тактика. А сега вече знаеха... Сега всички умения на Ческа щяха да се насочат насам.

Колцина щеше да прати следващия път императорът?

Останалата част от Легиона наброяваше четири хиляди мъже. Обикновените войници, които бяха около десет хиляди. Дренайските копиеносци — две хиляди при последното преброяване. Но най-ужасяващи от всички бяха съчетаните.

Колко ли бе успял да създаде вече? Пет хиляди? Десет?

И как се съотнасяха спрямо обикновените хора? Един съчетан за петима? Дори така те се равняваха на двадесет и пет хиляди войници.

Ческа нямаше да повтори грешката да подцени Скодското въстание.

Умората покри Тенака като покров. Първият му план беше толкова прост: да убие Ческа и да умре. Сега сложността на начинанието се вихреше в ума му като мъгла.

Толкова много мъртви и толкова много, които щяха да ги последват.

Той се върна при огъня си и добави подпалки; после легна до него и се уви в наметалото си. Помисли си за Илае и венстрийския си дом. Колко добри години...

После лицето на Реня се появи в мислите му и той се усмихна. През целия си живот бе имал късмет. Беше тъжен, самотен, но винаги

късметлия. Да има майка, толкова предана като Шилат, си беше късмет. Да намери мъж като Ананаис, който да застане до него. Да бъде с Дракона. Да обича Илае. Да се натъкне на Реня.

Толкова много късмет, това бе дар, който изцяло компенсираше самотата и болката на отхвърлянето. Тенака потрепери, добави още съчки в огъня и се загледа в небето, очаквайки гаденето, което знаеше, че ще последва. Главоболието обаче дойде първо, с ярки светлини, които пробуждаха очите му. Задиша дълбоко, успокоявайки се за предстоящия удар. Болката се засили и задраци по мозъка му с огнени пръсти.

В продължение на четири часа тя не спря да го разкъсва, докато накрая надирът едва не заплака. После болката се оттегли и той заспа...

Намираше се в тъмен коридор, наклонен надолу и студен. В краката му лежах скелетите на няколко плъха. Той ги прескочи и скелетите се размърдаха, костите изтракаха в тишината. Побягнаха в мрака. Тенака поклати глава, опитвайки се да си спомни къде се намира. Пред него лежеше полуразложен мъртвец, увиснал на вериги.

— Помогни ми! — каза мъжът.

— Ти си мъртъв. Не мога да ти помогна.

— Защо няма да ми помогнеш?

— Защото си мъртъв.

— Всички сме мъртви. И никой не иска да ни помогне.

Тенака продължи да върви надолу, в търсене на врата.

Коридорът се разшири и се превърна в зала с тъмни стълбове, издигащи се в тъмнината. Обвити в сенки фигури пристъпиха напред с черни мечове в ръцете.

— Сега си наш, Факлоносецо — каза нечий глас.

Те не носеха броня, а лицето на водача им беше познато. Тенака се помъчи да си спомни името му, но не можа.

— Падаксес — каза мъжът. — Дори тук мога да разчета страхливия ти ум. Падаксес, който умря под меча на Декадо. Ала мъртъв ли съм? Не съм! Но ти, Факлоносецо, ти ще умреш, защото сега се намиращ в земята на Духа. Къде са *твоите* тамплиери? Къде са жалките ти Тридесетима?

— Това е съм — каза Тенака. — Не можеш да ме докоснеш.

— Така ли мислиш? — От острието на меча на Падаксес полетя пламък и опърли раменете на надира. Той отскочи назад и страхът се надигна в него. Смехът на тамплиера прозвуча пискливо. — *Все още ли мислиш така?*

Тенака се изправи и извади меча си от ножницата.

— Ела, тогава — каза той. — Нека видим как ще умреш за втори път.

Тъмните тамплиери пристъпиха напред, оформяйки полукръг около него. Внезапно той усети, че не е сам. За един миг, също като в предишния му сън, помисли, че Тридесетте са дошли за него, но после хвърли поглед наляво и видя могъщ широкоплещест надирски воин, облечен с туника от козя кожа. Появиха се и други.

Тамплиерите се поколебаха и надирът до Тенака вдигна меча си.

— Прогонете тези сенки — каза той на воините си.

Без да продумат, сто равнинци с празни очи се спуснаха напред и тамплиерите побягнаха пред тях.

Надирът се обърна към Тенака. Лицето му бе широко и плоско, а очите — виолетови и пронизващи. От него се излъчваше сила и могъщество, които Тенака не бе виждал у никой жив човек. И той го разпозна на мига. Падна на колене и се приведе в дълбок поклон.

— Значи ме познаваш, кръв от кръвта ми?

— Да, господарю хан — каза Тенака. — Улрик, Главатар на Ордите!

— Виждал съм те, момче. Гледах те как растеш, защото старият ми шаман Носта Кан все още е с мен. Не си ме разочаровал... Но пък никой няма толкова добра кръв като твоята.

— Не всички смятат така — отвърна Тенака.

— Светът е пълен с глупци — отсече Улрик. — Аз се борих срещу Бронзовия граф. Той беше могъщ човек. Необикновен. Мъж със съмнения, но успя да ги превъзмогне. Изправи се на стените на Дрос Делнох и ми се опълчи с жалката си армия. И аз го обикнах. Той беше боец и мечтател. Необикновен. Толкова необикновен!

— Значи си го срещал?

— С него имаше друг воин — старец на име Дръс. Смъртоносеца, така го наричахме. Когато той падна, наредих тялото му да бъде отнесено в лагера ми и там му издигнахме погребална могила. Само си го представи. За един враг! Бяхме на прага на победата.

И в тази нощ Бронзовия граф — най-големият ми враг — пристъпи в лагера ми с генералите си и се присъедини към погребението.

— Лудост! — възкликна Тенака. — Можел си да го плениш и да превземеш крепостта.

— Ти щеше ли да го сториш, Тенака?

Той обмисли въпроса.

— Не — каза накрая.

— Нито пък аз. Така че не се бой за родословието си. Нека по-недостойните се подиграват.

— Не съм ли мъртъв? — попита Тенака.

— Не.

— Как тогава се озовах тук?

— Ти спиш. Онези тамплиерски гниди привлякоха духа ти тук, ала аз ще ти помогна да се върнеш.

— Що за ад е този и как си се озовал тук, господарю?

— Сърцето ми ме предаде по време на войната срещу Вентрия. И после се озовах тук. Това е Отвъдното, разположено между световите на Източника и Духа. Изглежда никой от тях не ме желае, така че съществувам тук с последователите си. Никога не съм боготворял нищо, освен меча и ума си — и сега си понасям наказанието. Но ще го понеса гордо, защото нима не съм мъж?

— Ти си легенда.

— Не е трудно да станеш легенда, Тенака. Проблемът е да живееш като такава.

— Можеш ли да виждаш бъдещето?

— Отчасти.

— Ще успея ли... ще успеят ли приятелите ми?

— Не ме питай. Не мога да променя съдбата ти, колкото и да ми се иска понякога. Това е твоят път, Тенака, и трябва да го извървиш като мъж. Роден си, за да го извървиш.

— Разбирам, господарю. Не биваше да питам.

— Питането не е навредило никому — каза Улрик с усмивка. — А сега затвори очи — трябва да се върнеш в света на кръвта.

* * *

Тенака се събуди. Беше нощ, ала огънят му още гореше ярък и топъл, а някой го бе завил с одеяло. Той изстана и се претърколи на една страна, надигайки се на лакът. Ананаис седеше от другата страна на пламъците и светлината се отразяваше в маската му.

— Как се чувстваш? — попита гигантът.

— Добре. Имах нужда от почивка.

— Отмина ли болката?

— Да. Донесе ли храна?

— Разбира се. За известно време се притесних. Стана призрачно бял и пулсът ти беше смъртно бавен.

— Сега съм добре.

Тенака седна и Ананаис му подхвърли платнена торба със сушено месо и плодове. Ядоха в тишина. Водопадът проблясваше като диаманти върху самур под лунната светлина. Накрая гигантът заговори:

— Четиристотин от Легиона се присъединиха към нас. Декадо казва, че ще се бият редом с бунтовниците — твърди, че свещениците му са прочели умовете им. Отхвърлиха само трима. Останалите двеста избраха да се върнат при Ческа.

Тенака потърка очи.

— И?

— И какво?

— И какво стана с онези, които избраха да се върнат?

— Изпроводих ги от долината.

— Ани, друже, вече се върнах. Добре съм. Кажи ми.

— Наредих да ги избият в Усмивката на демона. Беше необходимо, защото можеха да разкрият броя ни.

— Той вече беше известен, Ани — тамплиерите ни следят.

— Добре де. И все пак — това са двеста бойци по-малко, които ще пратят срещу нас в бъдеще.

Тишината отново се възцари и Ананаис внимателно повдигна маската си, опипвайки възпаления белег.

— Свали това нещо — каза Тенака. — Нека кожата ти подиша.

Ананаис се поколеба, после въздъхна и махна коженото покривало. Под червената огнена светлина приличаше на демон — нечовешки и ужасяващ. Сините му очи бяха впити в Тенака, сякаш се опитваше да открие намек за отвращение.

— Дай ми мнението си за битката — каза надирът.

— Мина според плана. Бях доволен от мъжете на Райван, а синът й Лейк е много полезен. Черният човек се би добре. Той е страхотен воин. Ако имах година, можех да възродя Дракона с тези скодци.

— Нямаме година.

— Зная — отвърна Ананаис. — Два месеца най-много.

— Не можем да ги надвием по този начин, Ани.

— Имаш ли план?

— Да. Но няма да ти хареса.

— Ако означава победа, ще го харесам — обеща Ананаис. — Какъв е?

— Мисля да доведе надирите.

— Прав си — *не ми харесва*. Всъщност вони на гнило месо. Ческа е лош, но надирите са още по-лоши. В името на боговете, човече, Ческа поне е дренаец. Да не си се побъркал?

— Само това ни остана, приятелю. Имаме почти хиляда мъже. Не можем да удържим Скода дори срещу една-единствена атака.

— Слушай ме, Тани! Знаеш, че никога не съм те презирал заради кръвта ти. Не и лично. Обичам те повече от брат. Но мразя надирите повече от всичко друго на света. И не съм единствен. Никой тук няма да се бие редом с тях. А и представи си, че доведеш тази армия? Какво, по дяволите, ще стане, когато спечелим? Нима те просто ще си идат у дома? Та те ще са победили дренайската войска; земята ще е тяхна и ще имаме още една кървава гражданска война.

— Аз не мисля така.

— И как ще ги доведеш? През планините няма тайни пътища, дори и през Сатулските проходи. Никоя армия не може да дойде от север, освен през Делнох. Дори Улрик не можа да премине през тези порти.

— Помолих Катерача да превземе Дрос Делнох.

— О, Тани, ти наистина си се побъркал! Той е конте и страхливец, не се е присъединил към нас дори в една битка. Когато спасихме селянката, той просто си зарови главата в ръцете и остана да лежи в тревата. Когато открихме Езичника, остана с жените. Когато планирахме вчерашната битка, трепереше като трева на вятъра и ти му каза да остане в града. *Той* ли ще превземе Делнох?

Тенака добави съчки към огъня и отметна одеялото от раменете си.

— Зная всичко това, Ани. Но въпреки това е възможно. Катерача е като своя прародител, Бронзовия граф. Съмнява се в себе си и изпитва огромен страх. Но отвъд този страх, ако успее да го види, го очаква силен мъж, изпълнен със смелост и благородство. Освен това е умен и мисли бързо.

— Значи надеждите ни зависят от него? — попита Ананаис.

— Не. Зависят от моята преценка за него.

— Не си играй с думите. Едно и също е.

— Нуждая се от теб, Ананаис.

Гигантът кимна.

— Защо не? Все пак говорим само за смърт. Ще остана с теб, Тани. Какъв е смисълът на живота, ако човек не може да разчита на приятелите си, когато се побърка?

— Благодаря ти. Сериозен съм.

— Зная. А аз съм изморен. Ще поспя.

Ананаис се излегна, отпусвайки глава върху наметалото си. Нощният вятър галеше приятно белязаното му лице. Изпитваше по-силна умора откогато и да било. Това бе изтощение, родено от разочарованието. Планът на Тенака беше кошмар, ала нямаха алтернатива. Ческа държеше земята в ноктите на съчетаните си и може би, само може би, едно надирско завоевание щеше да прочисти нацията. Но Ананаис се съмняваше.

От утре щеше да започне да тренира войните си, както никога преди не са били тренирани. Щяха да тичат, докато не паднат, да се бият, докато ръцете не ги заболят. Щеше да ги товари жестоко, за да подготви армия, която не просто да удържи легионите на Ческа, но дори да оцелее, за да пребори и нов враг.

Надирите на Тенака Хан.

* * *

В средата на долината телата на падналите бяха хвърлени в набързо изкопан ров и покрити с пръст и камъни. Райван каза молитва,

а оцелелите коленичиха пред масовия гроб, шепнейки собствените си сбогувания с приятели, братя, бащи и роднини.

След церемонията Тридесетте се оттеглиха в хълмовете, оставяйки Декадо, Райван и синовете ѝ. Мина известно време, преди командирът да забележи липсата им.

Декадо напусна огъня и отиде да ги търси, ала долината бе обширна и той скоро осъзна колко непосилна е задачата му. Луната се издигаше високо в небето, когато най-накрая стигна до заключението, че са го изоставили умишлено: не искаха да бъдат намерени.

Седна на един бял мраморен камък и отпусна ума си, понасяйки се в шепнещото пространство на подсъзнанието.

Тишина.

Гневът го глождеше и губеше концентрация, ала се успокои и затърси отново убежището.

Тогава чу кряска. В началото прозвуча като тих приглушен вик, но бързо нарасна до разкъсваща душата агония. Декадо го слуша известно време в опит да открие източника му. После го откри. Беше Абадон.

И той разбра къде са отпътували Тридесетте: да спасят Абата на Мечовете, за да може да умре в мир. Знаеше също, че това е най-ужасната глупост. Беше обещал на Абадон, че ще се грижи за подопечните му свещеници, и сега, само ден след смъртта му, те бяха потеглили на обречено пътешествие в земите на прокълнатите.

Декадо изпита ужасна тъга, защото не можеше да ги последва. Започна да се моли, но не получи отговор. Нито бе очаквал такъв.

— Що за бог си ти? — попита в отчаянието си. — Какво очакваш от последователите си? Не им даваш нищо, а искаш всичко. С духовете на мрака поне има някаква взаимност. Абадон умря за теб, а страданието му продължава. Сега и учениците му ще страдат. Защо не ми отговаряш?

Тишина.

— Ти не съществуваш! Няма сила, посветена на чистотата. Всичко, което имаме, е волята да творим добро. Отхвърлям те! Не искам да имам нищо общо с теб!

Тогава Декадо се отпусна и започна да рови по-надълбоко в ума си, търсейки тайнствата, които Абадон му бе обещал през годините обучение. Беше се опитвал и преди, но никога тласкан от подобно

отчаяние. Стигаше все по-дълбоко, падайки в спирала през рева на собствените си спомени — виждайки отново и отново битки и войни, страхове и провали.

Навътре през горчивата тъга на детството му, назад към първите му движения в майчината утроба, и отвъд, към разделянето: семе и яйце, тласкане, очакване.

Тъмнина.

Движение. Скършване на верига, а после понасяне и свобода.

Светлина.

Декадо се понесе свободен, притеглен от чистата сребърна светлина на пълната луна. Той спря издигането си с усилие на волята и се загледа надолу към красотата на Усмивката на демона, ала под него се носеше тъмен облак, който скриваше гледката. Декадо погледна тялото си, бяло и голо под лунната светлина, и душата му се изпълни с радост.

Писькът го смрази. Спомни си мисията си и очите му запламтяха със студен огън. Ала не можеше да пътува гол и невъоръжен. Затваряйки призрачните си очи, той си представи броня, черните и сребърни краски на Дракона.

И тя се появи. Но на кръста му не висеше меч, а в ръката му нямаше щит.

Опита отново. Нищо.

Чутите отдавна думи на Абадон се понесоха към него през разстоянието на годините:

— При пътуването на духа воинът на Източника носи меча на вярата си, а щитът му е силата на убежденията му.

Декадо нямаше нито едното от двете.

— Проклет да си! — извика той на космическата нощ. — Продължаваш да ме саботираш, дори когато върша твоето дело. — Той затвори отново очи. — Ако ми е нужна вяра, значи имам вяра. В себе си. В Декадо, Ледения убиец. Не ми е нужен меч, защото ръцете ми са смърт.

И той се понесе като стрела от лунна светлина, привлечен от кръска. Напусна света на хората с небивала скорост и се понесе над тъмни планини и здрачни равнини; две сини планети се носеха над земята, а звездите бяха мъгляви и студени.

Под него, на един нисък хълм, се издигаше черен замък. Декадо спря полета си и закръжи над каменните укрепления. Тъмна сянка скочи към него и той се изви настрана, когато острието на меч проблесна към главата му. Ръката му се стрелна напред, сграбчи китката на нападателя и го завъртя около себе си. Лявата му длан се спусна рязко надолу; вратът на мъжа се прекърши и той изчезна. Декадо се завъртя, защото втори воин се понесе стремително към него. Мъжът носеше тъмните одежди на тамплиерите. Декадо отскочи назад, когато мечът проряза блестяща дъга към корема му. Удар в обратната посока изсъска до врата му и той се приведе, гмурна се под острието и заби глава под брадичката на нападателя си. Тамплиерът се олюля.

Дланта на Декадо полетя напред и пръстите му потънаха в гърлото на врага. За втори път противникът се стопи в нищото.

Пред себе си видя полуотворена врата, водеща към спускащо се надълбоко кръгло стълбище. Той се затича напред, ала спря, защото сетивата му го караха да бъде предпазлив. Накрая се хвърли с краката напред и вратата се отвори рязко. Мъжът, скрит зад нея, изстена и се свлече на прага. Декадо се претърколи на крака и заби пета в гърдите на тамплиера. Ударът строши гърдния му кош.

Декадо се спусна по стълбището, взимайки по три стъпала наведнъж, и накрая стигна до обширна кръгла зала. В центъра ѝ Тридесетте стояха в стегнат кръг, заобиколени от тамплиери с тъмни плащове. Мечове се сблъскваха беззвучно и от битката не се чуваше дори шепот. Превъзхождани числено с повече от двама срещу един, Тридесетте се биеха за живота си.

И губеха.

Имаха само един избор. Да избягат. В този миг Декадо осъзна за първи път, че вече не може да се носи във въздуха — в мига, в който бе докоснал мрачното укрепление, силите му го напуснаха. Но защо? Отговорът дойде мигновено, скрит в думите, които бе казал на Абадон предната нощ: „Злото живее в яма. Ако искаш да се бориш с него... трябва да слезеш долу, в помията при него.“

Те се намираха в ямата и силите на светлината тук бяха помалки, както тези на мрака се проваляха срещу силните сърца.

— При мен! — извика Декадо. — Тридесет, при мен!

Битката секна за миг, когато тамплиерите се обърнаха към него. После шестима от тях го атакуваха. Акуас си проправи път с бой през пролуката и поведе войните свещеници към стълбите.

Тридесетте си проправиха път, а сребърните им остриета блестяха като факли в мрака. По студените камъни нямаше тела — всеки, пронизан от меч в тази безкръвна битка, просто изчезваше, сякаш никога не е съществувал. Само деветнадесет свещеници бяха оцелели.

Декадо гледаше как смъртта се приближава към него. Уменията му бяха големи, ала никой жив човек не можеше да се сблъска с шестима невъоръжен и да оцелее. И все пак той щеше да опита. Изпълни го невероятен покой и той им се усмихна.

Два меча от ярка светлина се появиха в ръцете му и той атакува с изпепеляваща скорост. Удар наляво, париране и контраудар, замах надясно, мушване наляво. Трима изчезнаха като дим, разнесен от вятъра. Оцелелите трима отстъпиха — и се натъкнаха на призрачните остриета на Тридесетте.

— Следвайте ме! — извика Декадо.

Обърна се и се затича по стълбите пред останалите. Бързо стигна до терасата и скочи на стената. Загледа се в острите скали, толкова далече под него. Тридесетте излязоха на открито.

— Летете! — нареди Декадо.

— Ще паднем! — извика Балан.

— Ще паднеш само ако ти наредя, кучи сине! А сега движение!

Балан се хвърли от стената, следван от останалите. Декадо скочи последен.

В началото наистина падаха, но щом се отдръпнаха от притеглянето на замъка, се понесоха в нощта, запратени обратно към реалността на Скода.

Декадо се върна в тялото си и отвори очи. Бавно тръгна към източните гори, привлечен от пулсиращото отчаяние, което излъчваха младите свещеници.

Откри ги на малка поляна между два ниски хълма. Бяха положили единадесетте тела на убитите и сега се молеха със сведени глави.

— Изправете се! — нареди Декадо. — Веднага! — Те се подчиниха мълчаливо. — Мътните ме взели, колко сте жалки само!

При всичките си таланти сте просто хлапета. Кажете ми, как мина спасителната мисия? Освободихме ли Абадон? Ще празнуваме ли сега? Погледнете ме в очите, проклети да сте!

Два меча от ярка светлина се появиха в ръцете му и той атакува с изпепеляваща скорост. Удар наляво, париране и контраудар, замах надясно, мушване наляво. Трима изчезнаха като дим, разнесен от вятъра. Оцелелите трима отстъпиха — и се натъкнаха на призрачните остриета на Тридесетте.

— Следвайте ме! — извика Декадо.

Обърна се и се затича по стълбите пред останалите. Бързо стигна до терасата и скочи на стената. Загледа се в остриите скали, толкова далече под него. Тридесетте излязоха на открито.

— Летете! — нареди Декадо.

— Ще паднем! — извика Балан.

— Ще паднеш само ако ти наредя, кучи сине! А сега движение!

Балан се хвърли от стената, следван от останалите. Декадо скочи последен.

В началото наистина падаха, но щом се отдръпнаха от притеглянето на замъка, се понесоха в нощта, запратени обратно към реалността на Скода.

Декадо се върна в тялото си и отвори очи. Бавно тръгна към източните гори, привлечен от пулсиращото отчаяние, което излъчваха младите свещеници.

Откри ги на малка поляна между два ниски хълма. Бяха положили единадесетте тела на убитите и сега се молеха със сведени глави.

— Изправете се! — нареди Декадо. — Веднага! — Те се подчиниха мълчаливо. — Мътните ме взели, колко сте жалки само! При всичките си таланти сте просто хлапета. Кажете ми, как мина спасителната мисия? Освободихме ли Абадон? Ще празнуваме ли сега? Погледнете ме в очите, проклети да сте!

Той пристъпи към Акуас.

— Ти, жълтобради, наистина надмина себе си. Успя да постигнеш нещо, което нито тамплиерите, нито силите на Ческа можеха да направят. Унищожи единадесет от другарите си.

— Не си справедлив! — извика Катан със сълзи в очите.

— Замълчи! — изгътна гласът на Декадо. — Справедлив? Аз описвам реалността. Открихте ли Абадон?

— Не — отвърна тихо Акуас.

— А схвана ли вече защо?

— Не.

— Защото те изобщо не са хващали душата му — това би било непосилно за тях. Тамплиерите ви примамиха в капана си с измама — нещо, в което са истински майстори. Сега единадесет от братята ти са мъртви. И ти носиш този товар.

— Ами ти? — попита Катан, обикновено спокойното му лице сега трепереше от ярост. — Къде беше ти, когато се нуждаехме от теб? Що за водач си? Дори не споделяш вярата ни. Ти си просто касапин! В теб няма сърце, Декадо. Ти си Ледения убиец. Е, ние поне се борихме за нещо, в което вярвахме, и пътувахме, за да умрем заради човек, когото обичаме. Добре, сгрешихме — но щом Абадон умря, ние вече нямахме водач.

— Трябваше да дойдете при мен — отвърна Декадо.

— Защо? Ти беше водачът и трябваше да си с нас. Ние те търсехме. Често. Но дори когато откри талантите си — таланти, за които се молехме, — избра да се носиш на ръба на молитвите ни. Никога не пристъпи напред. Кога ядеш с нас? Кога говориш с нас? Спиш сам, далеч от огъня. Ти си странник. Ние сме дошли да умрем за Източника. Ти за какво си тук?

— Тук съм, за да победя, Катан. Ако искаш да умреш, се хвърли на меча си. Или помоли мен — ще направя това за теб, ще прекратя живота ти на мига. Тук си, за да се биеш за Източника и да попречиш на злото да възтържествува в тези земи. Но няма да говоря повече. Аз съм избраният водач и нямам нужда от вашите клетви или обещания. Онези, които ще ми се подчиняват, да дойдат при мен на зазоряване. Ще се храним заедно — да, и ще се молим заедно. Онези, които предпочитат да следват собствения си път, са свободни да го сторят. А сега ще ви оставя да погребете мъртвите.

* * *

Жителите посрещнаха с ликуващи викове армията победител още от полята половин миля на юг. Тълпата стигаше до центъра на града, където бяха издигнати импровизираните казарми. Ала възгласите бяха приглушени, защото в ума на всеки се бе загнездил един въпрос: Ами сега какво? Кога ще дойде Ческа със своите съчетани?

Тенака, Райван, Ананаис, Декадо и другите водачи на новата армия се срещнаха в залата на съвета, където синовете на Райван, Лейк и Лукас, извадиха карти на терена на югоизток.

След като прекараха цял следобед в ожесточена дискусия, стана ясно, че по-голямата част от Скода е незащитима. Проходът при Усмивката на демона можеше да се укрепя и отбранява, но бяха нужни поне хиляда мъже, за да го пазят за по-дълго време, докато на север и юг имаше шест други прохода, които даваха достъп до долините и полята на Скода.

— Все едно защитаваме зайчарник — каза Ананаис. — Дори без съчетаните Ческа може да доведе петдесет пъти повече хора от нас. И те ще ни ударят на шестнадесет различни фронта. Просто не можем да покрием целия терен.

— Армията ще нарасне — отвърна Райван. — Дори в момента от планините слизат нови попълнения. Мълвата ще се разпространи извън Скода и бунтовниците ще се стекат насам.

— Да — призна Тенака, — но в това се крие друг проблем. Ческа ще прати шпиони, агенти, саботьори... и те ще се промъкнат заедно с другите.

— Тридесетте ще помогнат, доколкото могат, да издирят предателите — каза Декадо. — Но ако пуснем твърде много, няма да можем да се справим с всички.

— Значи трябва да пазим проходите и да разпръснем Тридесетте сред армията — каза Тенака.

Разговорът продължи в същия дух още известно време. Някои искаха да се върнат във фермите си, за да подготвят полето за лятото, други просто желяеха да отнесат у дома новината за победата. Лейк се оплака, че провизиите са недостатъчни. Галанд каза, че между скодците и новите доброволци от Легиона е имало стълкновения.

Водачите търсеха отговори на проблемите си до залез-слънце. Накрая се реши, че половината мъже ще бъдат пуснати да се приберат,

стига да обещаят да работят и във фермите на онези, които ще останат в града. В края на месеца първата половина щяха да се върнат, за да бъдат заместени от другите.

Ананаис трепереше от гняв.

— Ами тренировките им? — извика той. — Как, по дяволите, ще ги подготвя за война?

— Те не са войници — каза тихо Райван. — Това са работливи мъже с жени и деца, които трябва да изхранят.

— Ами съкровищницата на града? — попита Катерача.

— Какво за нея? — попита Райван.

— Колко има в нея?

— Нямам представа.

— Значи трябва да проверим. Тъй като сега владеем Скода, парите са наши. Можем да ги използваме, за да купим храна и снаряжение от вагрийците. Може и да не ни пускат през границите си, но няма да върнат парите ни.

— Ама че съм глупачка! — възкликна Райван. — Разбира се, че трябва да проверим. Лейк, върви веднага — дано не са я разграбили.

— Поставили сме стража там, майко — каза Лейк.

— Иди и преброй парите.

— Но това ще отнеме цяла нощ!

Тя го изгледа гневно и той въздъхна.

— Добре, Райван — каза накрая. — Отивам. Но те предупреждавам — в мига, в който приключи, ще те събудя, за да те информирам!

Райван му се ухили и се обърна към Катерача.

— Имаш акъл, момче — ще идеш ли до Вагрия, за да купиш онова, от което се нуждаем?

— Не може — каза Тенака. — Той има друга мисия.

— И то каква! — промърмори Ананаис.

— Е, предлагам тогава да прекратим събранието за днес и да вечеряме — отвърна Райван. — Мога да изям цял кон. Можем ли да се съберем отново утре?

— Не — каза Тенака. — Утре ще напусна Скода.

— Ще напуснеш? — попита Райван, удивена. — Но ти си нашият генерал.

— Трябва, господарке... имам да събирам армия. Но ще се върна.

— И къде ще намериш армия?

— Сред народа си.

Тишината в залата бе опустошителна. Мъжете си разменяха нервни погледи и само Ананаис изглеждаше спокоен. Той се облегна на стола си и вдигна обутите си в ботуши крака на масата.

— Обясни, моля — промърмори Райван.

— Мисля, че знаеш какво имам предвид — отвърна хладно Тенака. — Единственият народ с достатъчно воители, които да се опълчат на Ческа, са надирите. Ако имам късмет, ще събера армията си.

— Искаш да докараш тези кръвожадни диваци в Дренай? Те са по-лоши от съчетаните на Ческа — каза Райван и стана от стола си. — Няма да го допусна — ще умра, преди да пусна тези варвари на скодска територия!

Останалите заудряха с юмруци по масата в нейна подкрепа. Накрая Тенака се изправи и вдигна ръце за тишина.

— Разбирам чувствата на всички тук. Отгледан съм от надирите и зная нравите им. Но те не ядат бебета, нито се съешават с демони. Те са хора — бойци, които живеят в името на войната. Такъв е обичаят им. И имат чест. Но аз не съм тук, за да защитавам народа си — тук съм, за да ви дам шанс да преживеете лятото. Мислите си, че сте спечелили велика победа? Това беше най-обикновена битка. Дойде ли лятото, Ческа ще хвърли срещу вас петдесет хиляди воители. Как ще отвърнете на подобна сила?

— И ако бъдете победени, какво ще стане със семействата ви? Ческа ще превърне Скода в пустиня. Там, където сега има дървета, ще се издигат само бесилки. Земя на трупове, изоставена и прокълната. Няма гаранция, че ще мога да събера армия сред надирите. За тях аз съм омърсен от кръглоока кръв — прокълнат и недостоен. Защото те не са твърде различни от вас. Надирските деца израстват с истории за дренайския разврат, а легендите ни са пълни с истории за геноцида, който сте извършвали над нас.

— Не търся позволение ви за онова, което съм намислил. Честно казано, не ми пука какво мислите! Заминавам утре.

Той седна и в тишината Ананаис се приведе към него.

— Нямахте нужда да увърташ — каза той. — Трябваше да им го кажеш направо.

Коментарът предизвика неволно изсумтяване от страна на Райван, което накрая се превърна в гърлен смях.

Напрежението се претопи във веселие, докато Тенака седеше със скръстени ръце и сурово изчервено лице.

Накрая Райван заговори:

— Не ми харесва планът ти, приятелю. Мисля, че говоря от името на всички тук. Но ти беше честен с нас и без теб сега щяхме да сме мърша за гаргите. — Тя въздъхна и се приведе над масата, поставяйки дланта си върху неговата. — На теб *ти* пука, иначе нямаше да си тук. И ако грешиш, така да бъде. Аз ще застана с теб. Доведи надирите си, ако можеш, и аз ще прегърна първото хранещо се с живи кози псе, което дойде с теб.

Тенака се отпусна и се загледа в зелените ѝ очи. Моментът се проточи.

— Ти си невероятна жена, Райван — прошепна той.

— Мъдро ще е да не го забравяш, генерале!

13.

Ананаис напусна града по здрачаване, изгарящ от нетърпение да се измъкне от шума и ограничаващите стени. Някога обожаваше градския живот, с безкрайните поредици от приеми и ловни походи. Имаше красиви жени за обичане, мъже за надвиване в борба и дуели. Имаше соколи и турнири, и непрестанни танци, докато най-цивилизованата западна нация се наслаждаваше на удобствата, които бе изградила за себе си.

Но тогава той беше Златния — жива легенда. Вдигна черната маска от разкъсаното си лице и вятърът успокои възпаления му белег. Поведе коня си към един близък хълм, увенчан с няколко дръвчета. Там слезе от седлото, подпря се на един дънер и се загледа в планините. Тенака беше прав — нямаше причина да избива онези мъже от Легиона. Нормално беше да искат да си тръгнат — чувството им за дълг бе силно. Но пък омразата беше могъща сила, а в сърцето на Ананаис имаше много омраза. Мразеше Ческа заради онова, което бе причинил на земята и народа. Мразеше и народа за това, че го бе допуснал. Мразеше цветята за красотата им и въздуха около себе си, задето му даваше живот.

Но най-много от всичко мразеше себе си, задето нямаше смелостта да приключи страданието си.

Какво знаеха тези скодски селяни за причините му да бъде сред тях? Те го приветстваха в деня на битката и после отново, когато се върна в града. Черната маска, така го наричаха — герой от миналото, оформен по образа на безсмъртния Дръс.

Какво знаеха те за мъката му?

Той се загледа в маската си. Дори и в нея имаше суета, защото средата ѝ бе направена във формата на нос. А можеше просто да пробие две дупки в нея.

Той беше мъж без лице и без бъдеще. Само миналото му носеше удоволствие — ала с това идеше и болката. Сега имаше само

легендарната си сила... а тя отслабваше. Вече беше на четиридесет и шест години и времето му изтичаше.

За хиляден път си спомни битката със съчетания на арената. Дали не бе имало друг начин да убие звяра? Можеше ли да се спаси от това мъчение? Отново прегледа двубоя с окото на паметта си. *Нямаше* друг начин — звярът бе двойно по-силен и наполовина по-бърз от него. Беше цяло чудо, че изобщо оцеля.

Конят му изцвили и обърна глава, а ушите му потрепнаха. Ананаис върна маската на лицето си и зачака. Само след секунди острият му слух долови мек тропот на кон.

— Ананаис! — извика Валтая от мрака. — Там ли си?

Той изруга тихо, защото не беше в настроение за компания.

— Тук съм! На върха на хълма.

Тя стигна до него и се плъзна от седлото, премятайки юздите над врата на жребеца. Лунната светлина превръщаше златото в косата ѝ в сребро, а очите ѝ отразяваха звездите.

— Какво искаш? — попита той и се извърна, за да седне на тревата.

Тя свали наметалото си и го опъна на земята, за да седне до него.

— Защо дойде тук сам?

— За да бъда сам. Имам да мисля за много неща.

— Само кажи и ще се върна в града — каза Валтая.

— Мисля, че е най-добре да го сториш — каза Ананаис, ала тя не помръдна, както той знаеше, че ще стане.

— Аз също съм самотна — промърмори жената. — Но не искам да бъда сама. Сама съм и нямам място тук.

— Нищо не мога да ти предложа, жено! — отсече Ананаис, а гласът му бе необичайно груб, когато думите се изтръгнаха от него.

— Можеш да ми предложиш поне компанията си — каза Валтая и потопа се отприщи.

Сълзите потекоха от очите ѝ и тя сведе глава; после започнаха хлиповете.

— Мътните го взели, няма нужда от сълзи. За какво плачеш? Защо трябва да си самотна? Ти си много привлекателна, а Галанд умира по теб. Той е добър човек.

Ала плачът не спря и Ананаис се приближи към нея, прегърна я през раменете и я придърпа към себе си.

Тя облегна глава на гърдите му и хлиповете притихнаха до накъсан плач. Той я потупа по гърба и погали косата ѝ; ръката ѝ се плъзна около кръста му и тя нежно го избута назад, докато той не легна на наметалото ѝ. Обзе го ужасяващо желание, внезапно я желаше повече от всичко, което животът би могъл да му предложи. Тялото ѝ се притисна в неговото и той усети топлината на гърдите ѝ.

Ръката ѝ се приближи към маската му, ала той сграбчи китката ѝ със скорост, която я втрещи.

— *Недей!* — прошепна гигантът и пусна ръката ѝ.

Ала Валтая бавно повдигна маската и той затвори очи, когато нощният въздух погали белезите му. Устните ѝ докоснаха челото му, после клепачите, а накрая и двете раздрани бузи. Но Ананаис нямаше уста, с която да отвърне на целувката, затова заплака. Тя го прегръща, докато не се успокои.

— Бях се заклел, че ще умра, преди да позволя на някоя жена да ме види такъв — каза той накрая.

— Жената обича мъжа. Лицето не е мъжът повече, отколкото крак или ръка. Аз обичам теб, Ананаис! А белезите ти са част от теб. Не виждаш ли?

— Има разлика между обич и благодарност. Аз те спасих, но ти не ми дължиш нищо. И никога няма да ми дължиш.

— Прав си — благодарна съм. Но не бих ти се отдала от благодарност. Не съм дете. Зная, че ти не ме обичаш. Защо би ме обичал? Можел си да избираш коя да е от красавиците в Дренан и си им отказал. Но аз те обичам и те желая — дори и за краткото време, което имаме.

— Значи знаеш?

— Разбира се, че зная! Ние няма да победим Ческа — не бихме могли. Но това няма значение. Той ще умре. Всички хора умират.

— Смяташ, че това, което правим, е безсмислено?

— Не. Винаги ще ги има онези... винаги трябва да ги има онези... които ще се възправят срещу тираните по света. За да може един ден хората да знаят, че винаги е имало герои, които застават срещу мрака. Трябват ни мъже като Дръс и Бронзовия граф, като Егел и Карнак, или Билд и Железния. Те ни носят гордост и чувство за посока. И ни трябват мъже като Ананаис и Тенака Хан. Няма значение,

че Факлоносеца не може да спечели — важно е само светлината му да блести поне за известно време.

— Чела си много, Вал — каза той.

— Не съм глупачка, Ананаис.

Тя се приведе над него и отново целуна лицето му. После нежно притисна уста към неговата. Той изстена и огромните му ръце я обгърнаха.

* * *

Райван не можеше да заспи; въздухът бе натезжал от заплахата на приближаваща буря. Тя отметна тежкото одеяло и стана от леглото. Облече вълнена роба и отвори прозореца широко, ала над планините не подухваше дори лек ветрец.

Ноцта бе тъмна като кадифе и малки прилепи се стрелкаха около кулата и долу, сред плодовите дървета в градината. Един язовец, озовал се под лунен лъч, я изгледа гневно и се скри в храстите. Жената въздъхна — толкова много красота имаше в ноцта. Мимолетно движение привлече погледа ѝ и тя едва успя да различи фигурата на облечен в бяло воин, коленичил до розов храст. После той се изправи и в плавното му движение тя разпозна Декадо.

Райван се отдръпна от прозореца и тихо прекоси дългите коридори и извитото стълбище към градината. Декадо се бе привел над ниската стена и гледаше лунната светлина, отразена от върховете. Той чу приближаването ѝ и се обърна да я посрещне. На тънките му устни се четеше сянката на приветлива усмивка.

— Държиш ли на усамотението си? — попита го Райван.

— Просто мисля.

— Мястото е подходящо. Спокойно е.

— Да.

— Родена съм ей там — посочи тя на изток. — Баща ми имаше малка ферма отвъд онзи хребет — най-вече добитък и понита. Добър живот.

— Няма да удържим нищо от това, Райван.

— Зная. Щом времето дойде, ще трябва да се оттеглим към високите места, където проходите се стесняват.

Той кимна.

— Не мисля, че Тенака ще се върне.

— Не го отписвай, Декадо. Той е изобретателен.

— Няма нужда да ми го казваш — служих под негово командване в продължение на шест години.

— Харесваш ли го?

На лицето му внезапно разцъфна усмивка и годините се стопиха от погледа му.

— Разбира се, че го харесвам. Той е най-близкият приятел, който съм имал.

— Ами твоите хора, Тридесетте?

— Какво за тях? — попита Декадо предпазливо.

— Считааш ли ги за свои приятели?

— Не.

— Тогава защо те следват?

— Кой знае? Имат мечта: желание да умрат. Всичко това е неразбираемо за мен. Разкажи ми за фермата си — беше ли щастлива там?

— Да. Имах добър съпруг, чудесни деца, плодородна земя и открито небе. Какво повече би могла да иска една жена от пътя между живота и смъртта?

— Обичаше ли съпруга си?

— Що за въпрос е това? — сопна се Райван.

— Не исках да те обидя. Но никога не го споменавах по име.

— Това няма нищо общо с липсата на обич. Всъщност точно обратното. Когато казвам името му, то ми припомня какво съм изгубила. Ала пазя лика му в сърцето си — разбираш ли ме?

— Да.

— Защо не си се оженил?

— Никога не съм искал; няхах желание да споделям живота си с жена. Не се чувствам комфортно около хора, освен ако аз не определям правилата.

— Значи си бил мъдър — каза Райван.

— Така ли мислиш?

— Да. Знаеш ли, много си приличаш с приятелите си. Всички сте незавършени — ужасно тъжни и много самотни. Нищо чудно, че сте привлечени един към друг! Останалите можем да споделяме живота

си, да се шегуваме, да се смеем заедно и да плачем заедно. Живеем, обичаме и растем. Предлагаме си дребна добрина всеки ден и това ни помага да оцелеем. Но вие не можете да предложите нищо подобно. Предлагате живота си — смъртта си.

— Не е толкова просто, Райван.

— Животът рядко е прост, Декадо. Но пък аз съм проста планинска жена и рисувам картините така, както ги виждам.

— О, стига, господарке. Около теб няма нищо просто! Но нека предположим — за момент, — че си права. Мислиш ли, че Тенака или Ананаис, или пък аз сме избрали да бъдем такива? Дядо ми имаше куче. Той искаше това куче да мрази надирите, затова нае един стар равнинец да идва всяка нощ във фермата му и да бие кученцето с пръчка. Накрая животното мразеше както стареца, така и всеки друг от расата със скосените очи. Ще обвиниш ли кучето? Тенака Хан е отгледан сред омраза и макар и да не е отвърщал със същото, липсата на обич неизбежно е оставила следа. Той си е купил жена и я е отрупал с цялата си обич и доброта. Сега тя е мъртва и Тенака няма нищо.

— Ананаис? Трябва само да го видиш, за да осъзнаеш каква болка носи. Но въпреки това историята не е пълна. Баща му умря в лудост, след като уби майка му пред очите му. А преди това баща му спеше със сестрата на Ани... тя умря при раждане.

— А що се отнася до мен, моята история е дори още по-мизерна и тъжна. Така че спести ми планинските си проповеди, Райван. Ако някой от нас беше израснал по склоновете на твоята планина, не се съмнявам, че щеше да бъде по-добър човек.

Тя му се усмихна и се изтегли на парапета на стената, после се завъртя, за да го изгледа отгоре.

— Глупаво момче! — каза накрая. — Не съм казвала, че трябва да бъдете по-добри хора. Вие сте сред най-добрите, които познавам, и ви обичам и тримата. Но ти не си кучето на дядо си, Декадо — ти си човек. А един човек може да превъзмогне произхода си, както може да надвие силен противник. Оглеждай се по-често около себе си: виж хората, които се докосват и показват обичта си. Но не гледай студено, като наблюдател. Недей да витаеш извън живота — участвай в него. Там някъде има хора, които чакат възможността да те обичат. Това не е нещо, което трябва да отхвърлиш с лека ръка.

— Ние сме онова, което сме, господарке; недей да искаш повече. Аз съм майстор на меча. Ананаис е воин. Тенака е пръв сред генералите. Произходът ни ни е превърнал в хората, които сме днес. Нужни сме ви такива, каквито ни виждате.

— Може би. Но вероятно можете да бъдете дори по-велики.

— Не му е сега времето за експерименти. Хайде — ще те изпроведа до стаята ти.

* * *

Катерача седеше на широкото си легло, загледан в тъмните петна по вратата. Сега Тенака го нямаше, ала той още виждаше високия надирския воин и чуваше тихите му заповеди.

Това беше фарс и Катерача се бе озовал в капан, оплетен в мрежата на герои.

Да превземе Дрос Делнох?

Ананаис можеше да превземе Дрос Делнох, като го нападне със сребърен меч, проблясващ под утринното слънце. Тенака можеше да го превземе с някой импровизиран план, някаква фина и гениална манипулация, включваща къс канап и три малки камъчета. Това бяха хора, създадени за легенда, сътворени от боговете, за да подхранват сагите.

Но къде се вместише той в това?

Той пристъпи към дългото огледало на стената с прозореца. Срещу него стоеше висок млад мъж с тъмна коса до раменете, придържана от черна кожена лента. Очите му бяха ярки и интелигентни, брадичката — квадратна, за да залъже поетите, пишещи сагите. Коженият елек без ръкави му стоеше добре, привързан към тънкия му кръст от дебел колан за меч. От лявата му страна висеше кинжал. Панталонът му бе от най-мека тъмна кожа, а ботушите — високи до прасците, по модата на Легиона. Катерача се пресегна към меча си, прибра го в кожената ножница и го закачи на кръста си.

— О, бедни глупако! — каза му огледалният воин. — Трябваше да си останеш у дома.

Беше се опитал да каже на Тенака колко неподходящ се чувства, но надирът се усмихна и го игнорира.

— Ти носиш кръвта, Арван. Тя ще те преведе през препятствията — беше му казал той.

Думи! Просто думи. Кръвта не бе нищо повече от тъмна течност — тя не носеше тайни и мистерии. Смелостта беше нещо в душата, а не дар, който един мъж може да предаде на синовете си.

Вратата се отвори и Катерача се обърна, за да види Езичника. Черният мъж се усмихна за поздрав, после се настани удобно в широкия кожен стол. На светлината на фенера изглеждаше огромен — широките му рамене изпълваха облегалката. Също като другите, помисли си Катерача — мъж, който мести планини.

— Дошъл си да ме изпратиш? — попита той, нарушавайки тишината.

Черният мъж поклати глава.

— Аз идвам с теб.

Облекчението го удари с почти физическа сила, но той прикри емоциите си.

— Защо?

— А защо не? Обичам да яздя.

— Знаеш ли каква е мисията ми?

— Да превземеш една крепост и да отвориш портите за войните на Тенака.

— Не е толкова лесно, колкото го караш да звучи — каза Катерача и се върна да седне на леглото.

Мечът се изви между краката му и той го намести.

— Не се безпокой, все ще измислиш нещо — каза Езичника и се ухили. — Кога искаш да потеглим?

— След около две години.

— Не бъди толкова суров към себе си, Катерачо — това не носи нищо добро. Зная, че мисията ти е трудна. Дрос Делнох е град с шест стени и крепост. Там са разположени повече от седем хиляди воини — както и петдесетина съчетани. Но ще сторим каквото можем. Тенака казва, че имаш план.

Катерача се изкикоти.

— Колко мило от негова страна. Той го измисли преди дни и просто ме изчака да го догоня!

— Е, кажи ми.

— Сатулите са планинци и пустинници — свирепи и независими. В продължение на векове са се били с дренайците за правата над Делнохските хълмове. По време на Първата надирска война са помогнали на моя предшественик, Бронзовия граф. В замяна той им дал земя. Не зная колцина са — може би около десет хиляди, може би по-малко. Но Ческа е анулирал първоначалния договор и пограничните стълкновения са започнали наново.

— И ти ще потърсиш помощта им?

— Да.

— Но без голяма надежда за успех?

— Точен коментар. Сатулите винаги са мразили дренайците и между нас няма доверие. И което е по-лошо — те презират надирите. И дори да ни помогнат, как, в името на ада, ще ги накарам да напуснат крепостта?

— Решавай проблемите, когато се появят, Катерачо!

Младият мъж се изправи и мечът пак се изви и почти го спъна; той издърпа ножницата от колана и я запрати на леглото.

— Един по един, казваш? Ами добре! Нека прегледаме проблемите. Аз не съм воин. Посредствен съм с меча. Никога не съм бил войник. Плаших се от битките и нямам умение в тактиката. Не съм водач и трудно бих повел и гладни хора към кухнята. Кой от тези проблеми да сметнем за първи в списъка?

— Седни, момче — каза Езичника и се приведе напред, отпусайки ръце на подръчките на стола. Катерача седна и гневът му се оттече от него. — Сега ме слушай внимателно! В моята земя аз съм цар. Издигнах се на трона с кръв и смърт, първият от моя народ, успял да вземе Опала. Когато бях млад и пълен с гордост, един стар жрец дойде и ми каза, че ще горя в огньовете на ада заради престъпленията си. Аз наредих на цяла армия от воини да накладе огън от много дървета. Човек не можеше да се приближи на повече от тридесет крачки от него и пламъците се издигаха до небесния купол. Тогава наредих на армията да го изгаси. Десет хиляди мъже се хвърлиха в пламъците и огънят изгасна. „Ако отида в ада — казах на жреца, — те ще ме последват и ще изгасят пламъците.“ От великото Море на Душите до Планините на Луната аз владеех своето царство. Надживях отрова във виното си и кинжали в гърба си, фалшиви приятели и

благородни врагове, синове предатели и лятна чума. И въпреки това ще те последвам, Катерачо.

Младият мъж преглътна, докато гледаше как светлината на фенера танцува по черното лице на Езичника.

— Защо? Защо ще ме последваш?

— Защото това трябва да се свърши. А сега ще ти кажа велика истина и ако си мъдър, ще я приемеш присърце. Всички хора са глупави. Изпълнени със страх и несигурност — това ги прави слаби. Другите винаги им изглеждат по-силни, по-самоуверени, по-умели. Това е най-лошата лъжа, защото се лъжем сами.

— Виж себе си. Когато дойдох тук, аз бях твоят черен приятел Езичника — голям, силен и дружелюбен. Но какво съм сега? Нима вече не съм могъщ варварски цар, високо над теб? Не се ли срамуваш, че ме занимаваш с дребните си съмнения?

Катерача кимна.

— Ала помисли, дали наистина съм цар? Дали наистина съм наредил на армията си да изгаси огъня? Откъде знаеш? Не можеш да знаеш! Ти послуша гласа на собствената си некомпетентност и повярва, че си в моя власт. Ако извадя меча си, ти ще умреш.

— Но когато аз те погледна, виждам умен и смел млад мъж, строен и в разцвета на мъжеството си. Би могъл да си принцът на убийците или най-смъртоносният воин под слънцето. Можеш да си император, генерал, поет...

— Не си бил водач? *Всеки* може да бъде водач, защото всеки иска да бъде воден!

— Но аз не съм Тенака Хан — отвърна Катерача. — Не съм от същата порода.

— Кажи ми го пак след месец. Но отсега нататък играй ролята. Ще бъдеш удивен колко хора ще измамиш. Не споделяй съмненията си! Животът е игра. Играй я по този начин.

Катерача се ухили.

— Защо не? Но кажи ми — наистина ли си пратил войните си в огъня?

— Ти ми го кажи — отвърна Езичника и лицето му стана безизразно, а очите му заблестяха под светлината на фенера.

— Не, не си!

Черният мъж се ухили.

— Не! Ще приготвя конете на зазоряване — ще се видим тогава.

— Не забравяй да донесеш меденки. Белдер ги обожава.

Езичника поклати глава.

— Старецът няма да дойде. Той не е добър за теб и духът му го няма. Ще го оставим тук.

— Ако ще ме следваш, ще изпълняваш заповедите ми, мътните го взели — отсече Катерача. — Три коня и Белдер пътува с нас!

Веждите на черния мъж се повдигнаха и той разпери ръце.

— Както кажеш.

Езичника отвори вратата и понечи да излезе.

— Това как прозвуча? — попита Катерача.

— Не е зле като за начало. Ще се видим сутринта.

Езичника се върна в стаята си в мрачно настроение. Вдигна огромната си торба на леглото и разпръсна оръжията, които можеше да вземе утре: два ловджийски ножа, остри като бръсначи; четири метателни ножа, скрити под дрехите; къс двуостър меч и двуостра брадва, която щеше да закачи на седлото.

Съблече се, извади стъкленца с масло от раницата си и започна да масажира тялото си, като обърна особено внимание на стегнатите мускули на раменете си. Влажният западен въздух се прокрадваше в костите му.

Умът му се понесе назад през годините. Още усещаше горещината на огъня и чуваше крясъците на воините, които се хвърляха в пламъците...

* * *

Тенака се спусна от планината и се озова на склоновете на Вагрийските равнини. Слънцето се издигаше над дясното му рамо, а над главата му се бяха скупчили облаци. Чувстваше покой, докато вятърът рошеше косата му. Въпреки че го очакваха огромни проблеми, той усещаше лекота, сякаш всички товари са паднали от раменете му.

Чудеше се дали надирският му произход не го е накарал да се чувства неспокойно сред гражданите, с техните високи стени и заслонени прозорци. Вятърът се усили и Тенака се усмихна.

Утре смъртта можеше да го очаква на върха на стрела, но днес... днес беше прекрасен ден.

Той отблъсна всякакви мисли за Скода от ума си — тези проблеми бяха оставени на Ананаис и Райван. Катерача също вече трябваше да разчита на себе си и да намери собствената си съдба. Тенака можеше да изпълни само своята част от историята.

Умът му заплува обратно към детството сред племената. Копие, Вълча глава, Зелена маймуна, планината Гроб, Душекрадците. Толкова много лагери, толкова много територии.

Племето на Улрик бе признато за първо сред бойците: Повелителите на Степите, Носителите на Войната. Те бяха Вълчата глава и свирепостта им във войната бе легендарна. Но кой властваше над вълците сега? Джонгир със сигурност трябваше да е умрял.

Тенака се замисли за връстниците си:

Мълвящия нож, който се гневеше лесно и прощаваше трудно. Умен, находчив и амбициозен.

Абадай Търсача на истината. Коварен и вярващ в пътищата на шаманите.

Цубой, известен като Черепоносеца, след като уби един бандит и закачи черепа му на седлото си.

Всички те бяха внуци на Джонгир. Всички — наследници на Улрик.

Виолетовите очи на Тенака изгубиха блясъка си и станаха студени, докато мислеше за тримата. Всеки от тях бе показал омразата си към мелеза.

Абадай бе най-свирепият и дори бе опитал да го отрови по време на Пира на Дългите ножове. Само Шилат, вечно бдителната майка на Тенака, бе видяла сипването на праха в чашата на сина ѝ.

Ала никой не бе предизвиквал Тенака открито, защото още на четиринадесет години той си бе спечелил името Танцуващия с остриета и беше постигнал майсторство с всяко оръжие на войната.

И той стоеше през дългите нощни часове край лагерните огньове, заслушан в историите на старите мъже, които си спомняха отминалите войни и обсъждаха детайлите на стратегията и тактиката. На петнадесет години вече познаваше всяка битка и стълкновение в историята на Вълчата глава.

Тенака придърпа юздите и се загледа в далечните планини Делнох.

*Ние, надирите,
вечно млади,
пишеци с кръв,
майстори на бравата,
и победители.*

Той се засмя и пришпори жребеца. Звярът изсумтя и се затича в галоп през равнината, а копитата му чаткаха в ранната утринна тишина.

Тенака остави коня да тича няколко минути, преди да го забави до по-спокоен ход. Имаха да пропътуват много мили и въпреки че жребецът беше силен, той не искаше да го изтощава.

В името на всички богове, добре беше да е далеч от хора! Дори от Реня.

Тя беше красива и той я обичаше, ала в природата му бе да търси усамотение — свобода, за да оформи плановете си.

Реня го слушаше, без да продума, докато ѝ обясняваше, че планира да пътува сам. Беше очаквал скандал, но момичето не отговори на очакванията му. Вместо това го прегърна и после се любиха без страст, но с огромна нежност.

Ако преживееха това безумно начинание, Тенака щеше да я вземе в сърцето и в дома си. Ако оцелееше? Той прецени шансовете си за успех като едно на стотици. Може би дори хиляди. Внезапно го сполетя неочаквана мисъл. Що за глупак беше? Той имаше Реня и богатство, което го чакаше във Вентрия. Защо да рискува всичко?

Обичаше ли Дренай? Знаеше, че не го обича, но в същото време не бе сигурен какви точно са чувствата му. Народът никога не го бе приел, дори като генерал на Дракона. А земята, макар и красива, не можеше да се мери със свирепия разкош на Степите. Какви тогава бяха чувствата му?

Смъртта на Илае го бе разтърсила, особено толкова скоро след унищожението на Дракона. Срамът, който чувстваше от това, че е изоставил приятелите си, се смеси с мъката от личната му загуба и по

някакъв странен начин той виждаше смъртта и като наказание, че не бе изпълнил дълга си. Само смъртта на Ческа — и неговата собствена — можеха да отмият този срам. Но сега всичко беше различно.

Ананаис щеше да застане и сам, ако беше нужно, вярвайки на обещанието на Тенака, че ще се върне. А приятелството бе нещо многократно по-сигурно и много по-поддържащо от обичта към земята. Тенака Хан щеше да язди през най-дълбоките ями на ада и да изтърпи най-жестоките трудности под слънцето, за да изпълни обещанието си към Ананаис.

Той се обърна към планините Скода. Там скоро щеше да започне клането. Армията на Райван стоеше на наковалнята на историята, отправила предизвикателен взор нагоре към чука на Ческа.

Ананаис го изпроводи от града точно преди съмване и те спряха на хребета на един хълм.

— Внимавай, надирско псе такава!

— И ти, дренаецо. Грижи се за долините си!

— Сериозно, Тани, грижи се за себе си. Намери армията си и се върни бързо. Не ни остава много време. Очаквам да ни пратят делнохска армия, която да ни поразкървави преди основния удар.

Тенака кимна.

— Ще пробват от различни страни и ще ви порязват, за да ви изтощят. Използвай Тридесетте; те ще са безценни в предстоящите дни. Имаш ли място за втора база?

— Да, придвижваме провизии към една висока местност на юг от града. Там има два тесни прохода, които можем да удържим. Но ако ни отблъснат дотам, сме изгубени. Няма накъде да бягаме.

Стиснаха си ръцете и се прегърнаха.

— Искам да знаеш... — започна Тенака, но Ананаис го прекъсна.

— Зная, момче! Но трябва да се върнеш бързо. Можеш да разчиташ на Черната маска да удържи крепостта.

Тенака се ухили и потегли към Вагрийските равнини.

14.

Шест дни нямаше и следа от вражеска дейност по източните граници на Скода. Бегълците прииждаха към планината и носеха със себе си истории за мъчения, глад и ужас. Тридесетте ги преглеждаха, доколкото можеха, и отпращаха онези, които считаха за лъжци, симпатизиращи на Ческа.

Но ден след ден броят на хората нарастваше, докато външните територии се обезлюдяваха. В няколко долини бяха издигнати лагери и Ананаис бе заринат от проблеми, свързани с продоволствията и хигиената. Райван се справяше с всичко, без да ѝ мигне окото — организираше бегълците в работни дружини, които да изровят нужници и да построят убежища за старите и болните.

Младите мъже напиреха да се присъединят към армията. Галанд, Парсал и Лейк трябваше да ги пресяват, за да им намерят задачи сред силите на Скода.

Ала те винаги питаха за Черната маска, облечения в черно гигант. „Бичът на Ческа“, така го наричаха, и сред новодошлите имаше автори на саги, чиито песни се носеха в нощта над лагерните огньовете в долините.

Това дразнеше Ананаис, но той го прикриваше добре, защото знаеше колко ценни ще бъдат тези легенди в предстоящите дни.

Всяка сутрин излизаше в планината, за да огледа отвисоко долините и склоновете около проходите и да прецени разстоянията и подходящите ъгли за атака. Прати хора да издигнат укрепления, да изкопаят ровове и да местят камъни за по-добро прикритие. Запаси от стрели и копия бяха скрити на различни места, заедно с чували храна, закачени високо сред клоните на дървета, заслонени от гъстите листа. Всеки водач на отряд знаеше поне три такива скривалища.

По залез-слънце Ананаис свикваше водачите при огъня си и ги разпитваше за тренировките през деня, насърчаваше ги да дават идеи, да предлагат стратегии и планове. Внимателно набелязваше онези, които го правеха, и ги задържаше при себе си, след като освободеше

останалите. Лейк, въпреки идеалистичния си плам, беше много добър в мисленето и винаги даваше интелигентни отговори. Познаваше добре терена и Ананаис го използваше често. Галанд също беше умел воин и мъжете го уважаваха; той беше силен и верен и на него можеше да се разчита. Брат му Парсал не беше по мисленето, ала смелостта му не можеше да се поставя под съмнение. Към тях Ананаис добави още двама във вътрешния си кръг — Турс и Торн. Мъже, които търсеха уединение и не говореха много. Бяха бивши разбойници, изкарвали прехраната си, пресичайки Вагрийските граници, за да крадат добитък и коне, които после да продават в източните долини. Турс беше млад и пълен с огън; брат му и двете му сестри бяха убити в нападението, което бе превърнало и Райван в бунтовничка. Торн беше по-възрастен, корав като стара кожа и слаб като вълк. Мъжете от Скода уважаваха и двамата и слушаха мълчаливо, когато те заговореха.

Именно Торн донесе новината за вестителя на седмия ден след потеглянето на Тенака.

Ананаис оглеждаше източните склонове на връх Кардуил, когато Торн го откри, и двамата се впуснаха в галоп на изток.

Конете им бяха разпенени, когато Ананаис най-накрая достигна Долината на зората, където Декадо и шестима от Тридесетте го очакваха. Около тях имаше около двеста мъже от Скода, окопани и в готовност, загледани в равнината отвъд.

Ананаис пристъпи напред и изкачи ниския склон. Под себе си видя шестстотин воители, облечени в червеното на Делнох. В центъра на бял кон седеше възрастен мъж с яркосиня роба. Имаше дълга бяла брада. Ананаис го разпозна и се ухили кисело.

— Кой е това? — попита Торн.

— Бреихт. Наричат го Оцеляващия. Не съм изненадан — бил е съветник над четиридесет години.

— Сигурно е човек на Ческа — отвърна младият мъж.

— Той е човек на всеки, но изборът да го пратят е мъдър, защото той е дипломат и благородник. Може да ти каже, че вълците снасят яйца, и накрая ще успее да те убеди.

— Да доведе ли Райван?

— Не. Аз ще говоря с него.

В същия момент шестима конници обкръжиха възрастния съветник. Наметалата и броните им бяха черни. Докато Ананаис ги

гледаше, те също вдигнаха погледи и когато очите им го докоснаха, във вените му потече лед.

— Декадо! — извика той, когато страхът го удари.

Топлината на приятелството им веднага го обгърна, когато Декадо и шестимата му воители насочиха силата на умовете си да го защитят.

Сега Ананаис изпитваше единствено ярост. Той изрева на Брейхт да се приближи. Възрастният мъж се поколеба, но един от тамплиерите се приведе към него и той пришпори коня си напред, яздейки неуверено по стръмния склон.

— Това е достатъчно близо! — каза Ананаис и на свой ред пристъпи напред.

— Ти ли си, Златни? — попита Брейхт с дълбок и плътен глас.

Очите му бяха кафяви и невероятно дружелюбни.

— Аз съм. Кажи каквото си дошъл да казваш.

— Няма нужда от грубост помежду ни, Ананаис. Нима не бях пръв сред ликуващите, когато ти получаваше почести за бойните си триумфи? Не уредих ли аз първото ти назначение в Дракона? Не бях ли довереник на майка ти?

— Всичко това и много повече, старче! Но сега си угодничав лакей на един тиранин, а миналото е мъртво.

— Ти грешиш за моя господар Ческа — той копнее само за доброто на Дренай. Времената са тежки, Ананаис. Жестоки. Враговете ни водят безмълвна война с нас, крадат от храната ни. Никое кралство край границите ни не желае просветлението на дренайците да възтържествува, защото това би означавало край на тяхната поквара.

— Спести ми абсурдите, Брейхт! Нямам нерви да споря с теб. Какво желаеш?

— Виждам, че ужасните ти рани са те направили жесток, и съжалявам за това. Нося ти императорска прошка! Моят господар е дълбоко обиден от действията ви срещу него, ала миналите ти дела са ти спечелили място в сърцето му. В твоя чест той е готов да прости на всеки мъж, който е застанал срещу него в Скода. Нещо повече, той обещава да прегледа лично всяко оплакване, което имате спрямо него, реално или измислено. Нима би могъл да бъде по-справедлив?

Брейхт бе заговорил по-силно, за да стигне гласът му до слушащите защитници, и сега оглеждаше редиците им, за да прецени

реакциите им.

— Ческа не би разпознал справедливостта, дори да го изгори по задника — отвърна Ананаис. — Той е змия!

— Разбирам омразата ти, Златни. Виж се само... белязан, осакатен, нечовек. Но със сигурност у теб е останала частица човещина. Защо трябва омразата ти да отвежда хиляди невинни към ужасната им смърт? Не можеш да спечелиш! Съчетаните се събират и няма армия на този свят, която може да застане срещу им. Нима ще докараш подобно опустошение на тези хора? Погледни в сърцето си!

— Няма да споря с теб, старче. Мъжете ти чакат там долу, а сред тях са тамплиерите, които се хранят с плътта на деца. Получовешките ви зверове се събират в Дренан и ежедневно хиляди невинни бягат към нашия малък бастион на свободата. Това разкрива лъжата в думите ти. Дори не съм ти ядосан, Бреихт Оцеляващия! Ти си продал душата си за копринен диван. Но те разбирам — изплашен старец, който никога не е живял, защото не е имал смелостта да го стори.

— В тези планини има живот и въздухът е с вкуса на вино. Прав си, като казваш, че може би няма да надделеем срещу съчетаните. Знаем го, защото не сме глупаци. Не търсим слава; но ние сме мъже и няма да коленичим пред никого. Защо не се присъединиш към нас и не откриеш най-накрая радостта от свободата?

— Свобода? Вие сте затворени в клетка, Ананаис. Вагрийците няма да ви пуснат на изток в земите си, а ние ви чакаме на запад. Не се самозалъгвай. На каква цена идва твоята свобода? Само след няколко дни армиите на императора ще се съберат тук и ще изпълнят равнината. Виждал си съчетаните на Ческа — е, идват и още. Огромни зверове, слети с маймуните от изтока, с великите мечки на севера, с вълците на юга. Те удрят като мълния и се хранят с човешка плът. Жалката ти армия ще бъде пометена като прах пред бурята. Тогава ми говори за свобода, Ананаис. Аз не копнея за свободата на гроба.

— И въпреки това тя приближава за теб, Бреихт, във всеки бял косъм, във всяка бръчка. Смъртта те преследва и скоро ще те обгърне със студените си ръце. Не можеш да избягаш! Махай се, дребно човече. Времето ти отмина!

Бреихт отмести поглед към защитниците и разпери ръце.

— Не позволявайте на този човек да ви мами! — извика той. — Моят господар Ческа е мъж на честта и ще изпълни обещанието си.

— Върви си у дома и умри! — каза Ананаис, обърна се и се върна при хората си.

— Смъртта ще дойде за теб, преди да дойде за мен — изкрещя Бреихт, — и ще бъде ужасяваща.

После старецът завъртя коня си и се спусна по склона.

— Мисля, че войната ще започне утре — промърмори Торн.

Ананаис кимна и махна на Декадо да дойде при него.

— Ти какво мислиш?

Командирът на Тридесетте сви рамене.

— Не можахме да пробием преградата на тамплиерите.

— А те пробиха ли нашата?

— Не.

— Значи започваме на равни начала — отвърна Ананаис. — Но те се опитаха да ни спечелят с думи. Сега следват мечовете и ще се помъчат да ни деморализират с внезапна атака. Въпросът е къде и какво ще направим по въпроса.

— Е — каза Декадо, — великият Тертулиан някога бил попитан какво ще стори, ако го нападне мъж, който е по-силен, по-бърз и неизмеримо по-умел от него.

— И какво е отговорил той?

— Че ще му отсече проклетата глава, задето лъже така.

— Звучи добре — вметна Торн, — но думите не струват дори изпразненията на прасета в момента.

— Прав си, да — ухили се Ананаис. — Е, какво предлагаш, планинецо?

— Нека отсечем проклетите им глави!

* * *

Колибата бе окъпана в мекия червен блясък на слабия огън. Ананаис лежеше в леглото, положил глава на едната си ръка. Валтая седеше до него и втриваше масло в раменете и гърба му — масажираше мускулите му и отпускате възлите напрежение около гръбнака му. Пръстите ѝ бяха силни и бавните ритмични движения на ръцете ѝ го успокояваха. Той въздъхна и се унесе в полусън, в който виждаше картини от по-ярки дни.

Когато пръстите ѝ започнаха да горят от умора, тя ги вдигна от широкия му гръб, за да потърка длани известно време. Дишането му стана по-дълбоко. Валтая го покри с одеяло, после придърпа стол до леглото и седна, загледана в разкъсаното му лице. Възпаленият белег под окото му изглеждаше по-хладен и сух; тя внимателно втри масло в кожата. Ананаис изсумтя леко, когато маслото проникна в кръглите дупки, където трябваше да бъде носът му. Валтая се облегна в стола и тъгата ѝ се засили. Той беше прекрасен човек и не заслужаваше подобна съдба. Дори само да го целуне бе коствало цялата ѝ значителна смелост и дори сега не можеше да погледне лицето му, без да изпита отвращение. И въпреки това го обичаше.

Животът беше жесток и неизразимо тъжен.

Валтая бе спала с мнозина мъже през живота си. Някога беше призвание, после професия. Във втория период мнозина грозни мъже бяха идвали при нея и с тях тя се бе научила да крие чувствата си. Сега изпитваше благодарност за уроците, защото когато свали маската на Ананаис, изпита две чувства едновременно. Едното беше неистов ужас от осакатеното лице. Другото бе страховитото напрежение в очите му. Колкото и да беше силен, в този миг той бе изграден от кристал. Сега тя насочи поглед към косата му — гъсто накъдрена златна нишка, прорязана на места от сребро. Златния! Колко красив трябваше да е бил някога. Като бог. Тя прокара ръка през собствената си коса и я отметна от очите си.

Беше изморена. Изправи се и се протегна. Прозорецът бе отворен отчасти и тя го разтвори широко. Долината отвън бе смълчана под ятагана на луната.

— Искан ми се да бях отново млада — прошепна тя. — Тогава щях да се омъжа за онзи поет.

* * *

Катан се носеше над планините и копнееше тялото му да може да лети толкова високо, колкото духа му. Исканше да вкуси въздуха, да усети суровите ветрове с кожата си. Под него планините Скода се издигаха като върхове на копия. Той полетя по-високо и върховете придобиха нов вид. Катан се усмихна.

Скода се бе превърнала в каменна роза с назъбени венчелистчета на зелено поле. Пръстени от извисяващ се гранит, които се свързваха и оформяха огромен цвят.

На североизток успя с мъка да различи крепостта Делнох, а на югоизток се издигаха блестящите градове на дренайците. Всичко бе толкова красиво. Оттук не се виждаха жестокостта, мъченията и ужасът. В небето нямаше място за хора с малки умове и безгранична амбиция.

Той отново се върна към розата на Скода. Външните цветчета криеха девет долини, през които можеше да премине армия. Катан ги огледа една по една, преценявайки формите и разположението им, представяйки си редиците войници — атакуващите конници и отстъпващата пехота. Когато се увери, че е запомнил всичко, той се насочи към втория пръстен. Тук имаше само четири основни долини, но и три коварни прохода си проправяха път през открити пасбища и горите отвъд тях.

В центъра на розата планините се нагъваха единствено от два прохода от изток — долините, известни като Тарск и Магадон.

Мисията му бе приключила, така че се върна в тялото си и докладва на Декадо. Не можеше да му даде надежда.

— Във външния пръстен има девет основни долини и десетки тесни проходи. Даже във вътрешния около Кардуил има два подстъпа за атака. Армията ни не може да удържи дори единия. Невъзможно е да се планира защита, която има шанс за успех. И като казвам успех, имам предвид да отблъснем една-единствена атака.

— Не казвай нищо на никого — нареди Декадо. — Аз ще говоря с Ананаис.

— Както желаеш — отвърна хладно Катан.

Декадо се усмихна.

— Съжалявам, Катан.

— За какво?

— За това, което съм — отвърна воинът и тръгна нагоре по хълма, докато не достигна високия хребет, гледащ към няколко от широките долини. Това бе добра земя — изолирана и мирна. Почвата не беше богата като в Сентранските равнини на североизток, ала при внимателна грижа фермите процъфтяваха и добитъкът дебелееше от тревата на пасбищата.

Семейството на Декадо бяха фермери далече на изток и той предполагаше, че обичта му към растенията е покълнала в него от мига на зачеването му. Той приклепна и зарови силните си пръсти в земята. Тук имаше глина и тревата растеше гъста и жизнена.

— Мога ли да се присъединя към теб? — попита Катан.

— Заповядай.

Двамата поседяха в тишина известно време, загледани в добитъка, преживящ по плодородните склонове в далечината.

— Липсва ми Абадон — каза внезапно Катан.

— Да. Той беше добър човек.

— Беше човек с визия. Но нямаше търпение и вярата му бе ограничена.

— Как можеш да кажеш това? — попита Декадо. — Той вярваше достатъчно, за да сформира наново Тридесетте.

— Именно! Абадон сметна, че злото трябва да бъде посрещнато с груба сила. Ала нашата вяра твърди, че злото може да бъде надвито само от любовта.

— Това е лудост. Как ще се справиш с враговете си?

— А как по-добре от това да ги направиш свои приятели? — контрира го Катан.

— Думите са красиви, но аргументът не работи. Не можеш да станеш приятел с Ческа — можеш да му бъдеш роб или да умреш.

Катан се усмихна.

— И какво от това? Източникът се грижи за всички неща и вечността се надсмива над човешкия живот.

— Смяташ, че няма значение дали ще умрем?

— Естествено, че няма. Източникът ни прибира и живеем вечно.

— Ами ако няма Източник? — запита Декадо.

— Тогава смъртта е още по-добре дошла. Аз не мразя Ческа. Съжалявам го. Той е изградил империя на ужаса. И какво е постигнал? Всеки ден го приближава все повече и повече към гроба. Удовлетворен ли е? Има ли дори едно нещо, което да му носи радост? Заобиколил се е с воини, които го бранят от убийци, и с воини, които да следят другите воини в търсене на предатели. А кой следи следящите? Ама че нещастно съществуване!

— Значи Тридесетте изобщо не са воини на Източника? — попита Декадо.

— Такива са, ако вярват.

— Не можеш да покриеш всички варианти едновременно, Катан. Младият мъж се засмя.

— Вероятно. Ти как стана воин?

— Всеки човек е воин, защото животът е битка. Фермерът се бори със сушата, наводненията, болестите на животни и растения. Морякът се бори с морето и бурята. Аз нямах силата за това, така че се борих с други хора.

— А с кого се бори свещеникът?

Декадо се обърна, за да срещне искрения поглед на младия мъж.

— Свещеникът се бори със себе си. Той не може да погледне жена с искрена страст, без вината да го изгори. Не може да се напие и да забрави. Не може да прахоса един ден, за да се наслаждава на красотата на света, без да се чуди дали не трябва да се занимава с нещо по-стойностно.

— За свещеник имаш доста ниско мнение за събратята си.

— Напротив, имам много високо мнение за тях — отвърна Декадо.

— Беше много суров с Акуас. Той наистина вярваше, че спасява душата на Абадон.

— Зная това, Катан. И му се възхищавам — всъщност се възхищавам на всички ви. Бях ядосан на себе си. Не ми беше лесно, защото не притежавам вашата вяра. За мен Източникът е мистерия, която не мога да разреша. И въпреки това обещах на Абадон, че ще се погрижа мисията му да бъде изпълнена. Вие сте чудесни млади мъже, а аз съм просто стар воин, влюбен в смъртта.

— Не се съди толкова сурово. Ти си избран. Това е велика чест.

— Случайно съвпадение! Дойдох в Храма и Абадон е видял в това повече, отколкото е трябвало.

— Не — каза Катан. — Ти дойде в деня, когато един от братята ни умря. Нещо повече — ти не си просто воин, а може би най-великият майстор на меча в тази епоха. Успя да победиш тамплиерите сам. И освен това съумя да развиеш таланти, с които ние сме родени. Дойде да ни спасиш в Замъка на Бездната. Как може да не си нашият водач? А ако си... тогава кой те е довел при нас?

Декадо се облегна назад, загледан в струпващите се облаци.

— Мисля, че ще завали — отбеляза той.

— Опитвал ли си да се молиш, Декадо?

— Пак ще завали.

— Опитвал ли си? — настоя свещеникът.

Командирът се надигна и въздъхна дълбоко.

— Разбира се, че съм опитвал. Но не получавам отговори. Опитах се в нощта, когато вие отпътувахте в Бездната... но Той не ми отговори.

— Как можеш да кажеш това? Нима не се научи да се носиш в същата нощ? Нима не ни откри през мъглите на не-времето? Мислиш, че си постигнал това със собствена сила?

— Да, така мисля.

— Значи сам си отговорил на молитвите си?

— Да.

Катан се усмихна.

— Тогава продължавай да се молиш. Кой знае до какви висини ще стигнеш!

Сега беше ред на Декадо да се засмее.

— Ти ми се подиграваш, млади Катан! Няма да го допусна. Заради това мисля ти да водиш молитвите тази вечер — на Акуас му е нужна почивка.

— За мен ще бъде удоволствие.

От другата страна на полето Ананаис пришпори черния си жребец в галоп. Приведен ниско над гърба на коня, той го пришпорваше, докато копитата чаткаха по сухата земя. В тези няколко секунди скорост той забравяше проблемите си и се наслаждаваше на свободата. Зад него яздеха Галанд и Торн, но конете им не можеха да се мерят с неговия и той достигна потока с двадесет крачки преднина. Скочи на земята и потупа животното, държейки го настрана от водата, за да го разходи и да му даде време да се успокои. Другите също слязоха от седлата.

— Не е честно! — каза Галанд. — Твоят жребец е няколко длани по-висок и е отглеждан за скорост!

— Но пък аз тежа повече от вас двамата, взети заедно — отвърна Ананаис.

Торн не каза нищо, само се ухили и поклати глава. Харесваше гиганта и приветстваше промяната, която бе настъпила у него, откакто

русата жена се бе преместила в колибата му. Сега изглеждаше по-жив — повече в единение със света.

Любовта правеше това с хората. Торн се бе влюбвал много пъти и дори на шестдесет и две се надяваше на поне още два или три романа. Имаше една вдовица, чиято ферма се намираше по високите самотни хребети на север; често я посещаваше за закуска. Тя все още не бе омекнала към него, но рано или късно и това щеше да стане — Торн познаваше жените. Нямахте нужда да бърза... Нежни думи, това беше начинът. Задавай им въпроси за тях, интересувай се. Повечето мъже преминаваха през живота си, решени да се хвърлят в леглото в първия момент, в който жената им го позволи. Безумие! Първо говори. Научи достатъчно. После пипай, нежно, с обич. Внимателно. После обичай и се позадръж. Торн се бе научил отрано, защото беше роден грозен. Другите мъже го ненавиждаха за успеха му, но никога не си даваха труда да се поучат от него. Глупаци!

— Още един керван от Вагрия тази сутрин — каза Галанд и почеса брадата си. — Но златото в хазната намалява. Тези проклети вагрийци са удвоили цените си.

— Такъв е пазарът — отвърна Ананаис. — Какво донесоха?

— Върхове за стрели, желязо, малко мечове. Най-вече брашно и захар. О, да — и доста кожа. Лейк я поръча. Сигурно имаме достатъчно храна до края на месеца... но не повече.

Сухият кикот на Торн пресече думите на Галанд.

— Какво е смешното?

— Ако сме още живи след месец, с радост ще изтърпя глада!

— Бегълците още ли прииждат? — попита Ананаис.

— Да — отвърна Галанд. — Но броят им намалява. Мисля, че можем да се справим. Сега армията наброява две хиляди души, но сме разпръснати твърде нашироко. Не ми харесва това чакане. Драконът изхождаше от идеята, че първият удар е жизненоважен.

— Нямаме избор — каза Ананаис. — Трябва да удържим възможно най-широка линия в продължение на следващите няколко седмици. Ако отстъпим, те просто ще нахлуят. В момента не са взели решение как да постъпят.

— Мъжете започват да нервничат — вметна Торн. — Не е лесно просто да седиш — това ги кара да мислят, да се чудят, да си представят разни неща. Райван върши чудеса, пътува от долина в

долина, подхранва смелостта им и ги нарича герои. Но това може да не е достатъчно. Победата ни беше опияняваща, Ананаис, но онези, които пропуснаха битката, сега надвишават числено мъжете, които участваха в нея. Не са обучени. И са нервни.

— Какво предлагаш?

Торн се ухили с кривата си усмивка.

— Аз не съм генерал. Ти ми кажи!

15.

Кафас се отдалечи от палатките и просна черното си наметало на сухата земя. Свали тъмния си шлем и се излегна. Звездите светеха ярко, ала той нямаше очи за тях. Нощта бе хладна и чиста, но Кафас мразеше празнотата. Копнееше за убежището на Храма и наркотичните оргии. Музиката на стаята за мъчения, сладките молби на жертвите. Именно радост му липсваше тук. Смях.

Между мъчителя и жертвата се оформяше специална връзка. Първо идваха упорството и омразата. После сълзите и писъците. После молбите. И накрая, след като духът бъдеше пречупен, следваше особен вид обич. Кафас изруга шумно и се изправи. Възбудата събуждаше гнева му. Той бръкна в малката кожена кесия, висяща на бедрото му, и извади дълго листо лорасиум. Смачка го на топчица, постави го в устата си и започна да дъвче бавно. Когато соковете започнаха да действат и умът му заплува в мъгла, той чу сънищата на спящите войници и бавните гладни мисли на язовеца, скрит в храстите вдясно от него. Кафас ги изолира и принуди ума си да проиграе отново сцена от близкото минало, когато доведоха в стаята за мъчения малко момиченце...

Внезапно го заля вълна от безпокойство и той върна рязко ума си към настоящето, а очите му се стрелнаха към тъмните сенки в дърветата.

Пред него се появи ярка светлина, после потрепери и се преля във формата на воин, облечен в сребърна броня. На раменете си имаше бяло наметало, чиито краища се вееха под ветровете на Духа.

Кафас затвори очи и скочи от тялото си, с черен призрачен меч в ръка и тъмен щит, закачен за другата. Воинът отблъсна атаката му и отстъпи.

— Ела тук и умри — предложи тамплиерът. — Дванадесет от вас вече са мъртви. Ела и се присъедини към тях!

Воинът не каза нищо, през процепите на сребърния му шлем се виждаха единствено сините очи. Те бяха спокойни и тихата увереност,

която се излъчваше от тях, се прокрадна в сърцето на Кафас. Щитът му се смали.

— Не можеш да ме докоснеш! — извика той. — Духът е по-могъщ от Източника. Ти си безсилен срещу мен!

Воинът поклати глава.

— Проклет да си! — изрева Кафас, когато щитът му изчезна.

Той се хвърли в атака, размахал дивашки меч си.

Акуас парира удара с лекота, после заби собственото си острие дълбоко в гърдите на тамплиера. Мъжът изстена, когато леденият меч достигна призрачната му плът. После душата му умря и останало без нея, тялото застина на земята.

Акуас изчезна. Двеста крачки навътре в гората очите на тялото му се отвориха и той увисна в подкрепящите ръце на Декадо и Катан.

— Всички тамплиерски стражи са мъртви — каза свещеникът.

— Добра работа! — похвали го командирът.

— Чувствам се омърсен от злото им. Дори само да ги докоснеш е като вечно проклятие.

Декадо отиде безшумно до мястото, където Ананаис чакаше със сто воини. Торн бе приклепнал вляво от него, Галанд — отдясно. Петдесетима бяха мъже от Легиона, за които Ананаис не беше сигурен.

Макар и да вярваше на инстинктите на Декадо, все още бе скептичен относно талантите на Тридесетте. Тази нощ щеше да разбере дали тези войници са с него, или не. С болезнена яснота усещаше мечовете им около себе си.

Гигантът поведе отряда до покрайнините на дърветата. От другата страна се намираха палатките на делнохската армия — бяха сто на брой, всяка от които даваше подслон на шестима мъже. Отвъд тях пък бяха опънати въжета, които да ограничават вързаните коне.

— Искам Брейхт жив и искам онези коне — прошепна Ананаис. — Галанд, вземи петдесет мъже и отведи жребците на разстояние. Останалите могат да ме последват.

Той пристъпи напред, приклепнал ниско, и воините в тъмни брони се пръснаха зад него.

Когато достигна палатките, отрядът се раздели на групи — въоръжени мъже тихо повдигаха покривалата и пристъпваха безшумно вътре. Кинжалите се плъзгаха през спящите гърла и хората умираха, без да издадат и звук. В покрайнините на лагера един войник се събуди

от пълния си мехур; претърколи се от одеялото и излезе в нощта. Първото, което видя, беше гигант с черна маска, спускащ се към него, следван от двадесетина воители. Извика веднъж... и умря.

Внезапно хаосът завладя нощта. Войниците заизлизаха от палатките си с мечове в ръце. Ананаис посече двама воители, застанали на пътя му, и изруга шумно. Палатката на Бреихт се издигаше право напред — син копринен павилион с емблемата на Белия кон на дренайския пратеник.

— Легион! При мен! — изрева гигантът и се затича напред.

Един воиник го атакува с копие, ала Ананаис се отдръпна от пътя на оръжието и мечът му описа свирепа дъга, която разби ребрата на мъжа. Златния достигна палатката, отметна рязко покривалото на входа и влезе вътре. Бреихт се криеше под леглото си, ала Ананаис го извлече за косата и го запрати навън.

Старият Торн дотича до него и каза:

— Имаме малък проблем, Черна маско.

Петдесетимата от Легиона бяха оформили здрав кръг около павилиона на Бреихт, ала навсякъде около тях воители от Делнох стояха в готовност, чакайки заповед за атака. Ананаис вдигна Бреихт на крака и си проправи път до предната част на редицата.

— Кажи на хората си да хвърлят оръжията, или ще ти прережа гърлото — изсъска той.

— Да, да — измрънка сивобрадият старец и вдигна ръце. — Мъже на Ческа, свалете оръжия. Животът ми е твърде ценен, за да бъде захвърлен по такъв начин. Заповядвам ви да ги пуснете!

Един тамплиер пристъпи напред.

— Твоят живот не струва нищо, старче! Имаше една мисия — да убедиш тия псета да излязат от хълмовете. И ти се провали.

Ръката му се изметна назад, после надолу и един черен кинжал се заби в гърлото на Бреихт. Старецът се олюля и падна на колене.

— А сега ги избийте! — извика тамплиерът и делнохците се спуснаха в атака.

Когато двете страни се сблъскаха, Ананаис заразмахва мечовете си, привличайки враговете към себе си както свещ привлича нощни пеперуди. Оръжията му се стрелкаха сред тях по-бързо, отколкото очите им можеха да ги следват. Около него Легионът се биеше добре и старият Торн не им отстъпваше с коварните си удари.

Внезапно звънът на стомана бе заглушен от грохота на копита и делнохската линия потрепери, когато войниците се извърнаха да видят новия враг, присъединил се към битката.

Групата на Галанд ги удари изотзад като чук наковалня и делнохците се пръснаха. Ананаис се затича напред, викайки на мъжете си да го последват. Внезапно нечий меч поряза хълбока му. Той изсумтя и замахна назад, събаряйки нападателя си на земята. Декадо пришпори коня си към гиганта и протегна лявата си ръка. Ананаис я сграбчи и се хвърли на седлото зад него. Легионери го последваха и воините от Скода се отдалечиха в галоп от лагера. Ананаис хвърли поглед назад, търсейки Торн, и го видя вкопчен в гърба на Галанд.

— Той определено е корав старец! — каза той.

Декадо не каза нищо. Тъкмо бе получил доклад от Балан, чиято задача беше да проучи земята около Дренан, за да разбере как са разположени силите на Ческа. Новините не бяха добри.

Императорът не си бе губил времето.

Съчетаните вече бяха потеглили и нямаше начин Тенака Хан да доведе надирската си армия навреме, за да ги пресрещне.

Според Балан армията щеше да достигне Скодските долини след четири дни.

Единственото, което Тенака можеше да стори, бе да отмъсти за тях, защото нямаше сила на земята, способна да удържи зверовете на Ческа.

* * *

Ананаис влезе в града с коня си. Седеше изправен на седлото, ала умората му тежеше като канара. Беше прекарал един ден и две нощи с лейтенантите си и водачите на отряди, за да ги информира за мълниеносния поход на Ческа. Мнозина генерали биха прикрили заплахата, страхувайки се от дезертъори и спад на бойния дух, но Ананаис не вярваше в това. Хората, които очакваха смъртта си, имаха право да знаят какво им предстои.

Ала сега беше изморен.

Градът бе тих, защото зората бе настъпила едва преди два часа, но въпреки това децата, събрали се на улицата, спряха заниманията си,

когато Черната маска мина край тях. Конят му едва не се подхлъзна на лъскавите павета и Ананаис повдигна главата му, за да го потупа по врата.

— Уморен си почти колкото мен, а, момче?

Един набит оплешивяващ старец излезе от градината отдясно. Лицето му бе зачервено от гняв.

— Ти! — извика той и посочи ездача.

Ананаис спря коня си и мъжът пристъпи напред, а зад него се бяха струпали двадесетина деца.

— Искаш да говориш с мен ли, приятелю?

— Никакъв приятел не съм ти, касапино! Искрах само да видиш тези деца.

— Е, видях ги. Чудесни са.

— Чудесни, а? И родителите им бяха чудесни, но сега гният под Усмивката на демона. И за какво? За да можеш да си играеш с лъскавия си меч!

— Приключи ли?

— Ни най-малко! Какво ще стане с тези деца, когато дойдат съчетаните? Някога и аз бях войник и зная, че не можете да удържите онези адски зверове — ще нахлуят в града и ще избият всичко живо. Какво ще стане тогава с тези деца?

Ананаис докосна с пети хълбоците на коня си и жребецът продължи по улицата.

— Точно така! — извика мъжът. — Избягай от проблема. Но запомни лицата им — чуваш ли?!

Генералът прекоси криволичещите улици и достигна сградата на съвета. Един млад мъж дойде да отведе коня му и Ананаис изкачи мраморните стъпала.

Райван седеше сама в залата, загледана — както често правеше — в избледнялата картина. Беше отслабнала през последните няколко дни. Отново носеше ризницата и широкия колан, а тъмната ѝ коса бе отметната назад и вързана на тила.

Тя се усмихна, когато го видя, и му посочи един стол до нея.

— Добре дошъл, Черна маско — каза жената. — Ако носиш лоши новини, задръж ги за малко. Имам си достатъчно мои.

— Какво е станало? — попита Ананаис.

Райван махна с ръка и затвори очи, неспособна да заговори. После пое дълбоко дъх и издиша бавно.

— Слънцето свети ли? — попита.

— Да, жено.

— Добре! Искам да видя слънцето над планините. То носи обещание за живот. Ял ли си?

— Не.

— Тогава нека идем в кухнята и да намерим нещо. Ще похапнем в градината на кулата.

Те седнаха в сянката на един гъст разцъфтял храст. Райван бе взела комат черен хляб и малко сирене, ала никой от двамата не ядеше. Тишината им носеше спокойствие и уют.

— Чувам, че сте имали късмет да се измъкнете живи — каза накрая жената. — Как е раната ти?

— Аз оздравявам бързо, жено. Раната не беше дълбока, а шевове ще издържат.

— Синът ми, Лукас... умря снощи. Трябваше да отрежем крака му... гангрена.

— Много съжалявам — каза неумело Ананаис.

— Той беше много смел. Сега ми останаха само Лейк и Равена. Скоро няма да има никой. Как се стигна дотук?

— Не зная. Допуснахме един луд да заграби властта.

— Наистина ли го допуснахме? На мен ми се струва, че един човек може да има само толкова власт, колкото му дадем. Може ли Ческа да мести планини? Може ли да изгаси звездите? Може ли да каже на дъжда да завали? Та той е само един човек! Ако всички му се опълчат, ще падне. Но те не го правят, нали? Твърди се, че има армия от четиридесет хиляди мъже. МЪЖЕ. Дренайци! Готови да потеглят на поход срещу други дренайци. По време на Надирските войни поне знаехме кой е врагът ни. А сега няма враг. Само провалени приятели.

— Какво мога да кажа? — попита Ананаис. — Нямам отговори. Трябваше да попиташ Тенака. Аз съм просто воин. Един учител ми каза, че всички ловци на света имат очи, насочени напред: лъвове, ястреби, вълци, хора. А всяка плячка на света има очи от двете страни на главата си, за да има по-голям шанс да види ловеца. Казваше, че човекът не се различава от тигъра. Ние сме убийците на природата и имаме огромен апетит. Дори героите, които помним, показват обичта

ни към войната. Дръс, най-великият убиец на всички времена — именно неговия лик гледаш в залата на съвета.

— Така е — каза Райван. — Но има разлика между Дръс и Ческа. Легендата винаги се е борил, за да могат другите да са свободни.

— Не се самозалъгвай, Райван. Дръс се е бил, защото е обичал да се бие — в това е бил добър. Изучи историята му. Бил е на изток и е воювал за тиранина Горбен. Армията му е разрушавала градове, села и цели нации. Дръс е бил част от това и не би си търсил извинения. И ти не бива да го правиш.

— Нима казваш, че никога не е имало истински герои?

— Не бих познал герой, дори да ме ухапе по задника! Слушай, Райван, звярът е във всички нас. Правим най-доброто, което можем, но нерядко сме зловни, дребнави или ненужно жестоки. Не го правим умишлено, просто сме *такива*. Повечето от героите, които помним, са в паметта ни, защото са печелили. А за да печелиш, трябва да си безскрупулен. Целеустремен. Дръс е бил такъв и точно затова не е имал приятели — само хора, които са му се възхищавали.

— Можем ли да победим, Ананаис?

— Не. Но можем да накараме Ческа да страда толкова силно, че някой друг да успее да го победи. Ние няма да доживеем завръщането на Тенака. Императорът вече е потеглил; но трябва да го удържим, да го накараме да понесе загуби — да разбием аурата на неуязвимост, която е изградил около своите съчетани.

— Но дори Драконът не можа да се опълчи на тези зверове.

— Драконът беше предаден, хванат на открито. И мнозина от тях бяха старци. Петнадесет години са много време. Те вече не бяха истинският Дракон. *Ние* сме истинският Дракон — и в името на боговете, ще ги накараме да страдат!

— Лейк е измайсторил оръжия, които иска да видиш.

— Къде е той?

— В старите конюшни в южната част на града. Но първо си почини — изглеждаш изтощен.

— Ще го сторя. — Ананаис се изправи и се олюля леко, после се засмя. — Остарявам, Райван. — Отдалечи се на няколко крачки, после се върна и положи огромната си длан на рамото ѝ. — Не ме бива да споделям, жено. Но наистина съжелявам за Лукас. Той беше добър човек и ти прави чест, че си го отгледала такъв.

— Иди си почини. Дните стават по-кратки и скоро ще ни е нужна силата ти. Разчитам на теб. Всички разчитаме на теб.

След като гигантът си отиде, Райван пристъпи към стената и се загледа към планините.

Имаше чувството, че смъртта е ужасно близо.

И не я беше грижа.

* * *

Тенака беше толкова ядосан, че му се повдигаше. Ръцете му бяха стегнати здраво с кожени върви, а самият той бе привързан към дънера на един тънък бряст. Пред него петима мъже седяха около лагерен огън и претърсваха дисагите му. Вече бяха открили малката му кесия злато и сега тя лежеше до водача — едноок бандит, едър и мрачен. Тенака примигна, за да премахне от дясното си око тънката струйка кръв, и затвори ума си за болката от натъртванията.

Беше твърде зает с мислите си, когато влезе в гората, и един камък, запратен с прашка, го удари в слепоочието, събаряйки го от коня. Докато се мъчеше да не загуби съзнание, бандитите го атакуваха и той успя да извади мечата си и да убие единия, преди да го повалят със сопите си. Последните думи, които чу, преди мракът да се спусне, бяха:

— Той уби брат ми. Не го убивайте — искам го жив.

И сега, само на четири дни път от Скода, той висеше завързан за дърво и броени минути го делиха от жестока смърт. Безсилието го разкъсваше и той опъваше въжетата, но възлите им бяха майсторски завързани. Краката го боляха, а гърбът му пламтеше.

Едноокият бандит се изправи и отиде до дървото. Лицето му представляваше маска на горчивината.

— Гнусен варварин — ти уби брат ми!

Тенака не продума.

— Е, ще си платиш. Ще те нарежа на малки парченца, а после ще ги сготвя на огъня и ще те накарам да ги изядеш. Това ще ти допадне ли?

Тенака не му обърна внимание и юмрукът на мъжа полетя напред. Надирът стегна мускулите на корема си точно когато ударът го

достигна, но болката бе ужасна. Когато главата му провисна, бандитът го удари през лицето.

— Отговори ми, надирско лайно такова! — изсъска той.

Тенака изплю кръв и облиза подутата си устна.

— Ще проговориш; преди да се зазори, ще ми пееш сладки песни.

— Избоди му очите, Балдур! — каза един от другите обирджии.

— Не. Искам да види всичко.

— Само едното тогава — подкани го мъжът.

— Да — каза Балдур. — Може би само едното. — Той извади кинжала си и се приближи още повече. — Това ще ти хареса ли, надире? Едното ти око да увисне на бузата?

Призрачен вик проехтя в нощта — звучеше високо и зловещо.

— В името на седемте ада, какво беше това? — попита Балдур и се завъртя.

Другите направиха знака на Защитния рог и посегнаха към оръжията си.

— Звучеше близо — каза един нисък мъж с руса брада.

— Котка, може би. Звучеше малко като котка — каза Балдур. — Разпалете огъня. — Двама мъже се забързаха да съберат подпалки, а главатарят се обърна отново към Тенака. — Чувал ли си този звук, надире?

Тенака кимна.

— И какво е?

— Горски демон.

— Не говори глупости! Цял живот съм живял по горите.

Тенака сви рамене.

— Каквото и да е, не ми харесва — каза Балдур. — Е, значи няма да умреш толкова бавно. Ще ти разпоря корема и може да умреш от загуба на кръв. Или пък горският демон ще те спипа!

Ръката му се отдръпна назад...

И в гърлото му се заби стрела с черни пера. За миг Балдур остана неподвижен, като вцепенен. Изпусна ножа и бавно се пресегна да докосне стрелата. Очите му се разшириха, после коленете му поддадоха и той се свлече на земята. Втора стрела прелетя през поляната и се заби в дясното око на бандита с русата брада. Той падна с крясък. Останалите трима се втурнаха към убежището на гората,

забравили оръжията си. За момент последва тишина, после откъм дърветата излезе фигура с лък в ръка.

Беше облечена с туника и ловджийски панталони от тънка кафява кожа, а наметалото покриваше косата ѝ. От кръста ѝ висеше тънък къс меч.

— Как си, Тенака? — попита Реня мило.

— Определено се радвам да те видя — отвърна той. — Освободи ме.

— Да те освободя ли? — възкликна тя и приклепна край огъня. — Такъв силен мъж като теб. Хайде стига! Със сигурност не ти трябва помощта на една жена!

— Не е сега моментът за този разговор, Реня. Развържи ме.

— И после ще дойда с теб?

— Разбира се — отвърна Тенака; знаеше, че няма избор.

— Сигурен ли си, че няма да ти се пречкам?

Той стисна зъби в опит да овладее гнева си, а Реня заобиколи дървото и преряза вървите с меча си. Тенака се препъна и падна, когато въжетата го пуснаха, и тя му помогна да стигне до огъня.

— Как ме откри?

— Не беше трудно — отвърна уклончиво момичето. — Как се чувстваш?

— Жив. Едва-едва! Ще трябва да внимавам повече, след като прекосим планините.

Главата на Реня се стрелна нагоре и ноздрите ѝ потрепериха.

— Връщат се — каза тя.

— Проклятие! Намери ми меча!

Тенака се огледа, ала нея я нямаше — беше изчезнала сред дърветата. Той изруга и се изправи със залитане. После сграбчи оръжието си, захвърлено от другата страна на огъня. Изобщо не се чувстваше в състояние да се бие.

Ужасният вой започна отново и кръвта му се смрази. После Реня пристъпи обратно на поляната с широка усмивка на лицето.

— Сега бягат толкова бързо, че не мисля, че ще спрат, преди да са стигнали морето — каза тя. — Защо не поспиш?

— Как го направи?

— Просто имам талант — отвърна момичето.

— Подцених те, жено — каза Тенака и се просна до огъня.

— Отчаяният вопъл на много мъже през вековете — промърмори Реня.

* * *

Отново се спускаше нощ, когато Реня и Тенака видяха в далечината изоставената крепост Дрос Кортсуейн, стаена в сенките на планините Делнох. Построена като преграда срещу вагрийска инвазия в дните на Егел, първия Бронзов граф, крепостта не се използваше повече от четиридесет години. Градът, който бе изникнал около нея, също беше изоставен.

— Призрачно, нали? — каза Реня, приближавайки сивата си кобила до Тенака.

— Кортсуейн винаги е била глупост — отвърна Тенака, загледан в самотните укрепления. — Единствената грешка на Егел. Това е едничката крепост на Дренай, която никога не е виждала битка.

Копитата на конете им ехтяха в нощта, докато се приближаваха към главните порти. Дървото бе свалено и каменният проход ги приканваше като беззъба уста.

— Не можем ли да лагеруваме на открито? — попита Реня.

— Твърде много горски демони има — отвърна Тенака и се приведе, за да избегне удара ѝ, насочен към главата му.

— Стой! — извика треперлив глас и надирът присви очи.

Под отворения портал стоеше старец с ръждива ризница, който стискаше копие със скършен връх. Тенака спря коня си.

— Как е името ти, ездачо? — извика старецът.

— Аз съм Танцъора. Това е жена ми.

— Приятел или враг?

— Не сме заплаха за никой, който не ни заплашва.

— Тогава можете да влезете — отвърна старият войник. — Ганът казва, че няма проблем.

— Ти ли си ганът на Дрос Кортсуейн? — попита Тенака.

— Не. Това е ганът — каза старецът и посочи празното място до себе си. — Не виждаш ли?

— О, разбира се. Моля за извинение! Поздрави на командващия офицер.

Тенака прекоси портала и слезе от коня. Старецът докуцука до него. Изглеждаше над осемдесетгодишен и косата му бе рядка и тънка, провиснала около жълтия му череп като планинска мъгла. Лицето му беше изпито и под воднистите му очи бяха плъзнали сини сенки.

— Без коварство — предупреди го той. — Погледни укрепленията. Стрелците следят всяка ваша крачка.

Тенака вдигна поглед — стените бяха празни, ако се изключат няколко спящи гълъба.

— Много професионално — каза той. — Тук има ли храна?

— О, да. За онези, които са добре дошли.

— А ние добре дошли ли сме?

— Ганът казва, че приличаш на надир.

— Наистина е така, но имам честта да служа в армията на Дренай. Аз съм Тенака Хан от Дракона. Ще ме представиш ли на гана?

— Те са двама — каза старецът. — Това е Ган Орин — той е първият ган. Хогън е този на съгледвачите.

Тенака се поклони ниско.

— Чувал съм за Ган Орин. Поздравления за защитата на Дрос Делнох.

— Ганът казва, че сте добре дошли и можете да се присъедините към него в покоите му. Аз съм неговият помощник. Казвам се Сиал — Дън Сиал.

Старецът остави счупеното копие и тръгна към тъмната крепост. Тенака разхлаби каишите на седлото и остави коня си да се разхожда в търсене на трева. Реня го последва и двамата тръгнаха след Дън Сиал.

— Той е луд! — каза момичето. — Тук няма никого.

— Изглежда безобиден. И не може да няма храна. Предпочитам да запазя колкото се може повече от провизиите ни. Слушай — мъжете, за които говори, са първите ганове на Дрос Делнох, когато моят предшественик се е бил с Улрик. Орин и Хогън са били командирите, преди Рек да стане Бронзов граф. Играй играта му — това ще е милост към него.

В покоите на гана Сиал бе разположил маса за трима. В средата имаше кана червено вино, а в едно гърне над огъня къкреше яхния. С треперливи ръце старецът напълни чиниите им, каза молитва към Източника и се захвана да яде с дървена лъжица. Тенака опита яхнията; беше горчива, но не неприятна.

— Те до един са мъртви — каза Сиал. — Аз не съм луд — зная, че са мъртви, но въпреки това са тук.

— Ако ги виждаш, значи са тук — отвърна Реня.

— Не ми се подигравай, жено! Аз ги виждам и те ми разказват истории... Прекрасни истории. Простиха ми. Хората никога не ми простиха, но призраците са по-добри от хората. Те знаят повече. Знаят, че един мъж не може да е силен през цялото време. Знаят, че понякога просто не можеш да не избягаш. Простиха ми — казаха, че мога да бъда войник. Вярват ми и ме оставиха да се грижа за крепостта.

Внезапно Сиал примижа и стисна ребрата от дясната си страна. Реня погледна надолу и видя кръв, която се процеждаше през ризницата и капеше по пейката.

— Ранен си — каза тя.

— Няма нищо. Изобщо не го усещам. Сега съм добър войник — те ми го казват.

— Свали си ризницата — каза тихо Тенака.

— Не. На пост съм.

— Казах да я свалиш! — изтътна гласът на надира. — Нима аз не съм ган? Докато съм тук, ще има строга дисциплина!

— Да, господарю! — каза Сиал и се замота с древните каиши.

Реня му помогна и малко по малко успяха да свалят ризницата. Старецът не издаде звук. Гърбът му бе почервенял от белезите на камшик. Реня огледа долапите и чекмеджетата и накрая намери стара риза.

— Ще донеса вода — каза тя.

— Кой ти причини това, Сиал? — попита Тенака.

— Ездачи... вчера. Търсеха някого. — Очите на стареца проблеснаха. — Търсеха теб, надирски принце.

— Предполагам.

Реня се върна с медна купа, пълна с вода. Изми внимателно гърба на стареца, после разкъса ризата на ивици, с които да превърже най-лошите рани.

— Защо са те били? Нима са мислели, че знаеш къде съм?

— Не — каза Сиал натъжен. — Мисля, че просто им достави удоволствие. Призраците не можеха да сторят нищо. Но ми съчувстваха — казаха, че съм го понесъл смело.

— Защо стоиш тук, Сиал? — попита Реня.

— Аз избягах, господарке. Когато надирите атакуваха, аз побягнах. Нямах къде другаде да ида.

— Откога си тук?

— Отдавна, много отдавна. Може би години. Тук е хубаво и има много хора, с които да си говоря. Те ми простиха, разбираш ли? А и онова, което върша, е важно.

— Какво вършиш? — запита Тенака.

— Пазя камъка на Егел. Той е поставен до портата и гласи, че Дренайската империя ще падне, когато никой не пази Кортсуейн. Егел е знаел тези неща. Той е бил тук, не ми позволиха да го видя, когато дойде; тогава още не бях стоял тук дълго и призраците не ми вярваха.

— Иди да поспиш, Сиал — каза Тенака. — Нужна ти е почивка.

— Първо трябва да скрия конете ви — отвърна старецът. — Ездачите ще се върнат.

— Аз ще го сторя — обеща Тенака. — Реня, помогни му да си легне.

— Не мога да спя тук — това е леглото на гана.

— Орин казва, че можеш — той ще се срещне с Хогън тази нощ и ще остане в покоите му.

— Той е добър човек — каза Сиал. — Горд съм, че му служа. Те всички са добри — нищо, че са мъртви.

— Почини си, Сиал. Ще говорим на сутринта.

— Ти ли си надирският принц, който поведе атаката срещу вентрийските нашественици до Пурдол?

— Да, аз съм.

— Прощаваш ли ми?

— Прощавам ти — каза Тенака Хан. — А сега заспивай.

* * *

Тенака се събуди от тропота на галопиращи коне по студените камъни на двора. Изрита одеялото, събуди Реня и двамата допълзяха до прозореца. Под тях се бяха скупчили двадесетина ездачи; носеха червените наметала на Делнох и блестящи бронзови шлемове с черни гребени от конски косъм. Водачът беше висок мъж с брада, разделена

на три, а до него яздеше единият от разбойниците, които бяха заловили Тенака.

Сиал докуцука на двора, стиснал счупеното копие в ръка.

— Стойте! — каза той.

Пристигането му разсея напрежението и ездачите започнаха да се смеят.

Водачът вдигна ръка за тишина и се приведе над врата на коня си.

— Търсим двама ездачи, старче. Тук ли са?

— Не сте добре дошли в тази крепост. Ганът заповядва да напуснете.

— Не научи ли урока си вчера, глупако?

— Трябва ли да ви принуждаваме да си отидете? — контрира го Сиал.

Разбойникът се наведе над седлото, за да прошепне нещо. Водачът кимна и се обърна назад.

— Преследвачът казва, че са тук. Хванете стареца и го накарайте да проговори.

Двама ездачи понечиха да слязат от конете, но Сиал внезапно нададе боен вик и се затича напред; офицерът беше още полуизвърнат, когато копието се заби в ребрата му. Той изкрещя и едва не падна. Сиал издърпа оръжието и отново се опита да го намушка, но ездачът вляво снижи собственото си копие и пришпори коня си напред. Сиал буквално отлетя, пронизан от железния връх. Противниковото копие се скърши и старецът падна на камъните.

Офицерът успя да се надигне на седлото.

— Измъкнете ме оттук; губя кръв! — каза той.

— Ами ездачите? — попита преследвачът.

— Да вървят по дяволите! Имаме хора оттук до Делнох, не могат да ни избягат. Измъкнете ме оттук!

Преследвачът пое юздите на офицера и отрядът напусна през портала. Тенака изтича на двора и коленичи до смъртно ранения Сиал.

— Справи се добре, Дън Сиал — каза той, повдигайки главата му.

Старецът се усмихна.

— Виж каква я свършиха — каза той. — Камъкът.

— Ти ще останеш тук. Заедно с гана и останалите.

— Да. Ганът има съобщение за теб, но аз не го разбирам.

— Какво казва?

— Да търсиш Краля отвъд Портата. Разбираш ли?

— Да.

— Някога имах жена... — прошепна Сиал. И умря.

Тенака затвори очите на стареца; после вдигна крехкото тяло и го отнесе в сянката на кулата над портата, полагайки го под камъка на Егел. Постави счупеното копие в ръката на мъртвеца.

— Миналата нощ той се помоли на Източника — каза той. — Не зная достатъчно, за да вярвам в кой да е бог, но ако си там, моля те, вземи душата му при себе си. Той не беше лош човек.

Реня го чакаше в двора.

— Бедният — каза тя.

Тенака я прегърна и я целуна по челото.

— Време е да тръгваме — каза й.

— Чу ги — имат ездачи навсякъде.

— Първо трябва да ни видят. После трябва да ни хванат. Намираме се само на час езда от планините, а там, където отивам, те няма да ме последват.

Яздиха чак до пладне, близо до гората и много предпазливо на открито. Стараеха се да избягват високите места, където биха ги видели ясно на фона на небето. На два пъти забелязаха ездачи в далечината. По обед бяха достигнали подножието на Делнохските върхове и Тенака поведе по пътя към висините. По залез конете бяха изтощени и те слязоха от седлата, за да намерят място за лагеруване.

— Сигурен ли си, че можем да прекосим оттук? — попита Реня и се уви плътно в наметалото.

— Да. Но може да се наложи да оставим конете.

— Студено е.

— И ще стане по-студено. Имаме да изкачим може би към три хиляди стъпки.

Прекараха нощта сгушени заедно под одеялата. Тенака спа неспокойно. Бе си поставил невъобразима задача. Защо да го следват надирите? Те го мразеха дори повече от дренайците. Воинът от двата свята! Той отвори виолетовите си очи и загледа звездите в очакване на зората.

Тя пристигна с ярко величие, окъпвайки небето в алено — гигантска рана, която кървеше от изток. След бързата закуска двамата отново потеглиха, все по-нагоре сред върховете.

Още сутринта на три пъти им се наложи да слязат, за да позволят на конете да починат, водейки ги сред снега. Далече долу Реня зърна червените наметала на делнохските ездачи.

— Открили са ни! — извика тя.

Тенака се обърна.

— Твърде назад са. Не се безпокой за тях.

Около час преди залез изкачиха един висок склон и земята пред тях внезапно се спусна опасно стръмно. Една тясна пътека се точеше край огромна стена от леден камък; никъде не бе по-широка от шест стъпки.

— Няма да прекосим това, нали? — попита Реня.

— Напротив.

Тенака докосна с пети хълбоците на коня и потегли. Животното се подхлъзна почти веднага, но бързо възстанови равновесието си. Надирът държеше главата му високо и започна да му говори с нисък успокояващ глас. Левият му крак докосваше каменната стена, а десният висеше над огромната бездна; не смееше да премести тежестта си, за да види дали Реня го следва. Конят се движеше бавно, с прилепени към черепа уши и разширени от страх очи. За разлика от понитата на надирите или сатулите, той не бе отгледан за работа сред планините.

Пътеката се виеше до планината, разширявайки се на някои места, но се стесняваше зловещо на други. Накрая стигнаха до лъскава ледена кора. Тенака имаше място само колкото да се плъзне внимателно от седлото. Слезе и се приближи бавно, после коленичи, за да огледа леда. Повърхността бе покрита с пресен сняг, ала под нея ледът бе гладък и плътен.

— Можем ли да се върнем? — попита Реня.

— Не. Няма къде да обърнем конете. А и делнохците сигурно вече са достигнали пътеката. Трябва да продължим.

— През това?

— Ще водим конете — каза Тенака. — Но ако усетиш, че животното започва да пада, не го дръж. Разбра ли?

— Това е глупаво — каза тя, загледана в скалите на стотици крачки под тях.

— Абсолютно съм съгласен — отвърна той намръщен. — Не отделяй очи от стената и не увивай юздите около ръката си — дръж ги свободно. Готова ли си?

Тенака пристъпи върху извитата ледена плоча, поставяйки крака си внимателно на рехавия сняг.

Придърпа юздите, ала конят отказа да помръдне; очите му бяха разширени от страх и си личеше, че е на ръба на паниката. Тенака се върна, уви ръка около шията на животното и зашептя в ухото му:

— Това не е проблем за теб, смело сърце — прошепна той. — В душата си имаш кураж. Това е просто една трудна пътека. Аз ще съм тук с теб. — Говори му няколко минути, като галеше лъскавия му врат. — Вярвай ми, велики. Повърви малко с мен.

Той отново пристъпи върху леда, придърпа юздите и конят го последва. Бавно и с огромно внимание те напуснаха безопасността на пътеката.

Конят на Реня се подхлъзна, ала успя да запази равновесие. Тенака го чу, но не можеше да обърне глава. Твърдата скала бе само на няколко сантиметра разстояние, ала в момента, в който той стъпи на нея, конят му се подхлъзна и изцвили ужасено. Тенака сграбчи юздата здраво с дясната си ръка, а лявата плъзна по скалата, за да се хване за един щръкнал камък.

Докато конят се пързеляше към бездната, Тенака почувства как мускулите на гърба му се опъват болезнено. Сякаш ръцете му бяха извадени от ямките си. Искаше да пусне юздите, ала не можеше; инстинктивно ги беше омотал около китката си и ако конят паднеше, той щеше да бъде повлечен с него.

Също толкова внезапно, колкото бе изгубил равновесие, конят стъпи на твърда скала и се върна на пътеката. Надирът се свлече на земята, подпрял гръб на стената. Конят го погали с муцуна и той го потупа. Китката му кървеше там, където юздата бе захапала плътта.

— Това беше глупаво! — каза Реня, когато достигна безопасността на пътеката.

— Не мога да отрека — отвърна той, — но успяхме. Оттук нататък пътеката е друга и няма много опасности. А не мисля, че дренайците ще ни последват през леда.

— Ти си се родил с късмет, Тенака Хан. Но не го изразходвай целия, преди да сме стигнали надирите.

Лагеруваха в плитка пещера и нахраниха конете, после запалиха огън с подпалките, привързани към седлата им. Тенака свали кожения си елек и легна на одеялото до огъня, докато Реня масажираше натъртения му гръб. Борбата да спаси коня бе взела тежка дан и надирският принц едва движеше дясната си ръка. Момичето внимателно опипа лопатката и подутите мускули около нея.

— Изглеждаш ужасно — каза тя. — Тялото ти е цялото в синини.

— Трябва да ги усетиш оттук.

— Твърде стар си вече за тия работи — каза Реня дяволито.

— Един мъж е толкова стар, колкото се чувства, жено! — сопна се Тенака.

— И на колко се чувстваш ти?

— На около деветдесет — призна той.

Тя го покри с одеяло и седна до него, загледана в нощта. Тук беше спокойно, толкова далеч от войната и приказките за нея. В действителност не я беше грижа за детронирането на Ческа — искаше само да бъде с Тенака Хан. Мъжете бяха толкова глупави; не разбираха изобщо реалността на живота.

Само любовта имаше значение. Любовта на един човек към друг. Докосването на ръце, докосването на сърце. Топлината на това да принадлежиш, радостта на споделянето. Винаги щеше да има тирани. Хората, изглежда, не можеха да съществуват без тях. Без тирани не можеше да има герои. А хората не можеха да живеят без герои.

Реня се уви в наметалото си и добави последните подпалки към огъня. Тенака спеше до нея, а главата му лежеше на седлото му.

— Къде щеше да си ти без Ческа, обич моя? — попита Реня, знаейки, че той не може да я чуе. — Мисля, че се нуждаеш от него повече, отколкото от мен.

Виолетовите му очи се отвориха и той се усмихна сънено.

— Не е истина — каза и отново заспа.

— Лъжец — прошепна момичето, свивайки се до него.

16.

Катерача, Белдер и Езичника лежаха по корем и гледаха дренайския лагер. Имаше двадесетина войници, седнали около пет лагерни огъня. Пленниците седяха, опрели гръб в гръб в средата на лагера, а близо до тях патрулираха стражи.

— Сигурен ли си, че това е нужно? — попита Белдер.

— Нужно е — отвърна Катерача. — Ако спасим двама сатулски воители, това ще ни даде огромно предимство в търсенето на помощта им.

— Изглеждат ми твърде добре охранявани — промърмори старецът.

— Съгласен съм — каза Езичника. — Има един страж на десет крачки от затворниците. Двама други патрулират край онези дървета, а в гората отиде четвърти.

— Можеш ли да го намериш?

Езичника се ухили.

— Разбира се. Но какво ще кажеш за другите трима?

— Намери онзи в гората и ми донеси бронята му — каза Катерача.

Езичника се скри в мрака и Белдер пролази до младия мъж.

— Нали не мислиш да слизаш там долу?

— Разбира се, че това мисля. Става дума за измама — в това съм добър.

— Няма да се справиш. Ще те хванат.

— Моля те, Белдер, нямам нужда от речи за повдигане на духа — ще ме накараш да навиря нос.

— Е, аз няма да дойда.

— Не си спомням да съм те канил.

Измина почти половин час, преди Езичника да се върне. Носеше дрехите на стража, увити в червеното наметало на мъжа.

— Скрих тялото му, доколкото можах — каза той. — Кога ще сменят стражите?

— След около час — може би по-малко — каза Белдер. — Няма достатъчно време.

Катерача разтвори вързопа, прегледа съдържанието му, после си сложи нагръдника. Не беше подходящ размер, но по-добре твърде голям, отколкото твърде малък, помисли си той.

— Как изглеждам? — попита, поставяйки шлема с гребена на главата си.

— Смехотворно — отвърна Белдер. — Няма да ги излъжеш и за момент.

— Старче, почват да ме болят ушите! — изсъска Езичника. — Прекарали сме заедно само три дни, а вече ми се повръща от теб. Затваряй си устата.

Белдер понечи да каже нещо в отговор, ала погледът на черния мъж го спря. Езичника бе готов да го убие! Кръвта му се смрази и той се извърна.

— Какъв е планът ти? — попита Езичника.

— Има трима стражи, но само един е близо до затворниците. Възнамерявам да го сменя.

— Ами другите двама?

— Само дотук съм го измислил.

— Това все пак е начало — отвърна черният мъж. — Ако първата част сработи и войникът си легне, премини към другите двама. Дръж ножа си в готовност и направи хода си, когато аз направя моя.

Катерача облиза устни. Да държи ножа си в готовност? Не беше сигурен, че ще има смелостта да забие острието в нечие тяло.

Двамата залазиха през храстите към лагера. Луната светеше ярко, но от време на време някой облак я скриваше и потапяше поляната в тъмнина. Огньовете горяха ниско и воините спяха дълбоко.

Езичника долепи уста до ухото на Катерача и прошепна:

— Оттук до първия спящ войник. Следващия път, когато пред луната мине облак, иди към него и легни. Когато облаците се разчистят, стани и се протегни. Погрижи се стражът да те види.

Катерача кимна.

Няколко минути изминаха в мълчаливо напрежение, докато най-накрая мракът не се спусна отново. Катерача незабавно се придвижи напред и падна на земята точно когато луната заблестя отново.

Стана и протегна широко ръце, махайки на стража. После се изправи, огледа се и вдигна копие на спящия до него воин. Поемайки дълбоко дъх, той пое през поляната и се прозина широко.

— Не мога да спя — каза той на мъжа. — Земята е влажна.

— Трябва да пробваш да постоиш тук за малко — измърмори стражът.

— Защо не? — предложи Катерача. — Ако искаш, иди поспи. Аз ще поема смяната.

— Много щедро — каза войникът. — Скоро така или иначе ще ме сменят.

— Както желаш — отвърна младият мъж и се прозина отново.

— Не съм те виждал преди — каза внезапно войникът. — С кого си?

Катерача се ухили.

— Представи си мъж с лицето на прасе с брадавици и мозъка на гълъб.

— Дън Гидеус — каза мъжът. — Кофти късмет!

— Познавал съм и по-лоши — изкоментира Катерача.

— Аз не съм. Мисля, че има специално място, където отглеждат такива идиоти. Така де — защо да атакуваме сатулите? Сякаш си нямаме достатъчно чумави проблеми в Скода. Умът ми не го побира!

— И моят — каза Катерача. — Но все пак, докато плащат...

— Стига бе, платили ли са ти? Аз си чакам парите вече четири месеца — възкликна мъжът гневно.

— Шегувах се — отвърна младият мъж. — Естествено, че не са!

— Не се шегувай за тия работи, човече. И така си имаме достатъчно неприятности.

Към тях се присъедини втори страж.

— Кал, това смяната ли е?

— Не, просто не могъл да заспи.

— Е, аз мисля да ги събудя. Писна ми да кисна тук — каза новодошлият.

— Не бъди глупак — посъветва го първият. — Ако събудиш Гидеус, ще нареди да те нашибат!

— Защо не идеш да си починеш? — предложи Катерача. — Аз ще пазя — без друго явно няма да заспя повече.

— Мъртните го взели, мисля, че точно така ще направя — каза първият войник. — И без това спя с отворени очи. Мерси, друже — каза той и потупа Катерача по рамото, преди да отиде да легне при другите.

— Ако искаш да отпуснеш глава в гората, ще те събудя като видя, че смяната идва — предложи Катерача.

— Мерси, но по-добре не. Последния път като хванаха страж да спи, Гидеус нареди да го обесят. Копеле! Не искам да поемам такъв риск.

— Твоя работа — отвърна Катерача нехайно и с бясно туптящо сърце.

— Копелетата пак забраниха отпуската — каза стражът. — Не съм виждал жена си и хлапетата вече четири месеца. — Катерача отпусна хватката си около дръжката на кинжала. — Фермата не носи достатъчно. Скапани такси! Все пак поне съм жив, предполагам.

— Да, и това е нещо — съгласи се младият мъж.

— Животът е гадост, а? Всеки момент ще ни пратят в Скода, за да избием още малко от своите. Животът е проклета гадост!

— Да — стиснал ножа зад гърба си, Катерача раздвижи пръсти около дръжката, готов да го забие в гърлото на мъжа.

Внезапно стражът изруга.

— Мисля, че ще приема предложението ти — каза той. — Вече трета нощ ме слагат на стража. Но обещавай, че ще ме събудиш, нали?

— Обещавам — каза Катерача и облекчението го заля като гореща вълна.

Но тогава Езичника изплува от сенките и прокара ножа си през гърлото на другия мъж. Катерача реагира инстинктивно — собственият му кинжал се стрелна напред и се заби в гърлото на войника под челюстта, пронизвайки мозъка му. Той падна без звук, но Катерача видя погледа в очите му, докато умираше, и извърна лице.

Езичника дотича до него.

— Добра работа. Нека освободим пленниците и да се махаме.

— Той беше добър човек — прошепна младият мъж.

Езичника го сграбчи за раменете.

— Много добри хора лежат мъртви в Скода. Стегни се... Да тръгваме.

Двамата пленници бяха наблюдавали убийствата, без да издадат звук. Носеха робите на сатулските племена и лицата им бяха частично скрити под шалове. Езичника пристъпи към тях и ножът му преряза вървите; Катерача го последва и коленичи до първия воин, който тъкмо сваляше шала от лицето си. Мъжът пое дълбоко дъх. Лицето му бе силно и тъмно, с извит нос над гъста черна брада. Очите му бяха дълбоко разположени и под лунната светлина изглеждаха като от катран.

— Защо? — попита той.

— Ще говорим по-късно — каза Катерача. — Конете ни са там. Движете се тихо.

Двамата с Езичника се скриха в мрака на гората и сатулите ги последваха. Няколко минути по-късно откриха Белдер и двата коня.

— Сега ми кажи защо — повтори мъжът.

— Искам да ме отведете до лагера си. Трябва да говоря със сатулите.

— Не можеш да кажеш нищо, което бихме чули.

— Не можеш да знаеш това — отвърна Катерача.

— Зная, че си дренаец, и това ми стига.

— Нищо не знаеш — каза рязко Катерача и захвърли шлема си на земята. — Но сега няма да споря с теб. Качи се на кон и ме отведи при своя народ.

— И защо да го правя?

— Защото имаш дълг към мен.

— Не ти дължа нищо. Не съм искал да бъда спасяван.

— Не този дълг. Слушай ме, човешко дете! Върнал съм се от Планините на Мъртвите, отвъд мъглите на вековете. Погледни в очите ми. Виждаш ли ужасите на Шеол? Аз вечерях там с Джоаким, най-великия от сатулските принцове. Ще ме отведеш сред планините и ще оставиш своя водач да реши. В името на душата на Джоаким, дължиш ми поне това!

— Лесно е да се говори за великия Джоаким — каза мъжът неспокойно, — защото е мъртъв повече от сто години.

— Напротив, изобщо не е мъртъв — отвърна Катерача. — Духът му живее и е отвратен от сатулската страхливост. Помоли ме да ви дам шанс да възвърнете честта си... но изборът си е ваш.

— И кой твърдиш, че си?

— Ще намериш лика ми в погребалните ви зали, застанал редом с Джоаким. Погледни лицето ми, човече, и ми кажи кой съм.

Сатулт облиза устни, несигурен, ала изпълнен със суеверен страх.

— Ти си Бронзовия граф?

— Аз съм Регнак, Бронзовия граф. А сега ме отведи в планините!

Пътуваха цялата нощ, все наляво в Делнох и нагоре през множество проходи, които се разширяваха все повече с приближаването на сърцето на планината. На четири пъти бяха пресрещнати от сатулски съгледвачи, но винаги ги пускаха да продължат. Накрая, когато утринното слънце достигна висините по обед, те навлязоха във вътрешния град — хиляда бели каменни сгради, изпълнили купата на една скрита долина. Само една сграда се издигаше повече от един етаж и това бе дворецът.

Катерача никога не бе идвал тук. Малцина дренайци бяха стъпвали в този град. Децата се събираха да гледат преминаването им по улиците на път към двореца. Посрещнаха ги петдесетина воители с бели роби и извити ятагани в ръце, които тръгнаха от двете им страни. При портите на двореца ги чакаше мъж, скръстил ръце пред гърдите си. Той бе висок, с широки рамене и гордо лице.

Катерача спря коня си пред портите и зачака. Мъжът свали ръце и пристъпи напред, впил кафявите си очи в неговите.

— Казват ми, че си мъртвец? — попита сатулт. Катерача зачака, без да продума. — Ако е така, няма да възразиш да прокарам меча си през тялото ти?

— Мога да умра като всеки човек — отвърна младият мъж. — Вече го сторих веднъж. Но ти няма да ме убиеш, така че нека спрем с тези игри. Подчини се на собствените си закони на гостоприемството и ни предложи храна.

— Играеш ролята си добре, Бронзови графе. Слезте от конете и ме последвайте.

Той ги поведе към западното крило на двореца и ги остави да се изкъпят в огромна мраморна баня, със слуги, които впръскваха парфюми във водата. Белдер не каза нищо.

— Не можем да се бавим тук твърде много, господарю — каза Езичника. — Колко време ще им дадеш?

— Не съм решил още.

Езичника отпусна огромното си тяло в топлата вода и потъна под повърхността. Катерача повика слуга и поиска сапун. Мъжът се поклони и отстъпи, след което се върна с кристална съдина. Младият мъж изсипа съдържанието върху главата си и изми косата си; после поиска бърснач и огледало и се избърсна. Беше уморен, но се чувстваше по-човешки след банята. Когато изкачи мраморните стъпала, друг слуга притича напред с хавлия, която постави на раменете му. После го поведе към спалнята, където Катерача откри дрехите си почистени. Той извади нова риза от дисагите си и се облече бързо, вчеса косата си и постави внимателно кожената лента на челото си. Внезапен импулс го накара да я свали и да намери в чантата сребърната диадема с опала. Постави я на мястото ѝ и друг слуга му донесе огледало. Той му благодари, забелязвайки с удовлетворение възхищението в очите на мъжа.

Катерача вдигна огледалото и се огледа.

Можеше ли наистина да мине за Рек, графът воин?

Езичника му бе дал идеята, когато каза, че хората винаги са склонни да вярват, че другите са по-силни, по-бързи и по-умели от тях. Всичко беше въпрос на представяне. Черният мъж му бе казал, че Катерача може да прилича на принц, убиец, генерал.

Защо не на мъртъв герой?

В крайна сметка кой можеше да докаже противното?

Той излезе от стаята и един сатул с копие в ръка му се поклони и го помоли да го последва. Мъжът го отведе до обширна стая, в която го очакваха младият мъж, който го бе посрещнал на портите, двамата сатули, които беше спасил, и старец с избледняла кафява роба.

— Добре дошъл — каза сатулският водач. — Тук при мен има човек, който умира да се срещне с теб. — Той посочи стареца. — Това е Рафир и той е свят мъж. От рода на Джоаким Сатули е и е изучавал подробно историята ни. Има много въпроси за обсадата на Дрос Делнох.

— Ще се радвам да им отговоря.

— Сигурен съм в това. Също така има друг талант, който можем да ползваме — разговаря с духовете на мъртвите. Тази вечер ще изпадне в транс и аз съм сигурен, че за теб ще е удоволствие да присъстваш.

— Разбира се.

— Аз лично нямам търпение — каза водачът. — Слушал съм гласа на духовния водач на Кафир много пъти и често съм му задавал въпроси. Но привилегията да събера заедно такива приятели... е, не мога да не изпитвам гордост.

— Говори направо, Сатули! — каза Катерача. — Не съм в настроение за детски игри.

— Хиляда извинения, почитаеми гостенино. Просто се опитвах да ти кажа, че духовният водач на Кафир е именно твоят приятел, великият Джоаким. Нямам търпение да чуя разговора ви.

* * *

— Стига паника! — каза Езичника, докато Катерача кръстосваше стаята.

Слугите бяха отпратени, а Белдер, шокиран от новините, сега кръстосваше розовата градина долу.

— Има си време за паника — каза Катерача, — когато всичко се провали. Е, ето че това стана — така че се паникьосвам.

— Сигурен ли си, че старецът не е измамник?

— Какво значение има? Ако е измамник, принцът ще му нареди да ме отхвърли. Ако не е, ще ме отхвърли духът на Джоаким. Няма измъкване!

— Можеш да обвиниш стареца в измама — предложи Езичника с неубедителен глас.

— Да обвиня техния свят човек в собствения им храм? Не мисля. Това огъва законите за гостоприемство до счупване.

— Мразя да звуча като Белдер, но това беше твоя идея. Наистина трябваше да я обмислиш по-внимателно.

— Аз мразя да звучиш като Белдер.

— Ще спреш ли да кръстосваш? Ето, хапни малко плодове.

Езичника му метна една ябълка през стаята, но Катерача я изпусна.

Вратата се отвори и Белдер влезе.

— Истинска катастрофа — каза той мрачно.

Катерача се тръшна в един широк кожен стол.

— Страшна нощ ще бъде.

— Позволено ли ни е да носим оръжие? — попита Езичника.

— Ако искаш — отвърна Белдер. — Но дори теб не си те представям да избиеш хиляда сатули!

— Не искам да умирам без оръжие в ръка.

— Смели думи! — каза Катерача. — А аз ще взема тази ябълка. Не искам да умирам без плод в ръка. Дали не можем да спрем да говорим за умиране?! Ужасно смуцаващо ми действа!

Разговорът продължи в същия безсмислен дух, докато един слуга не почука на вратата и ги помоли да го последват. Катерача му каза да почака и отиде да се погледне във високото огледало на отсрещната стена. С изненада видя, че отражението му се усмихва. Той заметна наметалото драматично около раменете си и намести опала на челото си.

— Бъди с мен, Рек — каза той. — Ще ми е нужна помощ.

Тримата последваха слугата през двореца и накрая стигнаха входа на храма, където мъжът се поклони и отстъпи. Катерача влезе в хладните сенки във вътрешността на постройката. Навсякъде имаше пейки, изпълнени със смълчани сатули, а принцът и Рафир седяха един до друг на издигнат пиедестал. Вдясно от Рафир имаше трети стол. Катерача се изпъна и пристъпи с уверена крачка. Свали наметалото си и внимателно го постави на облегалката на стола.

Принцът се изправи и му се поклони. На младия мъж му се стори, че вижда злоба в тъмните му очи.

— Приветствам благородния ни гост тук тази вечер. Никой дренаец не е стъпвал в храма ни. Ала този мъж твърди, че е Бичът на надирите, живият дух на Бронзовия граф — кръвен брат на великия Джоаким. Така че е редно да срещне отново своя другар в това свещено място. Нека в душите ви се възцари мир, братя, и нека сърцата ни се отворят за музиката на Бездната. Нека Рафир се свърже с мрака...

Катерача потрепери, когато многочисленото множество сведе глави. Рафир се облегна в стола си; очите му се отвориха широко, а после се подбелиха. На Катерача започна да му се гади.

— Призовавам те, мой духовни водачо! — извика старецът с висок и треперлив глас. — Ела при нас от светите земи. Дай ни мъдростта си.

Свещите в храма внезапно потрепериха, сякаш насред залата бе задухал вятър.

— Ела при нас, приятелю! Води ни.

Пламъците отново затанцуваха — и този път изгаснаха. Катерача облиза устни; Рафир определено не беше измамник.

— Кой призовава Джоаким Сатули? — изгътна дълбок и плътен глас.

Катерача подскочи в стола, защото звукът извираше от гърлото на кльощавия Рафир.

— Кръв от твоята кръв, велики Джоаким — каза принцът. — Тук има човек, който претендира да бъде твой приятел.

— Нека тогава заговори — каза духът. — Твърде често чувам твоят мрънкащ глас.

— Говори! — нареди принцът, обръщайки се към Катерача. — Чу нареждането.

— Ти не можеш да ми заповядваш, отрепко! — извика младият мъж. — Аз съм Рек, Бронзовият граф, и съм живял във времена, когато сатулите бяха истински мъже. Джоаким беше мъж — и мой брат. Каж ми, Джоаким, как ти се нравят тези синове на синовете ти?

— Рек? Не мога да те видя. Ти ли си?

— Аз съм, братко. Тук, сред тези твои сенки. Защо не можеш да си заедно с мен?

— Не мога да кажа... Толкова много време. Рек! Първата ни среща. Спомняш ли си думите си?

— Помня ги. „И колко струва сега животът ти, Джоаким?“ А ти отвърна: „Един счупен меч“.

— Да, да, помня. Но накрая, важните думи. Думите, които ме доведоха в Дрос Делнох.

— Аз яздох към смъртта си в крепостта и ти го казах. После казах: „Пред себе си нямам нищо, освен врагове и война. Искане ми се да мисля, че съм оставил поне неколцина приятели зад себе си.“ Помолих те да поемеш ръката ми като приятел.

— Рек, наистина си ти! Братко! Как така отново се наслаждаваш на смъртния живот?

— Светът не се е променил, Джоаким. Злото все така се надига като гной от рана. Водя война без съюзници и с малцина приятели. Затова отново дойдох при сатулите, както сторих някога.

— От какво се нуждаеш, братко?

— От воини.

— Сатулите няма да те последват. Нито е редно. Аз те обичах, Рек, защото беше велик човек. Но един дренаец да води избраното племе би било светотатство. Трябва да си отчаян, за да искаш подобно нещо. Но щом нуждата ти е толкова голяма, ти предлагам чеиамите, за да ги използваш както намериш за добре. О, Рек, братко, как копнея да можех да вървя редом с теб отново, с ятаган в ръка! Все още виждам надирите, застанали срещу последната стена, чувам виковете им, пълни с омраза. Ние бяхме истински мъже, нали?

— Бяхме — каза Катерача. — Дори ранен, ти пак беше могъщ.

— Народът ми не живее добре сега, Рек. Овце, водени от кози. Използвай чеиамите добре. И дано Господарят на всичко те благослови.

Катерача преглътна с усилие.

— Той даде ли ти благословията си, приятелю?

— Получих каквото заслужавах. Сбогом, братко.

Младият мъж изпита ужасна тъга и падна на колене, а по бузите му покапаха сълзи. Опита се да потисне риданията, но те не можеха да бъдат спрени. Езичника дотича до него и му помогна да се изправи.

— Толкова мъка имаше в гласа му — каза Катерача. — Изведи ме оттук.

— Чакайте! — нареди принцът. — Церемонията не е свършила.

Ала Езичника не му обърна внимание и почти изнесе Катерача от храма. Нито един сатул не им препречи пътя, когато тръгнаха към стаите си. Там черният мъж помогна на Катерача да легне в покритото със сатен легло и му сипа вода от една каменна кана; беше студена и сладка.

— Чувал ли си някога подобна тъга? — попита го Катерача.

— Не — призна Езичника. — Накара ме да ценя живота. Как го направи? В името на всички богове, това беше ненадминато представление!

— Просто поредната измама. Повръща ми се от нея! Какво умение е нужно, за да измамиш измъчен сляп дух? О, богове. Езичник, та той е мъртъв от над сто години. Двамата с Рек са се срещали рядко след битката — били са от две различни култури.

— Но ти знаеше всички думи...

— От дневниците на графа. Изучавал съм историята внимателно. Срещнали са се, когато сатулите устроили засада на моя предшественик, и Рек надвил Джоаким в единоборство. Били се цяла вечност, докато внезапно мечът на Джоаким не се счупил. Ала Рек го пощадил и това дало началото на приятелството им.

— Избрал си трудна роля. Ти не си майстор на меча.

— Не, и не ми е нужно. Играта е достатъчна. Мисля, че сега ще спя. Богове, изморен съм... и толкова много ме е срам.

— Няма причина да изпитваш срам. Но кажи ми, кои са чеиамите?

— Синовете на Джоаким. Някакъв култ, мисля; не съм сигурен. Остави ме да поспя.

— Почини си, Рек. Заслужил си го.

— Няма нужда да използваш името и насаме.

— Напротив — отсега нататък всички трябва да играем ролите си. Не зная нищо за твоя предшественик, но мисля, че би се гордял с теб. За да минеш през това, се искат нерви от стомана.

Ала Катерача не чу комплимента, защото беше заспал.

Езичника се върна във външната стая.

— Как е той? — попита Белдер.

— Добре е. Но имам съвет за теб, старче: край на режещите забележки! Отсега нататък той е Бронзовия граф и ще бъде третиран като такъв.

— Колко малко знаеш, черни човече! — извика Белдер. — Той не играе роля, той е Бронзовия граф. По право и кръв. Мисли си, че играе роля — ами нека! Но това, което виждаш сега, е реалността. И тя винаги е била там — аз го знаех. Именно това ме изпълваше с горчивина. Режещи забележки? Та аз се гордея с момчето — толкова силно, че бих запял!

— Недей — каза Езичника и се ухили. — Гласът ти е като на болна хиена.

* * *

Катерача се събуди, когато груба ръка покри устата му. Не беше приятен начин за събуждане. Луната бе пуснала лъч светлина през

отворения прозорец и вятърът люлееше дантелената завеса. Ала мъжът, надвесил се над леглото му, бе само силует.

— Не издавай звук — прошепна той. — В огромна опасност си!

Свали ръката си и седна на леглото.

Катерача се надигна бавно.

— Опасност? — прошепна той.

— Принцът е наредил смъртта ти.

— Нима?

— Тук съм, за да ти помогна.

— Радвам се да го чуя.

— Това не е шега, господарю. Аз съм Магир, водач на чеиамите, и ако не дойдеш с мен, отново ще се озовеш в Залите на Мъртвите.

— Къде да дойда?

— Извън града. Тази нощ. Имаме лагер нагоре в планината, където ще си в безопасност.

Откъм прозореца се разнесе тих шум, като от въже, търкащо се в камък.

— Закъснях — прошепна Магир. — Те са тук. Вземи си меча!

Катерача се хвърли през леглото и измъкна острието от ножницата. Тъмна сянка скочи през прозореца, ала Магир я посрещна и извитият му кинжал се стрелна нагоре. Тишината на нощта бе нарушена от ужасен писък. Когато още двама убийци се изкачиха в стаята, Катерача извика с цяло гърло и скочи напред, размахал меча си. Острието захапа плът и мъжът падна беззвучно. Катерача се спъна в тялото му точно когато над главата му прелетя кинжал, но се претърколи по гръб и заби меча си в корема на противника. Убиецът изсумтя от болка и падна през прозореца.

— Великолепно! — каза Магир. — Никога не съм виждал толкова майсторско претъркаляне. Та ти можеш да принадлежиш към чеиамите.

Катерача седна, подпрял гръб в стената, а мечът падна от безчувствените му пръсти.

Езичника отвори вратата с ритник.

— Добре ли си, Рек? — попита той.

Катерача се обърна, за да види черния гигант, изпълнил рамката като абаносова статуя, докато вратата висеше на счупени панти.

— Можеше просто да я отвориш — каза той. — В името на боговете, тази драма ме убива!

— Като стана дума за драма — отвърна Езичника, — току-що убих двама мъже в стаята си. Белдер е мъртъв — прерязали са му гърлото.

Катерача се изправи на крака.

— Убили са го? Защо?

— Ти посрами принца — каза Магир. — Той трябва да те убие. Няма избор.

— Ами духа на Джоаким? Защо изобщо го призова?

— Не мога да отговоря на този въпрос, господарю. Но сега трябва да избягаш.

— Да избягам? Та той уби мой приятел — вероятно единствения, който съм имал. Белдер ми беше като баща. Махайте се отгук и ме оставете сам — и двамата!

— Не прави нищо глупаво — предупреди го Езичника.

— Глупаво? *Всичко* е глупаво! Животът е фарс — тъп и отвратителен фарс, игран от глупаци. Е, на мен ми писна. Така че изчезвайте!

Катерача се облече бързо, сложи си колана с меча и стисна оръжието в дясната си ръка. Пристъпи към прозореца и се надвеси над перваза. Едно въже се люшкеше леко от нощния ветрец и той го хвана. Скочи през прозореца и се спусна в двора.

Четирима стражи го гледаха смълчано, докато се приземяваше безшумно на мраморните плочи. Той пристъпи в центъра на двора и се загледа към прозорците на покоите на принца.

— Принце на страхливците, излез! Принц на лъжите и измамата, покажи се! Джоаким каза, че си овца. Излез веднага!

Стражите се спогледаха, но не помръднаха.

— Аз съм жив, принце. Бронзовия граф е жив! Всичките ти убийци са мъртви и ти ще се присъединиш към тях. Излез — или ще поразя душата ти в скривалището, където си се свил. *Излез!*

Завесите на прозореца се разтвориха и зад тях се появи принцът, със зачервено от гняв лице. Той се приведе над гравирания каменен перваз и извика на стражите:

— Убийте го!

— Ела и си свърши работата сам, чакал нещастен! — извика Катерача. — Джоаким ме наричаше свой приятел и аз съм такъв. В собствения си храм чу думите му, ала въпреки това прати убийци в стаята ми. Безгръбначно псе! Ти позориш прародителя си и нарушаваш най-свещените закони на гостоприемството. Боклук! Слез тук!

— Чухте ме — убийте го! — изкрещя принцът.

Стражите пристъпиха напред с насочени копия.

Катерача снижи меча си и ярките му очи се впиха във водача им.

— Отказвам да се бия с вас — каза той. — Но какво искате да кажа на Джоаким при следващата ни среща? И какво ще му кажете *вие*, когато извървите пътя до Шеол?

Мъжът се поколеба, а Езичника дотича през двора, стиснал два меча в ръцете си. До него беше Магир.

Стражите се подготвиха за атака.

— Оставете го! — извика Магир. — Той е графът и всички чуха предизвикателството му.

— Слез долу, принце на страхливците — извика Катерача. — Времето ти дойде!

Принцът стъпи на перваза десет стъпки над земята и скочи, а бялата му роба се развя около него. Пристъпи до един страж и взе ятагана му, след което го размаха, за да усети баланса му.

— Сега ще умреш — каза принцът. — Зная, че си лъжец. Не може да си мъртвият граф — ти си измамник!

— Докажи го! — отсече Катерача. — Ела и го докажи. Аз съм най-великият майстор на меча, стъпвал по тази земя. Отблъснах ордите на надирите. Строших острието на Джоаким Сатули. Пристъпи напред и умри!

Принцът облиза устни и се вгледа в пламтящите очи. По бузите му покапа пот и в този миг той разбра, че е обречен. Животът внезапно му се стори твърде ценен, а той беше прекалено важен, за да допусне някакъв демон от дълбините да го примами в битка. Ръката му започна да трепери.

Усети погледите на хората си и погледна наоколо — целият двор бе пълен със сатулски воители. И въпреки това беше сам; никой от тях нямаше да му помогне. Трябваше да атакува, но това означаваше смърт. Той нададе дивашки крясък и се хвърли напред с вдигнат

ятаган. Катерача заби меча си в сърцето му, после го издърпа рязко и тялото падна на камъните.

Магир пристъпи към него.

— Сега трябва да си тръгнеш. Ще ти позволят да излезеш от града, но после ще трябва да те последват, за да отмъстят за това убийство.

— Това няма значение за мен — каза Катерача. — Аз дойдох тук, за да ги спечеля. Без тях така или иначе сме изгубени.

— Имаш чеиамите, приятелю. Ние ще те последваме и в ада.

Катерача погледна към мъртвия принц.

— Той дори не се опита да се бие — просто се затича напред, за да умре.

— Той беше псе и син на псе. Плюя на него! — каза Магир. — Не беше достоен за теб, господарю, макар и да беше най-великият майстор на меча от всички сатули.

— *Нима?* — възкликна Катерача, удивен.

— Да. Но знаеше, че ти си много по-велик, и това знание го унищожи, преди мечът ти да го достигне.

— Значи е бил глупак. Ако само беше...

— Рек — каза Езичника. — Време е да тръгваме. Ще доведе конете.

— Не. Искам Белдер да бъде погребан, преди да напуснем това място.

— Моите хора ще се погрижат — каза Магир. — Но приятелят ти дава мъдър съвет и аз ще доведе конете в двора. Пътят до лагера ни е само час, там можем да починем и да обсъдим плановете си.

— Магир!

— Да, господарю.

— Благодаря ти.

— Това е мой дълг, господарю. Мислех си, че ще те мразя, защото чеиамите не харесват дренайските воители. Ала ти си истински мъж.

— Каж ми какво са чеиамите?

— Ние сме Кръвопийците, Синове на Джоаким. Боготворим само един бог: Шали, Духът на Смъртта.

— Колцина сте?

— Само сто воини, господарю. Но не ни съди по броя ни. Гледай броя на мъртвите, които оставяме след себе си.

17.

Мъжът бе заровен до врата, а сухата почва беше плътно отъпкана около него. По лицето му лазеха мравки, а слънцето жулеше бръснатата му глава. Той чу звука на приближаващи коне, ала не можеше да се обърне.

— Чумата да те тръшне и теб, и семейството ти! — изкрещя.

После чу как някой слиза и над него падна милостива сянка. Мъжът вдигна поглед и видя над себе си висока фигура с черна кожена туника и ботуши за езда; не можеше да види лицето му. Една жена поведе конете около него, а новодошлият приклегна.

— Търсим палатките на Вълците — каза той.

— Браво на вас! — каза заровеният и изплю мравка. — А защо ми го казваш? Да не мислиш, че са ме оставили тук, за да показвам пътя?

— Чудех се дали да не те изровя.

— Не бих си правил труда. Хълмовете зад теб са пълни с Мулета. На тях няма да им хареса подобно вмешателство.

„Мулета“ наричаха членовете на Зелената маймуна, заради някаква битка отпреди двеста години, когато им отнели понитата и ги принудили да носят дисагите си на гръб. Другите племена не бяха забравили това унижение и не позволяваха на Маймуните да го забравят.

— Колцина са? — попита Тенака.

— Откъде да знам? Всичките са ми еднакви.

Тенака повдигна кожената си манерка към устните на мъжа и той отпи алчно.

— А ти от кое племе си? — попита генералът.

— Радвам се, че попита, след като ми предложи вода — отвърна мъжът. — Аз съм Субодай от Копията.

Тенака кимна. Копията бяха мразени от Вълчата глава заради сериозното провинение, че воините им бяха също толкова свирепи и опитни, колкото и техните.

Надирите рядко уважаваха врага. По-слабите противници будеха презрение, а по-силните — омраза. Копията не бяха точно по-силни, но въпреки това попадаха във втората категория.

— Как едно Копие е паднало пред Мулетата? — попита Тенака.

— Късмет — отвърна Субодай и изплю още една мравка. — Понито ми си счупи крака и четирима от тях ми скочиха.

— Само четирима?

— Не се чувствах добре!

— Мисля, че ще те изровя.

— Не си много умен, Вълча глава! Може да се окажа принуден да те убия.

— Не ме притеснява човек, заловен от едва четири Мулета. Реня, изкопай го.

Тенака се отдръпна и седна с кръстосани крака на земята, загледан в хълмовете. Нямаше и следа от движение, но той знаеше, че го наблюдават. Протегна се, за да раздвижи ранения си гръб; през последните пет дни болката бе намалела значително.

Реня започна да рови в твърдата почва и накрая освободи ръцете на мъжа, които бяха вързани зад гърба му. Щом се освободи, Субодай я избута назад и се заизвива, докато не се измъкна. Без да каже и дума на Реня, той отиде до Тенака и приклегна.

— Реших да не те убивам — каза надирът.

— Много си умен за Копие — отвърна Тенака, без да отмества поглед от хълмовете.

— Така си е. Виждам, че жена ти е дренайка. Мека!

— Харесвам меки жени.

— Да, доста добри неща могат да се кажат за тях — съгласи се Субодай. — Ще ми продадеш ли меч?

— С какво ще ми платиш?

— Ще ти дам понито на някое Муле.

— Щедростта ти е сравнима само със самоувереността ти — отбеляза Тенака.

— Ти си Танцъора, дренайският мелез — каза Субодай и свали покрития с животинска козина елек, за да махне още мравки от набитото си мускулесто тяло.

Тенака не си направи труда да отговаря; гледаше как откъм хълмовете се надига прахоляк, докато мъжете скачаха по седлата.

— Повече от четирима са — каза Субодай. — Та относно този меч...?

— Те си тръгват — каза Тенака. — Ще се върнат с още воители. — Той се изправи на крака, отиде при коня си и се метна на седлото. — Сбогом, Субодай!

— Чакай! — извика надирът. — Ами мечът?

— Не си ми дал понито.

— Ще го получиш. Дай ми време.

— Нямам време. Какво друго можеш да ми предложиш?

Субодай бе хванат в капан. Ако останеше тук без оръжие, щеше да умре до час. Той обмисли дали да не атакува Тенака, но отхвърли идеята — самоувереността във виолетовите очи го смущаваше.

— Нямам нищо друго — отвърна накрая Субодай. — Но виждам, че ти имаш идея.

— Бъди ми брат по оръжие за десет дни и ме отведи при Вълците — предложи Тенака.

Субодай събра храчка и се изплю.

— Това звучи малко по-примамливо от смъртта тук. Десет дни, казваш?

— Десет.

— Днес брои ли се?

— Да.

— Тогава съм съгласен.

Субодай протегна ръка и Тенака я пое, за да го вдигне на седлото зад себе си.

— Радвам се, че баща ми не е жив, за да види този ден — измърмори надирът.

Те потеглиха на север и Субодай се замисли за баща си. Силен мъж и чудесен ездач — но какъв темперамент само.

В крайна сметка темпераментът му го уби. След едно конно състезание, което Субодай бе спечелил, баща му го обвини, че е отпуснал каишите на седлото на кобилата му. Спорът прерасна в юмручен бой и накрая се намесиха кинжалите.

Субодай още си спомняше изненадата, изписана на лицето на баща му, когато ножът на сина му се заби в гърдите му. Един мъж трябва да знае кога да сдържа нрава си.

Надирът се извъртя в седлото и погледна към Реня. Ето това беше добра жена! Може би не добра за Степите... но за много други неща.

В продължение на още девет дни той щеше да служи на Танцъора. След това щеше да го убие и да му вземе жената. Насочи очи към жребците. Чудесни зверове. Внезапно се ухили, когато отново изпита пълната радост на живота.

Щеше да вземе жената.

А конете щеше да запази.

Те щяха да стават за яздене повече от веднъж.

* * *

Лейк се потеше обилно, докато въртеше дебелия дървен дръжка, която опъваше кожената тетива на огромния лък обратно до куката. Млад мъж с кожена престилка му подаде хлабаво привързан наръч от петдесет стрели, които той постави в коша на устройството. На тридесет крачки разстояние, в другия край на стаята, двама помощници подпряха дебела дървена врата на стената.

Ананаис седеше в ъгъла, опрял гръб на хладната каменна стена на старата конюшня. До момента зареждането на машината бе отнело десет минути. Той повдигна маската и се почеса по бузата. Десет минути за петдесет стрели! Един стрелец можеше да пусне двойно повече за наполовина по-малко време. Но Лейк наистина се старал много и Ананаис не виждаше причина да го обезкуражава.

— Готови? — обърна се Лейк към помощниците в другия край на стаята.

И двамата кимнаха и побързаха да се скрият зад големи чували пшеница и зърно.

Лейк потърси с поглед одобрението на Ананаис, после дръпна връвта. Масивното бутало се стрелна напред и петдесет стрели се забиха в дъбовата врата. Някои я пробиха и отскочиха с искри от стената зад нея. Ананаис пристъпи напред, впечатлен от силата на удара. Вратата беше напълно пробита, особено в средата, където бяха попаднали повече от една трета от стрелите.

— Какво мислиш? — попита нервно Лейк.

— Трябва да се разпръсват повече — каза Ананаис. — Ако този снаряд бъдеше пуснат срещу отряд съчетани, повече от половината стрели щяха да ударят само двама от тях. Но трябва да се разпръсват настрани, не нагоре — можеш ли да го постигнеш?

— Мисля, че да. Но харесва ли ти?

— Имаш ли снаряди за прашка?

— Да.

— Напълни коша с тях.

— Но това ще я разбие — възрази Лейк. — Направена е да изстрелва стрели.

Ананаис положи длан на рамото му.

— Направена е да убива, Лейк. Пробвай така.

Един помощник донесе чувал снаряди, изсипа в коша няколко от големите колкото камъче оловни топчета и зареди механизма за около четири минути.

После Ананаис отиде до машината и хвана връвта.

— Отдръпнете се — нареди той. — И забравете за чувалите. Излезте от стаята.

Помощниците побързаха да се измъкнат и гигантът дръпна връвта. Огромното бутало отново се стрелна напред и снарядите се забиха в дъбовата врата. Звукът беше оглушаващ и дървото се разцепи със стон, като на няколко места падна на земята. Ананаис погледна кожения кош на лъка — беше извит и разкъсан.

— По-добри са от стрели, момче — каза той, когато младият мъж дотича до машината, за да провери кожената тетива и коша.

— Ще го направя от месинг — каза Лейк — и ще разширя разпръсването. Ще са ни нужни две ръчки, по една от всяка страна. И ще им кажа да изпилят снарядите, за да имат два остри върха.

— За колко време ще направиш една? — попита Ананаис.

— Една? Аз вече имам три готови. Промените ще отнемат само ден и тогава ще имаме четири.

— Добра работа, момче!

— Повече ме притеснява как ще ги пренесем в долините.

— Не се безпокой за това — не ни трябва в първата защитна линия. Ще ги отнесем в планините; Галанд ще ти каже къде да ги разположиш.

— Но те ще ни помогнат да удържим линията — възрази Лейк, повишавайки глас.

Ананаис го хвана за ръката и го поведе извън конюшната, наскре свежия нощен въздух.

— Разбери следното, Лейк: *нищо* не може да ни помогне да удържим първата линия. Нямаме хора. Проходите и пътеките са твърде много. Ако чакаме твърде дълго, ще бъдем обкръжени. Оръжията са добри и ще ги използваме... но назад.

Гневът на младия мъж се стопи, за да бъде заменен от глухо и изтощено примирение. Беше се пришпорвал жестоко няколко дни без почивка — търсеше нещо, каквото и да е, което да обърне хода на битката. Ала той не беше глупак и знаеше, че такова нещо не съществува.

— Не можем да защитим града — каза той.

— Градовете могат да бъдат построени наново — отвърна Ананаис.

— Но мнозина ще откажат да се преместят. Не бих се учудил, ако *повечето* откажат.

— Значи ще умрат, Лейк.

Младежът свали кожената престилка и седна на една бъчва. Намачка престилката на малка топка и я пушна в краката си. На Ананаис му беше жал за него, защото Лейк бе насочил поглед надолу, към собствените си смачкани мечти.

— Мътните го взели, Лейк, иска ми се да можех да ти кажа нещо окуражително. Зная как се чувстваш... и аз се чувствам така. Обидно несправедливо е врагът да има всички преимущества. Спомням си как един мой стар учител казваше, че зад всеки тъмен облак слънцето чака да те свари жив.

Лейк се ухили.

— И аз имах подобен учител. Странен старец, който живееше в колиба близо до западния хълм. Казваше, че в живота има само три вида хора: победители, пораженци и борци. От победителите му се гадеше заради арогантността им, от пораженците му се гадеше заради мрънкането им, а от борците — заради глупостта им.

— А в коя група се слагаше той?

— Казваше, че е опитал и трите и никоя не му пасвала.

— Е, поне се е опитал. Това е най-доброто, на което сме способни, Лейк. И ще опитаме. Ще ги ударим и ще им причиним болка. Ще ги изтощим с партизанска война. Със стомана и меч, зъби и нокти, ако трябва. И с малко късмет, когато Тенака се върне, ще ги пометем с неговите надирски ездачи.

— Напоследък не сме се задръстили от късмет — отбеляза Лейк.

— Човек сам прави късмета си. Аз не се уповавам на боговете, момче. Никога не съм го правил. Ако изобщо съществуват, тях ги е грижа ужасно малко — ако изобщо ги е грижа — за делата на смъртните. Затова вярвам в себе си — и знаеш ли защо? Защото никога не съм губил! Мушкали са ме с копие и меч, тровили са ме. Влачил ме е див кон, бик се е опитвал да ме изкорми с рогата си и ме е хапала мечка. Но никога не съм губил. Накрая един съчетан ми изтръгна лицето, но ето че пак съм тук. А побеждаването е навик.

— Труден пример си за следване, Черна маско. Веднъж спечелих надбягване и бях трети в Игрите в съревнованието по борба. О... а като бях дете, веднъж ме ужили пчела и плаках няколко дни.

— Ще се справиш, Лейк! Само трябва да те науча как да лъжеш добре! А сега нека влезем и да порботим над оръжията, които си измислил.

* * *

В продължение на три дни, от зори до здрач, Райван и десетки помощници бродеха из града, за да подготвят хората за евакуацията в дълбините на планината. Задачата беше ужасно неблагодарна. Мнозина отказваха дори да обмислят преместване, а някои се надсмиваха на заплахата, описана от Райван. Защо му е на Ческа да напада града, питаха те? Нали затова е построен без стени — защото няма какво да се плячкосва. Избухнаха спорове и се стигаше до затръшнати врати. Райван изтърпя обидите и унижението и продължи да кръстосва улиците.

На утрото на четвъртия ден бежанците се събраха на поляните източно от града. Бяха натрупали покъщината си в каруци — някои теглени от мулета, а други — от понита или дори волове. По-бедните

носеха притежанията си в платнени вързопи на гръб. Общо бяха по-малко от две хиляди души — двойно повече бяха избрали да останат.

Галанд и Лейк ги поведоха на дългото пътуване към върховете, където триста мъже вече строяха груби убежища в скрити долини.

Военните машини на Лейк, покрити с намаслена кожа, бяха поставени в шест каруци, които оглавяваха редицата.

Райван, Декадо и Ананаис гледаха потеглянето на бежанците. Едрата жена поклати глава, изруга и тръгна обратно към залата на съвета, без да продума. Двамата мъже я последваха. Щом влезе вътре, гневът ѝ избликна.

— Какво, в името на Хаоса, се случва в главите на тия хора?! — извика тя. — Не са ли се нагледали на ужаса на Ческа? Някои от тях са ми приятели от години. Сериозни, интелигентни, *мислещи* хора. Да умрат ли искат?

— Не е толкова лесно, Райван — каза меко Декадо. — Не са свикнали с действията на злото и не могат да разберат защо Ческа би искал да изколи населението на цял град. Не виждат никакъв смисъл в това. И питаш дали не са видели достатъчно от ужаса му. Не, не са! Виждали са хора с отрязани длани, но зрителите могат да попитат: А дали не го е заслужавал? Чували са за глада и чумата в други места, ала Ческа винаги е имал отговор за това. Той е рядък майстор в това да се отърсва от вината. А и истината е, че хората *не искат* да знаят. За повечето от тях животът е домът и семейството им, да гледат как децата растат, да се надяват, че следващата година ще е по-добра от тази.

— В Южна Вентрия има малък народ, който живее на един вулканичен остров. На всеки десетина години вулканът бълва пепел, прах и горящи камъни и избива стотици. Ала те остават там и винаги се самоубеждават, че най-лошото е отминало.

— Но не се измъчвай, Райван. Ти направи, каквото можа. Никой не може да иска повече.

Жената се отпусна в стола си и поклати глава.

— Можех и да успея. Около четири хиляди души ще умрат тук. По ужасяващ начин! И всичко това, защото аз започнах война, която не мога да спечеля.

— Глупости! — каза Ананаис. — Защо си причиняваш това, жено? Войната започна, защото хората на Ческа се изсипаха в

планините и започнаха да избиват невинни. Ти просто се защити. Къде, по дяволите, щяхме да се намираме, ако просто позволявахме на тези зверства да се случват? И на мен не ми харесва ситуацията; вони по-зле от мъртво от десет дни прасе през лятото, но не е моя вината. Нито пък е твоя. Искаш вина? Обвинявай хората, които дадоха властта на своя император. Обвинявай войниците, които още го следват. Обвинявай Дракона, задето не го свали, когато можеше. Обвинявай майка му, задето го е родила. А сега достатъчно! Всеки мъж и жена там долу имаше свободата да избере. Съдбата им лежи в техните ръце. Не носиш отговорност за тях.

— Не искам да споря с теб, Черна маско. Но все някъде в тази отвратителна история някой трябва да поеме отговорността. Войната не е мое дело, както казваш. Но аз се самоизбрах да водя тези хора и всеки загинал ще тежи на моята съвест. Не мога по друг начин. Защото ме е грижа. Разбираш ли това?

— Не — каза просто Ананаис. — Но го приемам.

— Аз го разбирам — каза Декадо. — Но сега трябва да те е грижа за онези, които ти се довериха и тръгнаха в планините. Като вземем бежанците, дошли извън Скода, и хората от града, там горе ни чакат около седем хиляди души. Ще имаме проблеми с храната, хигиената, болестите. Трябва да осигурим начини за свързка. Провизии, складове и лекарства. Всичко това се нуждае от организация и хора, които да я вършат. А всеки воин, който изгубим от тази страна на войната, е воин, който няма да застане срещу Ческа.

— Ще бъда там и ще организирам всичко — каза Райван. — Мога да извикам двадесетина жени.

— При цялото ми уважение — отвърна Ананаис, — но ще ти трябва и мъже. Когато хората са затворени по този начин, настроенията ескалират бързо и мнозина ще решат, че получават по-малко дажби, отколкото заслужават. Много от мъжете сред бегълците са страхливци — а това често означава, че ще станат агресивни. Ще има крадци, а при толкова жени неизбежно ще се намери и някой, който ще се опита да се възползва.

Очите на Райван запламтяха.

— С всичко това мога да се справя. Повярвай го! Никой няма да оспори заповедите ми.

Ананаис се усмихна широко под маската. В гласа на Райван се чуваха гръмотевици, а квадратната ѝ брадичка стърчеше предизвикателно. Тя вероятно беше права, помисли си той. Мъжът, който застанеше срещу нея, трябваше да е доста смел. А всички смели мъже ги очакваше още по-сериозен противник.

През следващите дни Ананаис раздели времето си между малката армия, пазеща външния периметър, и издигането на поне донякъде стабилна крепост във вътрешния. По-малките пътеки и долини бяха блокирани, а основните проходи — долините Тарск и Магадон — бързо бяха стеснени с канари. През дългите дневни часове коравите планинци от Скода издигаха укрепленията си, търкаляха огромни камъни от хълмовете и ги вкопаваха на мястото им на входовете на долините. Малко по малко стените се издигнаха високо. Наложиха се по-опитните занаятчии да построят скрипци и дървени кули, за да могат по-големите канари да се вдигнат с въжета и да бъдат разположени, където са нужни. После ги спояваха със смесица от глина и каменен прах.

Главният строител — и архитект на стената — беше вагрийски преселник на име Лепое. Той бе висок, мургав, оплешивяващ и неуморим. Хората се движеха предпазливо около него, защото той имаше изнервящия навик да гледа през човека и да го игнорира напълно, докато умът му се бори с някакъв архитектурен проблем. А после, когато проблемът му се решеше, усмивката му внезапно ставаше топла и приятелска. Малцина работници успяваха да не изостават от скоростта му и той често работеше до късно през нощта, планирайки подобрения или поемайки водачеството на някоя бригада, която караше да работи на лунна светлина.

Когато стените бяха почти готови, Лепое прибави ново подобрение. Работниците поставиха и закрепиха хитроумно дъски, които оформиха парапет, по който можеше да се ходи, а междувременно външната страна бе намазана с хоросан и изгладена, което я правеше по-трудна за изкачване от врага.

Лепое разположи два от огромните лъкове на Лейк близо до центъра на всяка стена. После самият Лейк и дванадесетимата мъже, които бе обучил да боравят с тях, ги изпитаха, за да преценят обхвата и разпръскването на снарядите. До оръжията бяха поставени чували със снаряди, както и няколко хиляди стрели.

— Всичко изглежда много стабилно — каза Торн на Ананаис. — Но това определено не е Дрос Делнох!

Гигантът отиде до укрепленията на Магадон, за да прецени потенциалните посоки, от които можеха да бъдат атакувани. Стените обезсмисляха конницата на Ческа, ала съчетаните нямаше да имат проблем да ги изкачат. Лепое бе направил чудо, издигайки ги на височина петнадесет стъпки, ала това нямаше да бъде достатъчно. Оръжията на Лейк щяха да нанесат жестоки поражения на около тридесет крачки от стената, но на по-близо разстояние щяха да са безполезни.

Ананаис прати Торн да прекоси с кон двете мили път до Тарск. После накара двама мъже да пробягат същото разстояние. Пътуването отне на Торн по-малко от пет минути, а на бегачите им бяха нужни почти дванадесет.

Проблемът на генерала беше сериозен. Ческа най-вероятно щеше да удари двете долини едновременно и ако едната бъдеше преодоляна, втората беше обречена. Съответно някъде между двете трябваше да има трети отряд, готов да потегли на мига, ако някоя от стените е подложена на твърде голям риск. Ала стените можеха да се превземат за секунди, а те нямаха много време. Сигналните огньове бяха безполезни, защото между двата входа на долините се издигаше един от върховете на Скода.

Лепое обаче разреши проблема, като предложи триъгълна система за комуникация. През деня можеха да се използват огледала или фенери, които да пращат послания обратно в долината, където група мъже постоянно щеше да бди за тях. Веднъж получили съобщението, те щяха да го предадат на втората долина по същия начин. Между долините щеше да лагерува отряд от петстотин мъже и при сигнал те щяха да яздят като вихър. Изпробваха системата много пъти както през деня, така и в мрака на нощта, докато Ананаис не бе удовлетворен, че са достигнали предела на ефикасността си. Отрядът можеше да се отзове на зов за помощ за четири минути. На генерала му се искаше да има начин да намали времето наполовина, ала и това му стигаше.

Валтая се бе преместила с Райван в планините, за да поеме контрола над лекарствата. На Ананаис тя му липсваше ужасно; имаше странно усещане за зла прокоба, което не можеше да прогони напълно.

Никога не се бе замислял твърде много за смъртта; сега обаче мисълта го тормозеше постоянно. Когато Валтая се сбогува с него предната нощ, той се чувстваше по-нещастен откогато и да било. Прегърна я и се помъчи да изкаже онова, което чувстваше, отчаяно копнеещ да ѝ разкрие дълбините на любовта, която изпитваше към нея.

— Ще... ще ми липсваш.

— Няма да е за дълго — каза тя и го целуна по белязаната буза, отмествайки очи от унищожената му уста.

— Ъм... грижи се за себе си.

— Ти също.

Когато ѝ помогна да се качи на коня, видя, че няколко пътници минават край колибата му, и побърза да си сложи обратно маската. А после гледа след нея, докато нощта не я погълна.

— Обичам те — каза най-накрая, твърде късно. Изтръгна маската от лицето си и изрева с цяло гърло: — ОБИЧАМ ТЕ! — Думите проехтяха сред върховете и Ананаис падна на колене и заудря земята с юмрук. — Проклятие, проклятие, проклятие! Обичам те!

18.

Тенака, Субодай и Реня имаха около час преднина пред преследващите ги надире, ала малко по малко я губеха, въпреки силата на дренайските жребци, защото конят на Тенака носеше двойно тегло. На върха на един пращен хълм Тенака заслони очи и се опита да преброи преследвачите, но му бе трудно заради вихреция се облак прах около тях.

— Около дузина, не повече, струва ми се — каза той накрая.

Субодай сви рамене.

— Може да са и по-малко.

Тенака отново се качи на седлото и се огледа за сгодно място за засада. Поведе ги нагоре по хълмовете към ниска каменна тераса, която стърчеше над пътеката като протегнат юмрук. Тук пътят извиваше наляво. Тенака се изправи на седлото и скочи към камъка. Стреснат, Субодай се плъзна напред и пое юздите.

— Продължете до онзи тъмен хълм, после направете бавен кръг, докато не се върнете пак тук — каза му Тенака.

— А ти какво ще правиш? — попита Реня.

— Ще намеря пони за водача ни — отвърна Тенака и се ухили.

— Идвай, жено! — извика рязко Субодай и потегли начело.

Реня и Тенака се спогледаха.

— Не мисля, че ще ми е приятно да бъда покорна жена от Степите — прошепна момичето.

— Предупредих те — напомни ѝ той с усмивка.

Тя кимна и пришпори коня си след Субодай.

Тенака легна по корем на коня, загледан в приближаващите конници. Намираха се на около осем минути от плячката си. От толкова близо той ги огледа внимателно. Бяха деветима, облечени с елеците от козя кожа на ездачите от Степите. На главите си носеха кръгли кожени шлемове, поръбени с козина. Лицата им бяха плоски и жълтеникави, а очите им — черни като нощта и студено жестоки.

Всеки носеше копие, а в коланите им бяха затъкнати мечове и ножове. Тенака ги гледаше как приближават, чакайки последния от тях.

Надирите препуснаха с тътен по тясната пътека, забавяйки ход с приближаването на завоя. Тенака се приплъзна напред и присви крака. После, когато последният ездач се озова под него, той се спусна като камък и ботушите му се забиха в лицето на мъжа. Надирът отлетя от седлото. Тенака падна на земята, претърколи се на крака и скочи към юздите на понито. Животното стоеше неподвижно, а ноздрите му потрепваха от шока. Надирският принц го потупа нежно и го поведе към падналия воин. Мъжът беше мъртъв и Тенака съблече елека му, за да го сложи върху своя. После взе шлема и копието на мъртвеца, хвърли се на седлото и пришпори понито след другите.

Пътеката продължи да се извива наляво и надясно и ездачите се пораздалечиха един от друг. Тенака се приближи до мъжа пред себе си точно преди следващия завой.

— Ехо! — извика той. — Почакай!

Мъжът придърпа юзди и другарите му изчезнаха от поглед.

— Какво има? — попита ездачът.

Тенака се изравни с него и посочи към небето. Когато надирът вдигна поглед, юмрукът на Тенака се заби във врата му и той падна от седлото, без да издаде звук. Напред прозвучаха триумфиращи викове. Тенака изруга и пришпори понито си в галоп. Точно отвъд завоя видя Субодай и Реня, изправени срещу седемте ездачи с мечове в ръка.

Той удари линията на надирите като гръмотевица и копието му събори един ездач от седлото. После мечът му излетя от ножницата и втори мъж падна с писъци.

Субодай нададе боен вик и пришпори жребеца си напред. Парира див удар и мечът му се стрелна надолу, за да се забие в ключицата на противника му. Мъжът изсумтя, ала раната не беше фатална и той атакува отново. Субодай се сниши над седлото, когато мечът на надира изсвистя във въздуха, а после майсторски изкорми врага си.

Двама ездачи атакуваха Реня, решени да хванат лесна плячка. Посрещна ги обаче свирепо ръмжене и тя скочи от седлото към първия, събаряйки го заедно с понито му. Кинжалът ѝ преряза гърлото му толкова бързо, че той не изпита болка и дори не разбра на какво се дължи внезапната нарастваща слабост. Реня бързо се изправи и нададе

смразяващия кръвта крясък, който бе ужасил бандитите в Дренай. Понитата се изправи на задни крака от ужас и най-близкият ѝ противник изпусна копието, стискайки юздите с две ръце. Момичето скочи и заби юмрук в слепоочието му. Той падна от седлото, помъчи се да се изправи, ала се свлече, изгубил съзнание.

Оцелелите двама надир се спуснаха в бягство, а Субодай приближи коня си до Тенака.

— Тази твоя жена... — прошепна той и се почука по слепоочието. — Луда е като лунно псе!

— Обичам ги луди — каза Тенака.

— Движиш се добре, Танцьоре! Мисля, че си повече надир, отколкото дренаец.

— Някои не биха сметнали това за комплимент.

— Глупаци! Нямам време за глупаци. Колко от понитата мога да задържа? — попита надирът, оглеждайки шестте животни.

— Всичките — каза Тенака.

— Откъде се взе тази щедрост?

— Така не ми се налага да те убивам — отвърна Тенака.

Думите пронизаха Субодай като ледени ножове, но той се насили да се усмихне и отвърна на хладния поглед на виолетовите очи. В тях виждаше знание и това го изплаши. Тенака знаеше за плана му да го ограби и убие. Също толкова сигурно, колкото, че козите имат рога.

Той сви рамене.

— Щях да изчакам, докато уговорката ни приключи.

— Зная. Хайде, да продължаваме.

Субодай потрепери; Тенака не беше човек. После погледна понитата. И все пак, човек или не, благодарение на него щеше да забогатее.

В продължение на четири дни те се движиха на север, заобикаляйки селата и по-големите групи хора, ала на петия ден храната им свърши и се наложи да влязат в село, сгушено край планинска река. То беше малко, имаше не повече от четирийсет мъже. Първоначално бяха принадлежали към племето на Двойния косъм на североизток, ала вследствие на разцепление сега бяха нотаси — „Безплеменни“, което ги правеше лесна плячка за всеки. Те посрещнаха пътниците предпазливо, без да са сигурни дали не са част от по-голяма група. Тенака виждаше как мозъците им работят —

надирският закон на гостоприемството гласеше, че посетителите в лагера ти са неприкосновени. Ала излезеш ли сред Степите...

— Далеч ли си от своите? — попита го водачът на нотасите, едър воин с белязано лице.

— Никога не съм далеч от хората си — отвърна Тенака и прие паница, пълна със стафиди и други сушени плодове.

— Спътникът ти е Копие — каза мъжът.

— Преследваха ни Мулета — отвърна Тенака. — Избихме ги и им взехме понитата. Тъжно е, когато надирски убиват надирски.

— Но такъв е светът — отбеляза водачът.

— Не и по времето на Улрик.

— Улрик отдавна е мъртъв.

— Някои казват, че ще се върне отново — каза Тенака.

— Хората винаги говорят така за великите крале. Улрик е забравено месо и прашни кости.

— Кой води Вълците? — попита Тенака.

— Ти Вълча глава ли си?

— Аз съм каквото съм. Кой води Вълците?

— Ти си Танцъора.

— Така е.

— Защо си се върнал в Степите?

— Защо съомгата плува срещу течението?

— За да умре — отвърна водачът и се усмихна за първи път.

— Всичко умира рано или късно — отбеляза Тенака. — Някога пустинята, в която се намираме, е била океан. Дори той е умрял, когато светът е паднал. Кой води Вълците?

— Черепоносеца е хан. Така твърди той. Но Мълвящия нож има армия от осем хиляди. Племето се разцепи.

— Значи сега не само надирски избиват надирски, но и Вълци разкъсват Вълци?

— Светът е такъв — каза отново водачът.

— Кой е по-близо?

— Черепоносеца. На два дни път на североизток.

— Ще почине тук през нощта. Утре ще ида при него.

— Той ще те убие, Танцъоре!

— Трудно е да бъда убит. Кажи го на младите мъже в селото.

— Чух те. — Водачът стана, за да излезе от палатката, ала спря на входа. — За да управляваш ли си се върнал?

— Върнал съм се у дома.

— Изморих се да бъда нотас — каза мъжът.

— Пътуването ми е опасно — отвърна Тенака. — Както сам каза, Черепоносеца ще иска смъртта ми. А ти имаш малцина воини.

— В предстоящата война някоя от фракциите ще ни изстреби — каза мъжът. — Но у теб има величие. И ако желаеш, ще те последвам.

Внезапно Тенака изпита покой. Вътрешен мир сякаш извираше от земята под краката му, от далечните сини планини, от шепота на дългите треви на Степите. Той затвори очи и отвори уши за музиката на тишината. Всяка частица от тялото му беше настроена за повика на земята.

У дома!

След четиридесет години Тенака Хан бе научил смисъла на тези думи.

Очите му се отвориха. Водачът стоеше неподвижно, загледан в него; много пъти беше виждал хора в транс и винаги го изпълваше възхищение и тъга, че той самият никога няма да изпита същото.

Тенака се усмихна.

— Последвайте ме — каза той на мъжа, — и ще ви дам света.

— Вълци ли ще бъдем?

— Не. Ще бъдем Възходът на надирите. Ще бъдем Дракона.

* * *

Призори четиридесетимата мъже на нотасите, с изключение на тримата съгледвачи, седяха в две редици пред палатката на Тенака. Зад тях бяха децата — осемнадесет момчета и три момичета. Последни бяха петдесет и двете жени.

Субодай стоеше на разстояние от групата, удивен от новото развитие. В това нямаше никакъв смисъл. Кой би искал да създаде ново племе в навечерието на гражданска война? И какво щеше да спечели Тенака от тази смотана сбирщина козари? Воинът Копие не разбираше; затова отиде до една празна палатка и се почерпи с малко меко сирене и парче твърд черен хляб.

Какво значение имаше?

Когато слънцето стигнеше зенита си, той щеше да помоли Тенака да го освободи от уговорката им, да си вземе шестте понита и да се върне у дома. Четири понита щяха да му купят чудесна жена и можеше да си почине известно време сред западните хълмове. Почеса се по брадата, чудейки се какво ли ще се случи с Тенака Хан.

Внезапно изпита странно нежелание да си тръгне. В суровия свят на Степите рядко се случваше нещо наистина интересно. Бой, обич, чукане, ядене. Тези четири действия не можеха да носят безкрайно разнообразие! Субодай беше на тридесет и четири години и бе напуснал Копията по причина, която никой от тях не можеше да разбере:

Беше му скучно!

Той излезе под слънцето. Козите се лутаха в покрайнините на селото близо до въжетата на понитата, а високо над тях един ястреб кръжеше в търсене на плячка.

Тенака Хан излезе от палатката си и застана пред нотасите със скръстени пред гърдите ръце и безизразно лице.

Водачът отиде до него, падна на колене, приведе се ниско и целуна краката му. Един по един всички нотаси го последваха.

Реня гледаше сцената от палатката. Цялата церемония я тревожеше, както и почти незабележимата промяна, която усещаше у любимия си.

Предната нощ, докато лежаха заедно под кожата, Тенака бе правил любов с нея. Тогава в съзнанието ѝ пламнаха първите искри на страха. Страстта бе там, тръпката от докосването и възбудата, която я оставяше без дъх. Ала Реня усещаше нещо ново в него и не можеше да го разбере. Някъде в него се бе отворила порта, а друга се беше затръшна. Любовта бе скрита и заключена. Но какво я беше заменило?

Сега тя гледаше мъжа, когото обичаше, докато церемонията продължаваше. Не можеше да види лицето му, ала виждаше лицата на новите му последователи: те сияеха.

Когато и последната от жените отстъпи, Тенака Хан се обърна, без да продума, и отново влезе в палатката. Тогава искрите в Реня се превърнаха в огън, защото лицето му отразяваше онова, в което се бе

превърнал. Той вече не беше воин от два свята. Дренайската му кръв бе изсмукувана от Степите и бе останал чист надир.

Реня отмести поглед.

До обед жените бяха разглобили палатките и ги бяха натоварили на каруци. После събраха козите и новото племе потегли на североизток. Субодай не бе пожелал да бъде освободен и яздеше редом с Тенака и водача на нотасите, Гитаси.

Тази нощ лагеруваха на южните склонове на редица гористи хълмове. Около полунощ, докато Гитаси и Тенака разговаряха около лагерния огън, внезапен тропот на копита накара воините наоколо да скочат изпод одеялата и да сграбчат мечове и лъкове. Тенака остана на мястото си, седнал с кръстосани крака до пламъците. Той прошепна нещо на Гитаси и белязаният водач притича при мъжете си, за да ги успокои. Тропотът стана по-силен, а после в лагера нахлуха повече от сто воители, които веднага се насочиха към огъня. Тенака не им обърна внимание и продължи да дъвче лента изсушено месо.

Конниците придърпаха юзди и спряха понитата си.

— Намирате се в земята на Вълчата глава — каза водачът им и се плъзна от седлото. Той носеше бронзов шлем, поръбен с козина, и лакиран черен нагръдник със златни линии.

Тенака Хан вдигна поглед към него. Мъжът бе на около петдесет години и множество белези кръстосваха огромните му ръце. Тенака посочи мястото до огъня.

— Добре дошъл в лагера ми — каза той тихо. — Седни и хапни с мен.

— Не се храня с нотаси — отвърна мъжът. — Намирате се на земята на Вълчата глава.

— Седни да ядеш — каза Тенака, — или ще те убия на място.

— Да не си се побъркал? — попита воинът и стисна меча си. Тенака Хан не му обърна внимание и мъжът гневно замахна с оръжието. Ала кракът на Тенака се стрелна и го подкоси. Когато надирът падна с трясък, Тенака се претърколи вдясно от него и в ръката му проблесна кинжал. Острието докосна нежно гърлото на воина.

Откъм ездачите се разнесоха гневни викове.

— Ще пазите тишина сред онези, които ви превъзхождат — изрева Тенака. — А сега, Ингис, ще седнеш ли да хапнеш с мен?

Ингис примигна, когато ножът се оттегли. Надигна се до седнало положение и вдигна меча си от земята.

— Танцьоре?

— Кажи на хората си да слязат от конете и да се отпуснат — каза Тенака. — Тази нощ няма да има кръвопролития.

— Защо си тук, човече? Това е лудост.

— А къде трябва да съм?

Ингис поклати глава и нареди на воините си да слязат от седлата, а после отново се обърна към Тенака.

— Черепоносеца ще се обърка. Няма да знае дали да те убие, или да те направи генерал.

— Черепоносеца винаги е бил объркан. Изненадан съм, че го следваш.

Ингис сви рамене.

— Той поне е воин. Значи не си дошъл да го последваш?

— Не.

— Ще трябва да те убия, Танцьоре. Ти си твърде могъщ, за да ни бъдеш враг.

— Не съм дошъл да служа на Мълвящия нож.

— А защо тогава?

— Ти ми кажи, Ингис.

Воинът се вгледа в очите на Тенака.

— Сега вече зная, че си луд. Как можеш да се надяваш да управляваш? Черепоносеца има осемдесет хиляди воители. Мълвящия нож е слаб, има само шест хиляди. Колцина имаш ти?

— Тези, които виждаш наоколо.

— Колко са това? Петдесет? Шестдесет?

— Четиридесет.

— И мислиш да превземеш племето?

— Изглеждам ли ти луд? Ти ме познаваше, Ингис; аз пораснах пред очите ти. Изглеждах ли ти луд тогава?

— Не. Можеше да станеш... — Ингис изруга и се изплю в огъня. — Но вместо това си отиде. Стана господар на дренайците.

— Шаманите срещнаха ли се вече? — попита Тенака.

— Не. Аста Хан призова съвета за утре по залез-слънце.

— Къде?

— При гроба на Улрик.

— Ще бъда там.

Ингис се приведе към него.

— Изглежда не разбираш — прошепна той. — Мой дълг е да те убия.

— Защо? — попита Тенака спокойно.

— Защо? Защото служа на Черепоносеца. Дори само да седя тук и да говоря с теб е предателство.

— Както сам отбеляза, Ингис, моето племе е много малко. Не си предал никого. Но помисли за това: заклел си се да следваш хана на Вълците, ала той няма да бъде избран преди утре вечер.

— Няма да си играя с думи, Тенака. Заклел съм се да подкрепям Черепоносеца срещу Мълвящия нож. Няма да отстъпя от клетвата си.

— Нито е редно. Ще бъдеш по-малко мъж, ако го сториш. Но аз също съм срещу Мълвящия нож и това ни прави съюзници.

— Не, не, не! Ти си срещу двамата и това ни прави врагове.

— Аз съм човек с визия, Ингис — визията на Улрик. Тези мъже с мен някога бяха от Двойния косъм. Сега са мои. Онзи едрият там беше Копие. Сега е мой. Четиридесетимата представляват три племена. Обединим ли се, светът е наш. Аз не съм ничий враг. Още не.

— Винаги си имал добър ум и силна ръка. Ако знаех, че идваш, щях да почакам, преди да се закълна с отряда си.

— Ще видиш утре. А тази нощ можем да ядем заедно и да си починем.

— Не мога да ям с теб — отвърна Ингис и стана. — Но няма да те убия. Не и тази нощ.

Той отиде при понито си и се качи на седлото. Мъжете му се затичаха към жребците си и с махване на ръката Ингис ги отведе в мрака.

Субодай и Гитаси бързо дойдоха до огъня, където Тенака Хан тихо привършваше вечерята си.

— Защо? — попита Субодай. — Защо не ни убиха?

Тенака се ухили, после се прозина пресилено.

— Изморен съм. Мисля, че ще си легна.

В долината отвъд лагера Ингис получи същия въпрос от сина си Сембер.

— Не мога да го обясня — отвърна той. — Не би могъл да разбереш.

— Помогни ми да разбера! Той е мелез, следван от нотаски боклуци. И дори не поиска от теб да се присъединиш към него.

— Поздравления, Сембер! В повечето случаи не можеш да схванеш и най-простите нюанси, но този път надмина себе си.

— Какво означава това?

— Просто е. Ти се натъкна точно на причината да не го убия. Това е човек без никакъв шанс за успех, изправен пред боен главатар, командващ двадесет хиляди воители. Ала той *не поиска* помощта ми. Запитай се защо.

— Защото е глупак.

— Скъпи ми Сембер, понякога си мисля, че майка ти е имала таен любовник. И като те гледам, се чудя дали не е бил някой от козлите...

19.

Тенака чакаше в тъмнина и тишина, докато звуците на движение в малкия лагер не затихнаха. После надигна покривалото на входа на палатката си и се загледа в стражите. Очите им следяха дърветата около лагера и не ги вълнуваше какво се случва вътре. Тенака се измъкна от палатката, прегърнал лунните сенки на извитите дървета, докато бавно се прокрадваше към тъмнината на горите.

Движи се предпазливо в продължение на няколко мили, докато земята се надигаше и спускаше към далечните хълмове. Излезе от гората около три часа преди съмване и бавно започна да се катери. Далече долу и вдясно се намираще покритата с мрамор гробница на Улрик — а също и армиите на Мълвящия нож и Черепоносеца.

Гражданската война беше неизбежна и Тенака се надяваше да убеди бъдещия хан, че ще му бъде изгодно да подкрепи дренайските бунтовници. Златото беше рядкост в Степите. Сега нещата трябваше да бъдат различни.

Той продължи да се катери, докато не видя отвесна скална стена, надупчена от пещери. Тенака бе идвал тук веднъж, преди много години, когато Джонгир Хан беше присъствал на съвет на шаманите. Тогавя той седеше с децата и внуците на хана извън пещерите, докато Джонгир бродеше в мрака. Мълвеше се, че в тези древни места се извършват зловобни ритуали и никой не може да влезе непоканен. Шаманите твърдяха, че тези пещери са порти към ада, където зад всеки ъгъл се крият демони.

Тенака достигна входа на най-голямата пещера и се поколеба. Спря се, за да успокои ума си.

Няма друг начин, каза си.

И влезе.

Озова се в пълен мрак. Препъна се. После продължи, протегнал ръце пред себе си.

Докато коридорът се извиваше с резки завои, разклонения и сливания с други проходи, Тенака потуши паниката, която започваше

да се надига у него. Чувстваше се като в пчелна пита. Можеше да броди изгубен в пълна слепота, докато не умре от глад и жажда.

Продължи, опипвайки пътя си по студената стена. Внезапно тя свърши. Тенака не спря, а направи нова крачка напред с протегнати ръце. Хладен въздух докосна лицето му. Той застана неподвижен и се послуша. Имаше усещане за широко пространство около себе си, но и нещо повече — усети човешко присъствие.

— Търся Аста Хан — каза воинът и гласът му проехтя в пещерата.

Тишина.

Отляво и отдясно се разнесе тихо шумолене и Тенака застана неподвижен, скръстил ръце пред гърдите си. Докоснаха го ръце — десетки ръце. Усети как някой вади меча от ножницата му и кинжала от канията. После ръцете се отдръпнаха.

— Кажи си името! — нареди глас, сух и враждебен като пустинен вятър.

— Тенака Хан.

— Много години минаха, откак бе сред нас.

— Сега се завърнах.

— Очевидно.

— Не си тръгнах по своя воля. Надирите ме отпратиха.

— Заради собствената ти безопасност. Иначе щеше да бъдеш убит.

— Може би.

— Защо си се върнал?

— Това не е лесен въпрос.

— Разполагаш с време да отговориш.

— Дойдох да помогна на приятел. Дойдох, за да събера армия.

— Дренайски приятел?

— Да.

— И после?

— После земята ми проговори.

— Какви бяха думите ѝ?

— Нямаше думи. Заговори ми в тишина, в сърцето и душата ми.

Приветства ме като свой син.

— Да дойдеш тук, без да си бил призован, означава смърт.

— Кой решава какво е призоваването? — попита Тенака.

— Аз.

— Тогава кажи ми, Аста Хан — призован ли съм бил?

Тъмнината се вдигна от очите на Тенака и той откри, че се намира в огромна зала. Навсякъде светеха факли. Стените бяха гладки и в тях блестяха кристали във всевъзможни цветове, а от огромния купол на тавана като ярки копия висяха кристални сталактити. Пещерата бе претъпкана с хора — шамани от всички племена.

Тенака примигна, докато очите му се нагаждаха към светлината. Факлите не се бяха възпламенили внезапно. Те бяха светили през цялото време... ала зрението му бе отнето.

— Нека ти покажа нещо, Тенака — каза Аста Хан и го отведе извън пещерата. — Това е пътят, който те доведе до мен.

Право пред тях зееше просторна бездна, над която се точеше тънък каменен мост без парапет.

— Ти прекоси моста сяп. Така че да, бил си призован. Последвай ме!

Древният шаман го отведе през моста до малка стая, близо до входа на основната пещера. Там седнаха на черга от козя кожа.

— Какво желаеш от мен? — попита Аста Хан.

— Обяви Съревнованието на шаманите.

— Черепоносеца няма нужда от Съревнованието. Той превъзхожда враговете си и ще спечели с обикновена битка.

— Хиляди наши братя ще умрат.

— Такива са надирските обичаи, Тенака.

— Съревнованието на шаманите ще доведе само до смъртта на двама.

— Говори направо, млади момко! Без Съревнованието ти нямаш шанс да управляваш. С него шансът ти става едно от три. Наистина ли те е грижа за гражданската война?

— Грижа ме е. Аз нося мечтата на Улрик. Искам да изградя нация.

— Ами твоите дренайски приятели?

— Остават си мои приятели.

— Аз не съм глупак, Тенака Хан. Живял съм много, много години и мога да чета сърцата на хората. Дай ми ръката си и ми позволи да прочета сърцето ти. Но знай следното — ако в него криеш измама, ще те убия.

Тенака протегна ръка и старецът пое дланта му.

В продължение на няколко минути те стояха в тази поза, а после Аста Хан го пусна.

— Властта на шаманите се поддържа по много начини. Но ние много рядко манипулираме директно насоките на племената. Разбираш ли?

— Разбирам.

— В този случай смятам да изпълня молбата ти. Но когато Черепоносеца научи за това, той ще прати своя екзекутор. Ще има предизвикателство — той няма друг избор.

— Ясно ми е.

— Искаш ли да научиш за него?

— Не. Няма значение кой е.

— Уверен си.

— Аз съм Тенака Хан.

* * *

Долината на Гробницата се простираше между два железносиви планински върха, известни като Гигантите. Самият Улрик бе избрал това място за своето погребение. Великият боен главатар бе сметнал за забавно, че тези безсмъртни пазители ще бдят над смъртните му останки. Самата гробница бе изградена от пясъчник, покрит с мрамор. Четири хиляди роби бяха умрели, докато строяха монолита, оформен като короната, която Улрик никога не сложи на главата си. Шест заострени кули обграждаха белия купол и по всяка повърхност бяха изписани огромни руни, разказващи на света и всички бъдни поколения, че тук лежи Улрик Завоевателя, най-великият надирски главатар.

Ала типично за него, Улрик не бе пропуснал да прояви чувството си за хумор дори върху този бял колос. Единствената статуя, показваща хана, го изобразяваше яхнал понито си и с кралска корона на главата. Разположена шестдесет стъпки над земята зад извития портал, тя трябваше да изобразява Улрик, чакащ пред стените на Дрос Делнох — единственото му поражение. На главата му беше короната, поставена там от вентрийски скулптори, които не бяха осъзнали, че един мъж

може да командва армия от милиони, без да бъде крал. Това бе тънка шега, но Улрик щеше да ѝ се наслади.

На изток и запад от гробницата лагеруваха армиите на двамата противници: Шират Мълвящия нож и Цубой Черепоносеца. Повече от сто и петдесет хиляди воители чакаха резултата от Съревнованието на шаманите.

Тенака поведе хората си в долината. Яздеше изпънат на седлото на дренайския си жребец, а до него Гитаси изпита внезапен приток на гордост. Той вече не беше нотас — отново можеше да се нарече мъж.

Тенака Хан отведе коня си до една поляна южно от гробницата и слезе от седлото. Мълвата за пристигането му бе плъзнала из двата лагера и стотици воители се приближаваха.

Жените на Гитаси започнаха да издигат палатките, докато мъжете се грижеха за понитата и сядаха около Тенака Хан. Той също седна с кръстосани крака на земята, загледан във великата гробница. Умът му бе затворен за наблюдателите.

Над него падна сянка. Той изчака няколко секунди, за да се натрупа обидата, после плавно се изправи на краката. Този момент трябваше да дойде — това бе първият ход от не твърде фина игра.

— Ти ли си мелезът? — попита мъжът.

Беше млад, малко над двадесетгодишен и висок за надир. Тенака Хан го изгледа хладно и отбеляза равновесието му, стройните бедра и широките рамене, силните ръце и широките гърди. Мъжът беше майстор на меча и пламтеше от самочувствие. Явно това бе екзекуторът.

— А ти кой си, дете? — попита Тенака.

— Аз съм пълнокръвен надирски воин и син на надирски воин. Отвратен съм, че един помияр е застанал пред гроба на Улрик.

— Тогава можеш да се отдръпнеш и да продължиш да лаеш някъде другаде — отвърна Тенака.

Мъжът се усмихна.

— Да спрем с тези глупости — каза той гладко. — Тук съм, за да те убия. Това е очевидно. Да започваме.

— Много си млад, за да търсиш смъртта — каза Тенака. — А аз не съм достатъчно стар, за да ти откажа. Какво е името ти?

— Пурцай. Защо желаеш да го знаеш?

— Ако трябва да убия брат, искам да зная името му. Това значи, че някой ще го запомни. Извади меча си, дете.

Тълпата се оттегли, оформяйки огромен кръг около противниците. Пурцай извади извита сабя и кинжал. Тенака щеше да използва собствения си къс меч и кинжала на Субодай, който Копието му хвърли.

После дуелът започна.

Пурцай беше добър — много по-умел от повечето надири. Краката му бяха невероятно пъргави и демонстрираше изключителна гъвкавост в сравнение с набитите воители на народа му. Скоростта му бе зашеметяваща и имаше нерви от стомана.

Умря за по-малко от две минути.

Субодай пристъпи самоуверено напред с ръце на хълбоците, загледан в тялото. После го изрита свирепо и се изплю върху него. Ухили се към воините, събрали се наоколо, и се изплю отново. Пъхна крак под тялото и го обърна по гръб.

— Това ли беше най-добрият сред вас? — обърна се той към тълпата и поклати глава в подигравателно съжаление. — Какво ли ще стане сега с Вълците?

Тенака Хан отиде до палатката си и се приведе, за да влезе вътре. Там го очакваше Ингис, седнал с кръстосани крака на косматата черга и надигнал в ръка бокал с нийс — алкохол, дестилиран от козе мляко. Тенака седна срещу бойния главатар.

— Не ти отне много време — каза Ингис.

— Той беше млад и имаше да учи още много.

Другият надир кимна.

— Посъветвах Черепоносеца да не го праща.

— Той нямаше друг избор.

— Така е. Е... и сега си тук.

— Нима се съмняваше?

Ингис поклати глава и свали бронзовия си шлем, за да се почеше по оредяващата сива коса.

— Въпросът сега е какво да те правя, Танцоре?

— Смуцава ли те този въпрос?

— Да.

— Защо?

— Защото съм в капан. Искам да те подкрепя, тъй като вярвам, че ти си бъдещето. Ала не мога, защото съм се заклел във вярност на Черепоносеца.

— Сложен проблем — съгласи се Тенака Хан и също взе бокал с нийс.

— Какво да правя? — попита Ингис и Тенака се загледа в силното му честно лице.

Трябваше само да го поиска, и воинът беше негов — щеше да наруши клетвата си към Черепоносеца и да закълне себе си и воините си в негова служба. Тенака беше изкушен, ала устоя. Ингис нямаше да бъде същият, ако нарушеше клетвата си. Това щеше да го измъчва до края на живота му.

— Тази нощ започва Съревнованието на шаманите — каза накрая Тенака. — Онези, които желаят да водят, ще бъдат изпитани и Аста Хан ще обяви новия Боен главатар. Това ще бъде мъжът, когото си се заклел да следваш. Дотогава си обвързан с Черепоносеца.

— А ако той ми нареди да те убия?

— Тогава трябва да ме убиеш, Ингис.

— Ние всички сме глупаци — каза горчиво надирският генерал. — Чест? Какво разбира Черепоносеца от чест? Проклинам деня, в който се заклех да му служа!

— Сега си върви. Изхвърли тези мисли от ума си — нареди Тенака Хан. — Човек прави грешки, но трябва да ги следва. Понякога това е глупаво. Но като цяло няма друг начин да живеем. Ние сме онова, което казваме, но само докато думите ни са железни.

Ингис се изправи и се поклони. След като излезе, Тенака напълни наново бокала и се излегна на дебелиите възглавници, пръснати върху чергата.

— Излез, Реня! — извика той и момичето пристъпи от сенките на спалнята, за да седне до него и да поеме дланта му в своята.

— Изплаших се за теб, когато онзи воин те предизвика.

— Времето ми още не е дошло.

— Той би казал същото — изтъкна тя.

— Да, но ако го беше сторил, щеше да сгреша.

— А ти толкова ли си се променил? Безгрешен ли си вече?

— Аз съм си у дома, Реня. Чувствам се различно. Не мога да го обясня и още не съм се опитвал да го осмисля. Но е прекрасно. Преди

да дойда тук, бях непълноценен. Самотен. Сега съм цял.

— Разбирам.

— Не, не мисля, че разбираш. Смяташ, че те критикувам; чуваш ме да говоря за самота и почваш да се чудиш. Не ме разбирай погрешно. Обичам те и ти си извор на неспирна радост. Но целта ми не беше ясна и аз бях онова, което шаманите ме наричаха като дете: Принцът на Сенките. Бях сянка в свят на каменна реалност. Сега вече имам цел.

— Искаш да бъдеш крал — каза тя с тъга в гласа.

— Да.

— Искаш да завладееш света.

Той не отговори.

— Виждал си ужаса на Ческа и безумството на амбициите. Виждал си ужаса, който носи войната. И сега искаш да създадеш по-велик ужас, отколкото Ческа някога си е представял.

— Не е нужно да бъде ужас.

— Не се самозаблуждавай, Тенака Хан. Трябва само да погледнеш извън палатката си. Те са диваци — живеят, за да се бият... за да убиват. Не зная защо говоря така. Думите ми не те достигат. В крайна сметка аз съм просто жена.

— Ти си моята жена.

— Бях. Вече не съм. Сега ти имаш друга жена. Гърдите ѝ са планини, а семето ѝ чака да се пръсне по света. Какъв герой си само, велики хане! Приятелят ти те очаква. В слепотата на верността си той си мисли, че ще те види яхнал бял кон начело на твоите надири. После злото ще падне и дренайците ще бъдат свободни. Представи си изненадата му, когато изнасилиш народа му!

— Каза достатъчно, Реня. Аз няма да предам Ананаис. Няма да нахлуя в Дренай.

— Може би не сега. Но един ден няма да имаш избор. Просто няма да има друго място.

— Още не съм станал хан.

— Вярваш ли в молитви, Тенака? — попита го тя внезапно с насълзени очи.

— Понякога.

— Тогава помисли над това: моля се тази нощ да изгубиш, дори това да означава смъртта ти.

— Ако изгубя, ще означава — каза той.
Ала тя вече се бе оттеглила.

* * *

Древният шаман клечеше в прахта, загледан съсредоточено в мангал с въглища, поставен върху железен триножник. Около него седяха главатарите на надирите, бойните главатари — господарите на Ордата.

Встрани от тълпата тримата родственици стояха в кръг от камъни — Цубой Черепоносеца, Шират Мълвящия нож и Тенака Хан.

Бойните главатари се гледаха с необичаен интерес. Черепоносеца беше набит и мускулест, с дебела плитка, която започваше високо на тила му, и рехава разклонена брада. Беше гол до кръста и тялото му блестеше от масло.

Мълвящия нож бе по-слаб и дългата му посребряваща коса бе привързана в основата на врата. Имаше кръгло лице, което дългите увиснали мустаци караха да изглежда скръбно. Ала очите му бяха остри и бдителни.

Тенака Хан седеше тихо с тях, загледан в гробницата, която светеше като сребро под лунната светлина. Черепоносеца изщрака заплашително с кокалчетата на пръстите си и напрегна мускулите на гърба си. Личеше, че е нервен. С години бе планирал как ще поеме контрола над Вълците. И сега, когато армията му беше много по-силна от тази на брат му, се оказваше принуден да заложи бъдещето си на случайността. Такава бе властта на шаманите. Той се бе опитал да игнорира Аста Хан, но дори собствените му бойни главатари — уважавани воители като Ингис — се впуснаха да го увещават да последва мъдростта им. Никой не искаше да вижда вълк да разкъсва вълк. Но как можа Тенака Мелезът да се завърне точно сега? Черепоносеца изруга наум.

Аста Хан се надигна на крака. Беше стар — по-стар от всеки друг сред племената — и мъдростта му беше легендарна. Той бавно се приближи към тримата; познаваше ги добре — както бе познавал бащите и дядовците им — и виждаше приликите помежду им.

Вдигна дясната си ръка.

— Ние, надирите! — извика той и гласът му захвърли одеждите на старостта. Плътен и могъщ, той се понесе над струпалите се воители и всички повториха вика тържествено.

— От това съревнование няма връщане назад — каза шаманът на тримата съперници. — Вие сте родственици. Всеки от вас има кръвна връзка с Великия хан. Не можете ли да се разберете кой трябва да води?

Той почака няколко секунди, ала и тримата останаха смълчани.

— Чуйте тогава мъдростта на Аста Хан. Очаквате, че ще се биете помежду си — виждам, че телата и оръжията ви са наострени. Но тук няма да има смъртен двубой. Вместо това ще ви пратя в място, което не се намира на този свят. Онзи, който се завърне, ще бъде Хан, защото ще е намерил шлема на Улрик. Смъртта ще е близо до вас, тъй като ще бродите в царството й. Ще видите ужасни неща, ще чуете писъците на прокълнатите. Все още ли желаете да участвате в съревнованието?

— Да започваме! — каза рязко Черепоносеца. — Пригответи се да умреш, помияр такъв — прошепна той на Тенака.

Шаманът пристъпи напред и положи длан на главата на Цубой. Очите на главатаря се затвориха и главата му увисна. Последва го Мълвящия нож... а после и Тенака Хан.

Аста Хан коленичи пред спящите мъже и затвори очи.

— Изправете се! — нареди им.

Тримата отвориха очи и се изправиха, мигайки изненадано. Все още стояха пред гроба на Улрик, ала сега бяха сами. Воините, палатките и лагерните огньове бяха изчезнали.

— Какво означава това? — попита Мълвящия нож.

— Ето я гробницата на Улрик — отвърна Аста Хан. — Трябва само да вземете шлема от спящия хан.

Двамата чистокръвни надирите тръгнаха към гробницата. Нямаше видими входове — никакви врати, само гладък бял мрамор.

Тенака седна и шаманът приклепна до него.

— Защо не търсиш с братовчедите си? — попита той.

— Защото зная къде да търся.

Аста Хан кимна.

— Знаех, че ще се върнеш.

— Откъде?

— Писано е.

Тенака гледаше как родствениците му обикалят гробницата и чакаше момента, в който ще се скрият от поглед. Тогава се изправи и бързо притича до купола. Катеренето не беше трудно, защото пролуките между мраморните блокове осигуряваха удобни места за захващане. Беше изминал половината разстояние до статуята на Улрик, когато другите го забелязаха. Чу ругатнята на Черепоносеца и разбра, че го следват.

Достигна арката. Беше дълбока седем стъпки и в задната ѝ част чакаше статуята на Улрик.

Кралят отвъд Портата!

Тенака Хан пристъпи внимателно. Вратата бе скрита зад арката. Натисна я и тя се отвори със скърцане.

Черепоносеца и Мълвящия нож пристигнаха почти едновременно, забравили враждата си от страх, че Тенака ги е изпреварил. Когато видяха отворената врата, тръгнаха напред, ала Цубой се отдръпна точно когато Шират влезе. В мига, в който Мълвящия нож прекоси прага, се чу силен пукот и три копия се забиха в гърдите му, пронизвайки дробовете му, за да щръкнат от гърба. Той се свлече напред. Черепоносеца заобиколи тялото и видя, че копията са прикрепени към дъска, а тя — към сложна плетеница от въжета. Притаи дъх и се послуша внимателно; чуваше шепота на пясък, падащ върху камъка. Падна на колене — на прага имаше счупен стъклен съд. От него течеше пясък.

Мълвящия нож бе счупил съда, равновесието се беше нарушило и смъртоносният капан се бе активирал. Но как Тенака бе избегнал смъртта? Черепоносеца изруга и внимателно прекоси прага. Щом мелезът се бе справил, щеше да се справи и той. Когато изчезна в коридора, Тенака пристъпи иззад призрачната статуя на хана. Спря да разгледа капана, който бе убил Мълвящия нож, и тихо влезе в гробницата.

Коридорът отвъд трябваше да тъне в пълен мрак, ала от стените се излъчваше странно зелено сияние. Тенака падна на четири крака и започна да лази напред, оглеждайки стените и пода. Трябваше да има още капани. Но къде?

Коридорът завърши при кръгло стълбище, спускащо се в дълбините на гробницата. Тенака огледа първите няколко стъпала — изглеждаха стабилни. Стената наоколо бе покрита с кедрова

облицовка. Той седна на най-горното стъпало. Защо му беше на някой да слага облицовка около стълбище?

Изтръгна една дъска от стената и започна да слиза по стълбите, проверявайки внимателно всяко стъпало. На половината път усети леко движение под десния си крак и го отдръпна. Положи кедровата дъска върху ръба на стъпалата, после легна по гръб на нея и вдигна крака. Дъската започна да се пързала. Удари капаните с висока скорост и Тенака усети свистенето на стоманено острие над главата си. Дъската увеличи скоростта си, носейки се надолу по стълбите. На три пъти активира още капани, но се движеше твърде бързо и пътникът ѝ остана незасегнат. Той опря крака в стените, за да се забави, и получи много синини, докато пътуването продължаваше.

Дъската се удари в земята в подножието на стълбите и запрати Тенака във въздуха. Той веднага се отпусна и се сви на кълбо. Когато се блъсна в отсрещната стена, въздухът напусна дробовете му. Изсумтя и се претърколи на колене. Опипа внимателно ребрата си; поне едно изглеждаше счупено. Огледа се. Къде беше Черепоносеца? Отговорът дойде няколко мига по-късно, когато нагоре по стълбите се чу дандания. Тенака се ухили и се отдръпна. Цубой прелетя край него — дъската му се разби на парчета и тялото му се понесе към отсрещната стена. Тенака примижа болезнено, когато чу трясъка.

Черепоносеца изсумтя и се изправи с препъване. Щом видя Тенака, се изпъна.

— Не ми отне много време да разбера какъв е планът ти, мелез!

— Изненадваш ме. Как успя да се озовеш зад мен?

— Скрих се при тялото.

— Е, ето ни тук — каза Тенака и посочи саркофага, издигнат на пиедестал в центъра на залата. — Остава само да вземем шлема.

— Да — каза предпазливо Черепоносеца.

— Отвори ковчега — каза Тенака с усмивка.

— Ти го отвори.

— О, хайде стига, братовчеде. Не можем да прекараме остатък от живота си тук. Ще го отворим заедно.

Цубой присви очи. Саркофагът със сигурност криеше някакъв капан, а той не искаше да умре. Но ако позволеше на Тенака да го отвори сам, той щеше да получи не само шлема, но и меча на Улрик.

Накрая Черепоносеца се ухили.

— Добре — каза той. — Заедно!

Приблжиха се към ковчега и надигнаха мраморния капак. Той изскърца силно. Те напънаха отново и мраморният къс падна на пода, където се строши на три. Цубой се хвърли към меча, който почиваше на гърдите на скелета вътре. Тенака сграбчи шлема и скочи от другата страна на ковчега. Черепоносеца се засмя.

— Е, братовчеде. Какво ще правиш сега?

— Шлемът е у мен — каза Тенака.

Цубой скочи напред и замахна диво, ала Тенака се отдръпна така, че ковчегът да е помежду им.

— Можем да повтаряме това до безкрай — каза той. — Да прекараме цяла вечност, тичайки в кръгове около саркофага.

Противникът му събра слюнка и се изплю. В думите на Тенака имаше истина — мечът беше безполезен, ако не можеше да се приближи достатъчно.

— Дай ми шлема — каза Черепоносеца. — Така и двамата ще оживеем. Съгласи се да ми служиш и аз ще те направя свой пръв генерал.

— Не, няма да ти служа — каза Тенака. — Но можеш да вземеш шлема, ако се съгласиш на едно условие.

— Назови го!

— Да ми позволиш да отведа тридесет хиляди ездаци в Дренай.

— Какво? Защо?

— Можем да го обсъдим по-късно. Заклеваш ли се?

— Да. Дай ми шлема.

Тенака му го хвърли през ковчега и Черепоносеца го хвана ловко. Сложи го на главата си и се намръщи леко, когато острият метал одраска черепа му.

— Ти си глупак, Тенака. Не каза ли Аста, че само един ще се върне? Сега аз имам всичко.

— Нищо нямаш, тъпако. Ти си мъртъв! — каза Тенака.

— Празни заплахи — изсмя се другият мъж.

Тенака се засмя.

— Последната шега на Улрик! Никой не може да носи шлема му. Усети ли убождането, братовчеде, когато отровната игла прониза кожата ти?

Мечът падна от ръката на Цубой и краката му се подкосиха. Той се помъчи да се изправи, ала смъртта го придърпа при себе си. Тенака взе шлема и върна меч в ковчега.

След това бавно изкачи стъпалата, провирайки се между остриетата, стърчащи от дървените панели. Когато излезе на открито, седна, притиснал шлема в скута си. Беше бронзов, поръбен с бяла козина и украсен със сребърна нишка.

Далеч долу Аста Хан гледаше луната, докато Тенака се спускаше към него. Старецът не се обърна, когато той приближи.

— Добре дошъл, Тенака Хан, Господар на Ордите! — каза той.

— Отведи ме у дома — нареди Тенака.

— Още не.

— Защо?

— Трябва да се срещнеш с един човек.

Бяла мъгла се понесе от земята и се завихри около тях; от дълбините ѝ излезе могъща фигура.

— Справи се добре — каза Улрик.

— Благодаря, господарю.

— Смяташ ли да спазиш думата, дадена на приятелите си?

— Смятам.

— Значи надирите ще яздят в подкрепа на Дренай?

— Да.

— Така е редно. Един мъж трябва да стои до приятелите си. Но ти знаеш, че Дренай трябва да падне пред теб, нали? Докато те са живи, надирите не могат да благоденстват.

— Зная го.

— И си готов да ги завладееш... да сложиш край на империята им?

— Готов съм.

— Добре. Последвай ме в мъглата.

Тенака изпълни нареждането и ханът го поведе до брега на тъмна река. Там седеше старец, който се обърна, когато те се приближиха. Това беше Аулин, някогашният свещеник на Източника, умрял в казармите на Дракона.

— Спази ли обещанието си? — попита той. — Погрижи ли се за Реня?

— Погрижих се.

— Тогава седни до мен и аз ще изпълня своето.

Тенака седна и старецът се облегна на лакти, загледан в бълбукащата тъмна вода.

— Открих много машини на Предшествениците. Прегледах книгите и бележките им. Експериментирах. Научих много от тайните им. Те са знаели, че Крахът приближава, и са оставили множество следи за бъдните поколения. Светът е топка, знаеше ли това?

— Не — отвърна Тенака.

— Е, такъв е. В горната ѝ част има страна от лед. В основата — още една. Около центъра е адски горещо. И топката се върти около слънцето. Знаеше ли това?

— Аулин, нямам време за това. Какво искаше да ми кажеш?

— Моля те, воине, послушай ме. Толкова исках да споделя това знание — то е важно за мен.

— Добре, продължавай.

— Светът се върти и ледът на върха и дъното се трупа ежедневно: милиони тонове лед всеки ден, в продължение на хиляди години. И в един момент топката започва да се олюлява, докато се върти, а накрая се килва на една страна. Когато се килне, океаните се надигат и покриват земята. А ледът плъзва и покрива цели континенти. Това е Крахът. Това се е случило с Предшествениците. Виждаш ли? Мечтите на хората са безсмислени.

— Виждам. А сега ми кажи каквото имаш да ми казваш.

— Машините на Предшествениците — те не работят по начина, по който Ческа си мисли. Няма физическо съчетание на звяр и човек. Това е овладяване на жизнени сили, което се поддържа чрез крехък баланс. Предшествениците са знаели, че е важно — жизненоважно — да оставят духа на човека да води. Ужасът на съчетаните е резултат от това, че звярът контролира всичко.

— И как ми помага това? — попита Тенака.

— Веднъж видях един съчетан да се преобръща; превърна се отново в човек и умря.

— Как?

— Когато видя нещо, което го шокира.

— Какво видя?

— Жената, която някога е била негова съпруга.

— Това ли е всичко?

— Да. Помага ли ти?

— Не зная — отвърна Тенака. — Може би.

— Тогава ще те оставя — каза Аулин. — И ще се върна в Сивотата.

Тенака го гледаше как се оттегля в мъглата. После се изправи и се обърна, когато Улрик пристъпи напред.

— Войната вече е започнала — каза ханът. — Няма да пристигнеш навреме, за да спасиш приятелите си.

— Тогава ще пристигна навреме, за да отмъстя за тях — отвърна Тенака.

— Какво се опитваше да ти каже старецът за Краха?

— Не зная — нещо за въртящ се лед. Не беше важно — каза Тенака.

* * *

Старият шаман посочи на Тенака да седне и новият хан се подчини. Очите му се затвориха. Когато ги отвори, седеше пред гробницата както преди, гледан от струпалите се наоколо надирски генерали. Вляво от него лежеше Шират Мълвящия нож — гърдите му бяха разкъсани и кръвта бе попила в прахта. Вдясно бе Черепоносеца, от чието теме капеше тънка струйка кръв. Пред него лежеше шлемът на Улрик.

Аста Хан се изправи и се обърна към генералите.

— Свърши се и се започва. Тенака Хан владее Вълците.

Старецът взе шлема, върна се при мангала, взе наметалото си от опърпани животински кожи и напусна лагера. Тенака остана на място, оглеждайки лицата пред себе си, усещаше враждебността. Тези мъже бяха готови за война — поддръжници на Мълвящия нож или Черепоносеца. Никой от тях не го бе смятал за потенциален хан. Сега имаха нов водач и от този момент Тенака трябваше да бъде изключително предпазлив. Храната му щеше да бъде опитвана... палатката пазена. Мнозина от мъжете пред него желяеха смъртта му.

Лесно беше да станеш хан. Трудно бе да оцелееш след това.

Движение сред редиците привлече погледа му — Ингис се изправи и пристъпи към него. Той извади меча от ножницата си,

обърна острието и го подаде с дръжката напред на Тенака.

— Сега аз съм твой — каза възрастният главатар и коленичи.

— Добре дошъл, воине. Колцина братя водиш?

— Двадесет хиляди.

— Това е добре — каза ханът.

И един по един генералите се изредиха да коленичат. Слънцето се подаде над върховете, преди последният да отстъпи. Тогава Ингис отново се приближи.

— Семействата на Черепоносеца и Мълвящия нож са пленени. Чакат те близо до лагера ти.

Тенака се изправи и се протегна. Беше му студено и чувстваше силна умора. Следван от Ингис, той тръгна към лагера си.

Голяма тълпа се бе струпала, за да види смъртта на затворниците. Тенака погледна пленниците, коленичили в безмълвни редици, с вързани зад гърбовете ръце. Имаше двадесет и две жени, шестима мъже и около дузина малки момчета.

Субодай се приближи.

— Сам ли искаш да ги убиеш?

— Не.

— Тогава двамата с Гитаси ще го сторим — каза той радостно.

— Не.

Тенака продължи напред, оставяйки Субодай объркан и изненадан.

Новият хан спря пред жените на мъртвите главатари.

— Аз не убих съпрузите ви — каза им той. — Между нас нямаше кръвна вражда. Ала въпреки това наследих тяхната собственост. Така да бъде! Вие бяхте част от тази собственост, така че от днес нататък сте жени на Тенака Хан. Освободи ги! — обърна се към Субодай.

Мърморейки си под нос, Копието се придвижи по редицата. Щом бе освободена, една млада жена се хвърли в краката на Тенака.

— Ако наистина съм ти жена, какво ще стане със сина ми?

— Освободете и децата — каза Тенака.

Сега оставаха само шестима мъже — близки роднини на мъртвите главатари.

— Това е нов ден — каза им Тенака. — Давам ви шанс. Обещайте, че ще ми служите, и ще живеете. Откажете и ще умрете на място!

— Плюя върху теб, мелез — извика един мъж.

Тенака пристъпи напред, протегна ръка за меча на Субодай и с един удар отрязва главата на проговорилия.

Никой от другите петима не продума и ханът ги уби един по един. После привика Ингис при себе си и двамата седнаха тихо в сенките на палатката.

Останаха там в продължение на три часа, докато ханът описваше плановете си. След това Тенака заспа.

А докато спеше, двадесет мъже пазеха палатката му с мечове в ръце.

20.

Парсал продължи да лази през високата трева. Болката от осакатения му крак бе избледняла в сравнение с неописуемата агония от предния следобед и сега бе просто болезнена пулсация, която от време на време припламваше и го караше да губи съзнание. Нощта беше хладна, ала той се потеше обилно. Вече не знаеше накъде отива — единствената му цел бе да увеличи колкото може повече разстоянието между себе си и ужаса.

Пролази през участък, покрит с камъчета, и едно от тях се заби в крака му. Парсал изстена и се претърколи по гръб.

Ананаис им каза да удържат линията колкото могат по-дълго, а после да се оттеглят към Магадон. Той самият бе отишъл в другата долина с Галанд. Събитията от следобед продължаваха да се изливат в ума му и Парсал не можеше да извърне поглед от тях... Чакаше в един тесен проход заедно с още четиристотин мъже. Конницата дойде първа с гръмотевичен грохот нагоре по склона и копия, спуснати за атака. Стрелците на Парсал ги направиха на решето. Пешаците бяха по-трудни за отблъскване, защото бяха добре бронирани и държаха кръглите си бронзови щитове вдигнати високо. Той никога не се бе справял с меча толкова добре, колкото брат си, но, в името на боговете, знаеше, че се е представил достойно!

Мъжете от Скода се биха като тигри и войниците на Ческа отстъпиха. Тогава той трябваше да нареди на хората си да отстъпят.

Глупак, пълен глупак!

Но Парсал се чувстваше толкова уверен. Толкова горд! Никога през живота си не беше водил боен отряд. Драконът го отхвърли, въпреки че прие брат му. И ето че сега отблъсваше могъщ враг.

Така че той изчака още една атака.

Съчетаните се спуснаха напред като демони от бездната. Дори да доживееше до сто години, никога нямаше да забрави тази атака. Зверовете нададоха ужасяващ рев — като стена от звук, възвестяваща

жаждата им за кръв. Огромни чудовища с разлигавени муцуни, кървавочервени очи, остри нокти и ярки, ярки мечове.

Стрелите едва успяваха да пробият кожата им и те пометоха бойците на Скода, както голям мъж разпръсва немирни деца.

Парсал не даде заповед за отстъпление — нямаше нужда. Смелостта на скодците изчезна като вода върху пясък и отрядът му се пръсна във всички посоки. В отчаянието си Парсал се затича към един съчетан и нанесе жесток удар по главата на звяра. Ала мечът му отскочи от дебелия череп и създанието се обърна към него. Воинът беше изблъскан назад и чудовището склочи челюсти около левия му крак, откъсвайки плътта от костта. Един смел скодски воин се хвърли на гърба на съчетания и заби дългия си кинжал във врата му. Създанието обърна гръб на Парсал и разкъса гърлото на мъжа. Парсал се претърколи надолу по склона и се свлече в долината. Така започна дългото пълзене.

Сега знаеше, че въстанието на Скода няма никакъв шанс. Мечтите им бяха безсмислени. Нищо не можеше да застане срещу съчетаните. Искаше му се да бе останал във фермата си във Вагрия, далеч от тази налудничава война.

Нещо сграбчи крака му и той се надигна, размахал кинжала си. Нечия ноктеста ръка го изби от ръката му и трима съчетани коленичиха около него — очите им блестяха, а от отворените им усти капеше слюнка.

Тогава той се предаде и изгуби съзнание.

И угощението започна.

* * *

Езичника се приближи бавно и спря на около стотина метра от западната част на града. Конят му бе скрит сред дърветата назад. Димът от горящите сгради се виеше като мъгла и му беше трудно да различи каквото и да било в далечината. Групи съчетани влачеха тела от града и в поляните наоколо се провеждаше зловещо пиршество. Езичника никога преди не бе виждал зверовете и сега ги гледаше с мрачно удивление. Повечето бяха над два и половина метра високи и с огромни мускули.

Той беше объркан. Трябваше да достави послание на Ананаис от Катерача — но къде да го намери? Дали воинът с черната маска беше още жив? Или войната бе приключила? В такъв случай Езичника трябваше да промени плана си. Беше се заклел да убие Ческа и нямаше навика да нарушава клетвите си. Някъде сред тази армия се намираше палатката на императора — трябваше само да я намери и да изкорми жалкото копеленце.

Това беше всичко! Смъртта на родствениците му му тежеше силно и той бе решен да отмъсти за нея. Щом убиеше Ческа, духът на императора щеше да бъде призван от Земята на Сенките, за да служи на убитите. Подходящо наказание.

Той гледа известно време угощението на зверовете, отбелязвайки мислено движенията им в опит да научи колкото може повече за деня, в който щеше да се бие с тях. Не хранеше илюзии — този ден щеше да дойде. Човек срещу звяр. Звярът можеше и да е силен, бърз и смъртоносен. Но пък цар Катастикана си бе спечелил титлата Господар на Войната. Защото също беше силен, бърз и смъртоносен. Но към това се прибавяше и жестоката му хитрост.

Езичника се върна тихо сред дърветата. Щом се озова там, застина и широките му ноздри потрепериха. Присви очи и плъзна брадвата в ръката си.

Конят му стоеше там, където го бе оставил, ала черният мъж виждаше, че животното е ококорило очи и трепери от страх, а ушите му са прилепнали към черепа.

Езичника бръкна в кожената си туника и извади къс тежък метателен нож. Облиза устни и огледа храстите наоколо. Скривалищата бяха малко; той се намираше в едно такова, което оставяше три други възможни. Значи го чакаха максимум трима противници. Дали имаха лъкове? Малко вероятно, защото трябваше да се изправят, да опънат тетивата и да стрелят по бързо движеща се цел. Дали бяха хора? Малко вероятно, защото конят бе ужасен, а обикновени хора не можеха да причинят такъв страх.

Значи в храстите срещу него може би клечаха трима съчетани.

Езичника взе решение, изправи се и пристъпи към коня си.

Един съчетан изскочи от храстите вдясно, а друг се надигна отляво. Те се хвърлиха напред с невероятна скорост. Езичника се завъртя на пета и дясната му ръка изсвистя надолу; ножът се заби в

дясното око на първия звяр. Вторият почти го бе достигнал, когато черният мъж падна на колене и се гмурна напред, забивайки се в краката на създанието. Съчетаният се спъна в него и Езичника се претърколи, за да забие брадвата си в бедрото му. После скочи на крака и побягна. Издърпа рязко юздите от клоните и се хвърли на седлото, а чудовището вече тичаше към него. Когато черният мъж се сниши над седлото и дръпна юздите, конят се вдигна на задни крака и в ужаса си изрита съчетания в лицето. Звярът падна и Езичника пришпори коня през горите, привеждайки се под ниските клони. Щом се измъкнаха от дърветата, той се впусна в галоп на запад.

Боговете го бяха опазили, защото сметките му се оказаха сериозно погрешни. Ако съчетанията наистина бяха трима, сега той щеше да е мъртъв. Ножът му бе полетял към гърлото на противника, ала скоростта на атаката бе толкова невероятна, че той едва не пропусна изцяло мишената си.

Езичника забави коня, когато горящият град изчезна от хоризонта.

Сред долините щеше да гъмжи от съгледвачи на Ческа. Той нямаше желание в скоростта си да се натресе на още по-голяма опасност от онази, от която бягаше. Потупа коня по врата.

Беше оставил Катерача с чеиамите. Новият Бронзов граф бе спечелил уважението им и плановете му за завземането на Дрос Делнох напредваха. Дали щяха да сработят, оставаше неясно, но поне Катерача работеше уверено по тях. Езичника се изкикоти тихо. Младият дренаец беше повече от убедителен в новата си роля и черният мъж почти можеше да повярва, че той наистина е легендарният граф.

Почти. Езичника отново се изкикоти.

С приближаването на залеза той се озова сред няколко дървета близо до един поток. Не бе видял и следа от врага и оглеждаше терена внимателно. Но когато навлезе в малката долчинка, го очакваше изненада.

Двадесетина деца седяха около тялото на мъж.

Езичника слезе от коня и привърза юздите към клоните на близко дърво. Едно високо момче пристъпи към него с кинжал в ръка.

— Ако го докоснеш, ще те убия! — каза момчето.

— Няма да го докосна — отвърна Езичника. — Свали ножа.

— Ти съчетан ли си?

— Не, просто човек.

— Не приличаш на човек — много си черен.

Езичника кимна сериозно.

— Наистина съм такъв. Ти, от друга страна, си бял и много мъничък. Не се съмнявам в смелостта ти, но наистина ли мислиш, че можеш да застанеш срещу мен?

Момчето облиза устни, но не отстъпи.

— Ако бях враг, дете, досега да съм те убил. Отстъпи.

Той коленичи до тялото, пренебрегвайки момчето. Мъртвецът беше едър и оплешивяващ, а големите му ръце бяха вкопчени в елека му.

— Какво стана? — обърна се Езичника към малкото момиче, седнало най-близо до тялото.

Тя отмести поглед и момчето с ножа заговори:

— Той ни доведе тук вчера. Каза, че може да се скрием, докато зверовете си тръгнат. Но тази сутрин, докато си играеше с Мелиса, се хвана за гърдите и падна.

— Не бях аз — каза Мелиса. — Нищо не съм му направила!

Пагар разроши русата коса на детето.

— Естествено, че не си. Взехте ли храна с вас?

— Да — отвърна момчето. — В онази пещера там.

— Викат ми Езичника и съм приятел на Черната маска.

— Ще се грижиш ли за нас? — попита Мелиса.

Той ѝ се усмихна, изправи се и се протегна. Съчетаните сега щяха да бъдат пуснати на свобода из долините и той нямаше никакъв шанс да ги избегне пеша, следван от двадесет деца. Отиде до върха на близкия хълм и заслони очи, за да огледа пещерите. Щяха да му трябват поне два дни, за да измине разстоянието — два дни на открито. Обърна се и видя, че момчето с ножа е седнало на камъка зад него. Беше високо, на около единадесет години.

— Не отговори на въпроса на Мелиса — каза момчето.

— Как се казваш, момко?

— Сеорл. Ще ни помогнеш ли?

— Не зная дали мога — отвърна Езичника.

— Аз не мога да се справя сам — каза Сеорл и сивите му очи се впиха в лицето на черния мъж.

Езичника седна в тревата.

— Опитай се да разбереш, Сеорл. Няма никакъв шанс да стигнем до планините. Съчетаните са като зверове от джунглата; те преследват по миризма, движат се бързо и са пръснати нашироко. Трябва да отнеса послание на Черната маска; участвам във войната. Имам мисия и съм се заклел да я изпълня.

— Извинения! — каза момчето. — Вечно извинения. Е, аз ще ги отведа дотам. Бъди сигурен.

— Ще остана с вас за малко — каза Езичника. — Но знай, че не обичам особено деца да бърборят около мен — ставам раздразнителен.

— Не можеш да попредиш на Мелиса да бърбори. Много е малка и е много изплашена.

— А ти не си изплашен?

— Аз съм мъж — каза Сеорл. — Спрях да плача преди години.

Езичника кимна и се изправи плавно на крака.

— Да вземем храната и да потегляме.

Събраха другите деца. Всяко от тях носеше малка торба с храна и манерка с вода. Езичника вдигна Мелиса и другите две най-малки на гърба на коня си и ги поведе към равнината. Вятърът духаше в гърбовете им, което беше добре... освен ако по пътя им нямаше съчетани. Сеорл се оказа прав за Мелиса; тя бърбореше неспирно, разказвайки на черния мъж истории, които той едва успяваше да схване. Някъде по залез-слънце момиченцето започна да се олюлява на седлото и Езичника я взе в ръце и я притисна към гърдите си.

Бяха изминали може би три мили, когато Сеорл дотича до него и дръпна ръкава му.

— Какво има?

— Много са изморени. Току-що видях Ариан да сяда до пътеката — мисля, че е заспала.

— Добре. Иди я вземи — ще лагеруваме тук.

Децата се сгушиха около Езичника, когато той положи Мелиса в тревата. Нощта бе хладна, но не и студена.

— Ще ни разкажеш ли приказка? — попита момиченцето.

Съвсем тихо, той им разказа за Лунната богиня, която слязла на земята по сребърни стъпала, за да живее като смъртен човек. Там срещнала красивия воин принц Анидиго. Той я обикнал така, както никой мъж не е обичал жена оттогава насам, ала богинята била

свенлива и побягнала от него. Понесла се по небето в кръгла сребърна колесница. Принцът не можел да я последва, затова отишъл при един мъдър магьосник, който му направил друга колесница от чисто злато. Анидиго се закле, че няма да се върне, докато не спечели сърцето на Лунната богиня. Кръглата му златна колесница се понесла в небето като блестящо огнено кълбо. И той обикалял земята, ала тя винаги била пред него. Дори и днес.

— Погледнете нагоре! — каза Езичника. — Ето я там — и скоро Анидиго ще я подгони отново по небето.

И последното дете заспа сън без сънища и Езичника внимателно мина край тях да намери Сеорл. После се оттеглиха на известно разстояние от поляната.

— Разказваш добри истории.

— Имам много деца — отвърна Езичника.

— Защо имаш толкова много, щом те дразнят? — попита момчето.

— Не е лесно за обяснение — каза черният мъж и се ухили.

— О, разбирам — сопна се Сеорл. — Не съм *толкова* малък.

Езичника се опита да обясни:

— Човек може да обича децата си и пак да им се ядосва. Радвал съм се при раждането на всяко свое дете. Сега едно от тях стои на мястото ми у дома и управлява народа ми. Но аз се нуждая от усамотение. Децата не разбират това.

— Защо си толкова черен?

— Толкова по философските въпроси! Черен съм, защото страната ми е много гореща. Тъмната кожа е защита от слънцето. Твоята не потъмнява ли през лятото?

— А косата ти — защо е толкова ситно накъдрена?

— Не зная, млади човече. Както не зная защо носът ми е широк, а устните ми са по-дебели от твоите. Просто е така.

— Всички ли изглеждат като теб там, откъдето идваш?

— Не и в моите очи.

— Можеш ли да се биеш?

— Много въпроси задаваш, Сеорл!

— Обичам да съм наясно. Можеш ли да се биеш?

— Като тигър.

— Това е някаква котка, нали?

— Да. Много *голяма* котка, много недружелюбна.

— И аз мога да се бия — каза момчето. — Добър боец съм.

— Сигурен съм. Но да се надяваме, че няма да ти се наложи да го доказваш скоро. А сега иди и поспи.

— Не съм изморен. Ще остана на стража.

— Прави каквото ти казвам, Сеорл. Можеш да пазиш утре.

Момчето кимна и легна при другите деца. След няколко минути спеше дълбоко. Езичника поседя известно време, потънал в размисли за родината си. После и той отиде сред децата. Мелиса спеше дълбоко, гушнала парцалена кукла. Играчката беше много стара; нямаше очи, а за коса ѝ служеха само две тънки жълти нишки.

Катерача му бе казал за странните си религиозни вярвания. Боговете, твърдеше младият мъж, са толкова древни, че са се видиотили от старост. И сега използваха огромната си сила в безсмислени шеги с хората, насочвайки живота им в погрешни посоки, за да ги изоставят в отвратителни ситуации.

Езичника бързо започваше да става последовател на тази вяра.

Далечен вой проехтя в нощта. Последва го втори и после трети. Черният мъж изруга и извади меча си. Взе малко точило от кожената си кесия, плю върху него и започна да точи меча си. После свали брадвата от седлото и наточи и нея.

Вятърът смени посоката си и понесе миризмата им на изток. Черният мъж зачака и започна бавно да брои. Стигна до осемстотин и седем, когато воят стана по-силен. Той изчисли промяната в скоростта на вятъра и разбра, че съчетаните се намират на между осем и дванадесет мили разстояние — не беше достатъчно.

Най-милостиво беше да пререже гърлата на децата, докато спяха, и да им спести ужаса, който ги преследваше. Но знаеше, че може да вземе три от най-малките на коня си.

Извади кинжала си и тръгна сред тях.

Но кои три?

Изруга тихо и заби ножа обратно в канията, после събуди Сеорл.

— Съчетаните са близо — каза той. — Събуди децата — потегляме.

— Колко близо? — попита Сеорл с ококорени от страх очи.

— На час разстояние — ако имаме късмет.

Сеорл скочи на крака и започна да буди децата. Езичника вдигна Мелиса на рамото си. Тя изпусна куклата си и той я прибра в туниката си. Децата се струпаха около него.

— Виждаш ли онези хълмове там? — каза той на Сеорл. — Тръгнете към тях! Аз ще се върна.

— Обещавах ли?

— Обещавам. — Езичника се качи на седлото. — Сложи две от най-малките деца зад мен. — Сеорл изпълни молбата. — А сега се дръжте здраво, малчугани — чака ни страшна езда.

Черният мъж пришпори коня и животното отскочи напред, преодолявайки разстоянието между поляната и планините. Мелиса се събуди и започна да плаче, затова Езичника извади куклата и я набута в ръцете ѝ. След като язди няколко минути в галоп, той видя скална тераса вдясно. Дръпна юздите и насочи жребеца сред скалите. Пътеката беше тясна, по-малко от пет крачки широка, макар и да се разширяваше с достигането до плитката вдлъбнатина на върха. Оттам нямаше друг изход.

Езичника помогна на децата да слязат.

— Чакайте ме тук — каза им и се спусна отново в равнината. Направи пет курса и докато приключи последния, Сеорл и останалите четири по-големи момчета почти бяха достигнали скалите. Езичника скочи от седлото и подаде юздите на Сеорл.

— Отведи коня горе и ме чакайте там.

— Какво си намислил?

— Прави, каквото ти казвам, дете!

Сеорл отстъпи крачка назад.

— Просто искам да помогна.

— Съжалявам, момче! Дръж си кинжала в готовност — възнамерявам да ги задържа тук, но ако ме надвият, използвай го върху най-малките деца. Разбра ли?

— Не мисля, че ще мога — каза ужасено момчето.

— Тогава следвай сърцето си. Късмет, Сеорл!

— Аз... наистина не искам да умирам.

— Зная. А сега се качи горе и ги успокой.

Езичника извади брадвата си от седлото, лъка и колчан стрели. Лъкът беше от вагрийски рог и само много силен мъж можеше да го опъне. Той се разположи в подножието на пътеката, загледан на изток.

Според преданието Царете на Опаловия трон винаги знаеха кога денят им е настъпил.

Езичника знаеше.

Той опъна тетивата, свали туниката си и остави нощния въздух да охлади тялото му.

После с дълбок глас започна да пее Песента на Мъртвите.

* * *

Ананаис и капитаните му се срещнаха на предварително уговореното място и седнаха да обсъдят задачите за деня. Щом бяха отблъснати от първия кръг на планините, скодските сили се разцепиха на седем и се изкачиха сред върховете, за да направят засади на нашествениците, атакуващи високите места. Партизанските удари тормозеха силите на Ческа и забавяха напредъка им, а загубите сред бунтовниците бяха невероятно леки — с изключение на отряда на Парсал, от който никой не успя да избяга.

— Движат се по-бързо, отколкото бяхме предвидили — каза Катан. — А броят им е попълнен от делнохски войски.

— Бих казал, че са общо около петдесет хиляди — каза Торн. — Можем да забравим да удържим която и да е позиция, освен Тарск и Магадон.

— Ще продължим да ги удряме — заяви Ананаис. — Колко време още можете да удържате силата на онези проклети Тамплиери, Катан?

— Мисля, че дори в момента са започнали да намират пролуки.

— Ако това се случи, атаките ни ще станат самоубийство.

— Зная това, Черна маско. Но това не е точна наука. Битката в Бездната никога не спира, но те ни карат да отстъпваме.

— Продължавайте да правите каквото можете, момче — каза Ананаис. — Добре — ще продължим с атаките още един ден, после отстъпваме зад стените.

— Нямах ли усещането, че плюем в окото на ураган? — попита Торн.

Гигантът се ухили зад маската.

— Може би, но още не сме изгубили! Катан, безопасно ли е да яздим?

Свещеникът затвори очи и мъжете изчакаха няколко минути. Тогава Катан внезапно подскочи и отвори рязко очи.

— На север — каза той. — Трябва да тръгнем веднага!

Той се надигна панически, залитна, но възвърна равновесието си и се затича към коня си. Ананаис го последва.

— Торн! — извика той. — Отведи хората си обратно при другите. Останалите ме последвайте!

Катан ги поведе в шеметен галоп на север, следван от Ананаис и двадесет воители. Зората почти бе настъпила и върховете на планините вдясно бяха окъпани в червено.

Свещеникът шибаше коня си и Ананаис, който се намираше близо зад него, изрева:

— Ще го убиеш, глупако!

Катан не му обърна внимание и се приведе ниско над врата на животното. Срецу тях се издигаше скална тераса; Катан дръпна юздите и скочи от седлото, затичвайки се към една тясна пукнатина. Ананаис извади меча си и го последва.

В пукнатината лежаха двама мъртви съчетани. От гърлата им стърчаха стрели с черни пера. Ананаис продължи нататък. Още един мъртъв звяр, прострелян в сърцето. Той зави зад ъгъла на скалата и чу ръмжене и трясък на стомана. Заобиколи още три тела и последния камък с вдигнат меч. Два мъртви съчетани лежаха пред него, трети атакуваше Катан, а други двама се бореха с мъж, когото Ананаис не можеше да види.

— Дракон, при мен! — извика той.

Един от двамата съчетани се обърна към него, но той блокира свирепия му удар и заби меча си в корема на чудовището. Ноктите на звяра се стрелнаха напред, но Ананаис се хвърли назад и в същия момент воините му дотичаха с извадени мечове. Звярът падна под буря от удари. Катан се справи с изненадваща лекота със своя противник и се затича да помогне на воина, но това се оказа ненужно. Езичника заби брадвата си във врата на чудовището и залитна назад по пътеката.

Ананаис дотича до него и видя, че тялото на черния мъж е покрито с рани: гърдите му бяха разкъсани и плътта висеше на кървави ивици.

Лявата му ръка бе почти откъсната, а лицето му бе напълно раздрано.

Езичника дишаше накъсано, ала очите му бяха все така ярки и той се опита да се усмихне, когато гигантът с черната маска го вдигна в скута си.

— Горе има деца — прошепна той.

— Ще ги вземем. Не се движи!

— Какъв смисъл има, приятелю?

— Просто не се движи.

— Колко успях да убия?

— Девет.

— Това е добре. Радвам се, че дойде — последните двама щяха да са ми... трудни.

Катан коленичи до Езичника и положи длан на окървавената му глава. Внезапно болката изчезна от тялото на умиращия воин.

— Провалих се в мисията си — каза Езичника. — Трябваше да убия Ческа долу в града.

— Аз ще го сторя вместо теб — обеща Ананаис.

— Децата добре ли са?

— Да — увери го Катан. — Сега ги извеждаме.

— Не им позволявайте да ме видят. Ще се изплашат.

— Не бой се — каза младият свещеник.

— Погрижете се Мелиса да си вземе куклата... не знам какво ще прави без нея.

— Ще се погрижа.

— Когато бях млад, наредих на цяла армия да се хвърли в пламъците! Не трябваше да го правя. Никога не съм спирал да съжалявам за това. Е, Черна маско, сега никога няма да разберем, а?

— Аз вече знам — отвърна Ананаис. — Аз никога не бих могъл да надвия девет съчетани. Дори не мислех, че е възможно.

— Всичко е възможно — каза Езичника и гласът му заглъхна до шепот. — Освен да се примириш с вината си. — Той замълча за момент. — Катерача има план.

— Ще сработи ли? — попита Ананаис.

Езичника се ухили.

— Всичко е възможно. Той ми даде послание за теб, но сега то е безполезно. Искаше да знаеш, че десет хиляди мъже от Делнох са

потеглили. Но те пристигнаха преди мен.

Сеорл си проби път до Езичника и коленичи до него със сълзи в очите.

— *Защо?* — попита той. — Защо направи това за нас?

Ала Езичника беше мъртъв.

Ананаис пое дланта на момчето.

— Направи го, защото беше велик мъж.

— Но той дори не обичаше деца.

— Мисля, че грешиш, момко.

— Той сам го каза. Твърдеше, че го дразним. Защо се остави да го убият заради нас?

Ананаис нямаше отговор, ала Катан се намеси:

— Защото беше герой. И това е, което героите правят. Разбираш ли?

Сеорл кимна.

— Не знаех, че е герой — той не ни каза.

— Може би не е знаел — отвърна Катан.

* * *

Галанд прие тежко вестта за смъртта на брат си. Затвори се в себе си, потискайки емоциите си, а тъмните му очи не издаваха агонията, която изпитваше. Поведе мъжете си на няколко рейда срещу дренайската конница, удрайки ги бързо, за да се оттегли също толкова бързо. Въпреки желанието си да отприщи мъстта си върху тях, той оставаше дисциплиниран воин, който не се поддаваше на копнежа за безразсъдни атаки и следваше само премерения риск. Сред неговите триста воители загубите бяха съвсем малко и когато влязоха зад стените на Магадон, бяха оставили едва тридесет и седем от другарите си погребани сред хълмовете.

В Магадон нямаше порта и мъжете оставиха конете си, за да изкачат възените стълби, които им пуснаха защитниците. Галанд се качи на стената последен и после се обърна на изток. Някъде там тялото на Парсал гниеше сред тревите. Без гроб, без никакъв знак.

Войната бе отнела дъщеря му, а сега и брат му.

Скоро щеше да прибере и него.

Странно, че тази мисъл не го изпълваше с ужас.

Четиридесет от мъжете му бяха ранени. Той слезе с тях до дървената болница, където Валтая и още дузина жени се грижеха за тях. Галанд махна на русата жена. Тя се усмихна и продължи да шише раната на хълбока на един воин.

Галанд излезе под слънцето, където един от скодците му донесе комат хляб и кана вино. Той му благодари и седна, подпрян на едно дърво. Хлябът беше пресен, виното — също. Един от водачите на отрядите му — млад фермер на име Оранда — дойде при него. Бицепсът му бе превързан с дебел бинт.

— Казаха, че раната е чиста — само шест шева. Ще мога да нося щит.

— Добре — каза разсеяно Галанд. — Искаш ли малко вино?

Оранда отпи.

— Прекалено младо е — каза той.

— Може би трябва да го оставим да отлежи месец-два!

— Да де — отвърна младият мъж и отново надигна каната.

Поседяха известно време в тишина и напрежението в Галанд нарасна, докато очакваше неизбежното.

— Съжалявам за брат ти — каза накрая Оранда.

— Всички умират — отвърна Галанд.

— Така е. Изгубих много приятели в отряда му. Стените изглеждат силни, нали? Странно е да видиш стрели в тази долина. Играех си тук като дете и гледах как наоколо тичат дивите коне.

Галанд не продума. Оранда му подаде каната с виното, копнееше просто да стане и да си тръгне, ала не искаше да бъде груб. Когато Валтая дойде при тях, той я поздрави с благодарна усмивка и се измъкна.

Галанд вдигна поглед и също се усмихна.

— Изглеждаш прекрасно, стопанке. Видение.

Тя бе свалила окървавената кожена престилка и сега носеше синя памучна рокля, която обгръщаше красиво фигурата ѝ.

— Очите ти сигурно са изморени. Косата ми е мазна, а под очите ми има виолетови кръгове. Чувствам се ужасно.

— Не и в моите очи — каза той и жената седна до него, полагайки ръка върху неговата.

— Наистина съжалявам за Парсал.

— Всички умират — каза той, изморен от повторението.

— Но се радвам, че ти си жив.

— Така ли? — попита Галанд със студени очи. — Защо?

— Ама че странен въпрос от приятел!

— Аз не съм ти приятел, Вал. Аз съм мъжът, който те обича. Има разлика.

— Съжалявам, Галанд. Нищо не мога да ти кажа — знаеш, че съм с Ананаис.

— И си щастлива?

— Разбира се — доколкото някой може да бъде щастлив наред война.

— Защо? Защо го обичаш?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Никоя жена не би могла. Ти защо ме обичаш?

Той надигна каната, без да обръща внимание на логиката.

— Боли ме, че за никой от нас няма бъдеще — каза Галанд, — дори и да преживеем битката. Ананаис никога няма да се установи и да заживее семейно. Той не е нито фермер, нито търговец... Ще те остави в някой град. А аз ще се върна във фермата си. И никой от нас няма да бъде щастлив.

— Недей да пиеш повече, Галанд. Ставаш меланхоличен.

— Дъщеря ми беше прекрасно създание и ужасна беладжийка. Колко пъти съм я цапвал по крака и колко пъти съм бърсал сълзи. Ако знаех колко кратък ще бъде животът й... А сега Парсал... Надявам се да е умрял бързо. Чувствам го по много егоистичен начин — каза той внезапно. — Сега кръвта ми не тече у друг, освен у мен. И когато ме няма, ще бъде все едно никога не съм живял.

— Приятелите ти ще те помнят — каза тя.

Той отдръпна ръката си и я изгледа гневно.

— Аз нямам приятели! Никога не съм имал.

21.

Императорът седеше в копринената си палатка, заобиколен от капитаните си. Бойният му водач Дарик бе до него. Палатката бе огромна и разделена на четири части: най-голямата, където сега седяха воините, можеше да побере петдесетина души, макар че сега в нея имаше само двадесет.

Ческа беше напълнял през годините, а кожата му изглеждаше нездрава и на петна. Тъмните му очи блестяха със свирепа интелигентност и се говореше, че е изучил уменията на Тъмните тамплиери и може да чете мисли. Капитаните му живееха в състояние на постоянен студен ужас, защото се случваше императорът да посочи внезапно някого, да извика „Предател!“ и мъжът умираше по ужасяващ начин.

Дарик беше най-довереният му воин и изключително хитър генерал, отстъпващ само на легендарния Барис от Дракона. Висок мъж в началото на петдесетте, строен и жилест, той беше гладко избръснат и изглеждаше по-млад от възрастта си.

Щом чу докладите за броя на убитите, Дарик заговори:

— Нападенията изглеждат случайни и хаотични, но аз усещам обединена мисъл зад тях. Какво ще кажеш, Маймон?

Тъмният тамплиер кимна.

— Почти сме пробили защитите им, но вече можем да видим много. Те са се укрепили в двата прохода, известни като Тарск и Магадон. И очакват помощ от север, макар и без особена увереност. Както ти беше предвидил, водачът е Ананаис, но жената Райван е онази, която ги обединява.

— Къде е тя? — попита императорът.

— Горе в планините.

— Можете ли да я достигнете?

— Не и от Бездната. Тя е защитена.

— Не е възможно да пазят всичките ѝ приятели, нали? — попита Ческа.

— Не, господарю — съгласи се Маймон.

— Тогава вземете душата на някой близо до нея. Искам я мъртва.

— Да, господарю. Но първо трябва да пробием през стената на Тридесетте в Бездната.

— Новини за Тенака Хан? — попита рязко Ческа.

— Той избяга на север. Прадядо му Джонгир умря преди два месеца и сега там всеки момент ще избухне гражданска война.

— Прати послание до делнохския командир и му нареди да бди за надирски отряди.

— Да, господарю.

— Сега ме оставете — каза императорът. — Всички освен Дарик.

Капитаните се подчиниха с благодарност и излязоха в нощта. Около палатката стояха петдесет съчетани — най-големите и свирепи зверове в армията на Ческа. Мъжете не ги погледнаха, докато излизаха.

Вътре Ческа не продума няколко минути.

— Те всички ме мразят — каза той. — Малки хора с малки умове. Какво щяха да бъдат без мен?

— Те са нищо, господарю — каза Дарик.

— Именно. Ами ти, генерале?

— Господарю, ти можеш да четеш хората като отворена книга. Виждаш в сърцата им. Аз съм ти верен, но в деня, в който се усъмниш в мен, ще отнема сам живота си, стига само да ми наредиш.

— Ти си единственият верен човек в империята. Искам ги мъртви до един. Искам Скода да се превърне в кланица, която ще бъде запомнена до края на вечността.

— Както наредиш, господарю. Те не могат да ни спрат.

— Духът на Хаоса язди с армията ми, Дарик. Но той се нуждае от кръв. Много кръв. Океани от кръв! Жаждата му никога не е напълно утолена.

Очите на Ческа се разфокусираха и добиха измъчен вид. Той отново замълча. Дарик остана напълно неподвижен. Фактът, че императорът му е луд, не го тревожеше изобщо, ала деградацията на Ческа бе съвсем различен въпрос. Дарик бе странен човек. Почти напълно лишен от други мисли, той се вълнуваше само от война и стратегия и думите му към императора бяха буквалната истина. Когато дойдеше денят — а това бе неизбежно, — в който лудостта на Ческа се

обърнеше към него, той щеше да се самоубие. Защото животът нямаше да може да му предложи нищо друго. Дарик никога не бе обичал друго човешко същество, нито пък го вълнуваха красиви неща. Картини, поезия и литература не го докосваха, нито планини или разкъсвани от буря морски вълни.

Интересуваха го единствено войната и смъртта. Но той не обичаше дори тях — те просто му бяха интересни.

Внезапно Ческа се изкикоти.

— Аз бях един от последните, които видяха лицето му — каза императорът.

— На кого, господарю?

— Ананаис Златния. Той стана воин на арената и беше голям любимец на тълпите. Един ден, докато приемаше поздравите им, аз пратих един от съчетаните си. Беше огромен звяр, тройна кръстоска между вълк, мечка и човек. А Ананаис го уби. — Ческа отново се изкикоти. — Обаче после не му беше толкова лесно да гледа тълпите.

— Защо, господарю? Те харесваха звяра ли?

— О, не. Той просто *изгуби лицето си*. Това е шега!^[1]

Дарик се изкикоти покорно.

— Мразя го. Той беше първият, който пося семената на съмнението. Искаше да поведе Дракона срещу мен, но Барис и Тенака Хан го спряха. Благородният Барис! Той беше по-добър от теб, знаеш ли?

— Да, господарю. Споменавали сте.

— Но не толкова верен. Ти ще ми останеш верен, нали, Дарик?

— Да, господарю.

— Не искаш да станеш като Барис, нали?

— Не, господарю.

— Не е ли странно как определени качества остават? — каза замислено Ческа.

— Господарю?

— Искам да кажа — той още е водач, нали? Другите все така го следват — чудя се защо?

— Не зная, господарю. Изглеждате премерзнал — мога ли да ви донеса малко вино?

— Не би ме отровил, нали?

— Не, господарю. Но вие сте прав — трябва първо да го опитам.

— Да. Опитай го.
Дарик наля вино в златен бокал и отпи. Очите му се разшириха.
— Какво има, генерале? — попита Ческа и се приведе напред.
— В него има нещо, господарю. Солено е.
— Океани от кръв! — каза императорът и се изкикоти.

* * *

Тенака Хан се събуди час преди съмване и се протегна към Реня, ала леглото ѝ беше празно. После си спомни и седна сред завивките, търкайки очи, за да прогони съня. Стори му се, че си спомня как някой е казал името му, но реши, че е било сън.

Гласът прозвуча отново и Тенака спусна крака от леглото, оглеждайки се наоколо.

— Затвори очи, приятелю, и се отпусни — каза гласът.

Тенака се излегна отново. В ума си виждаше слабото аскетично лице на Декадо.

— Колко време ще ти трябва, за да ни достигнеш?

— Пет дни. Ако Катерача отвори портите.

— Дотогава ще сме мъртви.

— Не мога да се придвижа по-бързо.

— Колко мъже водиш?

— Четиридесет хиляди.

— Изглеждаш променен, Тани.

— Не съм. Как се справя Ананаис?

— Той ти вярва.

— А другите?

— Езичника и Парсал са мъртви. Бяхме отблъснати до последните долини. Можем да ги удържим може би три дни — не повече. Съчетаните са всичко, от което се бояхме.

Тенака му каза за призрачната си среща с Аулин и думите на стареца. Декадо слушаше, без да продума.

— Значи ти си ханът? — каза накрая.

— Да.

— Сбогом, Тенака.

Обратно в Тарск командирът отвори очи. Акуас и Тридесетте стояха в кръг около него, съчетали силите си.

Всеки от тях бе чул думите на Тенака Хан, но по-важното — всеки бе влязъл в ума му и беше споделил мислите му.

Декадо пое дълбоко дъх.

— Е? — обърна се към Акуас.

— Предадени сме — отвърна свещеникът воин.

— Още не. Той ще дойде.

— Не това имах предвид.

— Зная какво имах предвид. Но нека утрешният ден се грижи за себе си. Нашата задача тук е да помогнем на народа на Скода. Никой от нас няма да доживее да види последвалите събития.

— Но какъв е смисълът? — попита Балан. — Все нещо добро трябва да произлезе от смъртта ни. Нима просто им помагаме да сменят един тиранин с друг?

— И какво, ако е така? — попита тихо Декадо. — Източникът знае най-добре. Ако не вярваме в това, нищо няма смисъл.

— Значи сега си станал вярващ? — попита скептично Балан.

— Да, вярващ съм. Мисля, че винаги съм бил. Защото дори в отчаянието си аз пак обвинявах Източника. Това само по себе си вече е вяра, макар и да не го разбирах. Ала тази нощ ме убеди.

— Предателството на приятел те убеди? — възкликна Акуас удивено.

— Не, не предателството. Надежда. Проблясък на светлина. Знак за обич. Но ще говорим за това утре. Това е нощ на сбогувания.

— Сбогувания? — попита Акуас.

— Ние сме Тридесетте — каза Декадо. — Мисията ни е почти приключила. Като Гласа на Тридесетте, сега аз съм Абатът на Мечовете. И аз ще умра тук. Но Тридесетте трябва да продължат напред. Тази нощ видяхме, че се е появила нова заплаха и че дренаец ще се нуждае отново от нас в бъдеще. Както е било преди, така ще бъде и сега. Един от нас трябва да напусне, да поеме наметалото на абата и да отгледа нова група воители на Източника. Този човек е Катан, Душата на Тридесетте.

— Не може да съм аз — каза Катан. — Аз не вярвам в смъртта и убийството.

— Именно затова — каза Декадо. — Ти си избран. Струва ми се, че Източникът винаги ни избира за задачи, които противоречат на природата ни. Не зная защо, но... Той знае. Аз не ставам за водач. И въпреки това Източникът ми позволи да видя силата Му. И сега съм удовлетворен. Ще продължим да следваме волята Му. Сега, Катан, поведи ни в молитва за последен път.

В очите на Катан имаше сълзи, докато се молеше, а в душата му тежеше огромна тъга. Накрая той ги прегърна един по един и излезе в нощта. Как щеше да се справи? Откъде щеше да намери нови Тридесетима? Свещеникът се качи на коня си и потегли по склона към Вагрия.

На хребета над лагера на бежанците видя момчето Сеорл, седнало на пътя му. Катан спря коня си и слезе от седлото.

— Защо си тук, Сеорл?

— Един мъж дойде при мен и ми каза да бъда тук — да те изчакам.

— Какъв мъж?

— Направен от сънища.

Катан седна до момчето.

— За първи път ли те посещава?

— Този ли имаш предвид?

— Да.

— Тогава да, за първи. Но често виждам други — те ми говорят.

— Можеш ли да правиш магически неща, Сеорл?

— Да.

— Какви например?

— Понякога, като докосна нещо, зная откъде е. Виждам картини.

Друг път, когато някой ми е сърдит, чувам какво си мисли.

— Каж ми за мъжа, който е дошъл при теб.

— Името му е Абадон. Той каза, че е Абат на Мечовете.

Катан сведе глава и покри лице с длани.

— Защо си тъжен? — попита момчето.

Свещеникът пое дълбоко дъх и се усмихна.

— Не съм тъжен... Вече не. Ти си Първият, Сеорл. Но ще има и други. Ще яздиш с мен и ще те науча на много неща.

— Герои ли ще бъдем? Като черния човек?

— Да — каза Катан. — Ще бъдем герои.

* * *

Армиите на Ческа пристигнаха призори, марширувайки в редици от по десет души и водени от ездаци от Легиона. Дългата колона се точеше през равнината, разцепвайки се на две с приближаването на прохода на Магадон. Ананаис бе пристигнал с Торн, Лейк и още дузина воители час преди това. Сега, облегат на парапета, гледаше как войската издига палатките си. Другата половина продължи към Тарск.

Двадесет хиляди опитни ветерани. Ала все още нямаше и следа от императора или неговите съчетани.

Ананаис примижа срещу издигащото се слънце.

— Мисля, че това там е Дарик — в центъра. Голям комплимент!

— Не мисля, че държа много на комплиментите му — измърмори Торн. — Той е касапин!

— Нецо повече, приятелю — отвърна Ананаис. — Той е майстор на войната. Това го прави майстор касапин.

Известно време защитниците гледаха подготовките в лагера с мрачен, мълчалив интерес. След армията се появиха каруци, отрупани с грубо сковани стълби, железни куки, въжета и провизии.

Час по-късно, докато Ананаис спеше на тревата, съчетаните на Ческа пристъпиха в бойна формация в равнината. Един млад воин събуди спящия генерал и той потърка очи, докато се надигаше.

— Зверовете са тук — прошепна мъжът.

Виждайки страха му, Ананаис го стисна за рамото.

— Не бой се, момко! Сложи една пръчка в колана си.

— Пръчка, сър?

— Да. Ако се приближат до стената, хвърли пръчката и извикай „Дръж!“.

Шегата не помогна, но разведри самия Ананаис и той още се хилеше, когато изкачи стълбите до парапета.

Декадо се бе облегал на огромния лък на Лейк, когато гигантът се приближи. Водачът на Тридесетте изглеждаше раздърпан и изморен; очите му бяха загледани надалеч.

— Как се чувстваш, Дек? Изглеждаш изморен.

— Само остарял, Черна маско.

— Не почвай и ти с тая глупост. Харесвам си името.

— Това ти отива повече — отвърна Декадо и се ухили.

Съчетаните се бяха разположили зад лагера, оформяйки огромен кръг около черна копринена палатка.

— Това там ще да е Ческа — каза Ананаис. — Не поема рискове.

— Струва ми се, че ще получим всички съчетани — отбеляза Декадо. — Не мисля, че ще ги разделят на две.

— Какви сме късметлии само! Но от тяхната гледна точка в това има смисъл. Няма значение коя стена превземат — една е достатъчна, за да ни смажат.

— Тенака ще бъде тук след пет дни — напомни му Декадо.

— Но ние няма да бъдем тук, за да го видим.

— Може би. Ананаис...?

— Да?

— Няма значение. Кога мислиш, че ще атакуват?

— Мразя хора, които правят това — какво щеше да кажеш?

— Няма значение. Забрави!

— Какво ти става, по дяволите? Изглеждаш по-тъжен от болна крава!

Декадо се насили да се усмихне.

— Да — колкото повече остарявам, толкова по-сериозен ставам. Не е като да имаме от какво да се тревожим — някакви си двадесет хиляди воини и глутница адски зверове.

— Предполагам, че си прав — съгласи се Ананаис. — Но съм сигурен, че Тенака ще помете пода с тях.

— Искан ми се да съм тук, за да го видя — каза Декадо.

— Ако желанията бяха океани, всички щяхме да сме риби — отвърна Ананаис.

Едрият воин отново се върна долу и седна, за да довърши почивката си. Декадо седна на парапета и го загледа.

Беше ли мъдро да крие от Ананаис, че Тенака сега е хан на най-великия враг на дренайците? Но какво би постигнал, ако му кажеше? Той вярваше на Тенака, а когато мъж като Ананаис дадеше доверието си някому, то бе по-силно от сребърна стомана. За него щеше да е немислимо Тенака да го предаде.

Милостиво беше да го остави да умре с тази вяра.

Но дали наистина бе така?

Нима човек нямаше правото да знае истината?

— Декадо! — провикна се глас в ума му. Това беше Акуас и Декадо затвори очи, фокусирайки се върху гласа.

— Да?

— Врагът пристигна в Тарск. Няма и следа от съчетаните.

— Защото всички са тук!

— Тогава ще дойдем при теб, нали?

— Да — отвърна Декадо.

Беше оставил осмина свещеници със себе си в Магадон, а другите деветима бе пратил в Тарск.

— Направихме, както предложи, и влязохме в ума на един от зверовете, но не мисля, че ще ти хареса онова, което открийме.

— Кажи ми.

— Те до един са от Дракона! Ческа е започнал да ги събира преди петнадесет години. Някои от по-новите са дошли от армията, хваната при повторното събиране на Дракона.

— Разбирам.

— Това променя ли нещата?

— Не — каза Декадо. — Само увеличава тъгата.

— Съжالياвам. Продължаваме ли с плана?

— Да. Сигурен ли си, че трябва да сме близо?

— Да — отвърна Акуас. — Колкото по-близо, толкова по-добре.

— А тамплиерите?

— Пробиха Стената в Бездната. Едва не изгубихме Балан.

— Как е той?

— Възстановява се. Каза ли на Ананаис за Тенака Хан?

— Не.

— Ти знаеш най-добре.

— Надявам се. Върнете се тук възможно най-скоро.

На тревата долу Ананаис спеше, без да сънува. Валтая го видя и приготви обяд от печено месо и топъл хляб. Отнесе храната при него след около час и двамата отидоха заедно в сянката на дърветата, където той вдигна маската си, за да се наяде.

Тя не можеше да го гледа как яде, затова отиде да набере цветя. Когато приключи, се върна при него.

— Сложи си маската — каза му. — Някой може да дойде.

Ярките му сини очи запламтяха и той отмести поглед, след което свали черната маска на лицето си.

— Някой дойде — каза натъжен.

[1] „He lost face“ — непреводима игра на думи, която означава „изгуби достойнство, не можеше да ги гледа в очите“. — Б.пр. ↑

22.

Около средата на утрото сред вражеския лагер проехтяха рогове и десет хиляди воители започнаха да маршируват целенасочено около каруците, за да извадят стълби, да привържат въжета към куки и да си сложат щитовете.

Ананаис притича до стената, където Лейк се беше привел над огромния лък и проверяваше въжетата и вървите.

Армията се подреди в долината и светлината на слънцето се отразяваше в мечове и копия. Забиха барабани и армията потегли напред.

Защитниците на стената облизаха пресъхнали устни със сухи езици и забърсаха потните си длани в туниките си.

Бавният ритъм на барабаните изпълни планините. Внезапно вълна от ужас заля хората по стената. Воините започнаха да крещат и да скачат в тревата долу.

— Тамплиерите! — изкрещя Декадо. — Това е само илюзия!

Ала паниката продължи да се разпростира сред редиците на Скода. Ананаис се опита да ги върне обратно, но собственият му глас трепереше от страх. Още и още мъже скачаха от стените, докато барабаните се приближаваха.

Стотици воители тичаха назад, ала всички застинаха, когато видяха жената, застанала пред тях с ръждивата си ризница.

— Ние не бягаме! — изрева Райван. — Ние сме Скода! Синове на Дръс Легендата. *Ние не бягаме!*

Тя извади късия си меч и пристъпи сред тях, насочвайки се към стените. Само шепа мъже бяха останали на парапета, треперещи и пребледнели като привидения. Райван се заизкачва по стъпалата и страхът ѝ нарастваше с всяко следващо.

Ананаис се препъна към нея и протегна ръка, която тя пое с благодарност.

— Не могат да ни победят! — каза жената през стиснати зъби и с разширени очи.

Мъжете от Скода се обърнаха и я видяха, застанала предизвикателно в центъра. Стиснали мечове, те отново тръгнаха напред, борейки се със стената от страх.

Декадо и Тридесетте също се бореха със силата на тамплиерите и издигнаха щит около Райван.

И тогава страхът изчезна!

Воините от Скода се втурнаха отново към стените, но вече изпълнени с гняв. Засрамени от смелостта на жената воин, която ги водеше, те застанаха непоклатими на парапета и на всяко лице се четеше решителност.

Барабаните спряха. Проехтя рог.

Десет хиляди воители се втурнаха напред със свиреп рев.

Лейк и неговите помощници опънаха тетивите на двете машини и напълниха паниците с изпилените снаряди. Когато нападателите се намираха на петдесет крачки, Лейк вдигна ръка. При четиридесет я пусна и дръпна спусъка. Буталото се стрелна напред. Втората машина го последва миг по-късно.

Първите редици на противника бяха покосени до един и сред защитниците се разнесоха радостни възгласи. Мъжете от Скода вдигнаха лъкове и започнаха да пращат залп след залп към атакуващите ги воители. Ала войниците на Ческа бяха тежко бронирани и държаха щитовете пред себе си.

Стълбите изтракаха върху стената и над парапета се понесоха куки.

— Започва се! — каза Ананаис.

Първият воин, който достигна върха на стената, умря с меч на гиганта в гърлото си. Докато падаше, той събори мъжа под себе си.

После и други стигнаха до парапета и битката започна.

Декадо и Тридесетте се биеха като единен отряд вдясно от Ананаис. Там никой противник не можа да се задържи на парапета.

Ала нашествениците вляво успяха да отворят пролука. Ананаис ги атакува и мечът му засвистя наляво-надясно. Проправяше си път сред тях като лъв сред вълци и мъжете от Скода се събраха зад него, надавайки предизвикателни викове. Малко по малко успяха да отблъснат войниците. В центъра Райван заби меч си в гърдите на един противник, но докато падаше, той замахна със своето оръжие и поряза бузата ѝ. Жената залитна, а междувремежно друг воиник се затича към

нея. Лейк видя, че майка му е в опасност, метна кинжала си и дръжката му удари нападаителя зад ухото. Мъжът залитна и изпусна меча си, а Райван го довърши с удар във врата.

— Махни се отгук, майко! — извика Лейк.

Декадо, чул вика, остави Тридесетте и дотича при Райван, за да й помогне да се изправи.

— Той е прав — каза командирът. — Твърде важна си, за да рискуваш живота си тук!

— Зад теб! — извика тя, когато един войник преодоля стената с вдигната брадва.

Декадо се завъртя и атакува. Мечът му прониза гърдите на противника... и се счупи. Още други воители се изкачиха и Декадо се спусна към земята, за да грабне падналата брадва, след което отново се изправи. Блокира удар отгоре и с широк замах събори противника си от стената. Вторият мъж заби острието си в рамото му, но Лейк го атакува изотзад и разби черепа му с меча си.

Нападателят отстъпиха.

— Свалете ранените от стената — извика Ананаис. — Те ще се върнат всеки момент.

Той бързо прекоси парапета, проверявайки ранените и мъртвите. Поне стотина мъже нямаше да могат да се бият повече. Още десет атаки като тази и бяха загубени.

Галанд си проправи път от левия край и го посрещна в центъра.

— Още хиляда воители и по-висока стена биха ни свършили чудесна работа в момента — каза той кисело.

— Справиха се добре. Следващия път загубите ще са по-малки. Най-слабите ни воители паднаха при първата атака.

— Само това ли са за теб? — попита рязко Галанд. — Единици с мечове. Някои добри, някои лоши?

— Няма време за това, Галанд.

— Повдига ми се от теб!

— Зная, че смъртта на Парсал...

— Остави ме на мира! — каза Галанд и го подмина.

— Какво беше това? — попита Торн, който тъкмо се изкачваше по стъпалата. Плитката рана на главата му бе превързана с бинт.

— Нямам представа.

— Донесох малко храна — каза възрастният мъж и подаде на Ананаис комат хляб със сирене.

Ананаис бе отхапал веднъж, когато барабаните забиха отново.

* * *

Преди залез-слънце последваха още пет и петте бяха отблъснати. През нощта имаше само една, в която дренайците понесоха тежки загуби.

Ананаис остана на стената до два часа преди съмване, ала Декадо го увери, че не са планирани нови щурмове, така че генералът най-накрая слезе със залитане от парапета. Валтая имаше стая в болницата, но той устоя на импулса да иде при нея. Вместо това се скри сред дърветата и заспа в тревата.

Четиристотин воители бяха изтеглени от битката. Ранените препълваха болницата и бяха положени на одеяла по тревата около сградата. Ананаис поиска подкрепления и двеста и петдесет бойци дойдоха от резервния отряд.

Акуас му бе съобщил, че в Тарск загубите са по-малко, но пък те бяха атакувани само три пъти. Турс, младият воин, който водеше армията там, се бе справил добре.

Сега беше очевидно, че основният натиск е насочен към Магадон. Ананаис се надяваше, че съчетаните няма да бъдат пратени утре, ала в сърцето си знаеше, че ще стане точно така.

На известно разстояние от болницата един млад воин се мяташе в съня си, измъчван от кошмари. Внезапно той се скова и задавеният писък замря, преди да е напуснал гърлото му. Отвори очи и седна, пресягайки се към ножа си. Хвана го с острието надолу и бавно го заби в гърдите си, между ребрата, докато не достигна сърцето. После го извади и се изправи. От раната не покапа кръв...

Младежът бавно отиде до болницата и погледна през отворения прозорец. Вътре Валтая работеше усилено, за да спаси най-тежко ранените.

Той се отдръпна от прозореца и тръгна към горите, където двеста бежанци бяха опънали палатките си. Райван седеше до един лагерен огън, гушнала бебе и потънала в разговор с три други жени.

Мъртвецът пристъпи към тях.

Райван вдигна поглед и го видя — познаваше го добре.

— Не можеш да заспиш ли, Оранда?

Той не отговори.

Тогава тя видя ножа и очите ѝ се присвиха. Когато мъжът коленичи до нея, тя погледна в очите му. Празни и мъртви, те я гледаха, без да я виждат.

Ножът се стрелна напред и жената се изви настрани и назад, закривайки с тялото си спящото бебе. Ножът поряза хълбока ѝ. Райван пусна детето и блокира следващия удар с предмишницата си, след което заби десния си юмрук в лицето на мъжа. Той падна, но се надигна отново. Райван също се изправи. Другите жени крещяха, а бебето плачеше. Докато трупът се приближаваше, Райван отстъпи. Усещаше как кръвта се стича по крака ѝ. Тогава един мъж се затича напред, вдигнал ковашки чук. Стовари го свирепо върху главата на младия воин. Черепът му се пропука, но по лицето му не се появи никакво изражение.

В гърдите му се заби стрела; той просто погледна надолу към нея и бавно я измъкна. Галанд се появи точно когато мъртвецът достигна Райван. Ножът се вдигна и Галанд замахна с меча си и ръката на трупа, стиснала оръжието, се отдели от тялото. Мъртвият Оранда залитна... и падна.

— Явно много силно искат смъртта ти — отбеляза Галанд.

— Искат всички ни мъртви — отвърна Райван.

— Утре желанието им ще се изпълни — каза той.

* * *

Валтая приключи с шевовете на широката рана на хълбока на Райван и я намаза с дебел пласт от някакво гъсто мазило.

— Така няма да ти остане грозен белег — обясни лечителката и покри раната с марля.

— Слабо ме вълнува дали ще ми остане белег — отвърна Райван.

— Като станеш на моята възраст, никой не обръща внимание на белег на хълбока ти... ако схващаш какво имам предвид.

— Глупости, ти си привлекателна жена.

— Именно. Малко са мъжете, които забелязват „привлекателните“ жени. Ти си любовница на Черната маска, нали?

— Да.

— Отдавна ли го познаваш?

— Не, не отдавна. Той ми спаси живота.

— Разбирам.

— Какво разбираш?

— Ти си добро момиче, но може би приемаш дълговете твърде на сериозно.

Валтая седна до леглото и потърка очи. Беше изморена — твърде изморена, за да спи.

— Винаги ли съдиш така строго хората, които току-що си срещнала.

— Не — отвърна Райван и внимателно се надигна, за да не скъса шевовете. — Но любовта се крие в очите и една жена винаги знае кога друга е влюбена. Когато те попитах за Черната маска, ти показа тъгата си. А после каза, че е спасил живота ти. Не беше трудно да стигна до очевидния извод.

— Грешно ли е да искаш да се отплатиш някому?

— Не, не е грешно — особено сега. А и той е чудесен мъж.

— Аз го нараних — каза Валтая. — Не исках, но бях изтощена. През повечето време се опитвам да не обръщам внимание на лицето му, но му казах да си сложи маската.

— Лейк го мерна веднъж без нея. Каза ми, че лицето му е ужасно белязано.

— Той *няма* лице. Носът и горната устна са били откъснати, а бузите са изцяло покрити с белези. Единият от тях не нараства и от него капе гной. Ужасяващо е! Изглежда като мъртвец. Опитах се... Не мога...

От очите ѝ покапаха сълзи и думите заглъхнаха.

— Не се самообвинявай, момиче — каза меко Райван и се приведе напред, за да я потупа по гърба — *Опитала* си се. Повечето жени не биха сторили дори това.

— Срамувам се от себе си. Казах му, че лицето не е мъжът. И именно мъжа се опитах да обичам, но лицето не спира да ме тормози.

— Не си сгрешила. Отговорът се крие в собствените ти думи — *опитала* си се да го обичаш. Наела си се с твърде много.

— Но той е толкова благороден и трагичен. Бил е Златния... Имал е всичко.

— Зная. И е бил суетен.

— Откъде знаеш това?

— Не е трудно да се досетя. Спомни си историята му: богатият млад патриций, който е станал генерал в Дракона. Но какво се е случило после? Станал е гладиатор и е убивал хора, за да радва тълпите. Мнозина от мъжете, с които се е борил, са били затворници, принудени да се бият и да умрат. Те са нямали избор, но Ананаис е имал. Ала не е можел да стои далеч от аплодисментите. В това няма нищо благородно. Мъже! Какво знаят те? Никога не порастват.

— Много си сурова към него — та той е готов да умре за теб!

— Не за мен. За себе си. Ананаис търси отмъщение.

— Това не е честно!

— Животът не е честен — отвърна Райван. — Не ме разбирай погрешно. Аз го харесвам. Харесвам го много. Той е чудесен мъж. Но мъжете не са само два вида — злато и олово. Те винаги са смесица от двете.

— Ами жените? — попита Валтая.

— Чисто злато, момичето ми — отвърна Райван и се изкикоти.

Младата жена се усмихна.

— Така е по-добре! — отбеляза Райван.

— Как го правиш? Как оставаш толкова силна?

— Преструвам се.

— Не може да е вярно. Вчера ти обърна хода на битката — беше великолепна.

— Това беше лесно. Те убиха съпруга и синовете ми, така че няма как да ми причинят повече страдание. Баща ми казваше, че не можеш да спреш човек, който знае, че е прав. В началото си мислех, че това са глупости. Една стрела в гърлото спира всеки. Но сега зная какво е имал предвид. Ческа е нещо неестествено, като снежна буря през юли. Той не може да победи, стига достатъчно хора да се изправят срещу него. Из цялата империя мълвата за Скодското въстание ще кара други групи да се надигнат. Отряди от армията ще се разбунтуват, почтените мъже ще вдигнат мечове. Той *не може* да спечели.

— Може да спечели тук.

— Това няма да трае дълго.

— Ананаис вярва, че Тенака Хан ще се върне с надирска армия.

— Зная — каза Райван. — Това не ми действа особено успокояващо.

В съседната стая Декадо лежеше буден. Раната на рамото му пулсираше. Той се усмихна, когато чу думите на Райван. Не можеш да заблудиш жена като нея, помисли си.

Загледа се в дървения таван, игнорирайки болката. Чувстваше покой. Катан бе дошъл при него в съня му, за да му каже за момчето Сеорл, и той почти бе заплакал. Всичко идваше на мястото си. Смъртта вече не можеше да буди страх.

Той плавно се надигна до седнало положение. Бронята му лежеше на масата вдясно, бронята на Сербитар. Делнохските Тридесетима.

За Сербитар се твърдеше, че е имал големи съмнения, и Декадо се надяваше, че накрая те са изчезнали. Беше толкова хубаво да *знаеш*. Той се зачуди как е могъл да бъде толкова сляп за истината, когато фактите блестяха пред очите му с такава кристална простота.

Ананаис и Тенака, привлечени един към друг близо до казармите на Дракона. Катерача и Езичника. Декадо и Тридесетте. Райван.

Всеки един беше връзка в мрежа от мистерия и магия. И кой знае колко още връзки съществуваха, при това не по-малко важни.

Валтая, Реня, Галанд, Лейк, Парсал, Торн, Турс?

Езичника беше привлечен от далечна страна, за да спаси едно специално дете. Но кого щеше да спаси това дете?

Мрежи в мрежите...

Може би дори събитията бяха просто връзки. Легендарната битка на Дрос Делнох бе създала Тенака Хан след две поколения. И Катерача. И Дракона.

Всичко това бе твърде мащабно за Декадо.

Болката в рамото припламна отново и той изсумтя.

Утре всички болки щяха да изчезнат.

* * *

На разсъмване последваха три нови атаки. При последната нападателите почти успяха да пробият защитата, ала Ананаис,

размахал два меча, се хвърли срещу нашествениците, изпълнен с дива ярост, и премина през тях като ураган. Когато и тази атака беше отблъсната, сред вражеския лагер проехтя самотен рог и пет хиляди съчетани се събраха на полето.

Зверовете потеглиха напред, а мъжете от Легиона се върнаха в строя си, за да отворят пътя за атаката им.

Ананаис преглътна и погледна наляво и надясно по парапета. Това беше мигът на най-големия ужас. Ала мъжете от Скода, оцелели досега, нямаше да отстъпят, и той почувства гордост.

— Тази нощ за всички ни ще има топла космата черга! — изрева той.

Шегата бе посрещната от мрачен смях.

Зверовете чакаха, докато Тъмните тамплиери се събираха сред тях — пулсирайки с видения за кръв и кланета, за да разбудят животинската им ярост.

Воят се разнесе над долината.

Застанал на парапета, Декадо извика Балан при себе си. Тъмноокият свещеник се приближи и се поклони.

— Времето почти дойде — каза Декадо.

— Да.

— Ти ще останеш тук.

— Какво? — възкликна Балан вцепенен. — Защо?

— Защото ще си им нужен. За връзка с Тарск.

— Не искам да остана сам, Декадо!

— Няма да бъдеш сам. Ние ще бъдем с теб.

— Не. Ти ме наказваш!

— Не е така. Остани близо до Ананаис и го пази, доколкото можеш. Както и Райван.

— Нека някой друг остане. Аз съм най-лошият от нас — най-слабият. Имам нужда от вас. Не можете да ме оставите.

— Имай вяра, Балан. И се подчинявай.

Свещеникът слезе със залитане от парапета и се затича стремително към сенките на дърветата.

В равнината долу воят достигна ужасяваща сила.

— Сега! — извика Декадо.

Седемнадесетимата свещеници воини се плъзнаха над стената и скочиха на земята, след което пристъпиха към зверовете, от които сега

ги деляха стотина крачки.

— Гръм и мълнии, какво правите? — извика Ананаис. — Декадо!

Тридесетте се пръснаха в широка линия. Белите им наметала се вееха на вятъра, а в ръцете си държаха мечове.

Съчетаните атакуваха, а тамплиерите тичаха зад тях, за да ги пришпорват със зловещата си сила.

Тридесетте паднаха на колене.

Водещият звяр — огромно, почти триметрово чудовище, се олюля, когато видението го порази. Камък. Студен камък. Издялан.

Кръв, прясна кръв, капеща от солено месо.

Съчетаните продължиха да тичат.

Камък. Студен камък. Криле.

Кръв.

Камък.

Криле. Разперени криле.

Тридесет крачки разделяха чудовищата от Тридесетте. Ананаис не можеше да понесе гледката и обърна гръб на сцената.

Водачът на съчетаните се спусна върху сребърните воители, коленичили пред него.

Камък. Издялан камък. Криле. Маршируващи мъже. Камък...

Звярът изкрещя.

Дракон. Каменен дракон. МОЯТ ДРАКОН!

Съчетаните забавиха ход по цялата редица. Воят се стопи. Образът ставаше все по-силен. Отдавна изгубени спомени се бореха да изплуват. Ужасяваща болка започна да изгаря могъщите им тела.

Тамплиерите засилиха натиска си, пращайки изпепеляващи мисловни импулси в умовете на зверовете. Един съчетан се обърна и замахна яростно, а ноктите му изтръгнаха главата на тамплиера зад него.

Масивният водач спря пред Декадо и огромната му глава провисна с изплезен език. Декадо вдигна поглед. Поддържайки образа в ума на звяра, той видя тъгата в очите му. Чудовището *знаеше*. Ноктестата му лапа потупа гърдите. Дългият език се завъртя около една дума, която свещеникът едва успя да разбере:

— Барис. Аз Барис!

Звярът се обърна и се затича с вик към тамплиерите. Другите съчетани го последваха и мъжете в черните брони застинаха, неспособни да разберат какво се случва. Тогава зверовете се изсипаха върху тях. Ала не всички съчетани произхождаха от Дракона и десетки се въртяха объркани, докато един не фокусира поглед върху облечените в сребърно Тридесетима. Той се затича напред, следван от дузина от другарите си.

В транса си свещениците бяха беззащитни. Само Декадо имаше силата да се движи... И не я използва. Съчетаните се спуснаха върху тях с ръмжене.

Декадо затвори очи и болката секна.

Тамплиерите падаха със стотици, докато зверовете върлуваха из лагера. Огромният съчетан, създаден от Барис, Господаря на Дракона, скочи върху Маймон, който се опитваше да избяга. С едно изщракване на челюстите си звярът откъсна ръката му от рамото. Маймон изкрещя, но лапата на Барис разкъса лицето му и удави писъка в кръв.

Барис скочи на крака и се затича към палатката на Ческа.

Дарик запрати копие към гърдите му, но то не се заби достатъчно надълбоко. Съчетаният го изтръгна и продължи да тича.

— Легион! При мен! — извика Дарик.

Стрелците започнаха да обстрелват звяра със стрели, ала не можеха да го спрат.

Из цялата равнина съчетаните падаха, надавайки предсмъртни крясъци.

Ала Барис продължаваше да напредва. Дарик гледаше с удивление как огромният съчетан сякаш се смалва пред очите му. Една стрела се заби в гърдите на звяра и той залитна. Дарик притича напред и заби меча си в гърба на чудовището. То се опита да се претърколи... И умря. Генералът го обърна с крак. Звярът потрепери и той отново го прониза. После видя, че движението няма нищо общо с живот — съчетаният се връщаше към човешката си форма. Дарик отклони поглед.

Из цялата равнина зверовете умираха — всички, освен малката група, която разкъсваше сребърните воители, донесли този хаос сред тях.

Ческа седеше в палатката си. Дарик влезе и се поклони.

— Зверовете са мъртви, господарю.

— Мога да направя още — отвърна императорът. — Превземете стената!

* * *

Катерача погледна мъртвия тамплиер в краката си. Двама сатулски воители притичаха, за да хванат коня на мъртвеца, докато Магир вадеше стрелата от гърлото му и напъха парче плат в раната, за да спре кръвта.

Те бързо свалиха черния нагръдник на мъжа. Катерача избърса кръвта от каишите, а двама воители продължиха да събличат тамплиера, докато той отваряше кожената кесия, скрита в бронята. Вътре имаше свитък, подпечатан със знака на Вълка. Катерача го върна обратно в кесията.

— Скрийте тялото — каза той и притича обратно в убежището на дърветата.

Вече три дни чакаха пратеника по самотния път през Скълтик. Магир го бе свалил с една-единствена стрела — страхотно майсторство.

Щом се върнаха в лагера, Катерача огледа печата. Восъкът беше зелен и с жилки като мрамор; сред сатулите не се срещаше подобно нещо. Изкуши се да го отвори, но го върна на мястото му.

Съгледвачите носеха новини за Тенака Хан. Той се намираше на по-малко от ден от крепостта, така че планът на Катерача трябваше да бъде приведен в действие незабавно.

Той изпробва бронята. Беше му малко голяма. Свали я и проби дупка в каишите с кинжала си и го стегна отново. По-добре.

Шлемът му ставаше, но Катерача щеше да се зарадва повече, ако вестносецът не се бе оказал тамплиер. Говореше се, че те могат да комуникират с умовете си. Надяваше се, че в Делнох няма други от братството им.

— Кога ще влезеш? — попита Магир.

— Тази вечер. След полунощ.

— Защо толкова късно?

— Ако имам късмет, командирът ще спи. Ще е сънен и няма да му се занимава да ме разпитва.

— Това е огромен риск, господарю.

— Не ми напомняй.

— Искат ми се да можем да атакуваме крепостта с десет хиляди ятагана.

— Да — съгласи се Катерача неспокойно. — Това щеше да е хубаво. Но няма значение!

— Ти си странен човек, господарю. Винаги се шегуваш.

— Животът е достатъчно тъжен сам по себе си, Магир. Трябва да ценим смеха.

— Като приятелството — отвърна сатулт.

— Именно.

— Трудно ли беше да си мъртъв?

— Не толкова трудно, колкото да си жив и без надежда.

Магир кимна сериозно.

— Надявам се това начинание да не се окаже напразно.

— Защо да бъде напразно?

— Не вярвам на надирите.

— Ти си подозрителен човек, Магир. Аз вярвам на Тенака Хан. Когато бях дете, той спаси живота ми.

— Значи и той е прероден?

— Не.

— Тогава не разбирам.

— Аз не се върнах пораснал от гроба, Магир. Израснах като всяко друго дете.

— Има много неща, с които не съм наясно. Но те ще останат за друг ден. Сега е време да се подготвим.

Катерача кимна, удивен от собствената си глупост. Колко лесно беше един човек да се издаде сам.

Магир гледаше как Катерача си слага черната броня и размишляваше. Той не беше глупак и усещаше напрежението в графа. В този момент разбра, че не всичко е такова, каквото си бе мислил. Ала духът на Джоаким му се бе доверил.

Това бе достатъчно за него.

Катерача пристегна каишите на седлото на черния кон и се метна на седлото, закачайки шлема на него.

— Довиждане, приятелю — каза той.

— Нека богът на късмета те пази — отвърна Магир.

Катерача пришпори жребеца сред дърветата. Язди повече от час, докато най-накрая портите на Делнох не се появиха пред него, а зад тях — великата стена, покриваща прохода. Толкова време бе минало, откакто не бе виждал дома си.

Двама стражи козируваха, когато той мина под арката и се обърна наляво към вратата на крепостта. Един войник се приближи и пое юздите му, за да слезе от седлото.

— Отведи ме при гана — нареди Катерача.

— Ган Палдин спи, сър.

— Тогава го събуди! — каза рязко Катерача, поддържайки гласа си студен и безжизнен.

— Да, сър. Последвайте ме — отвърна бързо мъжът.

Той поведе Катерача по дългия осветен от факли коридор, през Залата на Героите, край чиито стени се издигаха статуи. Накрая изкачиха стълбището до покоите на Палдин. Някога те бяха принадлежали на дядото на Катерача. Стражът почука на вратата няколко пъти, докато най-накрая един сънен глас отговори и вратата се отвори. Ган Палдин тъкмо си намяташе вълнена роба. Той беше нисък мъж на средна възраст, с големи изпъкнали тъмни очи. Катерача моментално изпита антипатия към него.

— Това не можеше ли да почака? — попита раздражено ганът.

Катерача му подаде свитъка и Палдин го отвори и го прочете бързо.

— Е — каза той, — това ли е? Или има и някакво лично послание?

— Имам и друго съобщение, господарю. От самия император. Той очаква помощ от севера и ти нарежда да пуснеш надирския генерал през портите. Разбра ли?

— Колко странно — промърмори Палдин. — Да ги пусна, казваш?

— Точно така.

Ганът се завъртя и сграбчи кинжала от масата до леглото си. Острието се стрелна и застина пред гърлото на Катерача.

— Тогава може би ще ми обясниш какво означава това съобщение? — каза той и подаде свитъка на Катерача.

Внимавай за надирска армия. Удръж крепостта на всяка цена.

Ческа

— Не възнамерявам още дълго да търпя този кинжал до гърлото си — каза младият мъж с леден тон. — Не желая да убивам генерал. Свали го мигновено... или те очаква яростта на тамплиерите.

Палдин побеля и свали кинжала. Стражът бе изтеглил меча си и сега стоеше зад Катерача.

— Добре — каза той. — Сега прочети посланието отново. Ще забележиш, че то гласи „Внимавай за надирска армия“. Оттам и устното съобщение. „Удръж крепостта на всяка цена“ се отнася до бунтовниците и проклетите сатули. Императорът иска от теб да му се подчиняваш. Той се нуждае от надирите — разбра ли?

— Съобщението не е съвсем ясно.

— На мен ми е достатъчно ясно — отсече Катерача. — Императорът уговори примирие с надирите. Те пращат армия, която да му помогне да изкорени бунтовниците от империята веднъж завинаги.

— Трябва да получа потвърждение — възрази Палдин.

— Нима? Отказваш да изпълниш заповедите на своя император?

— Ни най-малко. Верен съм му и винаги съм бил. Просто това е толкова неочаквано.

— Разбирам. Критикуваш императора, задето не ти изяснява всичките си планове?

— Не слагай думи в устата ми. Не казах това.

— Приличам ли ти на глупак, Палдин?

— Не, това е...

— Що за идиот трябва да съм, за да ти нося послание, което доказва, че съм лъжец?

— Да, виждам това...

— Е, има две възможности. Или аз съм глупак, или...?

— Разбирам — измърмори Палдин.

— При все това — продължи Катерача и тонът му стана малко по-благ, — предпазливостта ти не е лишена от смисъл. Можеше и да съм предател.

— Именно.

— Затова ще ти позволя да пратиш съобщение, за да получиш потвърждение.

— Благодаря.

— Няма за какво. Имаш чудесни покои тук.

— Да.

— Проверил ли си ги внимателно?

— За какво?

— Тайни места, където шпиони могат да се скрият незабелязани и да подслушват.

— Тук няма такива.

Катерача се усмихна и затвори очи.

— Ще потърся вместо теб — каза той.

Ган Палдин и стражът останаха смълчани, докато Катерача бавно се обръщаше на пета. Пръстът му се стрелна към стената.

— Там! — каза той и двамата подскочиха.

— Къде?

Младият мъж отвори очи.

— Там, до дървения панел. Таен проход!

Той пристъпи към дъбовата гравюра и натисна скрит бутон. Панелът се плъзна настрани и разкри тесен проход и стълбище.

— Наистина трябва да бъдеш по-внимателен — каза Катерача. — Мисля сега да поспя и да отпътувам с посланието ти утре. Или предпочиташ друг пратеник да тръгне тази нощ?

— Ъъ... не! — отвърна Палдин, загледан в обгърнатия от паяжини мрак. — Как го направи?

— Не поставяй под съмнение силата на Духа! — каза Катерача.

23.

Ананаис слезе от стената и отиде при Торн, Лейк и Галанд, седнали на тревата. Те бяха донесли кани с вино и чинии с месо и групата ядеше в мълчание. Ананаис не видя как зверовете разкъсаха стария му приятел, ала се бе обърнал навреме, за да стане свидетел на това как силата на тамплиерите беше пометена от ужасната свирепост на умиращите съчетани.

След това Легионът ги атакува отново, но без особено желание. Отблъснаха ги с лекота. Дарик обяви почивка, докато отнесат телата: пет хиляди съчетани, триста тамплиери и още хиляда войници бяха умрели в онези ужасяващи минути.

Ананаис видя Балан, седнал сам сред дърветата. Взе кана вино и отиде при него. Свещеникът излъчваше ужасна тъга с наведената си глава и очи, вперени в земята. Гигантът седна до него.

— Кажи ми! — нареди той.

— Какво има да се казва? — отвърна свещеникът. — Те дадоха живота си за вас.

— Какво направиха?

— Не мога да ти го опиша. Но, казано просто, създадоха образ в умовете на зверовете. Картината събуди човешкото у тях и ги разкъса.

— Не можеха ли да го постигнат от безопасността на стената?

— Може би. Но колкото си по-близо до някого, толкова по-голяма е силата ти. Трябваше да се приближат, за да са сигурни, че ще успеят.

— И сега си останал само ти.

— Да. Само Балан!

— Какво става в Тарск?

— Сега ще разбере — каза свещеникът и затвори очи. След няколко мига ги отвори отново. — Всичко е наред. Стената стои.

— Колцина са изгубили?

— Триста мъже няма да се бият отново. Само сто и четиридесет са умрели.

— Само — промърмори Ананаис. — Благодаря.

— Недей да ми благодариш — каза Балан. — Ненавиждам всичко в това побъркано начинание.

Ананаис го остави и тръгна сред дърветата, сваляйки маската си, за да позволи на хладния нощен въздух да успокои възпалената кожа. Спря при един поток и сведе глава, за да отпие дълбоко. Райван го видя там и извика, за да му даде време да си сложи маската.

— Как върви? — попита тя.

— По-добре от очакваното. Но повече от четиристотин мъже са мъртви на двете стени. Поне още четиристотин няма да се бият отново.

— С колко ни оставя това?

— Около триста тук. Петстотин при Тарск.

— Можем ли да издържим?

— Кой знае? Може би още един ден. Може би два.

— Все така не ни достига един ден — каза Райван.

— Да. Вбесяващо, нали?

— Изглеждаш изтощен. Почини си.

— Ще си почина, господарке. Как са раните ти?

— Белегът на лицето подчертава красотата ми. Хълбокът смъди.

— Справи се добре.

— Кажи го на мъртвите.

— Няма нужда — отвърна Ананаис. — Те умряха за теб.

— Какво ще правиш, ако победим, Черна маско?

— Странен въпрос при тези обстоятелства.

— Никак даже. Какво ще правиш?

— Ще остана войник, предполагам. Ще сформирам Дракона наново.

— Ами женитба?

— Никоя няма да ме вземе. Не съм точно красив под тази маска.

— Покажи ми! — каза тя.

— Защо не?

Той свали маската.

— Да, това е отвратително. Изненадана съм, че си оцелял. Следите от зъби са почти до гърлото ти.

— Нали нямаш нищо против да я сложа обратно? Не се чувствам комфортно така.

— Никак даже. Казват, че някога си бил най-красивият мъж в империята.

— Истина е, господарке. В онези дни щяха да ти омекнат краката само като те погледна.

— Това не е кой знае какво. Винаги ми е било трудно да отказвам... И то на грозни мъже. Спала съм дори с Торн веднъж, макар и да смея да твърдя, че той едва ли ще си го спомня. Беше преди тридесет години — преди да се омъжа, държа да отбележа.

— Сигурно си била много млада.

— Колко галантно! Но да, бях. Намираме се в планините и забавленията тук не са твърде много. Каж ми, обичаш ли Валтая?

— Не е твоя работа — отвърна той рязко.

— Наистина не е. И все пак ми кажи.

— Да, обичам я.

— Тогава от това ще те заболи, Ананаис...

— Чудех се накъде се движи този разговор.

— Е, движи се насам: ако я обичаш, остави я на мира.

— Тя ли те помоли да дойдеш при мен?

— Не. Но е объркана и разколебана. Не мисля, че те обича. Струва ми се, че е благодарна и се опитва да го докаже.

— Напоследък взимам каквото ми се предложи — каза Ананаис горчиво.

— Не мисля, че е така.

— Остави ме, Райван. Моля те!

Когато тя си тръгна, Ананаис поседя сам няколко часа, без да може да заспи. Умът му повтаряше отново и отново триумфите от живота му, но по някаква причина спомените не му носеха удовлетворение. Ликуващи тълпи, лесни жени, завиждащи мъже — чудеше се дали наистина се е наслаждавал на всичко това.

Къде бяха синовете, които трябваше да има досега?

Къде бе жената на сърцето му?

Валтая?

Бъди честен поне със себе си, човече. Нима някога е била Валтая? Ако все още беше Златния, щеше ли дори да я погледнеш повторно?

Източното небе започна да присветва и Ананаис се изкикоти, после се разсмя с глас.

Какво пък, мътните го взели? Беше преживял повече премеждия от всеки друг.

Нямаше смисъл от мрачни съжаления. Миналото така или иначе беше мъртъв звяр, а бъдещето — кървав меч в долината на Скода.

Вече си почти на петдесет години, каза си той, и все още си силен. Мъжете те следват. Народът на Дренай зависи от теб. Лицето ти може да го няма, но ти знаеш кой си.

Ананаис Златния.

Черната маска, Бичът на Ческа.

Прозвуча рог. Ананаис се изправи и тръгна към стената.

* * *

Реня лежеше будна вече трета нощ, ядосана и разколебана. Стените на малката ѝ палатка я задушаваша и горещината беше потискаща. Вече два дни надирите се готвеха за война; събираха провизии, подбираха внимателно понитата си. Тенака бе избрал двама бойни главатари, които да го съпроводят — Ингис и Мурапи. Реня научи това от Субодай, защото не беше проговорила на Тенака от нощта преди Съревнованието на шаманите.

Тя се надигна и отметна одеялото от овча кожа на земята. Беше изморена, но напрегната като тетива на лък. Знаеше защо, но знанието не ѝ помагаше. Изправена бе пред дилема, озовала се между любовта си към мъжа и омразата към мисията му. И беше изгубена, защото умът ѝ не спираше да се връща към него.

Детството на Реня беше изградено върху отхвърляне заради осакатяването, което ѝ пречеше да участва в детските игри. Те се подиграваха на болния ѝ крак и превития гръб и тя се оттегляше в стаята си... и в ума си. Аулин я съжали и я дари с красота посредством машините на ужаса. Ала въпреки че външно се бе променила, вътрешно Реня беше останала същата — изплашена от привързването, което можеше да се обърне срещу нея; изплашена от обичта, защото тя означаваше да отвориш сърцето си и да свалиш защитата. Ала обичта я бе застигнала като острието на убиец и тя се чувстваше измамена. Тенака беше герой — мъж, на когото можеше да се довери. И тя приветства острието. А сега научаваше, че то е било напоено с отрова.

Не можеше да живее с него.

Не можеше да живее и без него.

Сивата палатка я потискаше, затова излезе в нощта. Лагерът се простираше на почти половин миля, като шатрата на Тенака се намираще в центъра. Субодай изстена и се претърколи, когато тя го подмина.

— Спи, жено! — промърмори той.

— Не мога.

Той изруга и се надигна, чешейки се по главата.

— Какво не ти е наред?

— Не е твоя работа.

— Жените му те смущават — реши Субодай. — Типично за дренайка. Алчност.

— Това няма нищо общо с жените му — сопна се Реня.

— Ти така твърдиш! Защо тогава той те изгони от палатката си?

А?

— Аз сама се изгоних.

— Ммм. Привлекателна си, не споря.

— Затова ли спиш до палатката ми? Чакаш покана?

— Дори не го прошепвай! — каза Субодай и заговори по-силно: — Човек може да изгуби главата си... или по-лошо! Не те ща, жено. Ти си странна, даже луда. Чух те как виеш като животно, видях те как нападаш онези тъпи Мулета. Не те искам в леглото си — няма да мога да заспя от тревога!

— Тогава какво правиш тук?

— Ханът ми нареди.

— Значи сега си негово куче? Седни, стой, спи до палатката й!

— Да, негово куче съм. Гордея се да съм негово куче. По-добре хрътката на крал, отколкото крал на чакали.

— Защо? — попита Реня.

— Как така защо? Не е ли очевидно? Какво е животът, ако не едно голямо предателство? Започваме млади, пълни с надежда. Слънцето грее и светът ни очаква. Но всяка изминала година ни показва колко сме малки и незначителни пред силата на сезоните. После остаряваш. Силата те изоставя, а светът ти се смее с гласа на по-младите мъже. И умираш. Сам. Непълноценен. Но понякога...

понякога се появява човек, който не е незначителен. Той може да промени света, да отнеме силата на сезоните. Той е слънцето.

— И ти смяташ, че Тенака Хан е такъв човек?

— Да смятам? — попита Субодай. — Какво ли разбирам аз от смятане? Преди няколко дни той беше Танцъора. Сам. После взе мен. Едно Копие. После Гитаси. След това Ингис. Накрая народа. Разбираш ли? Няма нищо, което да не може да направи! Нищо!

— Не може да спаси приятелите си.

— Глупава жена. Все още не разбираш.

Реня спря да му обръща внимание и тръгна към центъра на лагера. Той я последва дискретно, на десетина крачки разстояние. Това не му костваше усилия, тъй като я гледаше с неприкрито удоволствие. Тъмните му очи галеха дългите ѝ крака, лекото полюшване на бедрата ѝ. Божове, каква жена само! Толкова млада и силна. Такава животинска грация.

Той започна да си свирка, но звукът умря в мига, когато видя палатката на Хана. Там нямаше стражи. Субодай притича до Реня, за да я спре.

— Не ме докосвай — изсъска тя.

— Нещо не е наред — каза той.

Главата ѝ се надигна, ноздрите ѝ потрепнаха и уловиха миризмите на нощта. Ала вонята на надирите я заобикаляше отвсякъде и тя не успяваше да усети нищо.

Тъмни сенки се придвижиха към палатката.

— Убийци! — извика Субодай, извади меча си и се затича напред.

Тъмните форми се насочиха към него. Тенака Хан излезе от палатката си с оръжие в ръка и видя как Копието си проправя с бой път към него. Видя го и как залита и пада под свистящите остриета.

Тенака пристъпи към убийците.

Из лагера се разнесе зловещ вой и убийците забавиха ход.

После демонът се озова сред тях. Един удар с опакото на дланта запрати едър мъж на десет крачки във въздуха. Втори падна, когато ноктите ѝ раздраха гърлото му. Скоростта ѝ беше невероятна. Тенака притича напред, парира удар от един набит воин и прокара меча си през ребрата му.

Ингис дотича с четиридесет воина и убийците снижиха оръжия, за да застанат с мрачни погледи пред Хана.

Тенака почисти меча си и го прибра в ножницата.

— Разбери кой ги е пратил — каза на Ингис и отиде до мястото, където лежеше Субодай.

От лявата ръка на воина капеше кръв, а в ребрата му се виждаше дълбока рана.

Тенака превърза ръката.

— Ще живееш! — каза той. — Но съм изненадан, че позволи на някакви прокрадващи се в нощта отрепки да те надвият.

— Подхлъзнах се в калта — промърмори Субодай отбранително.

Двама мъже се приближиха, за да отнесат ранения в палатката на Тенака. Ханът се изправи и потърси с поглед Реня, ала тя не се виждаше никъде. Той разпита надирите наоколо и двама казаха, че са я видели да тича на запад. Тенака поиска да доведат коня му.

Ингис се приближи.

— Не е безопасно да я преследваш сам.

— Не е. Но е необходимо.

Той се качи в седлото и се спусна в галоп през лагера. Беше твърде тъмно, за да вижда пътека, но той продължи напред и накрая излезе сред Степите. От Реня нямаше и следа.

На няколко пъти забави коня си и се провикна, ала отговор не последва. Накрая спря животното и се загледа в земята. Напред и вляво имаше малка горичка, скрита от гъсти храсти. Той насочи жребеца натам и потегли бавно, но внезапно конят се задърпа и започна да цвили изплашено. Тенака се опита да го успокои с погалване по врата и нежни думи в ухото, но не успя да го накара да продължи напред. Затова слезе и извади меча си.

Логиката повеляваше, че каквото и да се крие в храстите, не може да е Реня, защото конят я познаваше. Ала нещо, различно от логика, надделя в ума му.

— Реня! — извика той.

Звукът, който посрещна зова му, не звучеше като нищо, което някога бе чувал: пронизителен съскащ вой. Той прибра меча и бавно се приближи.

— Реня! Аз съм, Тенака.

Храстите избухнаха навън и тялото ѝ го удари с огромна сила, събаряйки го по гръб. Едната ѝ ръка се склучи около гърлото му; другата увисна над очите му, с пръсти, извити като нокти на граблива птица. Той застина, загледан в кафявите ѝ очи. Зениците бяха станали цепнатини, дълги и овални. Той бавно вдигна ръка към нейната. Свирепият блясък умря в очите ѝ и хватката около гърлото му се отпусна. После тя затвори очи и се свлече в ръцете му. Тенака нежно я положи на земята по гръб.

Тропотът на копита го накара да се изправи. Ингис се появи с четиридесет воители и скочи от седлото.

— Мъртва ли е?

— Не, само спи. Какви са новините?

— Псетата не казаха нищо. Убих всички освен един и сега хората ми го разпитват.

— Добре! А Субодай?

— Късметлия. Ще оздравее бързо.

— Значи всичко е наред — каза Тенака. — Помогни ми да отнеса жената у дома.

— Всичко е наред? — повтори Ингис. — Сред нас има предател и трябва да го намерим.

— Той се провали, Ингис. До утре сутрин ще бъде мъртъв.

— Как можеш да си толкова сигурен?

— Почакай и ще видиш.

* * *

Тенака се погрижи Реня да бъде отнесена в палатката му, а после съпроводи Ингис до мястото, където разпитваха убиеца. Мъжът беше завързан за дърво и пръстите му бяха счупени един по един. Сега под краката му кладяха огън. Тенака пристъпи напред и спря изтезателите.

— Господарят ти е мъртъв — каза той на мъжа. — Няма вече смисъл от това. Как желаш да умреш?

— Не ме е грижа.

— Имаш ли семейство?

— Те не знаят нищо за това — каза надирът със страх в погледа.

— Погледни ме в очите и ми повярвай. Няма да нараня семейството ти. Господарят ти е мъртъв и ти се провали. Това е достатъчно наказание. Искам да зная само едно: защо?

— Заклел съм се да се подчинявам — каза мъжът.

— Заклел си се на мен.

— Не е така. Само моят главатар — *той* ти се е заклел, но аз не съм нарушил клетва. Как умря той?

Тенака сви рамене.

— Искаш ли да видиш тялото?

— Бих искал да умра до него — каза воинът. — Ще го последвам и в смъртта, защото той бе добър с мен.

— Както желаш. — Тенака преряза въжетата. — Имаш ли нужда да бъдеш носен?

— Мога да вървя, проклет да си! — изплю мъжът.

Следван от Тенака, Ингис и четиридесетимата воители, той ги поведе през лагера, докато не достигна палатката на Мурапи. Двама стражи стояха пред входа.

— Дойдох да видя тялото — каза мъжът.

Стражите го изгледаха объркано и осъзнаването му дойде като удар.

Той се завъртя рязко към Тенака.

— Какво ме накара да направя? — извика отчаяно. Покривалото на входа се надигна и Мурапи излезе. Той беше на средна възраст, набит и едър. Усмихна се тънко.

— От всичките ми хора, не очаквах, че можеш да пречупиш точно този — каза той спокойно. — Животът е пълен с изненади!

Мъжът падна на колене.

— Измамиха ме, господарю — изхлипа той.

— Няма значение, Нагата. Ще говорим за това по пътя.

Тенака пристъпи напред.

— Ти наруши клетвата си, Мурапи. Защо?

— Реших да рискувам, Тенака — отвърна с равен глас мъжът. — Ако си прав, портите на Дрос Делнох ще бъдат отворени за нас, а с тях и цялата дренайска империя. Но ти искаш само да спасиш дренайските си приятели. Както казах, рискувах.

— Знаеш ли цената на провала?

— Разбира се. Позволяваш ли ми да се самоубия?

— Да.

— Значи няма да навредиш на семейството ми?

— Не.

— Щедър си.

— Ако беше останал с мен, щеше да откриеш точно колко съм щедър.

— Твърде късно ли е?

— Твърде късно е. Имаш един час.

Когато Тенака се обърна и тръгна обратно към палатката си, Ингис изравни крачка с него.

— Пипаш тънко, Тенака Хан.

— Нима очакваше друго, Ингис?

— Изобщо не, господарю. Мога ли да дам на сина си Сембер командването на Вълците на Мурапи?

— Не, аз ще ги командвам.

— Добре, господарю.

— Утре те ще пазят палатката ми.

— Обичаш да живееш на ръба?

— Лека нощ, Ингис.

Тенака влезе в палатката и отиде до леглото на Субодай. Воинът спеше дълбоко и кожата му имаше здрав цвят. После влезе в задната част, където лежеше Реня. Докосна челото ѝ и тя се събуди. Очите ѝ бяха възвърнали нормалния си вид.

— Ти ли ме намери? — прошепна момичето.

— Да, намерих те.

— Значи знаеш?

— Зная.

— Най-често успявам да го контролирам. Но тази нощ бяха толкова много и си помислих, че ще умреш. Изгубих контрол.

— Ти ме спаси.

— Как е Субодай? Ще оживее ли?

— Да.

— Той те обожаваше.

— Да.

— Толкова съм... изморена — каза тя.

Очите ѝ се затвориха. Той се приведе и я целуна леко по бузите.

Тя пак отвори очи.

— Ти наистина се опитваш да спасиш Ананаис, нали?

Клепките ѝ отново се спуснаха. Тенака я зави с одеялото и се върна в центъра на палатката.

Там седна и си наля чаша нийс, после отпи бавно.

Опитваше ли се да спаси Ананаис?

Наистина?

Или се радваше, че решението вече не е в неговите ръце?

Ако Ананаис умреше, какво можеше да му попречи да продължи войната си дълбоко в земите на дренайците?

Да, той не бързаше за никъде, но пък какъв бе смисълът? Декадо му беше казал, че не могат да издържат, докато пристигне. Какво щеше да постигне, ако накара войните си да маршируват ден и нощ само за да достигнат бойното поле смъртно изтощени?

Какво щеше да постигне?

Той си представи Ананаис, застанал горд пред ордите на Ческа, с меч в ръка и пламтящи сини очи.

Изруга тихо.

И прати да повикат Ингис.

24.

Легионът се втурна напред и огромните лъкове на Лейк запратиха последните останали снаряди към тях. Десетки мъже паднаха, най-вече от рани в краката, защото пешаците вече бяха по-предпазливи и напредваха с високо вдигнати щитове. Стрелците пуснаха черен облак стрели сред тях, после стълбите се удариха в стените.

Мъжете от Скода бяха стигнали до предела на силите си, отвъд умората, и вече се биеха като навити с пружина. Мечовете им бяха изтъпени, ръцете ги боляха. Ала не отстъпваха.

Лейк замахна с бойната си брадва и острието се заби в шлема, показал се над парапета. Заклеши се в черепа и се отскубна от хватката му, когато мъжът падна. Друг войник се изкачи на стената, ала Ананаис притича напред и блъсна нападателя с главата надолу към земята. Гигантът подаде единия от двата си меча на Лейк и се затича надясно, където линията се огъваше.

Балан се присъедини към него. Галанд също. Защитниците стабилизираха позицията си и започнаха да натискат обратно. Вляво трима воители от Легиона си пробиха път и скочиха от парапета на тревата, затичвайки се към болницата. Първият падна със стрела в гърба. Вторият се препъна, когато друга стрела отскочи от шлема му и го замая. После Райван излезе от сградата с меч в ръка.

Мъжете се ухилиха, докато тичаха към нея. Тя блокира първия удар с изненадваща скорост и се хвърли върху тях. Огромното ѝ тегло ги събори на земята и мечът ѝ изсвистя, за да пререже гърлото на първия.

Вторият войник се претърколи на крака.

— Дебела крава! — извика той.

Райван се надигна с мъка, докато той атакуваше. Тогава Торн запрати стрела в бедрото му; войникът извика от болка, завъртя се и в същия момент мечът на Райван го поразил в гърба. Тя обърна поглед към битката на стената... Линията нямаше да издържи още дълго.

Галанд се бореше рамо до рамо с Ананаис и го следваше към най-опасните места. Легионът предвкушаваше близката победа и този път не отстъпваше, а се трупаше под стената, бутайки стълбите си високо. Още и още войници успяваха да се задържат на парапета.

Ананаис усещаше как загубата приближава и го изпълни студена ярост. Въпреки че шансовете бяха срещу тях и макар да знаеше, че не могат да победят, това не намаляваше гнева му. Не бе постигнал особено много в живота си, освен това никога да не губи. А сега смъртта щеше да му отнеме дори тази малка утеха.

Той парира удар, завъртя острието си и го заби под черния шлем. Мъжът падна и изпусна меча си, който Ананаис вдигна, за да продължи сражението. Остриетата му бяха като вихър. Кървеше от десетки малки драскотини, но това не намаляваше силата му.

Внезапно иззад стената се разнесе силен рев. Ананаис не можеше да се обърне, но видя тревогата в очите на нападателите. После Райван се озова до него, с щит в едната ръка и меч в другата. Легионът започна да отстъпва.

Жените на Скода бяха пристигнали!

Тъй като им липсваха умения с оръжията, те се хвърлиха напред с диви удари и отблъснаха нашествениците със своята многочисленост.

Последният останал легионер беше изблъскан през парапета и стрелците започнаха да обстрелват нападателите долу, докато те не побягнаха извън обсега им.

— Свалете убитите от парапета! — извика Ананаис.

Няколко мига никой не помръдна, защото мъжете прегръщаха жените и дъщерите, сестрите и майките си. Други коленичиха до неподвижните тела и плачеха открито.

— Няма време за това — каза Ананаис, ала Райван го хвана за ръката.

— Винаги има време за това, Черна маско. То ни прави хора. Остави ги на мира.

Той кимна и се свлече, опрял гръб в стената.

— Удивляваш ме, жено!

— Много лесно се удивляваш — каза тя и се плъзна до него.

Той я погледна и се ухили.

— Обзалагам се, че на млади години си била красавица?

— И аз чух същото за теб!

Той се изкикоти и затвори очи.

— Защо не се оженим? — предложи внезапно.

— До утре ще сме мъртви.

— Значи просто няма да планираме дълъг годеж.

— Твърде стар си за мен.

— На колко си ти?

— Четиридесет и шест — каза Райван.

— Идеално!

— Явно си много отчаян. И кървиш — слез оттук и се погрижи за тези рани.

— Едно предложение за женитба и вече почваш да ми натякваш.

— Жените сме такива. Хайде, пръждосвай се!

Тя го последва с поглед, докато той вървеше към болницата, след което се изправи и насочи поглед към Легиона. Те отново формираха редиците си.

Райван се обърна към защитниците.

— Свалете мъртвите от стените, малоумници! — извика тя. — Хайде, бързо. Раздвижете се. А жените да хванат някакви мечове. И си намерете шлемове — добави след кратко замисляне.

Един мъртъв легионер лежеше до нея и тя вдигна шлема му, преди да изрита тялото от парапета. Шлемът беше бронзов и имаше гребен от черни конски косми. Тя го закопча на главата си и прецени, че ѝ пасва добре.

— Изглеждаш ужасно привлекателно, Райван — каза Торн, приближавайки се към нея.

— Падаш си по жени с шлемове, а, мръсно?

— Винаги съм си падал по теб, жено! Още от онзи ден в северната поляна.

— Ах, значи *все пак* си спомняш? Какъв комплимент.

Торн се засмя.

— Не мисля, че има мъж, който може да те забрави.

— Само ти можеш да говориш за секс по време на битка. Дърт пръч! Ананаис поне имаше учтивостта да ми предложи да се оженим.

— Така ли? Не приемай — очите му са твърде шавливи.

— Няма да имат много накъде да шават за един ден — каза Райван.

Легионът атакува отново.

В продължение на един час те се мъчиха да си пробият път към парапета, ала защитниците бяха намерили нови сили и смелост. Лейк събра чували с малки камъчета, които сега изсипваше в паниците на огромните лъкове. На три пъти снарядите поразиха противниците, преди един от лъковете да се скърши от натоварването.

Нашествениците отстъпиха.

Когато слънцето залезе в третия ден от битката, стената още не беше превзета.

* * *

Ананаис извика Балан при себе си.

— Какво става в Тарск?

— Странно е — каза Балан. — Тази сутрин е имало една атака, но оттогава — нищо. Армията просто си седи.

— Ако само Небесата позволиха и тук да правят така.

— Каж ми, Черна маско, ти вярващ ли си?

— В какво?

— Спомена Небесата.

— Не зная достатъчно, че да вярвам — отвърна Ананаис.

— Декадо ми обеща, че няма да остана сам. А ето че съм. Другите ги няма. Или са мъртви и аз съм глупак, или са били приети от Източника, а аз съм отхвърлен.

— Защо би бил отхвърлен?

Балан сви рамене.

— Защото никога не съм вярвал. Имах само таланти. Вярата ми беше част от общото. Разбираш ли? Другите вярваха и аз използвах тяхната вяра. Сега, когато ги няма... Вече не зная.

— Не мога да ти помогна, Балан.

— Никой не може.

— Мисля, че може би е по-добре да вярваш, отколкото да не вярваш. Но не мога да ти кажа защо — каза Ананаис.

— Защото дава надежда срещу злото по света — отвърна Балан.

— Нещо такова. Каж ми, съпрузите и съпругите остават ли заедно в твоя рай?

— Не зная. Свещениците спорят от векове по този въпрос.

— Но има шанс?

— Предполагам.

— Тогава ела с мен — каза Ананаис и го вдигна на крака.

Те прекосиха поляната до палатките на бежанците, където Райван седеше с приятелите си.

Ананаис спря пред нея и се поклони.

— Жено, вода свещеник с мен. Искаш ли да се омъжиш отново?

— Глупак такъв! — възкликна тя през смях.

— Никак даже. Винаги съм искал да намеря жена, с която да прекарам остатъка от живота си, но така и не можах. Сега ми се струва, че така или иначе ще прекарам остатъка от живота си с теб, затова реших да те направя почтена съпруга.

— Това е много хубаво, Черна маско — каза Райван, изправяйки се на крака, — обаче аз не те обичам.

— Нито пък аз теб. Но щом оцениш безбройните ми качества, съм сигурен, че ще ти дойде акълът в главата.

— Е, добре, какво пък — каза тя с широка усмивка. — Но няма да има консумация на брака до третата нощ. Планински обичай!

— Съгласен — каза Ананаис. — Така или иначе имам главоболие.

— Това е абсурдно — възкликна Балан. — Няма да участвам в подобна подигравка със свещената връзка.

Ананаис положи ръка на рамото му.

— Това не е подигравка, свещенико — каза той тихо. — Това е момент на веселие сред целия ужас. Огледай се и виж усмивките наоколо.

Балан въздъхна.

— Добре, добре. Вие двамата, приближете се насам.

Бежанците се заизсипваха от палатките, когато мълвата се разнесе из лагера, и няколко жени събраха цветя, от които направиха венци. Донесоха и вино. Вестта достигна дори болницата, където Валтая тъкмо бе приключила работа; тя излезе в нощта, несигурна в чувствата си.

Ананаис и Райван се върнаха на стената, хванати ръка за ръка, и мъжете там ги приветстваха с радостни викове, докато не прегракнаха. Когато стигнаха стълбите, гигантът я вдигна на рамо и я качи на стената.

— Свали ме веднага, вол такъв! — извика тя.

— Просто те пренасям през прага — обясни той.

Мъжете се струпаха около тях и смехът им се разнесе до лагера на Легиона.

Ческа извика Дарик при себе си.

— Какво става? — попита той гневно.

— Не зная, господарю.

— Те ми се смеят! Защо войниците ти не са превзели стената?

— Ще го сторят след съмване. Обещавам ви, господарю!

— Ако не успеят, ти ще страдаш, Дарик. Омръзна ми това въшливо място. Искам да си отида у дома.

* * *

Сутрешната битка се проточи три кървави часа, ала Легионът не можа да превземе стената. Ананаис едва удържаше радостта си, защото въпреки умората, усещаше, че вятърът е променил посоката си. Без съчетаните Легионът се биеше машинално, войниците не бяха склонни да рискуват живота си, а мъжете от Скода се сражаваха с нова смелост и увереност. Опияняващото вино на победата пулсираше във вените му и той се смееше и шегуваше с хората около себе си и ругаеше шумно бягащите вражески войници.

Но точно преди обяд от изток се появи маршируваща колона и смехът секна.

Двадесет офицери влязоха в лагера на Ческа, повели със себе си петстотин съчетани от арените на Дренан — специално отгледани триметрови зверове; душите на хора, слети с мечки от севера, маймуни от изтока, лъвове, тигри и сиви горски вълци от запада.

Ананаис стоеше напълно неподвижен, а сините му очи оглеждаха хоризонта.

— Хайде, Тани — прошепна той. — В името на всичко свято, не позволявай да свършим така.

Райван дойде до него заедно с Балан, Лейк и Галанд.

— Няма справедливост — изплю жената гневно.

Коментарът ѝ бе посрещнат от тишина, която се разпростря по цялата стена.

Гигантските съчетани не изгубиха време в лагера, а започнаха да маршируват в широка редица, следвани от офицерите си.

Торн подръпна ръкава на Ананаис и попита:

— Имаш ли план, генерале?

Ананаис сведе поглед към него и преглътна горчивия отговор, когато видя страха, белязал чертите му. Торн беше посивял и стиснал устни.

— Няма планове, приятелю.

Зверовете не се затичаха, а се приближиха бавно, понесли големи сопи, двуостри мечове, боздугани и брадви. Очите им бяха червени като кръв, а езиците им висяха от зеещите муцуни. Движеха се в тишина, изсмукваща силата и смелостта на защитниците. Мъжете станаха неспокойни.

— Трябва да измислиш какво да им кажеш, генерале — подкани го настойчиво Райван.

Ананаис поклати глава с празен поглед. Отново имаше чувството, че стои на арената и вкухва нетипичната горчилка на страха... гледаше как решетката бавно се вдига... чуваше как тълпата става необичайно тиха. Вчера можеше да се изправи срещу тези невероятни зверове. Но да вижда победата — да е почти в състояние да я докосне и да усети сладкия ѝ дъх на челото си...

Един войник скочи от стената и Райван се завъртя рязко.

— Олар! Не му е времето да си ходиш точно сега!

Мъжът спря и увеси глава.

— Върни се и стой с нас, момко. Всички ще паднем заедно — това ни прави хората, които сме. Ние сме Скода. Семейство. И те обичаме.

Олар вдигна поглед, в очите му имаше сълзи. Той извади меча си.

— Не се опитвах да избягам, Райван. Искях да заста на жена си и сина си.

— Зная, Олар. Но трябва поне да направим опит да удържим стената.

Лейк побутна Ананаис.

— Извади си меча, човече!

Ала гигантът не помръдна. Той вече не беше с тях, защото водеше съвсем друга битка наред с каменна арена в друго време.

Райван се надигна и стъпи на ръба.

— Не отстъпвайте, момчета! Помислете само: помощта идва. Отблъснем ли тези изчадия, ще имаме шанс!

Ала гласът ѝ бе удавен от ужасяващ кръвожаден рев, когато съчетаните най-накрая се затичаха напред. Зад тях идеше Легионът.

Райван бързо слезе обратно на парапета, когато зверовете достигнаха стената. Нямаха нужда от стълби — със засилката си те просто *прескочиха* петметровото укрепление.

Блестяща стомана посрещна ръмжащи муцуни и остри нокти, ала първите защитници бяха пометени. Райван заби меча си в зяпналата паст на един съчетан и звярът строши острието със зъбите си. Ананаис примигна и се върна в настоящето. И двата му меча проблеснаха под ярката слънчева светлина. Един звяр се надвеси над него, но той се гмурна под първия свиреп замах на брадвата му и заби десния си меч в корема на чудовището, след което го изви. Съчетаният нададе ужасен вой и се свлече напред, обливайки с кръвта си облечения в черно воин. Ананаис се измъкна изпод звяра и извади меча си от тялото му, когато втори съчетан го атакува с боздуган. Той пусна десния си меч, стисна левия с две ръце и прокара острието през ръката на създанието. Ноктестата длан отхвърча във въздуха, все така стиснала боздугана, а чудовището изкрещя от болка и ярост и скочи върху Ананаис. Воинът приклепна и стиснал оръжието си с две ръце, го заби в корема на звяра, докато той се спускаше отгоре му; силата на удара изтръгна меча от хватката му.

Балан скочи от укреплението и притича двадесетина крачки назад. После се обърна и коленичи на тревата със затворени очи. Някъде в цялата тази болка и ужас трябваше да има смисъл и триумф. Вчера обединената сила на Тридесетте бе превърнала съчетаните обратно в хора. Сега бе останал само той.

Изпразни ума си от мисъл и се пресегна към спокойствието на Бездната, превръщайки липсата си на мисъл във връзка със зверовете. Пресегна се...

И се дръпна рязко от кръвожадната им ярост. Събра смелост и отново ги докосна.

Омраза! Ужасяваща, изгаряща, всепоглъщаща омраза. Почувства я и започна да пламти с нея, да мрази съчетаните, техните господари, Ананаис, Райван и целия свят.

Не. Не омраза. Никаква омраза. Ужасът се разнесе над него. Той беше недокоснат, неопетнен. Нямаше да мрази чудовище, създадено от друг, нито дори човека, който го бе създал.

Стената от омраза се издигаше навсякъде около него, но той я отблъсна. Не можеше да намери дори един спомен, с който да поразии зверовете, защото те не бяха Дракон, затова използва единствената емоция, която бе сигурен, че са познавали като хора.

Обич.

Обичта на майката в студената страшна нощ; обичта на жената, когато всички други те предават; обичта на дъщерята, дадена свободно в бърза прегръдка, в първата усмивка на бебето; обичта на приятел.

Силата му нарасна и той запрати чувствата си като вълна върху пясъка.

Клането по стените беше ужасяващо.

Ананаис кървеше от десетина рани. Той с ужас видя как един съчетан скача върху Райван и я събаря от укреплението. Гигантът се хвърли след тях. Жената се извъртя във въздуха и звярът падна по гръб, докато тя се озова върху него. Тежестта ѝ изкара въздуха от дробовете му и виждайки шанса си, тя заби кинжала си в гърлото му, след което се претърколи, за да избегне ноктите. Чудовището се опита да се изправи със залитане и Ананаис го поразии в гърба.

Над тях линията се разкъса и зверовете се пръснаха по парапета. Оцелелите скодци се разбягаха, ала съчетаните се спуснаха след тях и започнаха да ги посичат.

Внезапно звярът, който се намирал най-близо до Балан, се препъна, изпусна меча си и се хвана за главата. Отчаян вой изпълни въздуха и съчетаните навсякъде се спряха, а воините на Скода гледаха невярващо.

— Убийте ги! — извика Галанд и се затича напред, за да прокара меча си през един космат врат.

Мигът на бягство отмина и скодците атакуваха замаяните създания, поразявайки ги с десетки.

— Не! — прошепна Балан. — Глупаци такива!

Двама съчетани се обърнаха към коленичилиия свещеник. Един боздуган се спусна със свистене и го запрати на тревата, а после ноктите на чудовището разкъсаха гърдите му и душата му напусна с крясък плътта.

Яростта на зверовете се върна и убийственият им рев заглуши звука на дрънчаща стомана. Галанд, Райван и Лейк притичаха с двадесетина воители до дървената болница. Докато Ананаис си пробиваше път към тях, един нокът издра гърба му, пробивайки кожения жакет и счупвайки реброто под него. Той се изви, завъртя меча си и съчетаният падна. Нечии ръце го издърпаха вътре и дървената врата се затвори с трясък.

Един космат юмрук разби дървените кепенци на прозореца и Галанд притича напред, пронизвайки врата на нападателя. Ноктестата лапа сграбчи жакета му и го издърпа към рамката. Той изкрещя веднъж, когато огромните челюсти се склочиха около лицето му, а после зъбите стиснаха и черепът му се пръсна като диня. Тялото беше извлечено през прозореца.

Острието на брадва разби горната част на вратата на сантиметър от главата на Ананаис. Валтая излезе от вътрешната стая с побеляло от страх лице. В ръката си стискаше игла и окървавена марля, които изпусна, когато видя чудовищата, нахлуващи през отворения прозорец.

— Ананаис! — извика тя и той скочи настрани.

В същия момент вратата се отвори с трясък и един едър съчетан с брадва се хвърли напред. Мечът на Ананаис изсвистя свиреп и отвори ужасна рана в корема на чудовището, през която вътрешностите му се изсипаха на дървения под. То се свлече на пода, изпусна брадвата си и гигантът я сграбчи.

Райван видя, че двама съчетани атакуват Валтая, и самоотвержено се хвърли на пътя им, размахала меч. Единият я удари с опакото на дланта си и я запрати настрани. Ананаис обезглави създанието с лице на лъв и се обърна да помогне на Валтая.

Той заби брадвата си в гърба на първия съчетан и изскубна оръжието колкото можеше по-бързо, но вторият звяр вече се бе надвесил над Валтая.

— Насам, адско псе такава! — изрева Ананаис и създанието завъртя огромната си глава към нищожното човече с черна маска.

Съчетаният отблъсна брадвата, без да обръща внимание на раната на предмишницата си. После ноктите му се стрелнаха напред и раздраха маската на Ананаис, пращайки го на пода. Той падна тежко и изпусна оръжието си. Съчетаният скочи напред и Ананаис се претърколи до седнало положение, за да се изстреля с краката напред

към чудовището. Ноктите се сключиха около празен въздух, когато ботушите на Ананаис намериха целта си и запратиха звяра към стената. Ананаис сграбчи брадвата си и я завъртя в смъртоносна дъга, забивайки я дълбоко в ребрата на създанието.

— Зад теб! — извика Райван, ала беше твърде късно.

Копието прониза гърба на Ананаис и излезе през долната част на гърдите му.

Той изсумтя и извъртя едрото си тяло, изтръгвайки оръжието от ноктите на съчетания. Противникът му скочи напред и той се опита да отстъпи, ала копието се заклеци в стената. Ананаис наведе глава и сграбчи звяра, за да го притисне в мечешка прегръдка.

Ноктите задрачиха по лицето и врата му, ала могъщите ръце на Ананаис продължиха да дърпат съчетания към острието на копието, щръкнало от гърдите му. Чудовището нададе вой от болка и ярост.

Райван гледаше и сякаш времето спря.

Мъж срещу чудовище.

Умиращ мъж срещу създание на мрака. Сърцето й кървеше с него, докато гледаше как мускулите на ръцете му се напрягат до предела си в съревнование със силата на звяра. Тя скочи на крака и заби кинжала си в гърба на съчетания. Това бе цялата помощ, която можеше да окаже на Ананаис... Но се оказа достатъчна. С едно последно конвулсивно дърпане той наниза съчетания на копието.

Навън грохотът на копита изпълваше планините. Мъжете от Легиона се обърнаха на изток, присвивайки очи, за да различат ездачите сред облака прах.

Дарик притича от палатката на Ческа. Какво ставаше, мътните го взели? Това делнохски конници ли бяха? После първата редица ездачи се появи от облака и устата му увисна.

Надири!

Той извика на мъжете си да формират стена от щитове около императора и извади меча си от ножницата. Невъзможно! Как бяха успели надирите да завземат Делнох толкова бързо?

Мъжете от Легиона заеха позициите си и вдигнаха щитове срещу ездачите. Ала те бяха твърде малко и никой нямаше копие. Водещите конници прескочиха стената и завъртяха жребците си, за да атакуват противника в гръб.

После стената се срина и войниците се затичаха във всички посоки, преследвани от надирите. Дарик падна на входа на палатката на императора с копие в гърдите.

Тенака Хан скочи от седлото и влезе вътре с меч в ръка.

Ческа седеше на коприненото си легло.

— Винаги съм те харесвал, Тенака — каза той.

Ханът пристъпи напред със смъртоносен блясък във виолетовите си очи.

— Ти щеше да си Бронзовия граф, знаеш ли? Можех да наредя да те заловят и убият във Вентрия, но не го сторих. — Ческа размърда дебелото си тяло, за да стане от леглото, и коленичи пред Тенака, кършейки ръце. — Не ме убивай! Остави ме да избягам — никога повече няма да те безпокоя.

Мечът се стрелна напред и се плъзна между ребрата на Ческа.

Императорът падна назад.

— Виждаш ли? — каза той. — Не можеш да ме убиеш. Силата на Духа на Хаоса е в мен и не мога да умра. — Той започна да се смее пронизително и пискливо. — Не мога да умра... аз съм безсмъртен... аз съм бог. — Той се изправи с олюляване. — Виждаш ли?

Примигна веднъж и отново падна на колене.

— Не! — изкрещя и падна по лице.

Тенака отрязва главата му с един удар. После я вдигна за косата, излезе навън и се качи на коня си. Пришпори коня в галоп и бързо достигна стената, където чакаше Легионът. Всички легионери в равнината бяха избити и надирите се събраха зад хана, чакайки заповед за атака.

Тенака вдигна окървавената глава.

— Това е вашият император! Предайте се и никой няма да умре.

Един едър офицер се приведе над парапета.

— Защо трябва да вярваме на думата ти, надире?

— Защото това е думата на Тенака Хан. Ако отвъд онази стена има оцелели съчетани, избийте ги. Сторете го веднага, ако искате да живеете.

В болницата Райван, Лейк и Валтая се мъчеха да скършат копие, приковало Ананаис към мъртвия съчетан. Торн докуцука в стаята. От раната в ребрата му капеше кръв.

— Махнете се от пътя ми — каза той и вдигна падналата брадва. С един удар разби копието. — Сега го издърпайте оттам.

Те внимателно изтеглиха Ананаис от скършеното копие и го отнесоха на едно легло, където Валтая превърза раните на гърдите и гърба му.

— Живей, Ананаис — каза Райван. — Моля те, *живей!*

Лейк и Торн се спогледаха.

Валтая седна до Ананаис и хвана ръката му. Очите на воина се отвориха и той прошепна нещо, ала никой не можа да разбере думите. По бузите му покапаха сълзи и той сякаш гледаше зад гърбовете им. Опита се да се надигне, но не можа. Райван се обърна.

Тенака Хан стоеше на прага. Той пристъпи към леглото и се наведе, за да оправи раздраната маска върху лицето на приятеля си. Райван се отдръпна и Ананаис отново направи опит да говори. Тенака се наведе.

— Знаех... че... ще... дойдеш.

— Да, братко. Дойдох.

— Сега... всичко... свърши.

— Ческа е мъртъв. Земята е свободна. Ти спечели, Ани! Удържа стената. Както знаех, че ще стане. Напролет ще те отведе да видиш Степите. Ще ти покажа забележителностите: гробницата на Улрик, Долината на ангелите. Всичко, което поискаш.

— Не. Не... лъжи.

— Не са лъжи — каза Тенака безпомощно. — Не са лъжи. Защо, Ани? Защо трябва да умираш?

— По-добре... мъртъв. Няма горчилка. Нито гняв. Така и така... не съм кой знае... какъв герой сега.

Бучка заседна в гърлото на Тенака и сълзите покапаха от очите му върху раздраната маска. Ананаис затвори очи.

— *Ани!*

Валтая вдигна ръката му, търсейки пулс. Накрая поклати глава. Тенака се изправи, лицето му беше маска на яростта.

— Вие! — извика той, сочейки Райван, но ръката му се завъртя, за да обхване всички. — Вие, жалки отрепки! Той струваше колкото хиляда от вас.

— Може би е така, генерале — съгласи се Райван. — А това къде поставя теб?

— На власт — каза той и излезе от стаята.

Отвън Гитаси, Субодай и Ингис чакаха с повече от хиляда надирски воители. Легионът беше обезоръжен.

Внезапно от запад проехтя рог и всички глави се обърнаха натам. Воинът Турс и петстотин скодски мъже се появиха в долината, следвани от десет хиляди легионери, тежковъоръжени и в бойна формация. Райван си проправи път край Хана и притича до Турс.

— Какво стана? — попита тя.

Младият воин се ухили.

— Легионът се вдигна на бунт и се присъедини към нас. Дойдохме възможно най-бързо.

Той се огледа и видя телата, пръснати по стената и земята.

— Виждам, че Тенака е спазил думата си.

— Надявам се — каза тя.

Изпъна се и се върна при Тенака.

— Благодарности, генерале, за помощта ти — каза Райван официално. — Искам да знаеш, че цялата дренайска нация ще повтори думите ми. Бих желала да ти предложи гостоприемството на Дрос Делнох за известно време. Докато си там, аз ще отпътувам до Дренан, за да събера материален израз на благодарността ни. Колцина мъже водиш?

— Четиридесет хиляди, Райван — отвърна той с празна усмивка.

— Десет златни рака на глава приемливи ли са като израз на признателността ни?

— Напълно!

— Ела с мен за момент — каза тя и го поведе в горите отвъд стената.

— Мога ли все още да ти вярвам, Тенака? — попита тя.

Той се огледа.

— Какво би ми попречило да превзема тази земя?

— Ананаис — отвърна Райван просто.

Той кимна сериозно.

— Права си — сега това би било предателство. Прати златото в Делнох и аз ще се оттегля на север. Но знай, че ще се върна, Райван. Надирите също имат съдба, която ги чака.

Той се обърна, за да си тръгне.

— Тенака?

— Да?

— Благодаря ти за всичко, което стори. Говоря сериозно.

Той се усмихна и за момент старият Тенака погледна от очите му.

— Върни се във фермата си, Райван. Наслаждавай се на живота — заслужила си го.

— Не смяташ, че политиката ще ми подхожда?

— Ще ти подхожда даже твърде добре — просто не искам да ми бъдеш враг.

— Само времето ще покаже — каза тя.

Райван изпроводи Тенака с поглед, докато той се връщаше при хората си.

Останала най-накрая сама, тя сведе глава.

И заплака за мъртвите.

ЕПИЛОГ

Народът приветства владичеството на Райван и дренайците скоро започнаха да забравят годините на ужаса на Ческа. Машините в Гробището бяха унищожени. Лейк сформира наново Дракона и се доказа като опитен и харизматичен генерал. Катерача се ожени за Равена, дъщерята на Райван, и зае мястото си на Граф на Дрос Делнох и Пазител на Севера.

Тенака Хан води множество граждански войни, привличайки всяко победено племе в собствената си армия. Реня му роди трима сина.

Десет години след смъртта на Ческа тя умря при раждане. Тогава Тенака Хан събра армията си и потегли на юг към Дрос Делнох.

Катерача, Лейк и Райван го очакваха.

И портите бяха затворени.

Издание:

Автор: Дейвид Гемел

Заглавие: Кралят отвъд портата

Преводач: Симеон Цанев

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издател: ИК „ИнфоДАР“ ЕООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Боряна Даракчиева

Коректор: Марийка Тодорова

ISBN: 978-954-761-490-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8521>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.